

Giới thiệu Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương

Thể loại: Xuyên không, nữ cường

Edit: nguyenthituyen, Chickenliverpate

Số chương: 163

Là Vương gia nhưng không những mang theo dung mạo xấu xí mà còn tay chân tàn phế, chẳng thể tự lo liệu cho chính bản thân mình.

Đến khi đã 27, 28 tuổi, Hoàng đế thấy không ổn liền muốn nạp phi cho hấn. Nhưng ai làm phi của hấn thì mới thích hợp? Thiên Kim trốn, cô nương tránh, tất cả mọi người đều tránh còn không kịp.

Giữa lúc hoàng đế bối rối không biết chọn ai thì Tổng Âm Ca xuất hiện.

Ngày thứ hai sau khi Tổng Đại Mãnh xuyên qua thành Tổng Âm Ca, nàng đã bóc hoàng băng mà chẳng ai dám bóc, mang một thân giá y gả cho tàn vương mà không ai dám gả...Đêm động phòng còn làm chuyện không ai dám làm, đó chính là chọc giận Tàn Vương.

Trong mắt người ngoài, nàng chính là Nhân Vương Phi ôn nhu, thiện lương.

Trong mắt Hoàng đế, nàng thật sự là hảo nhi tức hiếu thuận, hiền huệ.

Trong mắt ý trung nhân, nàng là hảo cô nương, hảo Vương Phi

Vậy mà đối với Tàn Vương nàng chỉ là nữ nhân thô lỗ, thấp kém, dã man, hư vinh, xú nữ nhân!

Hấn nói: Một ngày Bồn vương còn chưa chấp nhận người, người vĩnh viễn cũng chỉ là hạ nhân bưng trà rót nước cho Bồn vương! Đời này Bồn vương cũng sẽ không chạm vào người!

Thế nhưng..

"Tổng Đại Mãnh, cái tên này không thích hợp với nàng, sau này gọi là Âm Ca có được hay không?"

"Ta thô lỗ, thấp kém! Dã man, hư vinh..."

"Kẻ nào? Kẻ nào dám nói như vậy? Bồn vương đánh chết hấn!"

Sau này Tổng Âm Ca mới ngộ ra được một đạo lý:

Không phải tất cả những người cần xe lăn đều tàn phế, hấn rất có thể nhẹ nhàng như chim yến, bất luận so với kẻ nào cũng đều nhanh nhẹn hơn. Không phải tất cả những người mang mặt nạ đều xấu xí, hấn rất có thể nghiêng nước nghiêng thành, phong hoa tuyết nguyệt!

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-1: Yết hoàng băng (1)

Editor: Chickenliverpate

"Trầm tiên sinh, anh có đồng ý cưới cô Tổng, cô dâu đang đứng bên cạnh anh làm vợ hay không, vô luận sau này bệnh tật hay khỏe mạnh, nghèo khó hay phú quý, cũng sẽ yêu thương nhau cho đến suốt cuộc đời?"

"Con đồng ý!"

"Tốt, vậy xin hỏi cô Tổng, cô có đồng ý gả cho chú rể đang đứng bên cạnh, Trầm tiên sinh làm chồng hay không, vô luận sau này bệnh tật hay khỏe mạnh, nghèo khó hay phú quý, cũng sẽ yêu thương nhau cho đến suốt cuộc đời?"

"Con vô cùng đồng ý..."

Đang ——

Bên trong Kim Lăng điện rực rỡ ánh vàng xanh, mọi người nhìn thấy một nữ tử trang phục kỳ dị, đang quỳ giữa đại điện hai tay đang nâng cao một quyền hoàng thư đầy kín những chữ vàng. Die^ndanlqđ. Vốn nên cung kính diện thánh lại thấy hai mắt nàng khép hờ. Bỗng từ đâu vọng đến một tiếng chuông, lúc này nàng mới sực tỉnh, trở về với thực tế.

"Hoàng thượng, ta nguyện ý!"

Triều thần đứng hai bên, trước điện là những bậc thang dẫn lên cao ước chừng hai thước. Nữ tử ngẩng đầu lên nhìn Hoàng đế một thân long bào đang ngồi trên đài cao, giọng nói của nàng ngân như chuông bạc, thanh thúy dễ nghe, vào tai mọi người trở thành những tiếng thốn thức. Rốt cuộc tiểu nữ tử này có bao nhiêu dũng khí lại dám bóc hoàng băng?

"Lớn mật! Dám ở trước mặt Hoàng thượng tự xưng 'Ta'." Ngay lúc này, một vị nam tử tuấn lãng trên đầu đỉnh phượng quan đứng ở bên trái lập tức quát lớn một tiếng, nữ tử biết, đó chính là Thái tử!

"Hoàng nhi chậm đã! Nghe vị cô nương này nói trước." Thái tử vừa mới dứt lời, hoàng đế đang ngồi trên long y đã giơ tay ra hiệu, sau đó nhìn xuống tiểu nữ tử đang quỳ bên dưới, đôi mắt hiền lành ánh lên nét cười: "Tiểu cô nương, ngươi có biết ngươi bóc hoàng băng là đại biểu cho ý gì hay không? Ngươi, thật sự nguyện ý gả cho Ngao Nhi của ta làm phi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2: Yết hoàng băng (2)

Cách hai ba thước về phía bên phải là một chiếc xe lăn ánh bạc tuyệt đẹp.

“Vô cùng nguyện ý!”

Dur quang khỏe mắt lướt qua người đang ngồi trên xe lăn, nữ tử đáp lời đồng thời tự động ghi nhớ một phen.

Nhân ngao Vương gia của Đông Sở hoàng triều, là con thứ ba của Hoàng đế, do tiền Hoàng hậu sở sinh. Nghe đồn vừa mới sinh ra tay chân đã tàn phế, tướng mạo cực kỳ xấu xí, không thể tự lo liệu, đã vậy còn hơi bị điếc tai. Hiện tại đã hai mươi bảy hai mươi tám tuổi vẫn còn chưa có thể tử, hoàng đế cũng vì hấn mà gấp gáp. Dù sao cũng là nhi tử duy nhất tiền Hoàng hậu lưu lại cho Hoàng đế, Hoàng đế trái lo phải nghĩ rốt cục quyết định tự mình vì Tàn nhi tuyển phi tứ hôn.

Nhưng mà, nên chọn ai đây?

Trên dưới hoàng thành, tất cả những gia đình nào có cô nương, cho dù là bình dân bách tính hay vương công quý tộc, vừa nghe đến chuyện Hoàng đế chọn phi cho Tàn nhi, trong lúc nhất thời, gần như gia đình nào cũng trùng sinh một thiên tài cuồng nữ. Thiên kim trốn, cô nương tránh, môn hộ đóng chặt không nói, ngay cả khi Hoàng đế nhắc tới chuyện này mọi người đều giả ngây giả dại nói sang chuyện khác.

Lần này, Hoàng đế hoàn toàn lúng túng! Tay tàn chân tàn, tướng mạo lại xấu xí, cô nương nhà nào nguyện ý gả cho nam tử vô dụng như thế chứ? Sau này, có người ra chủ ý rằng: nữ tử nào gả cho Tàn vương, tương lai không chỉ được tứ phong phong hào "Nhất phẩm Vương Phi", người người trong nhà cũng sẽ được phong quan, lớn có thể đến chức Thừa tướng, nhỏ cũng là quan huyện tép riu, muốn làm cái gì cứ việc nói. Mà gia tộc nhà mẹ đẻ của Vương Phi cũng sẽ được liệt vào hoàng tộc, chí cao vô thượng, hưởng hết vinh hoa phú quý.

Ba ngày trước, hoàng băng đặc biệt hé mở, đã được dán ở cổng thành bên ngoài hoàng cung. Nhưng những điều kiện dụ hoặc như thế, sau ba ngày vẫn không có người đến, cho đến hôm nay, nửa canh giờ trước...

“Hoàng thượng, ta vô cùng nguyện ý gả cho Nhân Ngao Vương gia, cầu Hoàng thượng thành toàn tứ hôn!”

Dur quang khỏe mắt lại liếc qua người trên xe lăn, chân không thể đi tay không thể động, vì quá xấu xí mới phải bắt buộc đi đeo mặt nạ. DđleQuydo^n. Nữ tử hít một hơi thật sâu. Nội tâm không ngừng hoạt động, nếu không phải nàng muốn mau chóng trở lại thế kỷ hai mươi mốt, quỳ mới nguyện ý gả cho một tên phế nhân như vậy!

“Ồ? Lần đầu tiên Trẫm mới nhìn thấy một nữ tử kỳ lạ như ngươi!” Hoàng đế còn nhấn mạnh bốn chữ "nữ tử kỳ lạ", đáng vẻ cười hề hề của ông giống như một lão đầu đang xem trò vui. “Vậy xin hỏi, tiểu cô nương ngươi tên họ là chi, nhà ở đâu?”

“Tiểu nữ tên là Tống Đại Mãnh...”

Vừa dứt lời, lập tức cả đại điện cười ầm lên: “Tống Đại Mãnh? Đây là tên của nam tử mà!”

“Nhưng mà, nhưng mà trước mắt rõ ràng là một cô nương!”

“Ta xem danh tự này thật xứng đôi với Nhân Ngao Vương gia nha...”

...

Ngồi trên xe lăn, khoe môi bên dưới mặt nạ của nam nhân đột nhiên co rút.

“Cười cái gì? Có gì buồn cười.” Tống Đại Mãnh hung hăng trợn mắt nhìn đám người đang cười âm ỉ, ngẩng đầu lên hướng chính điện tiếp tục nói: “Bẩm Hoàng thượng, thân thể tóc da đều do phụ mẫu ban cho, tên cũng là đồng dạng, tiểu nữ cũng không cảm thấy tên gọi này có gì không ổn. Nhưng lại có một số người, không có một chút liên hệ nào với ta lại muốn giết ta, chuyện này cũng thật kỳ quái, ta ăn của người mặc của người hay sao?”

Vừa nói vừa lướt ánh mắt ngang qua đám xuân thần vừa cười nhạo nằng, màu quang sắc bén. Bốn tiểu thư gọi là Tống Đại Mãnh, các người có ý kiến?

Nhìn thấy dáng vẻ khinh bi của Tống Đại Mãnh, trong nháy mắt chứng thần một mảnh thốn thức, không ai còn dám nhiều lời, chỉ có đám người Thái tử Thái Tử Phi không tiếng động nở một nụ cười giả tạo.

“Đại Mãnh nói rất đúng, danh tự là ân huệ của phụ mẫu, người ngoài không có quyền phán xét.” Trong mắt Hoàng đế không có một tia khác thường, vẫn cười hề hề nhìn nằng, chẳng qua ông đột nhiên đứng dậy bước xuống, “Đại Mãnh à, Trẫm hỏi ngươi, ngươi bóc hoàng băng như vậy, phụ mẫu ngươi có biết không? Bọn họ lúc này đang ở đâu?”

“Hồi Hoàng thượng, Đại Mãnh sinh ra ở một thị trấn nhỏ, phụ mẫu mất sớm, vẫn luôn sống một mình cho đến nay.” Biết trước sẽ như thế, Tống Đại Mãnh cup mắt cung kính trả lời. “Đã sớm nghe nói Vương gia nạp phi, chẳng qua núi cao đường xa, thứ cho Đại Mãnh hôm nay mới đến hoàng thành bóc hoàng băng. Thỉnh Hoàng thượng tứ hôn! Đại Mãnh nhất định sẽ dốc toàn lực chiêu cô Vương gia thật tốt, bất ly bất khí, cho đến suốt đời!”

Mặt tròn như trứng ngỗng, không tính là khuynh thành, chẳng qua da trắng nõn nà, mắt ngọc này ngái. Không phụ mẫu, không chỗ nương thân, một tiểu nữ tử như vậy lại dám bóc hoàng băng, mọi người lại bắt đầu nghị luận:

Bối cảnh kinh khủng như vậy, không phải vì tiền thì là vì cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Yết hoàng băng (3)

Mặc kệ người ngoài nhìn nằng như thế nào, nằng cũng nhất định phải gả cho hần!

Không một ai biết, sáng hôm qua nằng vẫn còn ở thế kỉ 21. Lúc nằng và người yêu đang vui vẻ cùng nhau cử hành hôn lễ thật long trọng, đang đến đoạn nằng và chú rể sắp trao cho nhau nụ hôn ngọt ngào lại chẳng biết như thế nào trong nháy mắt cảnh vật xung quanh nằng đột nhiên thay đổi. Giáo đường d dloq biến thành đường cái, tất cả những người bên đều ăn mặc giống như người Hán, trước mắt nằng là một hoàng băng kén dâu mà hoàng đế đưa ra vì Tàn nhi của mình.

Lúc đó, nằng thật sự bối rối, sau đó liền đẩy đoàn người tránh ra, hi vọng có thể tìm được giáo đường đang cử hành hôn lễ kia, nhưng sau đó lại nghe được một giọng nói thần bí tự xưng là Khôi đế xuất hiện. Giọng nói kia bảo rằng, chỉ cần nằng bóc hoàng băng này, gả cho Nhân ngao Vương gia được đương kim hoàng đế rất mực yêu thương nhưng tay chân lại tàn phế, như vậy nằng mới có thể trở về thế kỉ 21 được, trở về hôn lễ vốn thuộc về nằng.

Nằng biết mình xuyên qua rồi, nhưng sao nằng có thể đồng ý gả cho một kẻ tàn phế? Chỉ là cũng không có biện pháp khác, rốt cuộc sau một ngày một đêm rối rắm, nằng vẫn phải đáp ứng thôi.

Mà tất cả những gì nằng đang làm, chính là để nhanh chóng đoàn tụ cùng với chú rể của mình.

“Thỉnh Hoàng thượng tứ hôn!” Nằng nhắm hai mắt lại rồi nói với giọng cực kì kiên định.

“Ngươi, thật sự đồng ý gả cho Ngao nhi? Ngươi cũng biết Ngao nhi...” Đối với chuyện này, hoàng đế kinh ngạc đến nói không nên lời, không dám tin đây là sự thật. Đây là hoàng nhi mà ông yêu thương nhất, mặc dù dloq dù do tiền Hoàng hậu sở sinh nhưng tay chân tàn tật, tướng mạo, dáng dấp cũng không được di truyền một chút nào từ mẫu hậu dung nhan tuyệt mỹ tựa thần tiên của mình, xấu xí đến nỗi ngay cả phụ thân cũng không dám nhìn thẳng, vậy thì làm sao vị cô nương trước mặt lại đồng ý? Mặc kệ là do nguyên nhân gì, cuối cùng thì Tàn nhi cũng có một vị cô nương muốn lấy!

Thấy hoàng đế kinh ngạc như vậy, Tống Đại Mãnh tiếp tục kiên định gật đầu: “Đại Mãnh không dám ghét bỏ Vương gia, có thể gả cho Vương gia là may mắn cả đời này của Đại Mãnh.”

“Hào, hào. Trẫm đồng ý!” Trong chốc lát, hoàng đế cực kỳ cảm động, tiến đến đỡ nằng dậy. “Kể từ hôm nay, Trẫm sẽ giao Ngao nhi cho ngươi. Ngao nhi, con nghe thấy không? Vị cô nương này nguyện ý gả cho con, con có cao hứng không? Trẫm rất vui, thực sự rất vui và rất kích động, nếu mẫu hậu

con biết được chuyện này chắc sẽ rất vui, Đại Mãnh.....”

Vị Hoàng đế này thậm chí còn kéo tay nàng đến trước chiếc xe lăn d dlođ ánh bạc kia, rồi cầm tay của Đại Mãnh đặt vào tay Tàn vương, đã vậy còn nói năng lộn xộn quên mình là hoàng đế. Lúc đó, theo bản năng Đại Mãnh muốn rút tay về, nghĩ thầm tên Vương gia này cực kỳ xấu xí lại còn tàn phế, nói không chừng còn mắc bệnh hủi nữa! Nhưng nàng vẫn chịu đựng, giấu đi sự hoài nghi của mình xuống để hoàng đế không phát hiện được.

Những người xung quanh đưa mắt nhìn nhau, sau đó lại bắt đầu huyền ảo.

Trên điện, chợt thấy vị Thái tử vừa rồi đã quát tháo Tổng Đại Mãnh định nói điều gì đó, nhưng lại bị Hoàng hậu ở bên cạnh ngăn lại, Thái tử phi trang phục lộng lẫy cũng định nói lại thôi. Tổng Đại Mãnh sớm đã phát hiện, tất cả mọi người bên trong điện Kim Loan này đều không phải người tốt, nhưng ba người ở trên đó nhất định cũng không phải là người tốt lành gì!

“Hoàng thượng, người cũng không nên nóng vội như vậy!” Lúc này, người bước ra chính là thừa tướng đứng đầu các đại thần, một mặt cũng không thể để lộ ra vẻ mặt ghét bỏ Tổng Đại Mãnh. “Lai lịch của vị cô nương này không rõ ràng, cũng không thể dựa vào mấy lời của cô nương đó liền từ hôn cho Vương gia được, Hoàng thượng....”

“Chẳng lẽ, Tả thừa tướng đồng ý cho tiểu nữ nhi nhà ngươi gả cho Ngao nhi?” Lúc này, Tổng Đại Mãnh còn chưa từng mắt nhìn qua thi Hoàng đế đã mở miệng trước.

Câu nói đó tràn đầy khinh bỉ, nhất thời để cho Tả thừa tướng không nói được gì, lại thêm Tổng Đại Mãnh vô cùng đáng thương lên tiếng “cầu xin”: “Đại Mãnh từ nhỏ đã không cha không mẹ, bên cạnh cũng không có một người thân nào, chẳng qua chỉ muốn có một gia đình....”

Tiện thể nặn ra vài giọt nước mắt khiến hoàng đế không khỏi đau lòng an ủi: “Hải tử ngoan, đừng khóc, Trẫm cho phép con và Ngao nhi đại hôn, đừng khóc....”

Lần này, tất cả đều không nói được gì. Có dị nghị thì quay về mà dị nghị, ai lại muốn gả nữ nhi của mình cho một kẻ tàn phế? Nhưng suy nghĩ cẩn thận, người nhà của cô nương đó không có cùng mình tranh giành quan vị là tốt lắm rồi, còn ai dám không thức thời?

“Tạ Hoàng thượng ân chuẩn,....” Tổng Đại Mãnh vừa giả bộ đáng thương, vừa không quên dùng ánh mắt quan sát vị Vương gia trước mặt.

Vị nam tử tay chân tàn phế này, bởi vì xấu mới đeo mặt nạ, chỉ cần gỡ cho hắn là mình có thể trở về thế kỉ 21 đúng không? Được, vậy thì gỡ thôi! Ngược lại, gỡ cho hắn thì có thể trở về, cũng đâu cần sống cả đời với hắn ở nơi này, một nhiệm vụ rất nhẹ nhàng nha.

Nhưng mà ban đầu nàng làm được, lại không đoán được chuyện về sau.

Sau N lần lén lút nhìn Tàn Vương, thì ánh mắt nàng và ánh mắt sau lớp mặt nạ bất chợt gặp nhau, Tổng Đại Mãnh nhất thời cảm thấy kinh ngạc. Ánh mắt của phế nhân này lại có ý ghét bỏ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Động phòng

Editor: Chickenliverpate

Sau khi Hoàng đế từ hôn, từ trên xuống dưới Nhân Vương phủ liền bắt đầu gấp rút không ngừng chuẩn bị hôn lễ, ước chừng giờ Dậu hôn lễ sẽ được bắt đầu. Tổng Đại Mãnh còn chưa kịp hào hào tham quan cảnh sắc Nhân Vương phủ, đã phải mặc vào hồng trang, cùng Tàn vương vẫn như cũ ngồi trên xe lăn báii thiên địa.

Vẫn chưa tới một ngày, nàng đã nhanh chóng thành hôn cùng một người xa lạ!

Vội vội vàng vàng cưới một cô nhân còn chưa tính, đối phương lại còn là một phế nhân nữa chứ!

Toàn bộ quá trình diễn ra hôn lễ, trong lòng Tổng Đại Mãnh không biết nguyên rủa vị Vương gia này bao nhiêu lần.Dđle^quydon. Tuy nhiên, hắn cũng ném cho nàng ánh mắt kỳ quái. Nàng không thể giải thích được đó là cảm giác gì, nhưng nàng có thể cảm nhận được rằng nếu nàng ghét hắn một thì hắn ghét nàng tới mười.

Đối với Tổng Đại Mãnh mà nói, Vương gia này sống là một người tàn phế, chân không thể đi tay không thể động, lớn lên còn xấu xí đến không thể gặp người, tên Tổng Đại Mãnh của nàng mặc dù có chút buồn hân, nhưng đầu gì đáng đáp cũng là tú sắc khả xan nha, một tên phế nhân tại sao lại ghét nàng như vậy?Diendankd. Nàng mới không thêm oán hận có không thích nàng nhiều như thế nào, không thích cũng không làm gì được nàng.

Bái đường xong, đưa vào động phòng mới là điều quan trọng

"Này, cời y phục ra!"

Vừa đuổi đám người nháo động phòng ra ngoài, Tổng Đại Mãnh đã tháo tẩm vải đỏ đội đầu xuống, về mặt ngang ngạnh kiên quyết ra lệnh cho Tàn vương cũng còn đang mặc hỷ phục.

"..." Nhân Vương vẫn yên lặng không nhúc nhích ngồi bên mép giường.

"Thật xin lỗi nha, ta quên mất ngươi là một phế nhân." Nhìn hần như vậy, Tổng Đại Mãnh lúc này mới làm ra vẻ giác ngộ vỗ vỗ trán, ba bước thành hai bước đi tới, vươn hai tay về phía cổ áo Nhân vương.

Lại không nghĩ đến Nhân vương bất thành linh trùng mất nhìn nàng, giọng điệu lạnh lẽo: "Cần rờ! Ngươi muốn làm gì?"

"Cời y phục! Không cời y phục làm sao ngủ?" Tổng Đại Mãnh vừa nói vừa cười hề hề, bất chấp tất cả kiên quyết lột hỷ phục trên người hần xuống.

Cời xong hỷ phục, lại vội vàng cời quần.

"Nếu ngươi dám động vào Bồn vương thêm một chút nữa, Bồn vương nhất định sẽ giết chết ngươi!" Nhân vương nóng nảy liên tục quát lớn.

Tiếc là có đe dọa như thế nào đi nữa, Tổng Đại Mãnh chẳng những không dừng tay, ngược lại vừa cời vừa cười hi hi: "Giết chết ta? Vương gia ngươi định dùng cách gì để giết ta đây? Người ta thật sự rất sợ hãi đó nha..."

Có một điều không thể phủ nhận là tên Vương gia này mặc dù tàn phế, nhưng dáng người so với tướng tượng của nàng tốt hơn rất nhiều nha. Mặc dù hạ thân của hần nàng còn chưa biết như thế nào, nhưng hình dạng đường nét cơ bắp thân trên nàng sờ nắn rất rõ ràng đó nha. Đđanle^quyDo^n. Đôi mắt phượng chột neho lại một cách xấu xa: "Vương gia, hình thể của ngươi rất tốt nha!"

"Ngươi, ngươi, ngươi, ngươi..."

Nhân vương tức giận, trơ mắt nhìn y phục trên người mình từng món từng món một bị nữ nhân trước mắt này cời ra, không làm gì được, gương mặt bên dưới mặt nạ vì tức giận mà nhất thời đỏ ửng, hơn nữa lại cảm thấy bị những lời nói của nàng sỉ nhục.

"Ta sẽ nhẹ nhàng mà." Tổng Đại Mãnh một cước đá Nhân vương trên người chỉ còn sót lại một bộ đồ ngủ vào bên trong giường. "Động phòng cũng không nên nói nhảm nhiều như vậy nha, Vương gia!"

Nhân vương đại khái không nghĩ đến Tổng Đại Mãnh sẽ đối xử với hần như vậy, giận run người, hần hung hăng quát mắng: "Ngươi, ngươi đúng là không biết xấu hổ! Bồn vương sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ngươi!"

"Tùy ngươi thôi, dù sao qua khỏi ngày hôm nay chúng ta cũng đâu có gặp nhau nữa." Sẽ không bỏ qua cho ai chứ? Thật là cười chết người ta mà! Tổng Đại Mãnh lơ đãng cời trang phục tân nương ra, tùy ý tháo trang sức trên đầu xuống, tiến đến nằm bên cạnh Nhân vương.

Nhân vương mặc dù tàn tật xấu xí, nhưng lại rất cao ngạo lạnh lùng. Thấy Tổng Đại Mãnh đến gần, hần dĩ nhiên là không muốn: "Đừng đụng vào Bồn vương! Cút xa một chút!"

Cũng may bên ngoài tân phòng rất náo nhiệt, tiếng hét của Tàn vương thật sự không đáng nhắc tới.

"Đối với nữ hài tử phải ôn nhu một chút chứ Vương gia." Tổng Đại Mãnh đột nhiên nhớ ra điều gì, liền đưa tay đến gần mặt nạ của Vương gia. "Vương gia, mặt nạ của ngươi không phải cũng nên tháo xuống sao, vậy mới vui chứ."

Nàng vốn chỉ định trêu chọc hần, làm thế nào cũng không ngờ tay nàng còn chưa đụng đến mặt nạ, giấy tiếp theo đã cảm thấy trên vai chột nặng, theo bản năng nàng "a" lên một tiếng, rồi rất nhanh mất đi ý thức.

Trong không khí, một cánh tay ngọc ngà thon dài mà có lực hạ xuống.

"Đã sớm bảo ngươi đừng đụng vào Bồn vương!"

Đạp nữ tử đang bất tỉnh một cước, lúc này mới hả giận.

Dưới lớp mặt nạ, cặp phượng mâu tà mị cực kỳ lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Bị dịch dung

Hôm sau, mặt trời lên thật cao.

Tổng Đại Mãnh vẫn còn đang ăn bánh vùng thơm ngào ngạt ở trong mộng: "Ngon quá, thật là ngon, không ai được giành với ta, đây là bánh vùng của ta nha, ai cũng không cho phép..."

Một gáo nước lạnh tạt xuống.

Ngay lập tức từ trong mộng thức tỉnh, trong miệng không có bánh vùng, cũng không phải trong căn nhà của mình ở thế kỷ hai mươi mốt.

Trước mắt nàng, là một người ăn mặc theo kiểu hạ nhân, tay xách theo thùng gỗ, thấy nàng mở mắt, liền quát âm lên: "Hảo cho tiểu nô tài nhà ngươi, không làm việc thật tốt lại chạy đến tắm phòng của Vương gia Vương Phi lười biếng hả? Cũng không biết bây giờ là lúc nào, Vương gia và Vương Phi còn đang chờ dùng ngọc thiện đấy! Còn không mau đến phòng bếp giúp một tay!"

"Cái gì?" Nô tài? Tổng Đại Mãnh nhất thời cảm thấy mơ hồ, nàng chỉ vào mình, vẻ mặt nghi hoặc. "Ta chính là Vương Phi nha, ta ngủ trong phòng mình thì thế nào, người gọi ai là nô tài hả!"

À, không có Vương gia, không cần phải đối mặt với tên phế nhân đó thật là tốt. Bất quá trước mắt đang xảy ra chuyện gì đây?

"Ngươi nằm mơ giữa ban ngày hả!" Hạ nhân kia vừa nghe nàng nói xong, liền cười ha hả. "Ngươi muốn làm Vương Phi? Mới sáng sớm đã làm sao vậy hả? Còn không mau đứng lên, người thật sự cho rằng ngươi mặc y phục Vương Phi ngươi sẽ trở thành Vương Phi sao, ta thấy phòng bếp thích hợp với ngươi hơn đó!"

Vừa nói vừa kéo tai Tổng Đại Mãnh đi ra ngoài, lỗ tai đang nằm trong tay người khác, Tổng Đại Mãnh cũng không dám làm bậy. Bị nhéo đau, một tay nàng bảo vệ lỗ tai, tay còn lại cố gắng thoát khỏi người này, miệng không ngừng la mắng. "Ta cảnh cáo ngươi, ta thật sự là Vương Phi, ngươi thử động vào một cọng tóc của ta xem... Ai ui ta đi, đau quá!"

Cứ lòi lòi kéo kéo như vậy cho đến phòng bếp, lỗ tai rốt cuộc cũng được thả ra. Hạ nhân kia trước khi đi còn không khách khí nói: "Muốn ở lại Vương Phủ làm việc thì phải biểu hiện thật tốt, đi, giúp các nàng rửa rau!"

Nàng bị cưỡng chế đẩy tới nhóm nha đầu đang rửa rau, bọn nha đầu thấy thế liền nhường ra một vị trí.

Nàng chính là Vương Phi nha! Sao có thể rửa rau chứ!

Tổng Đại Mãnh cũng không phải hiền lành như vậy, vừa tới bồn nước liền muốn quay ra. Nàng cảm thấy thật kỳ quái! Nàng rõ ràng chính là Vương Phi, do hoàng đế đích thân tứ hôn, nhưng rốt cuộc những người này bị làm sao vậy, sao cứ nói nàng cóc ghè muốn làm thiên nga.

Thế nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, ngay khi nàng xoay người rời khỏi bồn nước, ánh mắt vô tình nhìn lướt qua. Khi nàng nhìn thấy bóng mình trong nước, liền bị dọa sợ đến hết lên: "A ——"

Đây, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì!

Gương mặt trong nước đó căn bản không phải là gương mặt của nàng được chứ!

Nhìn lại lần nữa, nàng cả kinh liên tục thét chói tai. Rốt cuộc mình bạch tại sao hạ nhân kia lại xem nàng là một nha đầu trong vương phủ, vì sao những người này cũng không nhận ra nàng là Vương phi hôm qua Vương gia vừa tân hôn.

Thì ra là gương mặt hiện tại trên mặt nàng, căn bản không phải là mặt của nàng, khó trách không ai nhận ra nàng là Vương Phi.

"Con...mẹ...nó... Rốt cuộc là người nào!"

Giờ phút này, Tổng Đại Mãnh giận đến muốn giết người, gương mặt của nàng đi đâu rồi! Ngũ quan hiện tại trên mặt nàng là ai. Nàng thật sự rất muốn đem kẻ hại mình thiên đao vạn quả, không, là triệu đao triệu quả!

"Này, hảo hảo rửa rau, không rửa cũng đừng có vò như thế chứ, còn phải bỏ vào nồi đấy." Bọn nha đầu rửa rau bên cạnh mới không thèm quan tâm Tổng Đại Mãnh xảy ra chuyện, đáng vẻ thờ ơ như vậy thật khiến cho người ta đau lòng mà.

Tâm trạng Tổng Đại Mãnh đang rất tồi tệ, còn lòng dạ nào quan tâm cái gì món ăn không món ăn, một bồn rau lớn vừa rửa xong liền bị nàng vung vẩy khắp nơi. Bọn nha đầu làm việc vất vả thấy như vậy tức giận đuổi nàng ra khỏi bếp.

"Tổng Đại Mãnh."

Không biết bao lâu, bên tai nàng chợt vang lên một giọng nói quen thuộc. Tổng Đại Mãnh đang phiền não đi qua đi lại đến vòng thứ ba thì đột nhiên mừng rỡ. "Khôi đế, người ra đây! Mau nói cho ta biết chuyện gì đang xảy ra! Không phải người nói sau khi gả cho Vương gia, ta có thể trở về hiện đại sao? Sao ta vẫn còn ở đây?"

Chuyện quan trọng nhất bây giờ chính là gương mặt của nàng rốt cuộc đã đi nơi nào rồi!

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Bị dịch dung (2)

Edit: nguyenthituyen

"Chỉ là bị dịch dung thôi mà, xem người sợ hãi đến như vậy."

Hỏa khí rất nhanh dịu xuống, ngay lúc đó một khối khí màu tím xuất hiện. Tổng Đại Mãnh liền nhìn xung quanh, sau khi xác nhận không có ai thì mới đi vào một góc, khối khí tím cũng đi theo nàng. Đó chính là Khôi đế, nhân vật thần bí đã đáp ứng đưa nàng về hiện đại sau khi nàng hoàn thành nhiệm vụ.

"Dịch dung?" Nghe nói mình chỉ bị dịch dung, lúc này nàng mới thở phào nhẹ nhõm. Sau đó, nàng sờ mặt mình, cau mày hỏi: "Vậy là gương mặt của ta vẫn còn, chỉ bị người ta dịch dung thôi?"

Khôi đế đến tốt cùng là ai nàng cũng không biết, chỉ biết hẳn chính là kẻ đầu sỏ thao túng nàng đến thời không này.

"Người nhìn lại đi..." Khối tử khí kia bay tới trước, dẹt nhẹ nhàng lướt qua mặt nàng, giọng nói thần bí bỗng vang lên. "Có phải gương mặt người đã trở lại hay không?"

Khối khí màu tím liền biến thành một khối thủy tinh trong suốt, Tổng Đại Mãnh bước về phía trước, lấy hai tay nhéo nhéo mặt mình, cuối cùng tảng đá trong lòng cũng có thể hạ xuống.

"Đúng rồi, người còn chưa nói cho ta biết ai đã dịch dung cho ta." Nghĩ tới chuyện này, năm ngón tay của nàng chợt co lại thành một nắm đấm. "Rốt cuộc là tên khốn khiếp nào lại làm như vậy với ta, ta đến vương phủ còn chưa được 24h, còn chưa kịp đắc tội với ai nha."

"Chuyện này... Người đắc tội với ai ta không biết." Khôi đế muốn nói lại thôi.

"Người có thể đưa ta tới địa phương quý quái này, lại không biết ai đã dịch dung cho ta?" Tổng Đại Mãnh càng nghĩ càng tức. "Hay cái tên khốn khiếp đó chính là người, chơi như vậy rất vui sao? Không phải người đã nói ta chỉ cần bóc hoàng băng rồi đồng ý gả cho Nhân vương thì ta có thể trở về hiện đại sao? Tại sao bây giờ ta vẫn còn ở nơi này?"

Khôi đế bị tiếng gào thét của nàng làm cho kinh sợ, chỉ thấy khối tử khí kia vèo một cái đã cách xa nàng mấy mét, đợi tiếng hét của nàng hạ xuống mới dám bay lại trước mặt nàng.

Sau đó mới cẩn thận nói: "Tổng Đại Mãnh, hôm qua ta quên nói với người, việc gả cho Nhân vương chỉ là nhiệm vụ thứ nhất, còn nhiệm vụ thứ hai..."

"Cái gì? Còn có nhiệm vụ thứ hai?" Tổng Đại Mãnh tròn mắt, cơ hồ không thể tin những gì nàng vừa nghe. "Không phải người nói chỉ cần gả cho Nhân vương là có thể trở về sao? Người gạt ta!"

"Thời gia cấp bách, Tổng Đại Mãnh, người nhớ cho kỹ..." Lúc này, giọng nói Khôi đế chợt yếu dần, hẳn liền vội vàng nói. "Cho người thời gian ba năm, phụ tá Nhân vương lên ngôi hoàng đế, đây là nhiệm vụ thứ hai ta giao cho người, cũng chính là nhiệm vụ cuối cùng. Đợi khi Nhân vương lên ngôi hoàng đế, đó chính là lúc người có thể chân chính trở về, người nhớ kỹ, trong vòng ba năm, nếu trong vòng ba năm người vẫn không phò trợ Nhân vương thượng hoàng vị thì..."

Khôi đế còn chưa nói xong liền biết mất. Tất cả trở lại nguyên trạng, chỉ có Tổng Đại Mãnh tức giận đến giậm chân. "Đùa gì thế! Còn muốn ta giúp tên phế nhân đó lên ngôi hoàng đế! Lão tử không làm được aaaaa..."

Mặc kệ nàng gào thét như thế nào, đáp lại nàng chỉ có không khí.

Phòng bếp bên kia:

"Hic, đó không phải là Vương phi mới được gả đến ngày hôm qua sao? Các người nhìn xem nàng ta đứng ở đó lảm bảm một mình, không phải là đầu óc có bệnh chứ?"

"Quản nhiều như vậy làm gì, dù sao Vương gia cũng là phế nhân, một người là phế nhân một người có bệnh, cũng rất xứng đôi."

"Im miệng nhanh, Vương phi đang nhìn sang..."

Ánh mắt mãnh liệt trừng một cái, tiếng nghị luận của đám hạ nhân lúc này mới nhỏ lại.

Mười mấy nha hoàn nghiêm túc cầm khay bạc, xếp thành hàng rất có trật tự từ phòng bếp hướng đến thiên phòng Nhân vương phủ, Tổng Đại Mãnh đi theo phía sau, cũng không để ý đến chuyện thay y phục.

Tuy nói tay chân Nhân vương tàn tật, mặt cũng không thể gặp người, nhưng hoàng đế rất thương hấn. Chỉ cần nhìn Nhân vương phủ hoa lệ như thế này, còn có ngọc thiện rất phong phú, cũng biết Nhân vương rất được sủng ái.

Đáng tiếc, đáng tiếc, được sủng ái thì sao? Chỉ là một phế nhân, cũng không hưởng thụ được những thứ tốt đẹp của nhân gian!

"Haizz, đáng tiếc, thật sự rất đáng tiếc." Tổng Đại Mãnh kéo ghế ngồi đối diện Nhân vương, cũng không biết ánh mắt vô tình hay cố ý mà liếc nhìn Nhân vương.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Cao hứng là tốt rồi

"Vương phi, người nên ngồi bên cạnh Vương gia." Đang chuẩn bị ăn, thì một nam tử ước chừng bốn mươi, năm mươi tuổi bước tới bên cạnh d d lqđ nàng, nhỏ giọng căn dặn. "Chức trách của người khi gả tới Vương phủ chính là chú ý chăm sóc những sinh hoạt hằng ngày của Vương gia, như vậy hoàng thượng mới yên tâm."

Nhân vương ngồi đối diện vẫn như cũ mang chiếc mặt nạ sắc lạnh, không ai có thể nhận định về mặt hiện giờ của hấn như thế nào.

Muốn nàng phụ tá phế nhân đó lên ngôi hoàng đế! Chuyện này quả thật không thể nào!

"Há miệng." Tổng Đại Mãnh nhìn Nhân vương một lúc, mới bắt đầu đi tới bên cạnh hấn, bưng lấy một chén com đưa đến bên miệng Nhân vương. Lúc này, vị nam tử trung niên kia lại nói: "Vương phi, người phải gấp d d lqđ thêm đồ ăn cho Vương gia."

Ăn có một bữa com có cần nói nhảm nhiều như vậy hay không.

Tổng Đại Mãnh mắt hứng nói: "Sau đó có phải nhai xong rồi mớm cho hấn ăn luôn hay không?"

"Người đã thành thân cùng Vương gia, người cao hứng là tốt rồi."

"....."

Yên lặng như tờ, thật yên tĩnh.

"Lương bác, người cho bọn họ lui xuống hết đi." Nhân vương chợt mở miệng, giọng nói như băng lãnh vô cùng lạnh lẽo.

Tổng Đại Mãnh liền chú ý tới nam nhân này, tuy là một phế nhân xấu xí, nhưng hấn lại có giọng nói rất dễ nghe.

Sau khi bọn hạ nhân rời đi, trong thiên phòng chỉ còn lại ba người, nàng và chủ tớ Nhân vương.

"Vương phi..." Lương bác vừa định căn dặn thêm điều gì liền bị Nhân vương ngắt lời, hấn hất cằm lên. "Lương bác, người cũng lui xuống đi."

"Nhưng Vương gia, thuộc hạ vẫn còn chưa giao phó hết cho Vương phi..."

"Lui xuống đi."

Lương bác bắt đầu dĩ, không thể làm gì khác hơn là lui ra để lại hai người nàng và hấn.

Không có ai ở đây, Tổng Đại Mãnh có vẻ thoải mái hơn. Nàng mặc kệ Nhân vương có ăn hay không, dù sao nàng cũng còn chưa ăn điểm tâm. Vừa ngồi xuống đã từng ngum từng ngum và com vào miệng, cũng không thèm để ý người bên cạnh.

Hai phút trôi qua, một chén com đã vào bụng.

Mười phút trôi qua, bắt đầu tiêu diệt chén thứ ba.

Có trời mới biết nàng đói bụng như thế nào, từ lúc xuyên qua tới giờ, nàng còn chưa ăn cái gì.

Không tới nửa giờ, trên bàn đã biến thành một mớ hỗn độn, tất cả thức ăn đều được nàng quét sạch, trong bát lớn còn chưa tới một chén com.

Nhân vương nhìn một màn này xong mặt đầy hắc tuyến. Đáng tiếc, nàng không nhìn thấy được.

"Thật no, no căng cứng." Tổng Đại Mãnh chợt đứng lên lấy tay xoa xoa bụng mình về mặt no đủ.

"Người là Tổng Đại Mãnh?" Nữ nhân kia rốt cuộc cũng dừng lại, giọng điệu Nhân vương lạnh lẽo, ánh mắt tràn đầy khinh bỉ, không đợi nàng trả lời, hất mạnh lưng ghế dậy: "Rất tốt! Ta một đời kiêu ngạo lại thú một nữ nhân không có giáo dục như vậy? Danh tự thô lỗ còn chưa tính, ngay cả con người cũng thô lỗ!"

"Ta gọi là Tổng Đại Mãnh thì sao? Một phé nhân như ngươi, nếu bốn tiểu thư không gả cho ngươi, ngươi vĩnh viễn cũng chỉ là một nam nhân cô độc!" Tổng Đại Mãnh chống nạnh, từ trên nhìn xuống đánh giá Nhân vương.

Hắn làm như bản thân có nhiều sức quyến rũ lắm, nếu không phải nàng đang muốn mau chóng trở về, thì còn lâu nàng mới gả cho hắn, hừ.

"Ngươi..." Mặc dù biết Tổng Đại Mãnh sẽ có thái độ như vậy, Nhân vương vẫn có chút tức giận, hất cau mày, nắm ngón tay co thành quyền. "Bốn vương chính là muốn một đời cô độc, cũng không nguyện thú một nữ nhân như ngươi."

"Đáng tiếc ngươi không có lựa chọn nào khác, đành hoàng làm Vương gia của ngươi đi!"

Thừa dịp Nhân vương đang há mồm, Tổng Đại Mãnh liền nhét com vào miệng hắn. Người như vậy còn muốn làm hoàng đế, không phải đầu óc Khô để có vấn đề chứ?"

"Khụ, khụ, khụ,..... Tổng Đại Mãnh!" Com vừa mới vào miệng đã bị hắn phun hết ra ngoài, Nhân vương giận đến nghiến răng nghiến lợi, lớn tiếng cảnh cáo. "Ngươi nhớ kỹ cho Bốn vương, ở trong mắt người ngoài mặc dù ngươi đã là Vương phi của ta, nhưng một ngày Bốn vương không tiếp nhận ngươi, ngươi vĩnh viễn cũng chỉ là một hạ nhân bưng trà rót nước cho Bốn vương!"

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Tiến cung thỉnh an

Editor: nguyenthituyen

"Nghe xem ngươi đang nói cái gì kia." Tổng Đại Mãnh lơ đãng nói. "Ngươi nói quá hay, cứ như có người thích làm vương phi của ngươi lắm vậy."

"Ngươi! Xú nữ nhân!"

"Bốn tiểu thư họ Tổng không phải họ Xú."

"...."

Trước khi hai người bắt đầu câu xé lẫn nhau thì một vị công công mang theo một đám thái giám từ bên ngoài đi vào. Công công dẫn đầu lướt mắt nhìn một mớ hỗn độn như bãi chiến trường trên mặt bàn, rồi cúi đầu cung kính nói: "Bái kiến Vương gia Vương phi, hoàng thượng và Hoàng hậu tuyên hai người vào cung thỉnh an, xin Vương gia và Vương phi lập tức tiến cung."

**

"Nhi thần bái kiến Phụ hoàng, Hoàng hậu nương nương, không thể mau chóng đến thỉnh an là sơ suất của nhi thần."

Vừa đến điện Kim Húc, Tổng Đại Mãnh lập tức để Nhân vương sang một bên rồi nhanh chóng hành lễ với người đang ngồi phía trên.

Hoàng đế vô cùng từ ái, đích thân nâng nàng đứng lên, mỉm cười nói: "Đại Mãnh không cần đa lễ, ngươi đã rất cực khổ khi chiếu cố Ngạo nhi rồi, mau mau đứng lên đi."

"Hừ!" Bên dưới lớp mặt nạ, Nhân vương khịt mũi xem thường. Nữ nhân này cực khổ chiếu cố hắn? Thật là chuyện nực cười, nàng ta không thừa dịp không có ai bên cạnh mưu sát hắn coi như là đã cảm tạ trời đất.

"Nhi thần tạ ơn Phụ hoàng." Biểu hiện bên ngoài vẫn là quan trọng hơn! Tổng Đại Mãnh cúi đầu tạ ơn, rồi nhanh nhẹn đẩy Nhân vương đến bên cạnh chỗ ngồi của mình. Đồng thời, còn làm ra vẻ mặt nhu tình hướng Nhân vương nói: "Vương gia, ngồi đây có thoải mái không?"

"Ngạo nhi, con xem Vương phi của con rất quan tâm đến con. Con thật sự đã không thú nhảm Đại Mãnh, Trầm cuối cùng cũng có thể yên tâm rồi." Đối với mối hôn sự này hoàng đế vô cùng hài lòng. Lúc này, hoàng hậu bỗng kéo kéo ống tay áo của hoàng đế. "Hoàng thượng, người xem Trùng Nhi và Tuyết Nhi của chúng ta so với vài người còn hiểu chuyện hơn rất nhiều, chỉ ít cũng không đến thỉnh an chúng ta muộn như vậy."

Lại không nghĩ đã chọc cho Hoàng đế mất hứng: "Thân thể Ngạo nhi bất tiện, có thể đến là tốt rồi, sao có thể so sánh Ngạo Nhi với Trùng Nhi được."

"Hoàng thượng..." Mặc dù Hoàng hậu có chút bất mãn nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể ngậm miệng xem như không có gì. Bà ta quay đầu lại hung tợn trừng mắt với Nhân vương một cái rồi trở về chỗ ngồi của mình.

Ngồi đối diện là Thái tử và Thái tử phi đã đến được một lúc lâu. Tổng Đại Mãnh cười cười nhìn bọn họ, lại vô tình nhìn thấy ánh mắt không cam lòng của bọn họ.

"Đại Mãnh, Đại Mãnh?"

Suy nghĩ của nàng đột nhiên bị âm thanh lo lắng của Hoàng đế cắt đứt, Tổng Đại Mãnh kịp thời phản ứng liền nhanh chóng đứng dậy: "Phụ hoàng, có nhi thần."

Đón gần cũng chỉ là một câu hỏi quan tâm lo lắng. Mặc dù cung đình nguy hiểm, nhưng vị Hoàng đế này lại vô cùng từ ái.

Hoàng đế có hai nhi tử, một là đương kim Thái tử Sở Trùng, người còn lại chính là Nhân vương Sở Ngao.

Thái tử là thân nhi tử của hoàng hậu, hoàng đế đối với hoàng hậu chỉ là lấy lễ đối xử, cũng không có bao nhiêu sủng ái. Tình cảm hoàng đế đối với Thái tử dường như chỉ dừng lại ở mức độ là người tương lai sẽ thay ông tiếp quản hoàng vị, tạo phúc cho bách tính.

Nếu hỏi hoàng đế tại sao lại yêu thương Nhân vương như vậy? Tổng Đại Mãnh cũng có thể suy đoán rằng, đại khái vì Nhân vương quá đáng thương.

Trước mặt hoàng đế nàng rất thức thời, rất che chở và chiều cố Nhân vương. Mặc dù Nhân vương cũng không phải vì vậy mà cảm kích nàng, nhưng rốt cuộc đang ở trước mặt hoàng đế nên đành phải thu liễm lại một chút.

"Phụ hoàng, Hoàng hậu nương nương, nhi thần và Vương gia xin phép được cáo lui, lần sau nhi thần sẽ lại đến."

Sau mười mấy phút đồng hồ hỏi han ân cần, trong lòng Tổng Đại Mãnh cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng đẩy Nhân vương cáo từ rồi khỏi.

Khi đi ngang của Thái tử và Thái tử phi, cũng không quên cung cung kính kính thi lễ từ biệt họ. Sau khi rời khỏi điện Kim Húc chừng 200m, lúc này Tổng Đại Mãnh mới buông tay, thái độ đối với Nhân vương lập tức thay đổi.

"Ta biết, ngươi không thích ta nhưng mà ở trước mặt phụ hoàng ngươi, ngươi giả bộ một chút sẽ chết sao?"

"Xem ra, ngươi không chỉ thôi mà còn rất giả dối."

Nhân vương nhẹ nhàng nhận xét, cũng không mấy may để ý đến yêu cầu của nàng.

"Vương phi, xin dừng bước."

Ngay lúc này, một giọng nói nữ nhân đột nhiên từ phía sau truyền đến. Khi nàng quay đầu lại, liền nhìn thấy hai cung nữ tuổi chừng hai mươi lăm hai mươi sáu.

Hai người kia tiến đến trước mặt bọn họ, cũng không thêm vấn an Nhân vương mà trực tiếp chuyển sang Tổng Đại Mãnh: "Vương Phi, Hoàng hậu nương nương cho mời."

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Hoàng hậu cho mời

Editor: nguyenthituyen

Hoàng hậu nương nương? Không phải vừa mới gặp sao?

"Được rồi, thỉnh hai vị dẫn đường." Trên mặt Tổng Đại Mãnh bình tĩnh như nước nhưng trong lòng lại có chút phức tạp. Hoàng hậu mời nàng đến làm gì? Uống trà chiều? Sợ rằng không chỉ đơn giản như vậy.

Nàng không sợ bị mưu sát, hiện tại nàng cũng có thể xem như một người có chút thân phận, hoàng đế xem trọng nàng như vậy, tạm thời hoàng hậu sẽ không dám làm gì nàng, hoàng hậu chắc cũng sẽ không ngốc như thế.

"Vương gia, người ở đây chờ ta, ta đi một lát sẽ trở lại." Trước khi đi, nàng không quên dặn dò Nhân vương.

Tên Nhân vương chết tiệt này cư nhiên cũng không thêm để ý, nàng vừa mới xoay người đi theo hai vị cung nữ kia thì nghe được âm thanh cót két của chiếc xe lăn trên đường. Không cần nhìn cũng đoán được tên phế nhân đó đã tự mình về trước không có một chút ý định chờ nàng.

Được lắm, ta sẽ tính sổ với người sau, Vương gia đáng chết.

**

Không nghĩ tới hoàng hậu lại chuẩn bị nhanh như vậy.

Lúc Tổng Đại Mãnh được hai vị cung nữ đưa tới điện Ý Hà thì đã thấy hoàng hậu ngồi ở đó. Trong lòng Đại Mãnh cảm thấy kì quái nhưng vẫn cúi đầu cung kính vấn an: "Tham kiến Hoàng hậu nương nương."

"Tới rồi sao, mau đến bên cạnh Bồn cung." Lúc này vẻ mặt hoàng hậu lại cực kỳ thân thiện, thái độ hoàn toàn khác so với lúc ở điện Kim Húc.

"Đại Mãnh không dám." Tổng Đại Mãnh không di chuyển nửa bước.

Không có chuyện gì lại niềm nở như vậy không phải giết người cũng là cướp của, Hoàng hậu lại không phải là thân mẫu của Nhân vương, cái gọi là miệng nam mô bụng bồ dao găm, nàng sao lại không hiểu rõ chứ?

"Đến đây, Bồn cung sẽ không ăn thịt người."

"Vâng." Bà ta đã mở miệng lần thứ hai, nàng đành phải đi qua.

"Đại Mãnh, đây là hương liệu Bồn cung tự điều chế, người cầm về đeo đi." Hoàng hậu kéo tay nàng, sau đó lấy một cái túi hương đặt vào, lại cầm một khối điểm tâm nhỏ trên bàn đưa tới miệng nàng. "Bánh hoa quế ở trong cung của Bồn cung có mùi vị khá tốt, Tuyết Oánh mỗi ngày đến đây đều phải ăn đến năm sáu khối, người nếm thử một chút xem có được không, nếu thấy ngon thì lát nữa lấy một ít mang về."

Tầm mẩn ngay cửa phòng bất chợt rung lên.

"Tạ nương nương ban ân, bánh hoa quế ngon như vậy, chỉ tiếc Đại Mãnh lại không thích ăn đồ ngọt. Vẫn là mang về cho Vương gia nếm thử." Tổng Đại Mãnh cũng không dám ăn lung tung, ngộ nhỡ trong này hạ cái gì thất nhật tán hoặc bách nhật tán thì làm sao? Nhưng thịnh tình của hoàng hậu, nàng không thể công khai cự tuyệt, chỉ có thể kín đáo tìm một lý do để có thể tiếp nhận thử trong tay bà ta đồng thời cũng nhận lấy túi hương.

"Cũng tốt, cũng tốt. Đại Mãnh lúc nào cũng nghĩ đến Ngao nhi, thật đúng là một Vương phi tốt!" Hoàng hậu cũng không nói thêm, chỉ có thể gật đầu coi như không có gì.

"Đại Mãnh, người cảm thấy Bồn cung như thế nào?" Còn chưa được yên tĩnh một phút, hoàng hậu lại bất ngờ hỏi nàng.

Đây là ý gì?

"Hoàng hậu nương nương là một người rất là tốt, đối xử với người khác vô cùng thân thiết lại còn rất trẻ trung xinh đẹp." Trong đầu Tổng Đại Mãnh lúc này cố gắng gom góp vốn từ để hình dung nữ nhân trước mặt này, những suy nghĩ trái lương tâm.

"Người thật sự cảm thấy như vậy sao?" Không biết hoàng hậu cố tình hay vô ý liếc qua tấm màn bên trái, tiếp tục hỏi: "Lúc này ở điện Kim Húc, người không cảm thấy...Bồn cung có chút mất mặt?"

"Ở điện Kim Húc? Đại Mãnh cái gì cũng không biết." Tổng Đại Mãnh giả ngu ra vẻ thông minh. "Nương nương, ta cũng không nhớ rõ, người cũng biết Nhân Ngao Vương gia không có thích ta, vừa nãy ta bị bộ dáng lạnh lùng của hần làm cho thương tâm, ta cố gắng dỗi hần, nhưng hần không có để ý đến ta."

"Thì ra là như vậy." Thấy nàng đột nhiên khóc thút thít, hoàng hậu liền thật lòng an ủi. "Hào hài tử, người cũng vừa mới gả cho hần, nên không biết hần là người như thế nào, cái này cũng không thể trách người. Từ nhỏ Ngao nhi đã không có mẫu phi yêu thương, cũng không có người giáo dục, người làm Nhân Vương phi là đã khó khăn cho người lắm rồi, sau này có chuyện gì người cứ nói với Bồn cung, Bồn cung sẽ làm chủ cho người."

"Vâng, Đại Mãnh biết rồi. Nương nương, ngài thật là tốt..."

Tổng Đại Mãnh che mặt khóc thút thít, nếu lúc này hoàng hậu không phải là hoàng hậu, nàng thật sự thiếu chút nữa đã cho rằng nữ nhân này là người tốt. Thực ra, từ lúc bước vào nàng đã cảm giác được có người đang bí mật quan sát nhất cử nhất động của nàng.

Hoàng hậu an ủi nàng hồi lâu, suýt chút nữa là giữ nàng lại dùng bữa tối, cũng may nàng lấy Nhân vương ra làm bida đỡ đạn, phụng bồi Hoàng hậu thưởng hoa một lúc liền mượn cớ chăm sóc Nhân vương rồi rời đi.

Lúc rời đi, hoàng hậu cũng không quên cho nàng cầm về một túi bánh hoa quế.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bánh hoa quế

Editor: nguyenthituyen

Một miếng nàg cũng không ăn, vừa ra khỏi cung nàg liền đi đến một địa phương không có ai rồi tiện tay vứt đi túi bánh. Dĩ nhiên, túi hương cũng không ngoại lệ.

Sau khi ném đồ xuống ven đường, cách đó không xa bỗng nhiên có một con chó nhỏ chạy tới, hình như là đang cực kỳ đói bụng, nó ngấu nghiến ăn đồng bánh trên mặt đất, chỉ một loáng đã sạch trơn.

Tổng Đại Mạnh vốn đang nghĩ thầm: cũng may đám bánh hoa quế này bị chó ăn cũng không tính là lãng phí. Không nghĩ đến sau khi con chó ăn xong ngay lập tức kêu la thảm thiết rồi phun ra một ngụm máu, ngã xuống đất bỏ mình.

Tổng Đại Mạnh cũng nghĩ tới những thứ đồ này có độc, nhưng cũng chỉ là suy đoán thôi.

Nàng cho rằng hoàng hậu là người thông minh, sẽ không ngốc đến nỗi trực tiếp hạ độc nàng, không ngờ bà ta nóng lòng như vậy!

Mặc dù đã dự đoán được kết quả, nhưng trong lòng nàng vẫn có chút sợ hãi, cảm thấy lạnh cả sống lưng. Tựa như có người âm thầm kẻ đao lạnh lẽo lên cổ nàng. Nàng ngưng mi nhìn chăm chăm thi thể con chó hồi lâu, trong lòng âm thầm hạ quyết định.

Nàng phải nhanh chóng trở về Nhân vương phủ để học tên phế nhân kia một khóa mới được!

Đúng vậy, nàng cuối cùng đã quyết định chấp nhận nhiệm vụ Khôi đế giao cho. Phụ tá Tàn vương đăng cơ, nhìn sự việc xảy ra trước mặt, muốn trở về hiện đại thì phải bảo vệ tánh mạng của mình trước đã. Nhân vương mặc dù tàn tật không thể cùng Thái tử tranh giành hoàng vị, nhưng hoàng đế rất yêu thương hắn, hoàng hậu lại không được sủng ái lắm, đối với Thái tử và Hoàng hậu, Nhân vương cũng là một uy hiếp không nhỏ.

Mà nàng đã gả cho Nhân vương, một là hoàng hậu muốn lôi kéo nàng trở thành người của bà ta, hai là giết luôn cả nàng và Nhân vương. Tổng Đại Mạnh nàng dĩ nhiên sẽ không thông đồng với đám người hoàng hậu, cho dù thật lòng đầu phục cũng chỉ là số mệnh bị lợi dụng, quay đầu lại cũng chỉ có con đường chết!

Nghĩ tới những chuyện này, cước bộ của nàng càng nhanh hơn. Thật hy vọng có bản lãnh phi thiên, đều do tên phế nhân kia, không chịu chờ nàng.

Trở lại Vương phủ thì hoàng hôn cũng vừa buông xuống, bọn nha hoàn đang đi ra đi vào thiên phòng, trên tay bưng những chiếc đĩa bạc mùi thơm tỏa ra bốn phía. Tổng Đại Mạnh biết, đã tới lúc ăn cơm.

"Các người lui ra hết đi."

Trước khi bước vào, nàng hít một hơi thật sâu.

"Vâng, Vương phi." Bọn hạ nhân cung kính lui ra. Đến khi nhìn thấy chỉ còn lại hai người, Nhân vương có chút không vui nhìn nàng: "Người lại muốn làm gì?"

Lần này, thái độ của Tổng Đại Mạnh không còn kinh khủng như trước, nàng cầm chén lên, gấp thức ăn rồi đưa đến miệng hắn: "Ngoan, ăn cơm trước đã."

"Xú, xú nữ nhân! Người nói cái gì, nói cái ngu ngốc..." Dưới mắt nà, Nhân vương vì chữ "ngoan" của nàng mà thoáng chốc đỏ mặt. Đột nhiên nghĩ đến mình luống cuống như vậy, hắn cảm thấy vô cùng may mắn vì không bị Tổng Đại Mạnh nhìn thấy, đồng thời cũng có chút ảo não. Hắn chợt nhíu mày, nữ nhân này sao tự nhiên lại đổi thái độ tốt như vậy, hắn trừng mắt: "Tránh... tránh ra, Bồn vương không ăn...."

Mặc dù cự tuyệt, nhưng giọng điệu lại không đủ cứng rắn như hắn mong muốn. Điều này không khỏi khiến hắn tức giận mấy phần.

"A, há miệng." Tổng Đại Mạnh như biến thành người khác, đối với sự chống đối của Nhân vương cũng không thèm để ý.

Nhân vương kiên quyết không há miệng, nàng liền dùng tay tách môi hắn ra, ngang ngạnh gấp thức ăn đưa đến miệng hắn. Trước khi hắn phun ra, nàng đã dùng tay khóa miệng hắn rồi ra lệnh: "Không cho phun, nuốt xuống."

"Ừng ực...."

Đó là âm thanh thức ăn đi qua cổ họng.

Ngay cả nhai cũng chưa kịp đã phải nuốt xuống.

"Xú nữ nhân..." Đến khi Nhân vương kịp phản ứng, vừa định nổi giận, thì Tổng Đại Mạnh đã đưa muỗng cơm đến miệng hắn rồi.

Không kịp nghĩ, hắn đã ngậm vào trong miệng. Tổng Đại Mạnh suy nghĩ: đại khái là mình trở nên dịu dàng thì hắn cũng sẽ trở nên ngoan ngoãn hơn. Ngay khi Nhân vương ăn vào miệng, đã cảm thấy hối hận, hắn làm sao vậy? Rõ ràng rất ghét nữ nhân này....

Chương 10: Tàn vương bất tỉnh

Editor: nguyenthituyen

"Này, uống nước đi."

Sau khi bồi hấn ăn hết một chén com, Tổng Đại Mãnh lại bung đến một ly trà.

Tính khí Nhân vương cực kì xấu, huống chi từ đêm động phòng ngày hôm qua đã bắt đầu nhìn nhau không thuận mắt, chờ một chút.

Nói chính xác thì tối hôm qua sao nàng lại ngủ? Lại làm một giấc đến giữa trưa, có cái gì đó không đúng nha! Xuyên đến đây đã là một chuyện vô cùng xui xẻo rồi, theo lý thuyết sẽ không ngủ sâu như vậy... Tính toán toán, vẫn là không nên để ý nhiều như vậy, dù đồ tên phế nhân này quan trọng hơn!

"Xú nữ nhân, cách xa Bồn vương một chút, Bồn vương không ăn." Phát hiện bản thân bắt tri bắt giác đã ăn hết một chén com, Nhân vương vô cùng tức giận Tổng Đại Mãnh.

"Ngaoan, uống nước, uống xong ta có mấy lời muốn nói với ngươi."

"Đừng tưởng mới vừa rồi là Bồn vương thuận theo ngươi, Bồn vương chẳng qua là.... đói bụng!" Nhân vương quay đầu đi, mặt nạ vì dùng sức mà có chút lắc lư, vô tình đụng vào ly nước Tổng Đại Mãnh đang cầm, khiến nó đổ hết lên người nàng.

"Ta nói ngươi nha..." Thấy thế, nét mặt Tổng Đại Mãnh thoáng chốc thay đổi, nàng đột nhiên vỗ bàn một cái thật mạnh. "Ta đối xử với ngươi tốt như vậy, bồi ngươi ăn com bồi ngươi uống nước, ngươi còn khó chịu cái gì!"

"Nếu ta không phải là Vương gia, ngươi sẽ tốt với ta sao?" Thấy Tổng Đại Mãnh nổi giận, Nhân vương cũng phát hỏa. "Theo Bồn vương thấy, ngươi chính là một nữ nhân đối trá!"

"Phiền ngươi làm cho rõ ràng! Là ai hạ xuống hoàng băng tuyết Vương phi ba ngày không ai hạ hả!"

"Bồn vương cũng không cần."

"Ngươi không cần cũng không có tác dụng! Gạo cũng đã nấu thành com, ngươi không muốn thừa nhận thì đó cũng là chuyện đã rồi!"

"Gạo nấu thành com?" Nhân vương lặp lại những lời này rồi cười lạnh: "Ngươi biết gạo nấu thành com là như thế nào sao? Ngươi chẳng qua chỉ cùng Bồn vương bái đường thành thân, đừng nằm mơ giữa ban ngày, đời này Bồn vương cũng sẽ không chạm vào ngươi."

"Cũng đúng nha, thể cốt này của ngươi...chân không thể đi tay không thể động, đời này ngươi cũng đừng nghĩ đến nấu chín lão nương!"

Một tiếng loảng xoảng thật lớn vang lên, cả Nhân vương và xe lăn đều ngã xuống.

"Đi chết đi!"

Tổng Đại Mãnh thu chân về, xoay người rời đi.

"Xú nữ nhân!..." Nhân vương tay chân tàn tật, nghiêng người ngã xuống đất không thể cử động lại không có cách nào tự dùng sức đứng lên, thoát nhìn vô cùng chật vật.

Thấy Tổng Đại Mãnh bỏ mặc mình, Nhân vương nhất thời nóng nảy. "Ngươi quay lại cho Bồn vương! Họ Tổng kia! Này, xú nữ nhân kia, Bồn vương..."

Nhìn thấy bóng dáng Tổng Đại Mãnh dần dần biến mất, nội tâm Nhân vương mắng chửi không ngừng, nhưng giọng nói suy yếu dần, đến cuối cùng đôi mắt phía sau mặt nạ vô lực khép lại.

Sao không nghe thấy âm thanh gì nữa? Không phải đang mắng rất mạnh mẽ sao?

Trước mắt Tổng Đại Mãnh cảm thấy có điều gì đó không đúng, đi tới đi lui rồi dừng hẳn. Vốn không muốn quản chuyện của tên phế nhân đó, nhưng dù sao hắn cũng bị nàng đập ngã, giằng co vài giây cuối cùng cũng quyết định trở lại nhìn một chút.

"Này? Này... Vương gia, ngươi vẫn khỏe chứ?" Xa xa đã nhìn thấy xe lăn bị ngã, Nhân vương thì nằm không nhúc nhích bên cạnh, ban đầu cho rằng hắn giả bộ, nhưng khi đến gần mới phát hiện Nhân vương đã sớm bất tỉnh.

Trong lòng nhất thời hốt hoảng, nàng lập tức ngồi xuống cố sức ôm lấy Nhân vương, không ngừng vỗ vào chiếc mặt nạ lạnh như băng: "Vương gia, người mau tỉnh lại, người đừng giả bộ chết nha! Lão nương bắt quả cũng chỉ đá người một cước, người đừng có chết..."

Mặc cho Tống Đại Mãnh vỗ như thế nào, kêu gào như thế nào, Nhân vương vẫn không nhúc nhích. Nàng cảm thấy hoảng sợ nên cũng không nghĩ nhiều, vươn tay muốn tháo mặt nạ trên mặt hắn xuống, vốn định hy sinh bản thân chuẩn bị hô hấp nhân tạo cho hắn, ai ngờ tháo xuống chưa đầy hai giây, khi nàng nhìn thấy gương mặt của hắn thì "A" kinh hô một tiếng, rồi nhanh chóng đeo mặt nạ lại như cũ cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Trầm Ngạc (1)

Edit: chickenliverpate

Đơn giản không đành lòng nhìn thẳng

Sau khi nhìn thấy dung mạo thật sự của Nhân Vương, Tống Đại Mãnh dường như không thở nổi. Dáng dấp xấu như vậy, còn chi chút những vết sẹo lồi bẩm sinh từ trong bụng mẹ, khó trách hắn phải mang mặt nạ kỳ nhân.

"Người đâu! Vương gia bắt tỉnh, người đâu, Vương gia không ổn." Bỏ đi ý niệm hô hấp nhân tạo, nàng liền đứng bật dậy, nhanh chóng chạy ra ngoài gọi giúp đỡ. "Vương gia xảy ra chuyện, người đâu mau tới."

Cũng may rất nhanh người đã được gọi tới, lúc Tống Đại Mãnh dẫn người đến thiên đình, nội tâm không ngừng cầu nguyện. Tên Nhân vương đáng chết, người ngàn vạn lần không được chết.

"Luu Vân, Thiên Sơn." Quân gia Lương Bác nhìn tình hình của Nhân vương, liền gọi hai hộ vệ đến dặn dò. "Các người nhanh chóng vào cung truyền Trầm Ngự y tới đây, tuyệt đối phải nhanh một chút!"

"Lương Bác, Vương gia rốt cuộc thế nào? Hắn sẽ không..." Chết chứ? Thấy hộ vệ vội vã rời đi, Nhân vương vẫn bất tỉnh nhân sự nằm trên giường, Tống Đại Mãnh ngập ngừng hỏi Lương Bác.

"Vương gia cát nhân thiên tướng, nhất định không có việc gì." Sắc mặt Lương Bác không tốt.

Tâm trạng Tống Đại Mãnh lúc này nhất thời không ổn, chẳng lẽ tên phế nhân này thật sự sẽ đi gặp Diêm Vương sao? Nàng chẳng qua chỉ đá hắn một cái, ai ngờ hắn lại không cẩn thận ngã xuống như vậy, không phải ngã một cái là ngã tới chỗ Diêm Vương luôn chứ, vậy thật sự là chuyện lớn rồi.

Nhân vương đi đòi nhà ma, nàng phải làm sao bây giờ?

"Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, Vương gia người nhất định phải khỏe mạnh nha, người không thể chết được." Nghĩ đến việc Nhân vương cứ như vậy chết đi mà nàng chính là nguyên nhân chính, Tống Đại Mãnh nôn nóng đi qua đi lại trong phòng.

Nếu phế nhân này thật sự chết, có phải nàng cũng sẽ bị chôn cùng hay không? Càng nghĩ càng thấy bất an, thật quái lạ, một người khỏe mạnh như thế, chẳng qua là ngã một cái, mạng nhỏ cứ như vậy không còn...

Lương Bác lại cho là Vương Phi đang rất lo lắng cho Vương gia, nên nhẹ nhàng an ủi nàng: "Vương Phi đừng nôn nóng, Vương gia nhất định có thể cứu được, chỉ cần Trầm Ngự y xuất thủ, Vương gia nhất định sẽ không có gì đáng ngại."

"Ừ, ừ, vậy thì tốt, vậy thì tốt..." Nghe lời nói của Lương Bác, tâm tình Tống Đại Mãnh lúc này mới thoáng buông xuống được.

"Trầm Ngự y chính là đương kim Hoa Đà tái thế, mấy năm trước khi Vương gia phát bệnh, cũng là được Trầm Ngự y chữa trị. Cho nên Vương Phi có thể hoàn toàn yên tâm, Vương gia cũng không phải là người bình thường, há có thể nói đi là đi?"

Trong tiếng an ủi của Lương Bác, chút áy náy trong lòng nàng cuối cùng ngay cả nửa điểm tự trách cũng không còn. Từng bước từng bước thông thả đi qua đi lại một hồi lâu, hai thị vệ vào cung truyền thái y rốt cuộc cũng trở lại: "Lương Bá, Vương Phi, Trầm Ngự y tới."

Nếu nói Nhân vương phát bệnh đã làm Tống Đại Mãnh hoảng hốt, thì người đang xách theo hòm thuốc xuất hiện trước mặt nàng có thể làm nàng phát điên.

Đó chính sự xuất hiện của Trầm Ngự y - một thân nam tử.

Hắn cung kính lễ độ hành lễ với nàng, sau đó vội vã vòng qua nàng đi tới trước giường, mở hòm thuốc lấy ra chai chai lọ lọ và một số kim châm bằng bạc sáng lấp lánh, đẩy một nửa y phục Nhân vương ra, rồi cầm từng cây từng cây châm vào trong da thịt Nhân vương.

"Người, người là..."

Từ khi cái người gọi là Trầm Ngự y bắt đầu đi vào, cả người Tống Đại Mãnh không có một chút phản ứng. Nàng ngơ ngác nhìn nam tử đang bận rộn chăm chú, cổ họng dường như tắc nghẹn không nói được lời nào.

"Vương Phi, vị này chính là Trầm Ngự y, được Hoàng thượng đích thân tứ phong kim bài ngự y." Lương Bác vội vàng giới thiệu. "Có Trầm Ngự y ở đây, Vương gia nhất định không có việc gì."

"Lương Bác, người nói cho ta biết, có phải hần gọi là Trầm Ngao..."

Nàng ngây ngốc không chớp mắt nhìn chăm chăm nam nhân đột nhiên xuất hiện kia.

"Thì ra Vương Phi đã sớm biết Trầm Ngự y..."

Quả nhiên...

Trầm Ngao!

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Trầm Ngao (2)

Edit: Chickenliverpate

Trầm Ngao...

Nàng ngơ ngác nhìn người đang bận rộn trị liệu cho Nhân vương, nội tâm dậy sóng cuộn cuộn, ngập tràn chua xót. Nàng cứ ngỡ người thông minh nhìn hần, đôi mắt mở to đầy kích động, không dám tin.

"Trầm Ngao, là anh sao? Anh thật sự là... Trầm Ngao..."

Người yêu của nàng ở thế kỷ hai mươi mốt, tên là Trầm Ngao, cũng có gương mặt thon dài tuấn mỹ như thế này.

Nàng nhớ năm nàng mười bảy tuổi bị lạc đường ở phố Diễm Dương, đã gặp hần. Nhớ rất rõ nàng và hần nắm tay nhau dưới ánh hoàng hôn, nội tâm cùng rung động. Nhớ rất rõ bất kể đi học hay tan học đều có hình bóng của hần làm bạn...

Nhớ rõ lời cầu hôn trước hôn lễ một tháng đã làm nàng cảm động đến rơi lệ. Ngày đó, hần quỳ một chân xuống đất, trên tay cầm một chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh, đôi mắt hẹp dài thâm tình nhìn nàng, giọng nói của hần khi đó đặc biệt êm ái, hần nói: nha đầu, hãy giao nửa đời còn lại của em cho anh có được không?

Nàng nghẹn ngào đáp ứng, trong buổi lễ thành hôn một tháng sau đó, chính là mấy ngày trước kia, buổi sáng nàng xuyên đến đây là lúc nàng đang cùng hần tiến hành nghi lễ quan trọng.

Cha xứ hỏi, "Trầm tiên sinh, anh có đồng ý cưới cô Tống, cô dâu đang đứng bên cạnh anh làm vợ hay không, vô luận sau này bệnh tật hay khỏe mạnh, nghèo khó hay phú quý, cũng sẽ yêu thương nhau cho đến suốt cuộc đời?"

Hần vẫn như cũ hết sức kiên định, vâng, con đồng ý.

Những cảnh tượng đó mặc dù đã cách rất xa, nhưng vẫn hiện lên rất rõ ràng trong đầu nàng như một cuộn phim trả tới trả lui từng tấm một.

Đến nay nàng vẫn còn nhớ như in từng đường nét trên gương mặt hần, đó chính là dung mạo đẹp nhất mà nàng từng gặp, trong cuộc sống bon chen hàng ngày, những điều tốt đẹp của hần cũng chỉ dành cho nàng.

"Trầm tiên sinh, anh có đồng ý lấy cô Tống làm vợ hay không?"

"Vâng, con đồng ý."

Tất cả dường như chỉ mới hôm qua, gần như vậy, lại xa như vậy.

"Vương Phi, người làm sao vậy, Vương Phi?" Chẳng biết lúc nào, một giọng nói quan tâm bất chợt xông vào tai nàng.

Bị quấy nhiễu, Tống Đại Mãnh mới bừng tỉnh từ trong ký ức, tinh thần chậm chạp khôi phục, nhận ra Lương Bác. Mà ở trước giường của Nhân vương,

người nọ vẫn đang bận rộn điều trị cho hấn, nàng cố gắng đè nén cảm xúc thật kỹ, rồi lắc đầu nói: "Ta không sao, không sao."

Tất cả sự chú ý của nàng lại dồn hết lên người nọ. Cuối cùng cũng không nhịn được ngẩng đầu ra lệnh cho những người trong phòng. "Lương Bác, các người đi xuống trước đi."

Hiện tại nàng cần xác định một chuyện, không muốn bị người khác quấy rầy.

Sau khi đám người Lương Bác rời đi, bên trong gian phòng này bỗng chốc chỉ còn lại nàng, Nhân vương, và hấn.

Được Hoàng đế đích thân ban kim bài ngự y Trầm Ngạo Trầm Ngự y, thời khắc này vẫn như cũ hết sức chuyên chú chữa trị cho Nhân vương, thỉnh thoảng lục lọi hòm thuốc, thỉnh thoảng đâm ngán châm. Không hề phát hiện nữ tử phía sau lưng đã từ từ đến gần.

Hay là nên nói: không rảnh để ý.

"Trả lời em, anh có phải là Trầm Ngạo của em hay không." Tống Đại Mãnh đi tới bên cạnh Trầm Ngạo, nàng nhắm mắt rồi mở mắt, đây là lần đầu tiên kể từ khi đến nơi này, trên mặt nàng xuất hiện vẻ khổ sở như vậy.

Nhưng bất kể nàng khổ sở như thế nào, người trước mắt này ngay cả đầu cũng chưa từng ngẩng lên.

Từ đầu chí cuối, cũng chưa từng liếc nhìn nàng một cái, nếu có cũng chỉ là cái nhìn cung kính lúc mới vào phòng. Sau đó tất cả sự chú ý của hấn đều tập trung trên người Nhân vương với đôi mắt đóng chặt.

"Tại sao không trả lời em? Trầm Ngạo..." Nhìn thấy tình cảnh này, Tống Đại Mãnh gấp muốn phát điên, nàng thậm chí bất kể sống chết của Nhân vương, hai tay nắm thật chặt cánh tay trái của Trầm Ngạo, đầu đón nghẹn ngào gào lên. "Em biết là anh mà, anh cũng xuyên tới nơi này có phải không? Anh nói đi..."

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Trầm Ngạo (3)

Editor: Chickenliverpate

"Trầm Ngạo, sao anh không nói gì đi chứ? Anh trả lời em đi..."

"Anh rõ ràng chính là Trầm ngạo của em, nhưng tại sao lại giả vờ như không biết? Không phải chúng ta muốn kết hôn sao? Không, chúng ta đã kết hôn rồi, anh ngẩng đầu lên xem em là ai, Trầm Ngạo."

"Trầm Ngạo, anh đã quên chuyện chúng ta đã thật sự kết hôn rồi sao? Trầm Ngạo, anh có còn nhớ trong hôn lễ của chúng ta, anh nói anh nguyện ý yêu thương e suốt cuộc đời này mà..."

"Trầm Ngạo, vì sao...anh..."

.....

Sự kích động trong đôi mắt nàng dần dần biến mất, nội tâm nóng như lửa cũng từ từ lạnh xuống. Thấy người kia không hề nhúc nhích khi nàng kêu gào như thế, khi đôi tay nàng chụp lấy cánh tay hấn, khi sự kỳ vọng hoặc khẩn cầu tan vỡ, Trầm... Không đúng, Trầm Ngạo trước mắt này không phải Trầm Ngạo của nàng. Mặc dù vô luận là tên gọi hay dung mạo cũng đều giống như đúc người yêu của nàng ở thế kỷ 21, nhưng sau khi giãy giụa giữa ranh giới thống khổ và tan nát, nàng rốt cuộc hiểu rõ, hấn không phải là hấn!

Hấn không chút dấu vết thoát khỏi hai tay đang nắm chặt của nàng, một lần nữa dùng ánh mắt vô cùng cung kính bình tĩnh nhìn chăm chú nàng một cái, rồi lại cúi đầu thu hồi hơn mười cây ngán châm đang ghim trên da thịt Nhân vương.

"Trầm Ngạo, anh, sao anh lại giống như một người xa lạ..."

Người này quá lạnh lùng!

Tống Đại Mãnh không dám tin, từng bước từng bước lui về phía sau, đôi mắt long lanh trong suốt nhìn chăm chăm vào người đang cầm hòm thuốc chuẩn bị đứng dậy.

Đột nhiên nàng trượt chân, thân thể lao đảo ngã về phía sau, thậm chí bản thân nhất định sẽ ngã xuống, trong lúc tình huống như chỉ mảnh treo chuông, thì người mang tướng mạo tuấn mỹ đó nhanh chóng đưa tay tới vũng vàng giữ nàng lại.

"Trầm Ngao, anh đã nhớ lại..." Thân thể bất ngờ tiếp xúc khiến trong lòng Tổng Đại Mạnh hết sức vui mừng, cho là vừa rồi hẳn vì lo lắng cho an nguy của Nhân vương mà không để ý tới nàng, hiện tại rốt cuộc cũng nhớ đến nàng, những đau đớn lúc nãy cũng lập tức tan thành mây khói.

Đang muốn tiến lên, người nọ lại lập tức giữ khoảng cách, chỉ thấy hắn nhẹ nhàng gạt đầu cung kính hành lễ với nàng, sau đó mang theo hòm thuốc vòng qua nàng đi ra ngoài.

"Sao lại...?" Thấy người nọ quyết tuyệt rời khỏi như vậy, Tổng Đại Mạnh ngờ ngẩn đứng chết trân, sau khi phục hồi tinh thần, nàng vội vàng đuổi theo bóng lưng của hắn, lớn tiếng gọi: "Trầm Ngao! Anh trở lại đây cho em! Em biết là anh mà! Này, họ Trầm kia, anh cuối cùng là giả bộ cái gì hả! Chúng ta rõ ràng biết nhau, Trầm..."

Nàng muốn chạy theo bắt hắn trở lại để hỏi cho ra lẽ, tại sao lại làm ra vẻ như không biết nàng, tại sao nàng nói nhiều như vậy hắn một chữ cũng không trả lời nàng, nếu hắn là diễn viên thì với diễn xuất vừa rồi, giải Oscar nam diễn viên chính xuất sắc nhất trừ hắn ra không ai có thể nhận được.

Nhưng thực tế không cho phép nàng nói như vậy.

Hắn đã đi khá xa, xa đến nỗi chỉ còn thấy thấp thoáng bóng lưng ngay ngã rẽ. Mà nàng chỉ vừa mới bước ra khỏi phòng, còn chưa kịp đuổi theo đã bị quần gia của vương phủ Lương Bác khoan thai xuất hiện trong tầm mắt.

"Vương Phi, hôm nay ngài rốt cuộc là bị làm sao vậy? Trầm Ngự y vừa rồi có chỗ nào mạo phạm, kính xin Vương Phi đừng nổi giận!" Lương Bác thở dài. "Từ trước đến nay Trầm Ngự y đều như thế, chưa bao giờ mở miệng trước mặt người khác, ngay cả ở trước mặt Hoàng thượng, hắn cũng chưa từng nói ra một lời."

Mặc dù Lương Bác đã nói như vậy, nhưng Tổng Đại Mạnh vẫn còn rất kích động, một chút cũng không tin: "Làm sao có thể không mở miệng nói chuyện? Hắn cũng không phải bị câm! Hắn chẳng qua là không muốn đề ý..."

Lương Bác nhanh chóng ngắt lời nàng: "Trầm Ngự y đích xác là bị câm, Vương Phi, lão phu há có thể lừa gạt ngài?"

"Người nói cái gì?"

Tổng Đại Mạnh kinh ngạc không thôi.

"Thiên chân vạn xác."

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Thay y phục

Edit: Chickenliverpate

Người duy nhất được Hoàng thượng tứ phong kim bài ngự y lại là một người câm?

Nghe được tin tức này, Tổng Đại Mạnh há hốc miệng kinh ngạc, nửa ngày cũng không khép lại được. Làm thế nào nàng cũng không thể tin được đối tượng mà nãy giờ nàng nói chuyện thâm tình lại là một người câm?

Theo như Lương Bác nói, từ nhỏ Trầm Ngự y đã không mở miệng nói một chữ, ngay cả khi ở trước mặt Hoàng thượng. Mặc dù không thể xác định hắn có phải thật sự không thể nói chuyện hay không, nhưng hoàn toàn có khả năng là một người câm. Có ai có thể sống hơn hai mươi năm mà không nói một tiếng nào? Đó không phải là câm thì là cái gì?

Tổng Đại Mạnh cũng vì vậy mà xác định được một chuyện.

Trầm Ngự y đó, thật sự không phải là người yêu của nàng ở thế kỷ hai mươi mốt. Mặc dù cùng tên cùng tướng mạo, nhưng hiện tại xem ra, thật không phải là Trầm Ngao của nàng, nhớ lại mới vừa rồi bản thân giống như người điên ở trước mặt Trầm Ngự y gào thét, trong lòng không khỏi cảm thấy lúng túng.

Nhưng trên thế gian này thật sự có hai người mang dáng dấp giống nhau đến như vậy sao? Mỗi lần nghĩ đến Trầm Ngự y và người mình yêu có dung mạo như được đúc ra từ một khuôn, vương mắc trong lòng Tổng Đại Mạnh lại trĩu nặng. Chẳng lẽ Trầm Ngự y này chính là người yêu kiếp trước của nàng? Trời cao mang nàng tới nơi này, thực tế là để cho nàng và người yêu kiếp trước gặp nhau?

Bất kể như thế nào, cho dù Trầm Ngự y kia không phải là người yêu của nàng, vậy thì đã sao? Hai người bọn họ vô luận là tên gọi hay dáng dấp đều giống nhau đến không thể bắt bẻ, nàng tin chắc giữa bọn họ nhất định có mối liên hệ nào đó.

Kể từ khi nhìn thấy Trầm Ngự y, Tổng Đại Mạnh lúc nào cũng mang bộ dáng mất hồn, ngờ ngợ ngẩn ngẩn. Lúc đi cũng suy nghĩ, ăn cơm cũng suy nghĩ,

lúc ngủ cũng mơ thấy, ngay cả khi chăm sóc cho Nhân vương cũng nghĩ...

Kim bài ngự y quả nhiên không phải có tiếng không có miếng, khi Nhân vương phát bệnh bất tỉnh nhân sự, nhìn dáng vẻ yếu ớt tựa hồ sắp chết. Trầm Ngự y xuất thủ, liền không có chuyện gì xảy ra. Ngay cả được cũng không cần dùng, chỉ dựa vào mười mấy cây ngân châm trong tay Trầm Ngự y, đã kéo Nhân vương đang lơ lửng trên bờ vực sinh tử từ quỷ môn quan trở về.

Sáng sớm hôm sau, Nhân vương tỉnh lại bình thường. Khi hân... tỉnh lại, Tổng Đại Mãnh đang nằm trên mép giường nhắm nghiền hai mắt, nghĩ đến ngày hôm qua bản thân lại bị nữ nhân này một cước đạp ngã trên mặt đất, tức giận ngay lập tức xông lên đến nỗi, không chút nghĩ ngợi Tổng Đại Mãnh vẫn còn đang trong giấc mộng liên hưng bạo gầm lên: "Tổng Đại Mãnh! Cút xa chỗ khác ngủ!"

Tiếng gầm của hân khiến Tổng Đại Mãnh giật mình hoảng hốt, lập tức tỉnh dậy. Nhìn thấy Nhân vương, theo lẽ thường sẽ mắng cho hân một trận nhưng nàng chỉ trợn mắt nhìn hân, sau đó đứng lên đi thẳng tới trước bàn, rồi gục đầu lên bàn ngủ tiếp.

"..." Đột nhiên an tĩnh như vậy, Nhân vương ngược lại có chút không kịp phản ứng. Trên gương mặt vô cùng xấu xí của hân, quai hàm đột nhiên có rút, đôi mắt híp lại một cách nguy hiểm: "Tới đây thay y phục cho Bồn vương!"

"Tự ngoi không..." Tổng Đại Mãnh nhú mồm một cái, đang định đốp chát, nhưng kịp thời nuốt xuống.

Nhân vương còn tưởng rằng Tổng Đại Mãnh cuối cùng cũng lòi cái đuôi hồ ly ra, không nghĩ tới nàng lại nhanh chóng đứng lên đi tới trước mặt hân, chẳng qua là gương mặt cực kỳ không tình nguyện.

Cũng biết nữ nhân này không muốn mà!

Nét mặt Nhân vương sa sầm không nói thêm lời nào, đối với hành động thay y phục cho mình của Tổng Đại Mãnh, nội tâm này sinh cả trăm loại cảm giác ghét bỏ.

Tổng Đại Mãnh mất rất nhiều sức lực mới có thể thay xong y phục cho Nhân vương, thật vất vả lắm mới kéo được hân từ trên giường xuống xe lăn, chỉnh lại mặt nạ cho hân. Sau khi tất cả đã chỉnh tề, còn phải bung nước cho hân súc miệng, rửa mặt. Cũng may khi còn ở thế kỷ hai mươi mốt, lớn lên bên cạnh gia gia nãi nãi, trước khi hai người qua đời đều do một mình nàng chăm sóc, đã có kinh nghiệm từ trước nên nàng nhận thấy việc chăm sóc Nhân vương cũng không đến nỗi khó khăn lắm.

Cái khó ở đây chính là Tàn vương mặc dù tàn tật, nhưng vóc dáng và thể trọng lại không khác gì một người bình thường. Lúc kéo hân lên xe lăn, thiếu chút nữa đã đè chết nàng.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Ngần người

Edit: Chickenliverpate

Một Tổng Đại Mãnh từ trước đến nay lúc nào cũng thô lỗ, bỗng nhiên trở nên an tĩnh đến như vậy, không phải đang giả vờ chứ?

Lúc dùng điểm tâm, nhìn thấy Tổng Đại Mãnh yên lặng không gây sự với hân, nội tâm Nhân vương vừa cảm thấy vô cùng kỳ quái vừa khinh thường. Kỳ quái vì Tổng Đại Mãnh tại sao lại quá yên lặng như vậy, khinh thường vì nữ nhân này yên lặng hay không yên lặng thì có liên quan gì đến hân.

"Không ăn!" Trong đầu hiện lên những hình ảnh thô lỗ của Tổng Đại Mãnh, tâm tình bỗng chốc trở nên vô cùng tệ.

Khi chén cháo trắng còn lại hơn phân nửa, Nhân vương liền bắt đầu cự tuyệt Tổng Đại Mãnh hầu hạ.

Trong lòng thật sự bức bối, hân cư nhiên thú một Vương phi thô lỗ không có giáo dưỡng. Bây giờ nhìn lại, nữ nhân này không chỉ thô lỗ không có giáo dưỡng mà còn rất giả dối nữa.

"..."

Tổng Đại Mãnh cũng không nói gì, nghe hân nói không ăn nữa, nàng liền đặt chén đĩa xuống, cầm chén của mình lên, dáng vẻ ngơ ngẩn mắt hờn ngời trước bàn bắt đầu ăn, nhưng cháo vào trong miệng lại từ khóe miệng chảy xuống chén. Một hồi lâu, nàng vẫn không ăn được một chút nào.

"..."

Đối diện là Nhân vương, Lương Bác, còn có hai hộ vệ cùng với mấy nha hoàn.

Thấy Vương Phi đột nhiên trở nên khác thường như thế, bọn nha hoàn cũng chỉ dám nhìn không dám lên tiếng, Lưu Vân và Thiên Sơn cúi đầu nhìn phán

ứng của Nhân vương, sau đó nhìn nhau, rồi nhún vai một cái.

"..."

Dưới mặt nạ, Nhân vương neho mắt cau mày, khóe môi khinh thường đã bắt đầu co rút.

Vốn không muốn để ý, nhưng Tổng Đại Mãnh ngăn người càn trầm trọng hơn, muỗng bạc đưa thức ăn đến miệng chợt run lên, toàn bộ đều rơi xuống mặt bàn. Mấy lần như thế, trong nháy mắt, cả chén cháo đều nằm trên bàn, vài giọt cháo tràn ra từng giọt từng giọt rơi xuống người nàng nhưng nàng cũng không nhận ra, vẫn tiếp tục cầm muỗng bạc múc vào trong cái chén đã không còn một chút cháo...

Không ai nói một lời, chỉ có Tổng Đại Mãnh vẫn ngây ngô trong vô thức, Nhân vương ban đầu cũng chỉ khẽ cau mày, hiện tại gương mặt đã sa sầm, không khí vô cùng quái dị.

Từng muỗng từng muỗng chạm vào trong chén phát ra những thanh âm đinh đơ vang dội.

Tình trạng như vậy cứ kéo dài một lúc sau, Nhân vương rốt cuộc cũng không nhịn được, trầm giọng lạnh lẽo nói: "Tổng Đại Mãnh! Ngươi là ăn mày sao! Dùng bữa cho nghiêm túc đi!"

"... Phốc!" Đám người phía sau hân cuối cùng cũng không nhịn được, từng người một che miệng cười trộm.

Trong đầu Tổng Đại Mãnh hiện tại đều là hình ảnh Trầm Ngự y hôm qua đến Vương Phủ, nàng đang suy nghĩ Trầm Ngự y và Trầm Ngạo người yêu của nàng có mối liên hệ như thế nào, làm cách nào để Trầm Ngự y trở lại Vương Phủ, khi nào nàng mới có thể cùng hân gặp mặt từ từ tâm sự...

Đang lúc suy nghĩ xuất thần thì Nhân vương bắt ngờ lạnh lùng a một tiếng, khiến nàng giật mình bừng tỉnh, liên tục nhìn chung quanh: "Là người nào? Người nào đang gọi ta?"

Bọn nha hoàn trong nháy mắt cười đến nghiêng ngã, ngay cả người luôn luôn nghiêm chỉnh như quản gia Lương bác cũng không nhịn được.

"Là ngươi?" Tổng Đại Mãnh lúc này mới ý thức được mình vừa làm chuyện xấu hổ, gương mặt hơi đỏ lên, tức giận nhìn về phía Nhân vương. "Vương gia lại có gì phân phó?"

"Ăn hết cháo trên bàn cho Bôn vương." Nhân vương cau kinh nói.

Không khí có chút ngưng trệ, bọn nha hoàn lập tức ngưng cười, không dám tạo ra tiếng động.

"Ăn thì ăn." Cúi đầu nhìn xuống mặt bàn, Tổng Đại Mãnh mới phát hiện mình ngây ngô đã làm ra bao nhiêu chuyện mất mặt. Múc cháo đổ trên bàn vào trong chén, bất chấp tất cả, nàng cầm chén lên ăn.

Bọn nha hoàn kinh hãi mở to mắt, thức ăn đã đổ ra bàn, rất không vệ sinh nha, sao Vương Phi có thể ăn thức ăn không vệ sinh như vậy?

"Vương gia, chuyện này..." Không tốt lắm đâu. Lương Bác muốn nói lại thôi, nhưng cũng bất lực.

"..." Thấy Tổng Đại Mãnh không những không tức giận phản bác lại, còn ăn hết những thứ kia, nội tâm Nhân vương trong nhất thời có hơi hỗn loạn, không biết nên phần nộ hay nên đắc ý. Một lúc sau, gương mặt hân lạnh lẽo, trầm giọng nói: "Xuất thân nông thôn cũng chỉ là xuất thân nông thôn, làm Vương phi của Bôn thì như thế nào? Thô lỗ chính là thô lỗ, quả thật chó không thể không ăn phân!"

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tự mình động thủ

"Ngươi nói cái gì...!"

Quả thật quá đáng hận mà! Nói nàng không có giáo dưỡng, còn mắng nàng là chó!

Tổng Đại Mãnh nổi giận, nhìn chằm chằm Nhân vương bằng ánh mắt có thể phóng ra lửa.

"Bôn vương đang nói sự thật."

Thấy nàng nổi giận, Nhân vương liền cười. Hân quả thật rất ghét Tổng Đại Mãnh, đối với hân mà nói, Tổng Đại Mãnh chính là một nữ nhân đánh đá, tham hư vinh, xuất thân nông thôn không rõ lai lịch!

"Ngươi đừng quá đáng..." Hân lại cười! Thấy nàng tức giận, hân lại càng cười vui vẻ. Tổng Đại Mãnh càng phát hỏa hơn, đang muốn nổi đóa, nhưng kịp

suy nghĩ lại, nên nén hỏa khí đang gần như bốc cháy xuống.

Nếu hấn cố ý chọc tức nàng, nàng sẽ không để hấn được như ý!

“Ta ăn xong rồi.”

Ưu nhã thong dong đặt muống vào trong chén, nàng đứng lên, lúc đi ngang qua Nhân vương, mặt mũi cung kính nhẹ giọng nói câu: “Mỹ nhân không chấp sừ nhân!” Liền nhanh chóng rời đi.

Sau khi nghe xong, Nhân vương nổi con thịnh nộ: “Tổng Đại Mãnh!”

Đáng đời! Tổng Đại Mãnh đi rất xa vẫn còn có thể nghe tiếng gầm của Nhân vương, tướng tượng ra gương mặt đang nổi giận của hấn, nàng không khỏi đắc cười nhếch mép. Nhưng loại tâm tình nhẹ nhõm này rất nhanh đã biến mất, thay vào đó là cảm giác uất ức đã bầu bạn với nàng cả đêm.

Trầm Ngạc!

“Khi nào mới có thể được gặp lại?”

Men theo hành lang dài cổ kính, nàng tựa vào cây cột ngồi xuống, đôi mắt dờ dẩn nhìn chăm chú về phía trước.

Tưởng niệm một người không thể gặp được là một chuyện khổ sở biết bao nhiêu, trước đây nàng đã từng trải qua cảm giác này. Hôm nay, nàng vô cớ bị xuyên tới đây, buộc phải chia cách cùng người yêu, tuy chỉ mới mấy ngày, nhưng đối với nàng mà nói cũng là sống một ngày bằng một năm đau khổ.

Nếu muốn lại được nhìn thấy người yêu, biện pháp duy nhất chính là trong vòng ba năm phò tá Tần vương đăng cơ. Thế nhưng để cho một phế nhân ngồi lên được ngôi vị hoàng đế là một chuyện hết sức khó khăn. Chưa nói đến việc tay chân hấn tàn tật, thì Hoàng hậu và Thái tử đã là một chướng ngại rất lớn, con đường đến ngôi vị hoàng đế trùng trùng điệp điệp trắc trở, mà nàng và Tần vương lại chán ghét lẫn nhau, trên đường toàn là xà trùng hổ báo, nàng phải đi như thế nào đây?

Nếu như, Trầm Ngự y không xuất hiện, có lẽ nàng đang chuẩn bị cho công cuộc tranh đoạt hoàng vị cùng Nhân vương. Nhưng hiện nay, nàng sợ rằng rất khó đặt tinh lực vào những chuyện khác.

Nam nhân đó và người chồng ở hiện đại của nàng giống nhau như đúc, thậm chí ngay cả tên cũng giống, đến tột cùng là có liên hệ như thế nào? Nàng không biết, chỉ biết từ một khắc nhìn thấy người kia thì tim nàng giống như là bị người ta trộm đi mất.

Trời cao để cho nàng xuyên đến thời không này, thật sự chỉ là muốn nàng phò tá Nhân vương đăng cơ thôi sao? Chẳng lẽ, không phải vì để cho nàng và Thẩm Ngự y gặp nhau?

Nhớ hấn, thật sự rất nhớ hấn, thật sự rất muốn lại được gặp hấn...

...

Giờ ngo một khắc.

“Vương Phi đâu?” Ngo thiện đã được mang lên bàn một hời lâu, cũng không thấy người đến, giọng điệu Nhân vương lạnh nhạt, Lương Bác ngay lập tức phân phó hạ nhân: “Đến giờ dùng ngọc thiện rồi, nhanh đi gọi Vương Phi tới đây dùng bữa.”

Một lúc sau, hạ nhân quay trở lại bẩm báo: “Hồi bẩm Vương gia, Vương Phi hiện tại đang ngồi bên kia hành lang Dẫn hoa đình.”

“Người không nói đã tới thời điểm Vương gia dùng bữa sao?” Nhân vương âm trầm mím môi, Lương Bác liền mở miệng phái một người khác đi, một lát sau hạ nhân trở lại báo cáo. “Bẩm báo Vương gia, Vương Phi nói người không có tâm tình dùng bữa, để cho, để cho ngài...”

Ngập ngừng không dám nói tiếp.

Nhân vương nhíu mày: “Nói tiếp!”

“Vương... Vương gia, Vương Phi nói... nói là để ngài tự...tự động...động...thủ.”

Không khí lạnh lẽo.

“Cút!”

Không ai dám nói chuyện, trong cánh tay áo hoa phục, bàn tay đã nắm thành quyền, cũng không người nào biết.

Thật là đáng chết!

Tổng Đại Mãnh! Xú nữ nhân đó! Nhân vương cắn răng nghiến lợi, trong lòng nảy sinh ác độc khi nhớ tới tên của người hết lần này đến lần khác chọc giận hấn. Giờ phút này, hấn hận không thể đem nàng xé thành trăm mảnh.

Chương 17: Trầm ngư y đến rồi

Tính Nhân Vương vốn đã lạnh nhạt, Vương phi không tới trước bầu không khí cũng đã đủ lạnh lẽo. Mà buổi trưa ngày hôm nay ở trên bàn cơm cùng với cái bầu không khí như vậy cũng đã có thể làm người bên trong bị nội thương.

"Vương gia, người còn muốn chờ Vương phi sao?" Nhân vương vẫn nắm chặt tay không lên tiếng, cơm nước trên bàn cũng đã nguội, Lương bác không nhận được hỏi: "Nếu người muốn chờ Vương phi đến đây, tiểu nhân sẽ lập tức đi tìm Vương phi tới."

Tất cả mọi người ở Quý phủ đều sợ, lúc này chỉ Lương bác dám mở miệng. Lương bác làm quản gia ở Vương phủ cũng đã gần 30 năm, cũng đã nhìn thấy Nhân vương lớn lên, ngoại trừ bên người Nhân vương còn có hai tên hộ vệ thì cũng chỉ có Lương bác là người thân cận nhất với Nhân vương.

"Không phải người phụ nữ kia không có tâm tình sao? Chờ nàng làm cái gì?"

"Chuyện đó... Vương gia, ngài...."

"Không có tâm tình! Trờ về phòng!"

Một bàn cơm ngon như vậy lại bỏ sang một bên, chính Nhân vương cũng không biết làm sao mình lại tức giận, chỉ cần vừa nghĩ tới cái tên Tổng Đại Mãnh kia đột nhiên lại là Vương phi của mình thì lại bắt đầu tức giận lên. Cơm trưa cũng không ăn, để lại bọn hạ nhân cũng không hiểu chuyện gì rồi để cho Lưu Vân đẩy xe về phòng.

Dọc theo hành lang của chỗ dừng chân nghỉ ngơi là con đường trở về phòng, Lưu Vân đang muốn đẩy xe qua thì Nhân vương chợt lên tiếng nói: "Quay đầu lại!"

"Vương gia..."

Thiên Sơn cúi đầu nghi ngờ nhìn Nhân Vương một cái, lại ngẩng đầu nhìn về hướng hành lang cách đó không xa có một bóng dáng, trong lòng chợt thông suốt. Hiển nhiên là nhìn thấy Vương phi mới không đi qua.

"Đi tới Thái y viện." Lúc này, Nhân Vương lại nói: "Hôm qua, xuyết chút nữa bị xú nữ nhân kia hại chết, hiện tại bốn vương cảm thấy ngực mình có chút khó chịu nhanh đẩy bốn vương ra cách xa người phụ nữ kia một chút!"

"Vâng, Vương gia."

Lưu Vân và Thiên Sơn liếc mắt nhìn nhau đã hiểu ý, rồi quay đầu đẩy xe đi, đẩy được vài bước rồi lại nghe thấy Nhân vương kêu ngừng xe lại: "Chậm đã!"

"Vương gia có gì phân phó? Thuộc hạ lập tức đi làm"

"Hai người các ngươi đi gọi Lương bác tới đây!"

"Tuân lệnh."

Sau khi hai người rời đi, Nhân vương lặng lẽ xoay người đẩy xe lại.

Nhìn về phía trước vài bước liền lập tức quay đầu lại. Một là sẽ tới, hai là quay đầu lại. Cứ như vậy, Lương cũng tới đây trước, cũng không biết xe đã xoay chuyển bao nhiêu lần, nhưng từ đầu đến cuối cũng không có tiến về bên kia một bước.

Tổng Đại Mãnh cứ ngồi ở đó cũng không có di chuyển qua chỗ khác, hai con mắt như không có tiêu cự cứ nhìn một chỗ. Cực kì lâu, lâu đến nỗi làm cho nàng quên mình đã xuyên qua, lâu đến nỗi làm cho nàng quên hết tất cả. Trong mắt người khác, lúc này nhìn nàng như đang ngây ngốc, nhưng chỉ có nàng mới biết mình đang nghĩ gì.

Chỉ là, nàng đang nhớ đến một người, cũng không có cách nào để nhìn thấy, nhưng dường như cũng có thể nhìn thấy người đó.

Kết thúc một ngày, lúc nào các nha hoàn hạ nhân cũng ở bên cạnh nàng, thỉnh thoảng sẽ có người cung kính hành lễ hỏi thăm nàng, nhưng một phản ứng nàng đều không có. Nàng hoàn toàn chìm đắm vào trong thế giới của mình, trong đầu đều là Trầm ngư y, tình hình cứ yên tĩnh như vậy và kéo dài đến gần tối, khi Nhân vương hồi phủ, khi mấy người nha hoàn đi qua bên người nàng, khi nàng nghe được lời nói ở trong miệng các nha hoàn đó, "Trầm ngư y đến rồi nhanh tới xem..." Thì...

Sắp tỉnh thành điều khác đột nhiên Tổng Đại Mãnh giật mình, nàng đẩy mấy người nha hoàn đang chặn đường ra rồi như người điên cứ thế chạy về phía

trước.

"Đây không phải là Vương phi sao? Vương phi làm sao vậy?"

"Đúng đấy, đột nhiên nhảy lên một cái, thật sự dọa chết người ta rồi..."

Đối với phản ứng đột ngột của nàng bọn nha hoàn thật khiếp sợ lấy tay che ngực lại, cái gì Tổng Đại Mãnh nàng cũng quản không được, nàng chỉ biết Trầm ngự y đến rồi, rất nhanh nàng sẽ được nhìn thấy hắn.

Đúng, rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Ta không đi

Vào tháng chín, thời tiết cũng đã dần dần mát mẻ, hơn nữa cũng sắp vào ban đêm, không khí bốn phía rất là mát mẻ. Nhưng mà ở trong làn gió man mát này lại có một vết hỏa giống như một bóng dáng đang chạy như điên hướng về phòng của Nhân vương mà chạy.

Khỏi phải nói Tổng Đại Mãnh có bao nhiêu xúc động, rõ ràng một phút trước nàng như một tên ngốc ngồi ngây ra một chỗ rồi giật mình nghe được tin tức Trầm ngự y đến, máu huyết cả người như hoạt động trở lại toàn thân tràn ngập sức sống.

Lúc này chính là giờ Dậu, Trầm ngự y cùng về chung với Nhân vương. Ngoại trừ mối quan hệ của hai người bọn họ là thầy thuốc và bệnh nhân thì ngoài ra từ nhỏ hai người còn là bạn tốt, buổi trưa Nhân vương vừa rời Vương phủ đi thỉnh an hoàng đế xong là liền đi Thái y viện tìm Trầm Ngạo, thứ nhất là đến để cho Trầm Ngạo kiểm tra thân thể của mình, thứ hai là rất lâu rồi bọn họ chưa được gặp nhau.

Tổng Đại Mãnh gấp gấp chạy đến thư phòng thì thấy hai người đang ngồi chơi cờ vây. Tay chân Nhân vương bị tàn tật tất nhiên tay sẽ không cử động được nên để cho Lưu Vân ở một bên mình chơi cờ. Vì quá sốt ruột, Tổng Đại Mãnh không có gõ cửa nên trực tiếp xông vào trong.

"Oành." Đột nhiên có một tiếng vang, cả người lễ bước cùng với hai cái chân phía dưới cứ lao đảo đi vào bên trong.

"A!" Mất thấy mình như muốn nhào tới bàn đánh cờ, nàng nhắm mắt lại hô một tiếng còn tưởng như muốn té xuống, lúc này có một giọng nói vang lên: "Vương phi cẩn thận!", trong nháy mắt nàng bổ nhào vào cái bàn chơi cờ, chỉ thấy người ngồi ở bên cạnh giờ tay phải lên đỡ lấy nàng.

"Trầm... Ngự y..." Hắn thật sự đến rồi! Vừa mở mắt ra là thấy một thân hình quen thuộc mà xa lạ kia, trong lòng Tổng Đại Mãnh bắt đầu nhảy loạn, cảm giác này giống như mỗi tình đầu không có cách nào nói rõ được.

Vừa nghĩ tới việc không mở miệng nói Trầm ngự y nhưng bởi vì nàng sắp ngã xuống nên mới mở miệng, nội tâm nàng đang rất kích động, phía dưới lòng mi được uống cong, một đôi mắt phượng rất đẹp, đảo mắt quyến rũ cũng nhân lúc này Trầm ngự y đang vững vàng đỡ nàng mà khuôn mặt nhỏ lúc này cũng đã bắt đầu ửng đỏ, "Người vừa... Quan tâm ta sao?"

Rất nhanh Trầm ngự y buông nàng ra. Sau đó cung kính gật đầu với nàng, lại trở về bàn cờ. Lúc này, hộ vệ ở phía sau Nhân vương là Thiên Sơn đi tới quan tâm hỏi: "Vương phi, người không sao chứ?"

Lúc này Tổng Đại Mãnh mới ý thức được trước khi nàng ngã xuống thì câu nói kia lọt vào tai nàng, nhìn Trầm Ngạo ngoại trừ lúc giúp đỡ nàng thì cái gì cũng không có phản ứng phút chốc tâm tình như đang ở thiên đường rơi xuống địa ngục. Nhưng còn có những người khác ở đây, chỉ được coi thôi, lúc đầu nói: "Không, ta không có chuyện gì."

"Không có chuyện gì thì lui ra đi." Nhân vương tức giận nói, giọng nói rất là lạnh nhạt rồi liếc qua Tổng Đại Mãnh, trong mắt càng phóng ra từng tia giận giữ không nói ra được.

Nếu hắn có thể tự do đi lại, lấy người có thái độ lạnh lùng như Nhân vương thì đã sớm tiến lên đánh nàng. Huống hồ, Vương phi lại ở ngay trước mặt hắn mà ngây ngốc đỏ mặt với nam nhân khác, lại thêm vào những chuyện thâm cừ đại hận trước kia hắn càng muốn tự tay xé nàng ra.

"Ta không đi."

Cho rằng người là ai? Tổng Đại Mãnh không để ý đến thái độ của Nhân vương, nàng chỉ biết là thật vất vả lắm nàng mới thấy Trầm Ngạo một lần, nàng không thể đi! Nàng trừng Nhân vương một cái, sau đó di chuyển về phía Trầm Ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 19: Thật sự đã xem Bồn vương chết rồi sao

Lúc này, trên bàn cờ rất là yên tĩnh. Một người cầm, một người tàn phé, một người không nói lời nào, một người không động đậy được.

Toàn cục đều im hơi lặng tiếng, ngoại trừ lúc cầm cờ thì quân cờ và bàn cờ có phát ra một tiếng va chạm nhẹ, cũng chỉ còn sót lại tiếng tim đập của Đại Mãnh. Nàng đứng ở bên cạnh Trầm Ngao, tuy hai mắt để ở trên bàn cờ nhưng tâm lại hoàn toàn để ở trên người Trầm Ngao. Hai mắt liếc nhìn Trầm Ngao gầy gầy, trong lòng vừa có chút gì đó mất mát vừa có chút kích động.

Cái tên Trầm ngự y này giống với tên người yêu của nàng, ngay cả dáng dấp cũng giống y hệt. Nếu nói miễn cưỡng có chỗ nào không giống thì đó chính là cách ăn mặc của bọn họ.

Nhìn nghiêng về mặt hán rất đẹp, mày kiếm đen như mực, đôi mắt kia như hoa đào đa tình giờ khắc này đang chăm chú nhìn vào bàn cờ, thi thoảng ngón tay dài tinh khiết xuyên qua xuyên lại ở trên bàn cờ. Phía dưới cái lỗ mũi cao thanh tú kia là bờ môi mỏng vì suy tư mà khẽ mím môi nên có màu hơi đỏ nhạt, mặc dù ngũ quan hán không tính là xuất sắc nhưng khi phối hợp ở trên mặt hán cũng đặc biệt tuấn mỹ...

Tổng Đại Mãnh càng xem càng kích động, trời ạ! Quả thật, trên cõi đời này lại có tướng mạo giống nhau như thế!

Hán an tĩnh ngồi đó, trên người là một bộ trường bào hoa văn hình doi với những đám mây màu lam bay lượn, trên thắt lưng màu mực đeo một miếng ngọc bội đỏ thẫm, mái tóc đen tuyền dài đến hông chỉ đơn giản dùng một cây trâm cỏ định lại.

Khí chất nho nhã, khí phách bức người, rõ ràng người này chính là người yêu của nàng!

Càng xem càng xuất thần, đến cuối cùng hai con mắt cứ nhìn chăm chăm Trầm Ngao. Đối diện là Nhân vương, nhìn Nhân vương bây giờ như một con quạ đen, khỏe môi thỉnh thoảng giật giật, tâm trạng có chút nổi giận, Tổng Đại Mãnh! Ngươi làm như Bồn vương đã chết rồi sao!

Cũng may là Nhân vương đeo mặt nạ, Lưu Vân ở bên cũng không chú ý tới mà Thiên Sơn cũng không nhìn thấy, ở phía trước Trầm Ngao chỉ chuyên tâm cúi đầu ở trên ván cờ, hán ghét Tổng Đại Mãnh quên mình mà trở nên si mê đại đột, bởi vậy cũng không ai chú ý tới giờ này hán có bao nhiêu tức giận.

Thời gian cứ từ từ trôi qua, bầu không khí yên tĩnh đến mức tận cùng khi ván cờ kết thúc cũng vừa lúc bữa tối trong vương phủ cũng đã chuẩn bị xong. Quân gia Lương bác tới xin bọn họ di chuyển vào trong dùng bữa, không nghĩ tới Nhân vương còn chưa mở miệng mời thì Tổng Đại Mãnh không thể chờ đợi được nữa mở miệng trước.

"Trầm ngự y, ở lại dùng bữa tối luôn được không?" Đây là lời nói mà nàng đã luyện tập trong lòng rất lâu, Tổng Đại Mãnh tỏ rõ vẻ mong chờ đối với Trầm Ngao mà nói rằng: "Ngươi xem, người cùng Vương gia chơi đánh cờ lâu như vậy cũng mệt mỏi rồi, không bằng..."

"Tổng Đại Mãnh!" Rốt cuộc Nhân vương không nhịn được tức giận nói: "Ngươi xem Bồn vương đã chết rồi sao!"

Ở ngay trước mặt hán nhìn chăm chăm nam nhân khác đến ngu si như vậy, với lại bằng hữu của hán cần nhờ đến nàng mở miệng à! Quả thực không thể nhịn nổi!

"Ngươi..." Tổng Đại Mãnh nghe vậy, khuôn mặt có chút nhú lại, theo bản năng muốn cùng Nhân vương cãi nhau. Nhưng rất nhanh nàng ý thức được Trầm Ngao đang ở đây nên không mở miệng cãi nhau với hán. Một giây sau, nàng chợt nở nụ cười với Nhân vương sau đó lại nhìn về phía Trầm Ngao, "Trầm ngự y, chúng ta mau vào dùng bữa đi."

"Xử nữ nhân!" Thấy nàng không để mình vào trong mắt, Nhân vương càng giận.

Trong thời khắc đang muốn phát hỏa, lúc này, lần thứ hai lại thấy Trầm Ngao cung kính với Tổng Đại Mãnh lắc đầu, rồi hướng về phía Nhân vương cuối đầu hành lễ sau đó đi ra ngoài.

Đây là ý gì? Tổng Đại Mãnh bối rối, như vậy là đi rồi sao? Cái tên Vương gia chết tiệt này cũng không chịu giữ người lại! Thật vất vả mới nhìn thấy hán một chút, lúc này nàng có thể trở mặt nhìn hán đi sao!

Nghĩ đến đây, cái gì nàng cũng không biết liền đẩy Lương bác ra rồi đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Xin chờ một chút

"Vương gia, Vương phi..."

Lương Bác bị Tống Đại Mãnh đẩy từ bên trái sang bên phải, nhìn Tống Đại Mãnh đang vội đuổi theo bóng lưng vừa đi ra ngoài lúc này, Lương bác cũng không hiểu gì hết.

Nhưng mà Nhân vương chỉ nhếch môi nhìn Lưu Vân và Thiên Sơn, hai người họ cũng không nói lời nào, Lương bác có chút nghi hoặc chẳng lẽ Vương gia và Vương phi mới cãi nhau?

"Các người lui ra hết đi!"

Qua một hồi lâu, Nhân vương nhíu lông mày lại lên tiếng.

"Chờ một chút, Trầm ngự y, Trầm ngự y." Tống Đại Mãnh đuổi theo đến tận cửa vương phủ, nhưng chân của Trầm Ngao bước rất nhanh, dọc đường đuổi theo không ít lần nàng phải thở dốc.

Lúc đến của Phủ Đê nàng biết nàng gọi hắn không được, vì vậy khi hắn muốn bước ra khỏi vương phủ nàng vội vàng dùng sức lấy tay kéo y phục của hắn, mới nhân cơ hội lúc này đứng ở trước mặt hắn.

"Trầm, Trầm ngự y, người người người, người xin chờ một chút!"

Một tay nàng cầm lấy bộ y phục của Trầm Ngao, một tay thì không ngừng vỗ ngực từng chút một thở gấp. Trầm Ngao cuối đầu thấy nàng đang cầm lấy một góc bộ y phục của mình, vẻ mặt rất là nghi hoặc nhìn nàng chỉ lắc đầu bờ môi hơi mở ra nhưng vẫn không nói một lời.

"Cái này, ta, ta..." Mặt đối mặt thân cận như vậy, cặp mắt của hắn đẹp như vậy, tuy ánh mắt có xa lạ nhưng lại làm cho nội tâm nàng không có cách nào dời đi tầm mắt ấy. Hắn càng nhìn nàng như vậy, thì trái tim của nàng đập càng nhanh, căng thẳng, bất an, không biết nên nói gì với hắn.

Mặc kệ như thế nào, nhất định nàng phải giữ hắn lại, có thể ở đây thêm một giây nàng rất thỏa mãn.

"..."

Thấy Tống Đại Mãnh áp úng, khoe môi Trầm Ngao chợt nở ra một nụ cười lễ độ, cánh tay thon dài mạnh mẽ hơi dùng sức để thoát khỏi cánh tay nhỏ của Đại Mãnh, sau đó cũng không quay đầu lại rời đi.

"Chờ một chút, ta còn có lời muốn cùng người nói..." Thấy Trầm Ngao đang muốn đi, lần thứ hai Tống Đại Mãnh có phản ứng vội vã như vậy liền chạy đến trước mặt hắn ngăn cản.

Trầm Ngao nâng mi lên, trên khuôn mặt khôi ngô giống như một tác phẩm điêu khắc của hắn tràn đầy nghi hoặc. Đôi mắt hoa đào đẹp đẽ kia của nàng vậy an tĩnh nhìn nàng, giống như đang hỏi, "Cô nương còn có chuyện gì quan trọng?"

"Cái kia, Trầm ngự y, thật ra ta..." Muốn hỏi người xem người có phải là người yêu Trầm Ngao của ta không? Có phải Trầm Ngao mà ta yêu xuyên từ hiện đại tới đây không? Nếu như không phải, vậy người và hắn có quan hệ gì không? Hay người là hắn của kiếp trước?

Trong lòng có rất nhiều nghi hoặc muốn nói với hắn, có rất nhiều câu hỏi nàng muốn tự mình đi hỏi hắn. Nhưng lời đến khóe miệng cũng không sao mở miệng nói ra được. Cho đến khi nhìn thấy hắn muốn đẩy nàng ra, nàng rất hoảng hốt rút cuộc nàng nói với hắn là: "Trầm ngự y, hôm qua người... Người còn chưa hết thuốc cho Vương gia..."

Mở miệng thốt ra lời này, nàng nhất thời vô lực vỗ trán của mình, trong lúc này nàng hối hận đến phát điên. Cái gì nói cũng không được nhưng lại nói tới cái tên vô dụng này!

Không được, phải nói câu khác! Nghĩ tới đây, nàng vội ngẩng đầu thì thấy Trầm Ngao lắc đầu cười nàng một cái, sau đó lại gạt đầu, rồi đẩy tay nàng ra khỏi cánh tay hắn sau đó nhanh chân rời đi.

"Trầm... Ngự y..."

Đừng... Đi....!

Nhìn bóng lưng hắn vội đi, Tống Đại Mãnh chỉ cảm thấy trời đất tối tăm, quả thực không ưa thích cái thế giới này rồi! Còn quên không hỏi hắn ở đâu, vậy khi muốn tìm hắn thì phải đi nơi nào tìm, nhanh như vậy đã đi rồi...

Đúng rồi!

Đột nhiên nàng như nhớ ra cái gì đó rồi vỗ đầu một cái hai mắt liền phát sáng.

Nếu Trầm ngự y cùng với cái tên Vương gia kia hỏi phủ, tại sao lại không đi hỏi hắn?

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Sắc trời đã tối

Tâm tình Tống Đại Mãnh rất tốt, nàng đang chuẩn bị đi đến trước mặt Nhân vương định hỏi tin tức của Trầm ngự y. Nhưng không nghĩ, lúc vừa quay người lại và vừa ngẩng đầu, thì liền đối diện với cửa vương phủ và cái mặt lạnh lẽo của Nhân vương sau lớp mặt nạ ấy.

Mà bên trong chiếc mặt nạ đó là đôi mắt lạnh lẽo sắc bén đến mức như muốn giết chết nàng.

Trong một khắc đối diện với đôi mắt đó, trong lòng Tống Đại Mãnh chợt hoảng sợ. Một luồng gió lạnh kéo đến, làn váy màu hoa anh đào dưới chân bỗng nhiên tung bay về phía sau. Nhân vương chỉ ngồi ở xe lăn, xung quanh hắn có những hơi thở lạnh lẽo mà quái dị, nàng suy đoán không biết ở dưới lớp mặt nạ đó, ngay lúc này, chắc khuôn mặt của hắn rất khó coi.

Tên kia nhất định là quái vật!

"Hừ hừ!..." Tống Đại Mãnh giả bộ bình tĩnh lại, sau đó liền đi về phía trước. Bước lên bậc rồi đến gần chỗ hắn liền lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười nói: "Vương gia, sắc trời đã tối, người còn chưa dùng bữa vậy chúng ta trở về dùng bữa đi."

Nếu không phải là có chuyện nhờ hắn, nàng sẽ không ở trước mặt người này ăn nói khép nép!

"Người còn biết Bôn vương còn chưa dùng bữa?" Nhân vương hỏi ngược lại một câu, giọng nói rất lạnh nhạt. Nghĩ tới việc Tống Đại Mãnh đối với bạn tốt của hắn si mê đến đại độ, thậm chí còn ở trước mặt mọi người đuổi theo là hắn không còn cách nào khống chế được sự tức giận của mình. Hắn không vui nhắc cảm lên, liếc mắt về phía Trầm Ngao vừa mới rời đi, "Sao người không đuổi theo nữa? Đột nhiên tỏ thái độ như vậy với Bôn vương, người cho rằng người đáng tính toán cái gì Bôn vương không biết? Bôn vương chính thức nói cho người biết, người đừng nghĩ người sẽ hỏi thăm được tin tức gì ở chỗ Bôn vương, Bôn vương sẽ không nói cho người biết bất kể điều gì."

Xe đẩy liền quay qua chỗ khác rồi đi, chỉ còn Tống Đại Mãnh đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng hắn đi xa đôi mắt hơi nhú chặt. Xem ra turf chỗ Nhân vương có thể hỏi thăm tin tức kia là vô vọng. Vương gia dễ giận như vậy, không phải nói ghét, nói không thừa nhận nàng sao? Vậy hắn phải nên tránh nàng ra mới đúng!

Thôi!

Tống Đại Mãnh thở dài nhưng rồi chợt bình tĩnh lại. Con đường này không được, vậy thì tìm đường khác. Hoàng đế tự mình sắc phong kim bài ngự y, tên gọi truyền xa như vậy còn không sợ không tìm được người sao?

Lương bác? Không được! Lương bác là quản gia của vương phủ cũng là người Nhân vương tín nhiệm, không thể hỏi hắn. Lưu Văn Thiên Sơn Hai người đó càng không được, vừa nhìn đã biết thân thủ của bọn họ không đơn giản, Nhân vương chán ghét nàng như vậy, còn hận không thể để nàng biến mất ở trước mặt hắn, nàng còn chưa mở miệng nữa là sẽ bị giết liền!

Người trong vương phủ ai có thể tin và ai có thể ra sức giúp mình đó cũng là một ẩn số nên không thể tùy tiện làm việc được.

Ngay cả com tối Tống Đại Mãnh cũng không ăn, một người ở trong vương phủ cứ vòng tới vòng lui, trong đầu vẫn còn đang suy nghĩ nên tìm ai để hỏi được tin tức của Trầm Ngao. Nàng đang nghĩ sẽ tìm đại một nha hoàn nào ở trong phủ hỏi, rồi nghĩ lại vẫn cảm thấy không được.

Khoảng chừng đến giờ hội nàng mới trở về phòng.

Thật ra nghĩ tới việc phân chia phòng, dù sao hai người cũng chỉ là phụ thê trên danh nghĩa thế nhưng Tống Đại Mãnh cũng không xem trọng nghĩ tới việc này, tuy Nhân vương tàn tật xấu xí, nhưng hắn vẫn là một báu vật ở trong lòng hoàng đế. Ở trong mắt hoàng đế nàng là một Thái tử phi ôn nhu hiếu thuận, một khi chuyện phân chia phòng này truyền ra ngoài thì sẽ có nhiều phiền phức không hay, đến lúc đừng nói là giúp đỡ Nhân vương lên ngôi, huống chi là tiến vào vương phủ.

Không chia phòng cũng không có nghĩa là không chia phòng, nàng đã giữ thân mình hai mươi mấy năm, há có thể hằng đêm cùng chung đụng với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Hắn không có

Khi Nhân vương từ thư phòng trở về, ngay khi vừa mở cửa phòng, hắn chợt ngăn người sau đó khước miệng bắt đầu co rút, nửa bên mặt hiện lên những đường hắc tuyến: "Tống Đại Mãnh!"

Giữa phòng là hai cái bàn tử đàn hương được ghép lại thành một khối.

Trên chiếc giường ghép đơn giản được bao phủ bởi chăn mềm, một tay Tống Đại Mãnh chống gò má, nghiêng người nằm đó.

Ba chữ kia vừa ra khỏi miệng, Tống Đại Mãnh có lẽ chỉ chớp mắt không lâu, đang giả vờ ngủ say lập tức giật mình tỉnh giấc, đưa mắt nhìn Nhân vương vừa mới trở về, nàng chỉ ngáp một cái rồi nói: “Đã trở về?” Sau đó nhắm mắt lại ngủ tiếp.

“Vương gia, thuộc hạ sẽ giúp người dời cái bàn đi.” Lưu Vân bước ra, đang định tiến lên đã bị Nhân vương lên tiếng ngăn cản. “Thôi! Các người lui xuống trước đi, tự Bôn vương sẽ giải quyết.”

“Nhưng Vương gia, Vương phi người...”

“Đây chính là phủ đệ của Bôn vương, nữ nhân này có thể làm khó dễ được ta?”

Vừa dứt lời, xe lăn đã tự động tiến vào bên trong. Lưu Vân và Thiên Sơn liếc mắt nhìn nhau, không thể làm gì khác hơn là nói: “Vậy thuộc hạ xin cáo lui, Vương gia có gì phân phó cứ gọi tên thuộc hạ một tiếng là được rồi.”

Hai người vừa dứt lời liền đồng loạt đi ra, tuy có chút lo lắng, nhưng Vương gia đã mở miệng nên thôi. Vương gia đi ngủ, bọn họ vốn phải lui ra xa nhưng hai người vừa nghĩ tới lúc trưa Tống Đại Mãnh đối với Vương gia làm ra đủ loại “bạo hành”, sau khi trao đổi bằng ánh mắt với nhau liền ẩn thân trên nóc nhà. Phòng trường hợp bên trong xảy ra biến động, bọn họ sẽ lập tức chạy tới cứu Vương gia.

Bất quá chuyện cũng nằm ngoài dự liệu của hai người bọn họ, rờn rã trên nóc nhà hơn nửa đêm, bên dưới một chút động tĩnh bên trong cũng không có. Ban đêm bầu trời thật yên tĩnh, những ánh sao sáng lấp lánh chiếm hơn nửa bầu trời. Ngược mắt nhìn lên, trong lòng bọn họ lại suy nghĩ, ngày mai sẽ bắt đầu những ngày đẹp trời chăng?

“Bôn vương chưa từng gặp nữ nhân nào thô tục như Tống Đại Mãnh, thật đúng là, lần đầu mới thấy...”

Không có cãi vã, không có quát mắng, bốn bánh xe bằng bạc cứ nhẹ nhàng lướt trên mặt đất, nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Tống Đại Mãnh đang dần dần chìm vào giấc ngủ trên chiếc giường ghép đơn giản, nội tâm Nhân vương hỗn tạp lẫn lộn, rồi rầm đến cực điểm.

Vốn nên quát mắng hung bạo với nàng, nhưng hấn lại không có làm như vậy!

Vốn nên chỉ trích nàng, bảo nàng cút xa một chút, nhưng hấn cũng không có làm.

Vốn nên càng ngày càng chán ghét nàng, nhưng mà hấn... Hình như hấn cũng không có.

Lúc nào cũng nói nữ nhân này tham hư vinh nên mới đồng ý gả cho hấn, nhưng vì sao ngoài miệng hấn nói như vậy, trong lòng lại cảm thấy kì lạ!

Trời ạ! Chuyện này quá kì quái rồi! Càng nghĩ như vậy, hấn càng phát hiện trong lòng hấn cũng không chán ghét nữ nhân này cho lắm, chuyện gì thế này? Một nữ tử nông thôn thô tục như vậy, hấn là nên chán ghét căm hận mới đúng? Hấn đang làm gì thế này?

Tống Đại Mãnh càng yên tĩnh, trong lòng Nhân vương càng giãy dụa bất an.

Càng nhìn kỹ nàng, trong lòng hấn lại sinh ra rất nhiều vấn đề.

Không có chán ghét như vậy sao? Không được! Hấn nhất định phải chán ghét nàng!

Xe lăn dừng lại trước giường ghép, đôi mắt dưới lớp mặt nạ nhìn chằm chằm Tống Đại Mãnh đang nằm trên đó.

Gương mặt tròn như trứng ngỗng, hai hàng lông mi dài rợp như bàn chải che phủ đôi mắt trong veo của nàng, mắt ngọc mảy mai, đôi môi đỏ như son. Không thể không thừa nhận nàng không hề xấu, ngược lại nhìn rất là thuận mắt.

Không! Hấn ghét nàng! Sao lại nhìn nàng rất thuận mắt! Quả thực không thể tha thứ!

“Tống Đại Mãnh, ta khẳng định là chán ghét người!”

Ban đêm tĩnh lặng, ngón tay trắng trẻo sạch sẽ thon dài lướt nhẹ qua bên mặt, gờ mặt nạ màu bạc xuống, ở trên dung nhan kinh sợ kia, bờ môi khinh bạc nhếch lên một chút ghét bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Kỳ quái

Hôm sau, bầu trời trong xanh, mặt trời mùa thu chiếu rọi những tia sáng vô cùng rực rỡ.

Khi Tổng Đại Mạnh tỉnh lại, trong phòng cũng chỉ còn có một mình nàng. Vốn tưởng rằng Nhân vương nhất định vẫn còn nằm đó không thể tự mình động thủ mặc y phục, nhưng khi nhìn về phía giường ngủ, lúc này mới phát hiện, nó căn bản vẫn không có gì thay đổi, dường như không ai động tới.

Vương gia chết tiết này không có trở về ngủ? Vậy hiện tại đang ở đâu?

Nhớ tới vẫn còn chuyện quan trọng chưa giải quyết, Tổng Đại Mạnh không quan tâm đến những chuyện khác, nàng không thèm quản đêm qua Nhân vương ngủ ở đâu, xoay người đứng dậy vươn vai một cách lười biếng, sau khi thu thập qua loa liền mở cửa đi ra ngoài.

Lúc này đã là giờ Tỵ ba khắc, ước chừng là khoảng mười giờ theo giờ hiện đại. Gần đến giờ Ngọ nên bầu trời đầy nắng.

Tầm mình trong ánh mặt trời rực rỡ, cả Nhân vương phủ giống như đang trải qua một buổi lễ rửa tội, những mái ngói bằng ngọc lưu ly sáng lấp lánh, những cánh hoa bên lương đình vẫn còn đọng lại vài giọt mưa, những ngọn núi giả mờ ảo ẩn hiện bên trong phủ. Nhìn thoáng qua, Nhân Vương Phủ lúc này dường như đang khoác lên mình một lớp sa mỏng như cánh ve, tô điểm thêm cho nó vốn đã xa hoa mỹ lệ.

"Vương Phi, buổi sáng tốt lành!"

"Buổi sáng tốt lành, Vương Phi!"

Hôm nay không biết mặt trời mọc hướng nào, Tổng Đại Mạnh đi đến chỗ nào cũng đều được hạ nhân lễ phép hành lễ. Vấn đề chính là nàng đang đi một cách lén la lén lút, lại bị tiếng kêu của những người đó làm cho kinh sợ. Càng về sau, nàng gặp đám người hạ nhân và nha hoàn, trước khi bọn họ hành lễ, nàng phải dùng tay ra dấu "Xuyt", thanh âm lúc này mới nhỏ đi rất nhiều.

Thật là kỳ quái!

Lúc đi ngang qua những nha hoàn đó, Tổng Đại Mạnh vừa quay đầu nhìn lại mấy lần, vừa khẩn trương vỗ vỗ ngực. Chung quy vẫn cảm thấy là lạ, ngày hôm qua chào hỏi đâu có được ân cần như vậy, hôm nay sao lại như vậy? Thế nhưng thận trọng suy nghĩ một chút lại không biết kỳ quái ở chỗ nào, mặc dù Nhân vương tàn tật xấu xí, nhưng hoàng đế cũng thương yêu hắn không ít. Ngoài việc không có cô nương nào nguyện gả cho hắn, hạ nhân trong vương phủ cũng rất kính trọng hắn. Nàng đã là Nhân Vương phi, lễ phép với nàng quả thật là chuyện nên làm.

Mỗi một lần đến nơi có khả năng sẽ tìm được Nhân vương, nàng đều phải dừng lại rón ra rón ren quan sát một chút, khi phát hiện Nhân vương không có ở đây mới tiếp tục tìm mục tiêu khác. Cứ như vậy đi một chút dừng một chút, mãi cho tới khi đến bên ngoài thư phòng, nghe được thanh âm bên trong truyền ra, lúc này nàng mới dừng bước.

"Vương gia, thân thể của Người có khá hơn chút nào không? Có muốn truyền Trầm Ngự y đến xem lại cho người hay không?"

Là giọng nói của Lương Bác! Thì ra Nhân vương đang ở nơi này!

Nghe ba chữ "Trầm Ngự y", lỗ tai Tổng Đại Mạnh lập tức dựng đứng lên. Để có thể nghe rõ ràng hơn, nàng thậm chí bám cả người vào cửa, một lỗ tai dán dính lên cửa sổ, thần kinh toàn thân trở nên căng thẳng, cố gắng cẩn thận để không bỏ sót bất kỳ một chữ nào có liên quan đến Trầm Ngự y.

"Không cần, Bồn vương hiện tại đã tốt hơn rất nhiều." Đây là giọng nói của Nhân vương!

Tâm tình của hắn dường như không được tốt? Ngoài cửa sổ, Tổng Đại Mạnh lấy tay che nốt lỗ tai còn lại, đôi mắt mở to nhìn lên trời. Bỗng nghe Nhân vương tức giận nói: "Không có nữ nhân kia ở trước mặt, tâm tình của Bồn vương cũng tốt hơn."

Tên Vương gia chết tiết này! Hắn có ý gì! Bên ngoài cửa sổ, Tổng Đại Mạnh nổi giận. Nhưng nàng cố gắng khắc chế bản thân, cau mày tiếp tục nghe lén.

"Hãy để Trầm Ngự y đến nhìn người thêm một chút đi Vương gia, người xem bệnh của người lúc tốt lúc xấu, lại không hợp với Vương Phi..."

"Đã nói không cần, người xem Bồn vương hiện tại không phải đang rất tốt sao?" Nhân vương cắt ngang lời của Lương Bác, không kiên nhẫn nói: "Huống chi hôm nay Thái Y Viện bận rộn như vậy, thân thể Phụ hoàng cũng không tốt lắm, Trầm huynh còn phải thao tâm long thê của Phụ hoàng, bệnh của ta dù sao cũng là bệnh cũ, sao có thể quấy rầy?"

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 24: Là con mèo hoa

Edit: Chickenliverpate

Thái Y Viện!

Rốt cuộc cũng nghe được điểm mấu chốt, nội tâm Tống Đại Mãnh kích động không thôi, mừng rỡ vội vàng xoay người muốn rời khỏi.

Bên trong có muốn nói gì tiếp theo cũng không quan trọng, nàng cũng không cần thiết phải nghe tiếp. Biết Trầm Ngự y đang ở Thái Y viện, nàng còn không nhanh chóng chuẩn em, chẳng lẽ ở lại đây lãng phí thời gian.

Ngay khoảnh khắc nàng vừa xoay người, cánh tay vô tình chạm vào cửa sổ, phát ra một tiếng lách cách.

Bên trong rất nhanh truyền đến giọng của quản gia Lương Bác, ông nhảy bèn hét lớn: "Người nào ở bên ngoài?"

Xong rồi, xong rồi! Đã bị phát hiện!

"Meo meo ——" Tống Đại Mãnh lập tức ngồi xổm người xuống, như rùa đen rút cổ, dưới tình thế cấp bách bất đắc dĩ nhắm mắt giả mấy tiếng mèo kêu.
"Meo meo — meo meo —"

"Hóa ra là con mèo!" Nhân vương lạnh nhạt nói. "Cũng may là con mèo! Nếu là một người không biết điều nào đó ở bên ngoài nghe lén, nếu để Bôn vương biết, Bôn vương nhất định không tha!"

"Vương gia, đề lão phu nhìn kỹ hơn."

Lương Bác vừa nói, vừa đi đến bên cửa sổ. Phía trên đỉnh đầu chợt vang lên tiếng mở cửa, Tống Đại Mãnh ngồi bên dưới hồi hộp muốn ngừng thở, không dám nhúc nhích. Cũng may cửa sổ nhanh chóng ken kết một tiếng rồi khép lại, rồi giọng Lương Bác truyền đến.

"Vương gia, chỉ là một con mèo hoa."

Tống Đại Mãnh nhìn qua nhìn lại một hồi lâu, mèo hoa ở đâu?

Vô cùng may mắn chính là đã thành công thoát thân!

Trầm Ngự y ở Thái Y Viện, vậy nàng liền đi Thái Y Viện! Nói tóm lại, tóm lại mà nói, Trầm Ngự y giống người yêu của nàng ở thế kỷ hai mươi mốt, trời cao lại an bài cho nàng gặp được hắn, nhất định đều do thiên ý. Nếu không cách nào trở lại hiện đại, như vậy nàng sẽ cùng Thẩm ngạo bắt đầu lại một lần nữa.

Thái Y Viện ở trong hoàng cung, không muốn lấy thân phận Vương Phi vào cung, nàng buộc lòng phải cải trang. Nhưng nàng lại không ngờ, nàng đã dày công ăn mặc giả trang thành một tiểu thái giám, là một tiểu thái giám xuất cung chạy việc đang định hồi cung, khi nàng đang lén la lén lút trà trộn vào cổng thành, vừa đi được hai ba bước, thì hai thị vệ gác cổng mặc quần phục oai vệ lớn tiếng cung kính chào nàng: "Tham kiến Vương Phi."

"Chào các đồng chí." Sau khi ngẩn người được một lúc, Tống Đại Mãnh cũng trả lời. Thầm nghĩ: nàng cố tình ăn mặc như vậy mà bọn họ cũng có thể nhận ra, vẫn là không nên tiếp tục vào cung?

Nếu để Hoàng thượng biết nàng vào cung mà không đến thỉnh an, ngược lại đi tìm một nhân vật so với thân phận Vương phi của nàng không có một chút liên quan, Trầm Ngự y, không biết sẽ làm gì nàng đây?

Thôi kệ, tới cũng đã tới rồi, huống chi nàng tự cảm thấy Tống Đại Mãnh nàng sẽ không xui xẻo đến mức đó.

Nàng không biết Thái Y viện ở đâu. Tuy nhiên, người trong cung thật giống như ai cũng đều biết nàng. Chắc có lẽ bởi vì nàng đã bóc hoàng băng mà thể nhân không ai dám bóc, gả Tần vương mà không cô nương nào dám gả.

Bởi vì trước đó đã đến hoàng cung hai lần, đối với nơi này mặc dù không tính là quen thuộc nhưng cũng không quá xa lạ. Tầm cung của Hoàng đế và phi tử có thể khó tìm, nhưng Thái Y Viện sao có thể khó chứ? Chỉ cần hỏi một chút đã biết, quẹo trái quẹo phải, ước chừng khoảng một khắc, Tống Đại Mãnh cuối cùng cũng xuất hiện trước cửa Thái Y viện.

"Thái...Y...Viện!"

Nàng đứng trước cửa, ngẩng đầu nhìn lên tấm bảng chứa ba chữ vàng sáng lấp lánh, cất giọng đọc từng chữ từng chữ một.

Rốt cuộc cũng có thể bắt đầu tiếp cận hắn.

Nàng váy lên, nàng mạnh mẽ bước vào Thái Y viện.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Thần y cư

"Xin hỏi Trầm ngư ý ở đâu? Ta muốn tìm Trầm ngư y."

Đi vào bên trong Thái y viện, nhìn thấy một nam tử trung niên có bộ dáng giống thái y nàng liền hỏi người ở trước. Người đó chỉ nhìn nàng một chút, sau đó cầm một bọc giấy rồi đi không thèm để ý đến nàng.

Lại thấy một tiểu cung nhân mới từ bên ngoài vào, nàng cũng không quản được nhiều nên liền đến chỗ tiểu cung nhân đó lặp lại câu hỏi đó. Trầm ngư y ở nơi nào? Lúc này Thái y viện không nhiều người nên rất yên tĩnh và nàng chỉ có thể bắt một người nào đó rồi hỏi.

"Không phải Vương phi vừa mới gả cho phủ Nhân vương sao?" Ai ngờ, tiểu cung nhân này vừa thấy nàng liền ngạc nhiên, "Hiện tại người nên ở Vương phủ chứ, sao lại tới Thái y viện?"

"À, là như vậy..." Chân mày Tống Đại Mãnh nhăn lại như một bà lão, vẻ mặt tràn đầy lo lắng, "Mấy ngày nay thân thể Vương gia không được khỏe, nên quân gia muốn ta đi tìm Trầm ngư y, người có thể nói cho ta biết Trầm ngư y ở đâu không? Vương gia ốm đau, nhìn hần rất đau đớn, trong lòng ta thực sự rất đau..."

Nếu lời này bị cái tên Vương gia chết tiệt kia nghe thấy, còn không biết hần sẽ xem thường nàng như thế nào.

"Vương phi đối với Vương gia quả thực rất tốt! Người từ nơi xa đến đây tìm Trầm ngư y, thực sự là đã cực khổ cho người rồi!" Tiểu cung nhân thấy nàng khổ sở như vậy, trong mắt lại không che giấu được sự khen ngợi. Chỉ là... Giọng nói của tiểu cung nhân này xoay chuyển rất nhanh, "Nhưng Vương phi, là ai bảo người đến Thái y viện tìm Trầm ngư y? Nhưng rất có thể Trầm ngư y không có ở đây."

"Cái gì? Không có ở đây?" Nghe tiểu cung nhân nói như vậy, trong một giây đầu Tống Đại Mãnh trống rỗng, vội vã hỏi lại: "Vậy Trầm ngư y ở đâu?" Rõ ràng nàng nghe lén được là Trầm ngư y ở bên trong Thái y viện. Rốt cuộc là nên tin ai?"

"Trầm ngư y là do chính tay hoàng thượng sắc phong kim bài ngự y, cũng là kim bài ngự y duy nhất của Đông Vọng quốc. Từ nhỏ hần đã học y thuật, y thuật của hần rất cao minh còn vượt qua Hoa Đà, còn rất được hoàng thượng xem trọng." Tiểu cung nhân nói, "Làm sao Trầm ngư y có thể ở Thái y viện được! Ở là người tâm phúc nhất ở trước mặt hoàng thượng, so với Thừa tướng hần được xem trọng hơn, trong danh sách hoàng thượng phong hần kim bài ngự y và cho hần đơn độc ở trong Thần y cư. Người ở Thái y viện sẽ không tìm được Trầm ngư y đâu."

Thì ra là như vậy, Nhân vương cố tình lừa nàng!

"Như vậy sao?" Trong lòng Tống Đại Mãnh rất tức giận, ngay sau đó nàng đưa một trát bánh bao cho tiểu cung nhân để ngỏ ý cảm ơn, "Thực sự rất cảm ơn người, nói như thế, đi Thần y cư là có thể tìm được Trầm ngư y đúng không?"

"Đúng vậy." Trầm ngư y luôn luôn ở một mình, một mình ở tại thần y cư. Hần là ngự y dành riêng cho hoàng thượng, chỉ phụ trách trị liệu cho hoàng thượng, ừ đúng rồi! Còn có Nhân vương gia." Nói đến cái tên Trầm ngư y này, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu cung nhân chợt ửng đỏ, có chút ngượng ngùng, "Ăn hay ở Trầm ngư y đều ở Thần y cư, tất cả các sinh hoạt ăn uống hằng ngày đều do hần lo liệu. Không chỉ có y thuật cao minh, mà dung mạo của hần nhìn rất đẹp, nô tỳ tiến cung cho đến nay cũng chỉ gặp hần qua một lần, đó là gặp vào một lần vào tầm cung đưa tiêm đâm cho hoàng thượng."

"Người có thể nói cho ta biết Thần y cư ở đâu không?" Đây tiểu cung nhân... Hình như tiểu cung nhân này đang chìm đắm trong thế giới của mình, Tống Đại Mãnh cũng không chú ý tới, nàng chỉ muốn biết Trầm ngư y ở đâu.

"Có thể có thể." Vừa nghe đến đây, mặt mày tiểu cung nhân vội hớn hờ, liền kéo nàng đi ra ngoài, "Vương phi, để ta dẫn người đi!"

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Thần y cư (tiếp)

Thần y cư.

Cuối cùng cũng đến được nơi này, yên lặng êm ả, lục bình đầy đất. Một phút đẩy cửa Thần y cư ra, một mùi thơm ngát xông vào mũi.

"Hiện tại không có ai, Vương phi người mau vào đi."

Lá gan của tiểu cung nhân này cũng quá lớn, có lẽ là mới vào cung không bao lâu, độ sắc sảo chưa được mài dũa, nhìn đáng vẻ từ lúc vừa mới bắt đầu thì liền biết nàng không có biết trời cao đất rộng là gì.

Tổng Đại Mãnh cũng giúp nàng khép cửa lớn lại rồi tiến theo vào, nội tâm cũng không kim được mà châm biếm mình một phen. Gan của mình còn không to bằng trời, bay giờ nàng đã là Vương của Nhân vương mà còn lén lút đi tìm nam nhân khác. Nếu bị người khác phát hiện, một là sẽ phạt nàng, hai là sẽ kéo nàng đi vào trong lòng hấp heo. Không tới thì cũng tới rồi, nàng cũng không quan tâm tới những điều này.

"Wow! Đẹp quá!" Lúc vừa xoay người thì mắt đã nhìn được quang cảnh trong Thần y cư, mặt tiểu cung nhân cũng không khỏi cảm thán, "Vương phi người mau nhìn đi, hoa ở nơi này rất đẹp, lại thơm nữa!"

Thật sự là rất đẹp!

Tổng Đại Mãnh thấy vậy cũng có chút ngây người: ngẩn ngơ, mặc dù biết hiện tại không phải là thời điểm để ngẩn ngơ như vậy, dù sao trước mắt cũng là một cảnh đẹp, xác thực là làm say lòng người.

Khắp nơi đều là kỳ hoa dị thảo nó hiện hữu ở trước mặt, mùi thơm nức mũi, gió thu thổi qua, hàng ngàn đó hoa có nhiều màu sắc đặc biệt trải ra mấy tầng. Hai người cẩn thận đi qua giữa các loài hoa và đi đến hõm đá nhỏ ở trên đường, dọc đường thường thức đến say mê quên cả việc chính sự mình cần làm.

Khoảng chừng trăm mét thì cuối cùng cũng đi đến trước Thần y cư, ở đây với bên ngoài giống nhau, ba chữ lớn "Thần y cư" được treo ở trên cửa, dưới ánh mặt trời nó có màu vàng chói lọi, và ánh sáng nó ánh lên rất là chói mắt, lộng lẫy. Thần y cư ở giữa lầu các Kim Đỉnh rất là cổ kính, lúc này cửa lớn ở giữa mở rộng, một luồng mùi thuốc mờ mờ ảo ảo từ giữa bay ra, có rất nhiều mùi thơm của các loại hoa ở bên ngoài, cảm giác đó rất là thoải mái không nói ra được,

"Có ai không? Có người ở đây không?"

Có chào hỏi, hẳn là không có lén lút gọi chứ?

Hai chân bước vào bên trong Thần y cư, một bên Tổng Đại Mãnh vừa chào hỏi, một bên vừa nhìn đông nhìn tây.

Cách bày trí bên trong này cùng với cách bài trí bên trong Thái y viện cũng không có gì khác biệt lắm, bên trái là một tủ thuốc, trên đó được bố trí hơn trăm cái ngăn kéo nhỏ, tủ thuốc phía trước ước chừng dài hơn ba mét bàn, bên trên còn đặt một đồng thảo dược vừa mới hái không lâu rất là xanh biết còn rất mới. Xem ra, người đang ở bên trong.

"A!" Lúc này, không thấy chủ nhân của Thần y cư, tiểu cung nhân chợt la to lên một tiếng, "Không xong rồi! Ta quên đi Thái y viện truyền Vương Thái y vào Ý Hà điện, chuyện này xong rồi! Xong xong, lại liền muốn tới đây nhìn Trầm ngự y, đợi lát nữa hoàng hậu sẽ đánh chết ta..."

Tiểu cung nhân vừa hoảng sợ vừa tự trách mình. Thấy tình huống như vậy, Tổng Đại Mãnh liền an ủi: "Đã như vậy người mau đi đi, nếu chậm trễ sẽ bỏ lỡ chuyện hoàng hậu giao cho người."

Hoàng hậu không phải là người tốt lành gì, hình như nàng đã đoán trước được sự trừng phạt của bà ba mà tiểu cung nhân này cần phải đối mặt.

"Vậy ta đi trước nha Vương phi, chắc chắn là Trầm ngự y đang ở đây, người cẩn thận đi tìm, ta đi đây." Tiểu cung nhân vừa nghe vừa sợ nên chạy nhanh đi, trước khi đi còn để lại một câu nói: "Vương phi, ta tên là Từ Dao, lần sau chúng ta sẽ cùng nhau đến gặp Trầm ngự y nha!"

"Biết rồi, biết rồi."

Tổng Đại Mãnh vẫy tay chào tạm biệt rất mãnh liệt, đợi đến khi cửa bên ngoài Thần y cư bật một tiếng mở ra rồi đóng lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Nếu tiểu cung nhân đó ở đây nàng thật không biết nói cái gì với Trầm Ngự y. Tiểu cung nhân đi ngay lúc này thật đúng lúc, thực sự là nhẹ nhõm rất nhiều.

Nàng vừa thở phào nhẹ nhõm xong thì phía sau đột nhiên vang lên một tiếng loảng xoảng.

Một khắc xoay người đó, hai người đều ngẩn ra.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Người đồng ý sao

Trầm Ngao từ bên trong cửa nhỏ đi ra, một tiếng vang phát ra trong nháy mắt đã làm hoảng sợ đến Tổng Đại Mãnh nên đã quay lưng về phía hắn.

"Trầm Ngao..."

Xoay người, trong một khắc hoảng sợ đó, trong nháy mắt nàng cũng nhìn thấy vẻ kinh ngạc giống nhau từ trong con ngươi của người đó lóe qua.

Ngay lúc này, người đó mặc một bộ trường bào có những đám mây màu lam bay lượn đang đứng ở đó, thân hình cao to mà chính trực, bên hông còn có một cái thắt lưng màu đen và còn có một miếng ngọc bội màu đỏ thẫm ở bên cẳng thêm đẹp, cùng với bộ trang phục hôm qua nàng nhìn thấy nó khác rất xa.

Vương phi?

Mặc dù là giả trang thành thái giám, nhưng một cái hần đã nhận ra là mấy ngày nay ở vương phủ Nhân vương nhìn thấy cô nương đó. Sau khi Trầm Ngao khiếp sợ, thì đôi mắt trong suốt tỏ vẻ cung kính lên. Gương mặt đẹp trai của hần thoáng nâng lên, trong ánh mắt đó lộ ra sự nghi hoặc, lễ phép.

"Trầm, Trầm ngự y..."

Trong lúc ánh mắt hai người chạm nhau đó thì nội tâm của Tổng Đại Mãnh chợt rối loạn, đột nhiên môi lưỡi lại trở nên không gọn gàng. Mặc dù nàng biết người ở trước mặt không phải là người yêu ở trong trí nhớ của mình, không phải không thừa nhận, nàng vẫn không chịu được sự rung động đó.

Vương phi đến đây có chuyện gì quan trọng?

Hần đi tới trước bàn, thông thả chấm bút, rất nhanh đã viết xong hàng chữ trên tờ giấy đang cầm trong tay rồi đứng đối mặt với nàng. Tướng mạo hần rất anh tuấn như thần tiên, tuy trên mặt nhẹ như mây gió, nhưng cũng không che giấu được vẻ cao quý văn nhã đó, không có cách nào ngăn trở được khí phách đó, chẳng trách lúc vừa nhắc tới hần thì tiểu cung nhân Từ Dao lại đỏ mặt ngượng ngùng.

Người đẹp trai anh tuấn như vậy, tính tình lại ôn hòa như vậy, nếu như ở thế kỉ 21 thì chỉ sợ chắc đã bị các cô gái chào đón hoan nghênh rồi.

"Ta, chuyện này..." Tổng Đại Mãnh tiến lên mấy bước rồi ngừng lại, nhìn người quen thuộc mà xa lạ ở trước mặt này, nàng cuối đầu, các móng tay như đang muốn bám thật chặt vào trong lòng bàn tay, trong lòng rất rối loạn.

Người này không phải là Trầm Ngao người yêu của nàng, nhưng dung mạo của người này rất giống với người yêu của nàng.

"Trầm ngự y, ta muốn hỏi thăm ngươi một chút..." Rất nhanh nàng đã ngẩng đầu lên, lấy hết dũng khí, nhìn về mặt nghi hoặc của Trầm ngự y đang nhìn về mình, đồng thời đi từng bước đến chỗ hần, "Ta biết ngươi không biết ta, nhưng ta biết ngươi, thật sự, Trầm Ngao."

"..."

Trầm Ngao nghe vậy liền ngẩn người ra, kì quái nhìn nàng, mắt cũng không có chớp.

"Trầm Ngao, chúng ta có thể quen biết lần nữa đây." Thấy hần như thế, Tổng Đại Mãnh lại gần cách hần một bước, ánh mắt bên trong lóe lên vì không có cách nói nói lên được sự chờ mong, "Hôm qua ở phủ Nhân vương, là ta thất lễ, thế nhưng ta rất muốn cùng ngươi quen biết, Trầm ngự y..."

Giữ một khoảng cách cũng được, chỉ cần thỉnh thoảng nàng gặp hần là được. Nàng thân là Vương phi, biết là không thể ở chỗ này cùng với hần, nhưng ít nhất là nàng phải cho hần biết là nàng đang nhìn hần đang chờ hần.

Trầm Ngao cuối đầu nghĩ một hồi, rồi hần trở về trước bàn, lại cầm bút lên. Rất nhanh, đã viết xong chữ trên giấy rồi đưa đến trước mặt Đại Mãnh. Mặt trên tờ giấy viết rõ ràng: Hôm qua ta liên quen biết cùng với Vương phi, còn có, đa tạ Vương phi đã nâng đỡ, tại hạ cảm thấy mình rất may mắn.

Tuy không mở miệng, nhưng ít ra sẽ đề ý đến nàng. Trong lòng Tổng Đại Mãnh rất vui, trên mặt cũng không giấu nổi vẻ vui mừng. Nàng lắc lắc đầu, "Không phải như vậy, nên cảm thấy may mắn chính là ta mới đúng. Trầm ngự y, ta tên là Tổng Đại Mãnh, tuy không giống tên nữ tử, nhưng đó chính là ta. Ngươi đồng ý quen biết cùng ta sao?"

Lúc nàng đang ở nơi này mong đợi thì ở bên ngoài Thần y cư có một bóng dáng thần bí xuất hiện cách đó không xa.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Không thể

"Ngươi không muốn sao?" Là do mình quá chủ động sao? Trầm Ngao không có phản ứng, tay chân Tổng Đại Mãnh có chút luống cuống, hiện giờ nàng không biết nên nói cái gì, hai cái tay cũng không biết nên đặt ở đâu, chỉ cầm lấy góc áo mà siết chặt, cắn cắn môi dưới: "Thật xin lỗi, là ta quá thất lễ..."

Mới gặp lần thứ ba mà đã quá chủ động như vậy, ở cổ đại nào có cô nương nào gặp phải tình huống như vậy mà không mất tự nhiên.

Chú cảnh sát quá hung dữ. Nhưng mà nàng không nhịn được, huống chi nàng cũng không thuộc về cái thời này.

Không phải...!

Vượt quá ngoài ý nghĩ đó chính là bất ngờ, Trầm Ngao cũng không có từ chối nàng. Hắn chỉ chần chừ một lúc, trên khuôn mặt lúc nào cũng nghiêm túc, mà lúc này khỏe miệng lại hơi có tí độ cong.

Trong lòng hắn đang nghĩ muốn nói gì đó nên lần thứ hai hắn viết giấy đưa tới trước mặt Tổng Đại Mãnh, vốn là nàng đang lo lắng xấu hổ, nhưng khi xem xong chữ ở trên tờ giấy đó mắt nàng liền sáng lên.

Hắn nói, không phải..." Thấy vương phi không chê, có thể kết bạn cùng với vương phi, tại hạ cảm thấy rất vinh hạnh.

"Thật vậy sao? Người thật sự đồng ý sao?" Mặt chữ rõ ràng như vậy, không có chút nào lẫn lộn, Tổng Đại Mãnh xúc động không thôi. Trầm Ngao chỉ cười rồi chớp mắt gạt đầu, nàng rất vui nên đã quên đi thân phận của mình, ngay sau đó liền tiến lên ôm cổ hắn, vui mừng đến phát điên..."Cảm ơn người, Trầm Ngao, thật sự ta rất vui..."

Đột nhiên đối mặt với cái ôm cổ của Tổng Đại Mãnh, Trầm Ngao bất động một lúc, hai cánh tay thon dài như dừng lại ở trong không khí, không có từ từ đi xuống tiếp. Hắn hoàn toàn không có sự chuẩn bị, lần đầu tiên hắn được một nữ tử ôm ấp...

"Không..." Không thể!

Đột nhiên hắn nghĩ đến thân phận của nữ tử trước mặt này, hắn chợt dùng lực đẩy nàng ra.

"O... Thật xin lỗi, là ta quá vui mừng, nên đã thất lễ trước mặt người rồi." Bị Trầm Ngao đẩy ra nên nàng không kịp nghĩ nhiều, nàng chỉ biết mình đã dọa Trầm Ngao rồi, nàng liền cúi đầu bày ra vẻ mặt thật có lỗi.

Vương phi...

Trang giấy xào xạc mà vang lên tiếng động, rất nhanh, một tờ giấy viết xong chữ lại đưa tới trước mặt nàng. Trong lòng nàng căng thẳng cho rằng hắn lại muốn nói ra cái gì lạnh lùng tiếp, nên chỉ dám nhìn hai chữ phía trước thật lâu mà không dám nhìn xuống tiếp.

Trầm Ngao thờ dài, cảm tờ giấy kia đặt trên bàn, sau đó xoay người đi tới trước tủ thuốc dừng lại ở một cái ngăn rồi lấy ra một ít thảo dược linh linh toái toái, giống như chuyện vừa rồi không có xảy ra, toàn bộ khôi phục đến nguyên dạng.

Lại làm bộ không có gì xảy ra. Trong lòng Tổng Đại Mãnh cảm thấy mát mẻ, nàng làm sao vậy? Hắn để ý, nhưng mình lại lo lắng, hắn làm bộ như không có việc gì, trong lòng nàng lại khổ sở rồi.

Thôi, cứ phải đi từng bước từng bước mới được.

Nghĩ như vậy, nàng liền ngẩng đầu lên, lấy khuôn mặt tươi cười mà đối mặt.

"Trầm ngự y, đây là gì? Thom quá nha!"

"Ta sẽ giúp người lấy cái kia qua, Trầm ngự y..."

"Ta sẽ đứng ở một bên không có làm loạn đâu, người làm việc của người đi..."

Dù hắn không viết lời nói của mình trên tờ giấy, nhiều nhất cũng chỉ là gạt đầu lắc đầu một cái, trên mặt cũng không có quá nhiều biểu cảm, nhưng nàng rất vui, nghĩ đến liền muốn nói cái gì, chỉ cần hắn không đẩy nàng ra, chỉ cần có thể ở bên cạnh đợi hắn.

Tổng Đại Mãnh vẫn tin chắc rằng, cái người Trầm Ngao trước mặt này, nhất định là cùng với người yêu Trầm Ngao ở thế kỉ 21 của nàng có liên hệ với nhau. Cũng giống như nàng biến mất từ hôn lễ, xuyên qua cái thời này, nhất định xuyên qua là để cho nàng gặp hắn ở kiếp trước.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Hồng hạnh vượt tường (ngoại tình)

Sắp tới giờ Tuất (cờ bảy giờ đến chín giờ tối) Tổng Đại Mãnh mới từ Thần y cư ra, nếu không phải Trầm ngự y có ý để cho nàng trở về nếu không thì nàng cũng chưa nghĩ tới việc phải trở về. Trên thực tế giờ Ngọ (buổi trưa) Trầm ngự y đã từng có ý nghĩ để cho nàng rời đi, nhưng nàng giả ngu không biết nên Trầm ngự y cũng không còn cách nào, từ trước đến nay hắn chỉ nấu một phần bữa trưa hôm nay là ngoại lệ làm hai phần. Nghĩ đến cảnh Trầm ngự y tự mình làm những đồ ăn đẹp như vậy, Tổng Đại Mãnh không chịu nổi liếm môi một cái, quả thực không muốn quay trở về.

Nàng theo cửa thành hoàng cung đi đến Thần y cư, dọc đường đi phải lén lút sợ người khác nhìn thấy. Khi đi đến cửa thành, rồi quay đầu nhìn lại, tốt, không bị người khác nhận ra. Lúc này mới dám thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Thuận lợi ra ngoài hoàng cung, rồi trở về phủ Nhân vương nàng đi vào bằng cửa sau, rồi lại đi đến phòng chứa cũi gần nhất để thay đổi y phục, mặc vào

cái váy dài lụa mỏng đầy hoa anh đào như cũ, nhẹ nhàng khoan khoái đi về phòng.

Lúc này chắc là đã qua thời điểm dùng bữa tối, nàng kết luận rằng chắc lúc này Nhân vương đang ở thư phòng.

Nhưng mà, hình như bên trong phòng còn để com tối cho nàng sao? Muốn ăn com, không phải nên đi xuống bếp sao? Đi tới được vài bước, Tổng Đại Mãnh chợt dừng lại. Sau đó sửa lại hướng đi, trong miệng khẽ hát bài hát dân gian rồi đi đến phòng bếp.

Thay y phục ở phòng chứa củi gần đó chỉ cách cửa sau vương phủ có một con đường, nàng cũng không ngờ tới, vào lúc này, Nhân vương và nàng lại gặp nhau tại chỗ rẽ đường đi thông xuống bếp, một giây đó làm cho nàng kinh sợ.

"Hôm nay ngươi đi gặp ai, mà lại vui vẻ như vậy?"

Lúc Nhân vương xuất hiện, thì tầm mắt ở thời điểm đó là chuyển động xe tới. Đáng thương là trước đó Tổng Đại Mãnh không có tiếng xe lăn đi tới, khiến cho người ta nghi hoặc khó hiểu, không ai đẩy xe thì cũng có thể là tự mình đẩy xe tới đây chăng?

Tổng Đại Mãnh liếc mắt nhìn xung quanh, xác định không có ai ở sau, hiệp mắt vô cùng hoài nghi, rồi liếc nhìn Nhân vương: "Không phải Vương gia đã nói là không thừa nhận thân phận Vương phi của ta sao? Sao ta thấy ai cũng quan sát ta cẩn thận như vậy, xem ra Vương gia chắc là cực kỳ yêu thích ta, đương nhiên ta rất vui!"

Trong lòng tự tin là mình xuất phù tiên cung chắc chắn là hẳn không có phát hiện, trừ phi trong cung có người tới đây nói cho hẳn biết.

"Bốn vương không thừa nhận ngươi là Vương phi, không có nghĩa ngươi không là Vương phi?" Biểu hiện trên mặt Nhân vương rất là nhẹ nhàng, nhưng Tổng Đại Mãnh cảm thấy thật chua xót, nàng nghe hẳn nói tiếp, "Ngươi cho rằng bốn vương để ý ngươi sao? Thật sự chuyện này thật đáng cười! Tổng Đại Mãnh, còn có, mặc dù bốn vương chán ghét ngươi, ngươi cũng phải giữ phép tắc khi ngươi làm Vương phi."

"Chắc chắn, nói cho cùng ta cũng không chán ghét ngươi." Nghe vậy, Tổng Đại Mãnh phản kích lại, nàng cất bước đi một vòng quanh xe lăn, sau đó lấy tay từng cái từng cái chỉ vào mặt nạ tay chân của hẳn, cao giọng châm biếm, "Trái lại, ngươi tự soi gương nhìn ngươi xem, trừ bỏ thân phận Vương gia, trên người ngươi có chỗ nào là hoàn hảo? Đừng tưởng rằng ngươi chán ghét người người, ngươi liền lạnh nhạt.. Đạo cao một thước mà cao hơn nửa một trượng đấy!"

"Nếu không có bốn vương, hiện giờ không biết ngươi đã lưu lạc ở đâu rồi."

"Ý của ngươi là nói ta phải cảm tạ ngươi khi ngươi cưới ta?"

Nàng đánh giá hẳn từ đầu đến chân một lần, ở bên trong mặc một cái áo măng bào màu đen, tay áo thì rộng rãi khiến cho hẳn trở nên lạnh lẽo cứng nhắc, hình thể của hẳn nhìn qua như vậy cũng chỉ bình thường, chỉ là chân không thể đi tay không thể động. Không thể phủ nhận chính là, tính tình vị vương gia này thật sự xấu tính.

"Cũng có thể nói như vậy!" Nhân vương tiếp nhận lời nói, lại chua xót cảnh cáo nói rằng: "Làm vương phi có ăn có uống rồi liền đi tìm dã nam nhân, thành thân mới ba ngày mà ngươi đã nghĩ hồng hạnh vượt tường rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Mau cắt trở lại

Edit: Chickenliverpate

"Ai, ai hồng hạnh vượt tường?" Lòng ngực Tổng Đại Mãnh trống rỗng, hít thở không thông: "Con mắt nào của ngươi thấy ta hồng hạnh vượt tường?"

Chỉ phát sinh một chút đụng chạm thân thể với Trầm Ngự y thôi đã gọi là hồng hạnh vượt tường, huống chi cho dù nàng có muốn thì Trầm Ngự y kia sẽ nguyện ý sao?

"Mặc dù Bốn vương không chính mắt nhìn thấy, bất quá giờ này khắc này ánh mắt ngươi nói cho Bốn vương biết ngươi đang chuẩn bị xem xét bờ tường." Bên dưới mặt nạ mạng ánh sáng bạc lạnh lẽo, Nhân vương đang nỗ lực biểu hiện một bộ dáng không thích không hiềm lạ, hẳn khẽ nâng cằm, hừ lạnh. "Mà thôi, ngươi và ta vốn chỉ là trên danh nghĩa. Ngươi nhìn trộm thân phận Vương gia của Bốn vương, bay lên ngọn cây trở thành Vương phi, Bốn vương mặc dù chán ghét ngươi, nhưng trong phủ nhiều hơn một cái đầu nữ nhân tên là Vương phi cũng là sự thật, Bốn vương cũng lười quản ngươi có hồng hạnh vượt tường hay không! Tốt nhất khi ngươi cùng tên gian phu kia tư thông đừng để bị người khác bắt gặp, đến lúc đó sẽ trị tội ngươi, đem ngươi đi đim lồng heo, ngũ mã phanh thây, biến ngươi thành người lợn (*), Bốn vương năm mơ cũng sẽ cười đến tỉnh dậy."

Tên Vương gia chết tiệt này vẫn độc miệng như vậy! Tổng Đại Mãnh phớt lờ hẳn, ngừng đầu bước qua xe lăn định bỏ đi: "Vậy ngươi cứ tiếp tục giấc mộng của ngươi đi, bản tiểu thư đi ăn com đây."

"Này! Xú nữ nhân!" Thấy nàng muốn đi, Nhân vương chợt trở nên nóng nảy, gầm nhẹ một tiếng: "Ngươi cút trở lại cho Bồn vương!"

"Bản cô nương có tên có họ." Tống Đại Mãnh quay đầu lại. "Còn nữa, ngươi ngược lại làm mẫu cho ta xem, cút trở lại? Bất quá nếu ngươi có muốn, phòng chừng ngươi cút như thế nào cũng cút không tới đâu."

Vừa dứt lời liền muốn xoay người bỏ đi.

"Tống Đại Mãnh!" Mắt thấy nàng sắp rời khỏi, trên mặt Nhân vương nào còn biểu tình trào phúng và vui sướng khi người gặp họa vừa rồi, hắn hận không thể tự mình nâng tay trượt xe lăn đến, nhưng hiện thực đã khiến hắn không thể không sốt ruột ngồi ở đó, hướng về phía bóng lưng Tống Đại Mãnh mà gầm rú: "Trở lại đây! Đã khuya như thế này ngươi ném Bồn vương ở trong đây, ngươi bảo Bồn vương làm sao trở về phòng!"

"Ngươi đến như thế nào thì trở về như thế đó."

Bóng hình xinh đẹp dần dần đi xa thì thanh âm cũng càng lúc càng xa.

"Luu Vân đẩy ta qua đây, ngươi mau trở lại, họ Tống kia! Tống Đại Mãnh!"

"Vậy thì lại để cho hắn đẩy ngươi trở về!"

"Luu Vân giờ phút này không có ở đây, trở lại, xú nữ nhân!"

"Vậy thì kêu Thiên Sơn..."

Vô luận Nhân vương gào thét như thế nào, Tống Đại Mãnh cũng không thèm để ý tới, xoay người chuyển hướng đi thẳng đến phòng bếp. Còn lại Nhân vương ngồi trên xe lăn, không có biện pháp nào bắt được nàng, hắn vốn bằng lòng bất cận nhân tình sống hơn 27 năm qua, đây là lần đầu xuất hiện loại cảm xúc sốt ruột lại rồi rầm như thế này, quả thực khó có thể nắm bắt.

"Giới cho Tống Đại Mãnh ngươi, ngươi chờ đó cho Bồn vương!"

Hắn quả thực nghiêng răng nghiêng lợi, móng tay bấm vào trong da thịt. Nữ nhân kia cứ nhiên dám khi dễ hắn không thể động đậy!

Thời điểm này trong phòng bếp không có ai, dù sao đây là vương phủ không phải hoàng cung, nguy hiểm không thể sánh bằng trong hoàng cung, Tống Đại Mãnh cũng không cần phải lên lút, quang minh chính đại trực tiếp đi vào.

Lục lợi mấy cái nồi, phát hiện com thừa đồ ăn thừa còn lại ngày hôm đó, trong lòng nhất thời vui vẻ, vội vàng đi lấy bát tới mức. Há biết rằng sau khi nàng lấy bát đến, đang định dùng muỗng múc com trong nồi ra, ngay lúc này lại xuất hiện một cánh tay giành lấy muỗng múc com trước nàng một bước.

Bàn tay này thật xinh đẹp! Từ ngón tay đến những đốt ngón tay thon dài trắng trẻo, bàn tay nhìn có vẻ thanh tú nhưng thật phần hữu lực.

Tống Đại Mãnh sững sốt một giây, đây chắc chắn không phải là đôi tay của một người suốt ngày bận rộn trong phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Hắn là nam nhân

Edit: Chickenliverpate

Ngược mắt nhìn lên, trong phút chốc Tống Đại Mãnh chợt ngây người.

Nàng dự đoán chủ nhân đôi bàn tay xinh đẹp này không phải là người trong phòng bếp, nhưng không ngờ người này cứ nhiên lại sở hữu một khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân đến như vậy. Mái tóc dài đen tuyền, dày óng ả, chưa búi chưa buộc xoắn đến tận eo, bóng mượt như tơ lụa khiến lòng người kinh ngạc. Khuôn mặt như điêu khắc tuyệt mỹ đến cực điểm, ngũ quan rõ ràng góc cạnh, một đôi phượng mâu hẹp dài tràn ngập mị hoặc, người nào không cẩn thận vô tình liếc nhìn một cái sẽ bị luân hãm thật sâu vào trong đó. Dưới sống mũi cao thẳng tắp, là đôi môi đỏ mọng kiều diễm ướt át vô cùng gợi cảm.

Thế gian này lại có một nữ tử xinh đẹp đến không gì sánh nổi như vậy, nàng nhất định là một vu vật! Tống Đại Mãnh kinh ngạc tột độ, vỗ vỗ ngực, thầm nghĩ may mắn người trước mắt này là nữ tử. Bất quá cho dù có là nam nhân, nàng cũng đã có ý trung nhân, không việc gì phải lo lắng.

"Như thế nào, ta làm ngươi sợ sao?"

Mỹ nhân thấy nàng mắt tròn như vậy, đôi môi hoàn mỹ lúc này mới cong lên một cái, nụ cười khiến người ta hoa mắt chợt xuất hiện trên môi, đôi đồng tử

màu đỏ khác thường. Lúc này đã múc xong một chén com trắng, sau đó đặt vào tay Tổng Đại Mạnh.

"Nói vậy người cũng là đói bụng mới đến đây sao, ngồi bên kia ăn đi."

Nữ tử này đang nói chuyện với nàng sao? Tổng Đại Mạnh hồi lâu không phản ứng kịp, nghĩ thầm mỹ nhân này là ai? Người trong phủ sao? Bộ dáng xinh đẹp như vậy, tên Vương gia chết tiệt kia làm sao có thể buông tha?

"Cầm." Mỹ nhân thấy nàng vẫn còn thẫn thờ, liền nhét chén com vào trong tay nàng.

Đồng thời lấy cái bát không từ trong tay nàng lấp đầy một cách thần tốc, lúc Tổng Đại Mạnh còn đang ngơ ngác, đã lấy vài món ăn vẫn còn âm ấm trong nồi rồi đi đến cái bàn cách đó không xa.

"Này vị tỷ tỷ? Muội muội?" Tổng Đại Mạnh cầm bát com đi theo từ bên này đến bên kia, dò hỏi.

Mỹ nhân đang lùa com, một miệng đầy com nháy mắt phun hết ra, dở khóc dở cười: "Tại hạ giống nữ nhân vậy sao?"

"Chẳng lẽ người không phải?" Tổng Đại Mạnh đứng đối diện, kỳ quái nhìn hắn, cau mày nói: "Bộ dáng người xinh đẹp như vậy, hửn không phải là nha hoàn trong phủ chứ?"

"Sao cô nương nói vậy?" Mỹ nhân nở nụ cười, từ hàng mi ánh mắt toát lên vẻ yêu mỵ.

Hắn đứng lên, thân thể cao gầy được bao bọc hoàn toàn vừa vặn trong một bộ trường bào tuyết trắng, hắn đột nhiên nâng tay vươn tới phía trên đầu nàng rồi làm một động tác so sánh đầu nàng và ngực hắn, đôi mày kiếm gọn lên chút ôn nhu. Đôi mắt câu nhân tồn tại một vẻ đẹp hút hồn người khác. "Người cảm thấy đây là chiều cao mà một nữ tử nên có sao?"

Thời điểm bàn tay đó chạm vào đỉnh đầu nàng, toàn thân Tổng Đại Mạnh bỗng xuất hiện một loại cảm giác tê dại. Nàng bắt đầu đánh giá mỹ nhân này từ trên xuống dưới một lần nữa, một hồi lâu, hiểu rõ vấn đề nằm ở đâu, nàng bị chân tướng làm cho cả kinh đột nhiên mở trừng mắt, không thể tin đánh giá hắn từ trên xuống dưới một lần nữa, rồi kinh hô:

"Người là nam nhân!"

"Không thể giả được." Mỹ nhân lại tiếp tục cười nói. "Người bao nhiêu tuổi, cô nương."

"Hai...hai mươi bốn." Tổng Đại Mạnh cảm giác đầu lưỡi cứng đờ, nàng vẫn không thể tin được, nam nhân lại có bộ dáng xinh đẹp như vậy!

Không có một điểm nào có thể chê bai, người này tựa hồ so với Trầm ngạo còn đẹp mắt hơn.

"A..., 24, tại hạ gần 29, người không phải cho rằng ta là nữ nhân sao, vậy liền gọi ta một tiếng tỷ tỷ đi."

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Tứ Hiền

Edit: Chickenliverpate

Đôi mắt mê người của hắn dường như lúc nào cũng mang theo ý cười, ôn nhu tựa như ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi giữa mùa đông, sưởi ấm nàng.

"Người là nam nhân." Tổng Đại Mạnh lúc này đã thanh tỉnh, lắc đầu phủ nhận. Mỹ nhân vẫn chưa từ bỏ ý định nói: "Gọi ta ca ca cũng được. Ai bảo người nhỏ hơn ta gần năm tuổi."

"Không, nhìn người cũng không tới hai mươi chín, cũng là gọi ta một tiếng tỷ tỷ đi." Tổng Đại Mạnh vẫn là không tình nguyện, nghĩ muốn chiếm tiện nghi của nàng, không có cửa đâu.

Tuyệt đối không nghĩ tới, nam nhân xinh đẹp đến không có thiên lý này, một giây trước còn yêu cầu nàng gọi hắn một tiếng ca ca, một giây sau đã thỏa hiệp: "Vậy cũng được, người thoát nhìn quả thật lớn hơn so với ta. Ta đây sẽ cố gắng gọi người một tiếng tỷ tỷ."

Hắn lại làm ra vẻ bất đắc dĩ, một bộ dáng hết cách với nàng.

Ta ngất. Đây là ý gì hử! Nghe vậy, Tổng Đại Mạnh lập tức nổi giận: "Người có ý gì? Ta nhìn già như vậy sao?" Nàng mới hai mươi bốn tuổi, còn chưa từng có sinh nhật, hửn đã hai mươi chín! Sao nam nhân này nói chuyện cũng đáng ghét giống như tên Vương gia chết tiệt kia vậy.

"Không phải người nói nhìn ta không đến hai mươi chín sao?" Đôi môi đỏ như chu sa của nam nhân khẽ nhếch, tự tiểu phi tiểu. Da thịt sạch sẽ, trắng như

tuyệt, giống như tự động phát sáng, nếu đổi lại là nam tử khác, nhất định không thể khiến người ta mở mang tầm mắt. Tổng Đại Mãnh vừa nghĩ đến, bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ: "Người xem ra quả thật còn trẻ hơn so với số tuổi thực tế."

"Mau ngồi xuống đi, đồ ăn mức ra khỏi nồi đã một hồi lâu, sắp nguội lạnh cả rồi." Nam nhân lại ngồi xuống rồi đưa cho nàng một đôi đũa. "Đừng rồi, còn chưa hỏi qua danh tính của cô nương. Tại hạ Tứ Hiền, còn cô nương?"

Không dám kêu tỷ tỷ sao?

"Tổng Đại Mãnh." Danh tự Tổng Đại Mãnh trong miệng bật ra, nàng cho rằng vị nam nhân tên gọi Tứ Hiền này cũng sẽ như những người khác cười nhạo nàng, nhưng lại nhìn thấy người nọ thập phần bình thường, vừa ăn cơm vừa đáp lời: "Ồ, nguyên lai là Đại Mãnh cô nương, mau ăn chút cơm đi, sắc trời đã tối, người vẫn nên trở về chiếu cố Vương gia."

"Làm sao người biết?" Nghe vậy, Tổng Đại Mãnh đặt bát đũa xuống, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tứ Hiền: "Người là ai? Có quan hệ như thế nào với Vương gia? Làm sao người biết ta là Vương phi?"

"Người liên tiếp hỏi nhiều vấn đề như vậy, ta nên trả lời cái nào trước thì tốt hả?" Tứ Hiền cũng buông đũa xuống, một tay chống cằm, mị mầu không biết vô tình hay cố ý mà hướng nàng chớp chớp.

Toàn thân Tổng Đại Mãnh nhất thời tê dại.

"Người nói cho ta biết trước người là ai?" Chẳng lẽ thằng nhãi này là do tên Vương gia chết tiết phái đến dò xét nàng? Tổng Đại Mãnh neho mắt lại, bắt đầu đề phòng Tứ Hiền.

Vừa rồi ở sai phòng, Nhân vương nghi ngờ nàng có phải muốn hồng hạnh vượt tường hay không, lúc này đột nhiên lại xuất hiện trước mắt nàng một mỹ nam tuyệt sắc không tầm thường như vậy, hơn nữa mỹ nam này đã biết rõ ràng thân phận Vương phi của nàng ngay từ đầu, lại giả ngu không biết, điều này khiến nàng càng hoài nghi hơn.

"Suy nghĩ vớ vẩn cái gì vậy hả?" Đường như nhận ra sự hoài nghi của nàng, Tứ Hiền liền thu hồi mật ý trong mắt, nghiêm túc nhìn nàng: "Ta trả lời vấn đề thứ nhất: ta không là ai cả, không cần lo lắng, ta chỉ là có một người huynh trưởng làm người hầu trong vương phủ, hần gọi là Vũ Thanh, cái này không tin người có thể đi hỏi. Bất quá thời điểm người hỏi, ngàn vạn lần không được hỏi Vũ Thanh có phải có một người đệ đệ tên gọi Tứ Hiền hay không, ta là lén lút mò vào trong vương phủ. Nếu bị những người khác trong phủ biết, là sẽ bị chém đầu đấy."

Về mặt của hần cực kỳ nghiêm túc, dường như không có một cái gì bất thường. Tổng Đại Mãnh bán tín bán nghi: "Vậy làm sao người biết ta là Vương phi?"

"Hô hô, cái này sao?" Nghe vậy, Khóe môi Tứ Hiền giật giật, hần cười: "Hết thảy từ trên xuống dưới Đông Vọng quốc đều biết Vương gia thú một vương phi, họa tượng của người đều đã truyền khắp nơi trong kinh thành, không ai không biết người."

Thì ra là thế.

Tổng Đại Mãnh cảm thấy tảng đá đang treo lơ lửng trong lòng rốt cục rơi xuống, nàng nghĩ thầm nếu không phải gián điệp Nhân vương phái tới thì tốt. Nhưng rất nhanh nàng lại nổi lên nghi ngờ: "Nếu người đã sớm biết ta là Vương phi, vậy thì vì cái gì vừa rồi lại giả vờ như không biết?"

"Ta biết người là Vương phi. Nhưng mà cũng không biết tên của người nha." Tứ Hiền giải thích: "Không phải người nào cũng biết đại danh của người, Hoàng thượng đại khái là sợ người bị người ta chế nhạo, nên không cho người khác truyền ra ngoài."

"À...." Lời giải thích này coi như hợp lý, đúng là trước đó nàng bóc hoàng băng, những văn võ bá quan trong đại điện chẳng lẽ đều không kẻ sao? Vẫn là có chút không tin.

"Người cẩn thận suy nghĩ một chút, nếu tất cả mọi người đều biết tên của người, người hôm nay đi trên đường còn không phải bị người ta cười chết sao?" Tứ Hiền lại nói.

"Người lại làm thế nào biết ta từng ra ngoài?"

"Mới vừa rồi ta thấy người từ cửa sau tiến vào..." Lời còn chưa nói xong, lập tức đã bị Tổng Đại Mãnh vươn tay đến bịt miệng gắt gao. Tổng Đại Mãnh nhìn quanh bốn phía, sau đó mới nhỏ giọng cảnh cáo Tứ Hiền một trận: "Ta nói cho người biết, chuyện này người không được nói với bất cứ ai, biết không?"

Tứ Hiền đẩy tay nàng ta, khó chịu gắt đầu như già tòi: "Biết biết, ta nhất định không nói. Bất quá, vì cái gì?"

"Người không cần quan tâm nhiều như vậy." Tổng Đại Mãnh nóng nảy. "Nếu người vụng trộm nói ra chuyện ta chuẩn ra ngoài, ta cũng sẽ nói ra chuyện người lén lút vào trong vương phủ!"

"Được, ta không nói, ta tuyệt đối không nói."

"Ăn cơm."

Trở về chỗ ngồi, Tổng Đại Mãnh vội vàng lừa cơm, ăn vài đũa liền đứng dậy ly khai. Sắc trời đã trở thế này, không biết Vương gia chết tiết hiện tại có

còn bên trong sai phòng hay không, nàng bây giờ com cũng ăn rồi, cũng nên quay lại đây hẳn trở về phòng thôi.

"Tống cô nương, vội vàng như vậy đi gặp Vương gia, sắc trời còn sớm, đừng nóng vội tắt đèn nha!" Mới đi được vài bước, cái tên yêu nghiệt Tứ Hiền kia cũng trời lên tới, hẳn chỉ vài bước đã đi tới cửa, mái tóc dài đậm đen như mực, dáng người cao lớn khiến người ta mê hoặc.

"Người biết cái gì, ta lại không đi, Vương gia sẽ giết ta."

"Vương gia thật sự không dễ dàng gì thủ được Vương phi, xem người như bảo vật còn không kịp, há sẽ giết người?" Tứ Hiền xoay người lại, trên dung nhan tuyệt mỹ lúc này dĩ nhiên không còn nét cười cợt khi nãy. Chỉ là lời nói sau đó của Tống Đại Mãnh khiến khóe miệng hắn giật giật. Nàng tức giận tiếp lời: "Được tên Vương gia chết tiệt xem như báu vật? Người đừng làm ta sợ, ta cũng còn muốn sống thêm vài năm nữa."

"..."

"Ta đi trước, người cũng sớm xuất phủ đi, nếu bị người khác phát hiện cũng đừng kéo ta xuống nước."

Đi ra khỏi phòng bếp được vài bước, Tứ Hiền đang trầm mặc một hồi chợt mở miệng hỏi: "Xem ra người giống như cực kỳ không thích Vương gia."

"Phi thường không thích!"

"Vây vì sao người vẫn gả cho Vương gia?"

"Không thể trả lời. Ta thật sự phải đi đây, lần sau gặp."

Lần này nàng đi thật, nếu còn đứng đây tán dóc, phòng chừng Nhân vương sẽ thật sự làm thịt nàng.

Đợi đến khi bóng dáng Tống Đại Mãnh đi xa, bóng trắng bên cạnh cửa phòng bếp cũng chợt biến mất, biến mất không dấu vết.

Sai phòng gần đó, trên xe lăn, Nhân vương đang nhắm chặt hai mắt, nhìn bên ngoài mặt nạ, hẳn giống như đã ngủ thiếp đi. Ngay cả khi Tống Đại Mãnh đẩy mạnh xe lăn phát ra những tiếng cọt két, mãi cho đến khi về đến hôn phòng trên cửa trên tường vẫn dán hi tự, hẳn vẫn không hề tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Hồng Hạnh trở về?

Đêm hôm ấy, Tống Đại Mãnh mơ một giấc mơ kỳ quái.

Cảnh tượng trong mộng nàng nhớ không rõ lắm, chỉ nhớ là thấy một cái bóng, lúc nàng gặp nguy hiểm mới xuất hiện bên cạnh nàng. Người đó mặc đồ màu gì nàng cũng không biết, tướng mạo ra sao nàng cũng không biết, nàng bị cái gì tấn công bất ngờ, tất cả nàng đều không nhớ lại được.

Chỉ biết trong mộng nàng gặp nguy hiểm, đúng lúc có một người xuất hiện, đưa nàng ra khỏi nguy hiểm đó.

Sau đó, nàng mở mắt ra thì thấy được khuôn mặt lạnh lẽo đeo mặt nạ của Nhân Vương. Nàng đưa tay lên tháo một bên mép của mặt nạ ra, chần chờ rất lâu, cuối cùng cũng kéo mặt nạ xuống tiếp. Mà khi nàng nhìn thấy dưới lớp mặt nạ của Nhân Vương có một vết bớt kỳ quái trên đó, nàng vội hít vào một ngụm khí lạnh rồi đeo mặt nạ lại như cũ cho Nhân Vương.

Tống Đại Mãnh, người đang suy nghĩ gì đây? Người sẽ không cho rằng người nam nhân trong mộng đó chính là người nam nhân trước mặt này chứ? Người đừng quên, hẳn là người tàn phế, mà người trong mộng kia là một người bình thường.

Nàng cup mi mắt xuống, cái miệng anh đào nhỏ nhắn nhẹ nhàng lặp lại câu hỏi: "Đến cùng, người đó là ai?"

Không biết bên cạnh, đôi mắt ở dưới lớp mặt nạ đó chẳng biết lúc nào đã mở, Tống Đại Mãnh nằm ở trên giường ngắn ngủi bao lâu, và đôi mắt ở dưới lớp mặt nạ đó đã chăm chú nhìn nàng rất lâu.

Sáng sớm sau khi Nhân Vương rời giường dùng bữa, thừa dịp lúc Nhân Vương vào thư phòng, Tống Đại Mãnh đi tới phòng chứa củi bên kia, để cái trang tiến vào cung, theo ký ức đi tới Thần y cư.

Vào lúc này, Trầm Ngao đang ở trong kỳ hoa dị thảo đi đi lại lại, trên tay hắn đang cầm một giỏ bằng tre trong đó có vài cây mà cánh hoa nó có màu tím. Nhìn thấy Tống Đại Mãnh đẩy cửa vào, trong đôi mắt đào hoa kia lộ vẻ kinh ngạc. Nàng cùng với hắn đi vào trong vườn bách hương kia thì dừng lại, sự kinh ngạc lúc nãy cũng tự nhiên biến mất, hẳn hơi hơi cúi đầu hành lễ với nàng sau đó thì lại tiếp tục vui đùa vào trong đồng hoa cỏ đó.

Thấy thế, Tống Đại Mãnh cũng hơi khom người cùng với hắn. Thỉnh thoảng sẽ chỉ vào cây hoa cỏ nào đó hỏi hắn, và nhận được phản ứng gật đầu chứ không phải là lắc đầu. Buổi trưa lại cùng nhau dùng bữa, sau bữa cơm hắn ở lại tiếp tục nghiên cứu chế tạo tân dược, nàng thì đứng ở một bên nhìn bảo

về.

Toàn bộ rất là yên tĩnh. Đến trước hoàng cung, Tổng Đại Mãnh cũng không nghĩ sẽ cùng với hân cận bị như thế, nhưng đó là một cảnh tượng rất dịu dàng hài hòa. Mặc dù hân không biết nói chuyện, nàng cũng không có chút mất mát. Chỉ cần trong đầu nàng nghĩ cái gì thì nói cái đó với hân. Có lúc hân gật đầu, có lúc hân cười, điều này làm cho nàng rất thỏa mãn.

Chỉ ít hân cũng không có thái độ từ chối nàng tiếp cận hân, trong lúc đó khoảng cách của hai người cũng sẽ không lại xa vời như vậy nữa.

Khoảng chừng giờ Dậu (từ năm đến bảy giờ chiều), nàng từ biệt Trầm Ngao, nàng từ Thần y cư đi ra. Tâm tình nàng rất tốt, nàng còn tưởng rằng ngày hôm nay lại là ngày tiến cung xuất cung thuận lợi, nhưng khi nàng đi tới cửa thành, nàng còn nghĩ mình có thể xuất cung, nhưng không biết từ đâu có người tự xưng là nha hoàn trong tâm cung của hoàng hậu xông ra, liền kêu: "Hoàng hậu cho mời." Cứ như vậy đưa nàng đến Ý Hà điện.

"Người tiến cung cũng không đến chỗ ta ngồi một chút, người làm cho ta rất buồn." Ngoài miệng hoàng hậu cười nhưng ở trong không cười, cứ chăm chú nhìn nàng, "Sao hôm nay người lại mặc y phục như thế này lại đây, nếu để cho hoàng thượng biết cũng không tốt. Lần này Bồn cung giúp người che dấu, không nói cho hoàng thượng, người phải nhớ kỹ cho Bồn cung."

Thái tử phi đứng ở bên cạnh hoàng hậu, mặt không có cảm xúc đứng liếc nhìn Tổng Đại Mãnh. "Hừ, chỉ là một nữ nhân nông thôn bình thường, sao lại được Vương huynh sủng ái, còn không bằng một phế nhân."

"Tuyệt Oánh, người đừng nói bừa." Bàn tay hoàng hậu để lên trên bàn tay của Tuyệt Oánh, giống như đang dạy bảo mà cũng không phải là dạy bảo. Rồi tầm mắt lại nhìn về Tổng Đại Mãnh, vẫy vẫy tay cười nói: "Đại Mãnh, mau tới bên cạnh của Bồn cung. Lần trước Bồn cung dặn dò những chuyện người làm, thật sự người làm rất tốt."

Cái gì? Làm rất tốt? Tổng Đại Mãnh đứng yên tại chỗ, trong vòng một giây mới phản ứng lại. Hoàng hậu cho rằng mấy ngày trước Nhân Vương bệnh là do ăn hoa quả bà ta đưa.

Nhưng mà có nên đi qua chỗ hoàng hậu không? Trong lòng nàng vô cùng rối rắm, đi qua thì sẽ nguy hiểm, không qua thì sẽ chọc giận hoàng hậu. Rốt cuộc có nên tới hay không? Bây giờ nàng đang ở Ý Hà điện, là địa bàn của người khác, đến lúc bị bóp chết thế nào cũng không biết...

"Lại đây, Đại Mãnh, Bồn cung muốn khen thưởng người..." Hoàng hậu lại mở miệng.

Quên đi, vẫn là nên đi qua thôi! Đại Mãnh khẽ cắn răng chuẩn bị đi qua.

Lúc này, tự nhiên bên ngoài có một cung nữ mặc đồ giống như nha hoàn chạy vào. Nha hoàn kia không hành lễ mà liền chạy vào nói với Tổng Đại Mãnh rằng: "Không xong rồi! Vương phi, người mau về vương phủ đi! Vương gia, người không xong rồi..."

"Vương gia bị làm sao? Người không sao chứ?" Nghe tới đây, tâm trạng Tổng Đại Mãnh rất căng thẳng, liền muốn cùng nha hoàn này chạy ra ngoài. Lúc này, Thái tử phi bên cạnh hoàng hậu phần nộ trách cứ, "To gan! Người không thấy hoàng hậu nương nương và thái tử phi ta ở đây sao? Còn có tần vương phi, người còn không coi trọng mẫu hậu và ta. Ý Hà điện là nơi nào mà người muốn tới muốn đi thì đi sao?"

"Nô tỳ tham kiến hoàng hậu, thái tử phi." Nha hoàn kéo Tổng Đại Mãnh qua rồi quỳ xuống. "Nô tỳ vừa mới thất lễ kính xin hoàng hậu nương nương và thái tử phi đừng trách tội, thực sự là nô tỳ có nguyên nhân, Vương gia nhà nô tỳ, người, người..."

Nha hoàn này chưa nói hết câu đã muốn khóc rồi.

"Ta không có muốn tới thì tới muốn đi thì đi." Tổng Đại Mãnh đứng đó, đôi môi hơi mím lại, "Chỉ là, thái tử phò, người cũng đã nghe, Vương gia, người cũng không xong rồi, ta làm Vương phi nên cũng phải nhanh về phủ mới được."

Tầm mắt lại đi chuyển đến trên người hoàng hậu, "Hoàng hậu nương nương, ta..." Tâm trạng rất là mắc ói, Tổng Đại Mãnh ta chưa bao giờ nghĩ sẽ phải đến cái Ý Hà điện này, hôm nay xuất hiện ở nơi này không phải là do các người mời ta đến sao?

"Không sao, người mau trở về đi." Hoàng hậu hơi nhướn miệng cười, nghĩ một đằng nói một nẻo, "Người mau trở về Nhân Vương đi, chuyện đó mới quan trọng."

"Đa tạ hoàng hậu nương nương, Đại Mãnh xin cáo lui trước, hôm khác sẽ trở lại thỉnh an người." Tổng Đại Mãnh nói, rồi kéo nha hoàn kia đi ra ngoài, gấp rút chạy về phủ.

"Mẫu hậu, sao người có thể cho nàng ta đi dễ dàng như vậy?" Chờ Tổng Đại Mãnh đi rồi, Thái tử phi không cam lòng nói, "Không phải người nói có đồ cho nàng ta cảm về sao? Nàng ta đi rồi, vậy làm sao phải gọi nàng ta lại để làm việc cho chúng ta?"

"Vừa nãy người không nghe Sở Ngao không xong rồi sao?" Một mặt hoàng hậu giải thích, một mặt rất là thỏa mãn, "Chờ Sở Ngao chết, người còn ưu sầu có người tranh ngôi vị hoàng đế với người sao?"

Trên mặt Ngụy Tuyệt Ánh vui vẻ nói: "Ý của mẫu hậu là..."

Tổng Đại Mãnh bị nha hoàn kia gấp rút lôi kéo ra khỏi cung, lại vội vàng chạy về vương phủ. Khi nàng về tới vương phủ thì nhìn thấy Nhân Vương, thấy hân đang thanh thoi thường hoa cảnh đẹp, nàng cả kinh, cảm như muốn rơi xuống.

Vương gia chết tiết kia, có chỗ nào không xong? Đây không phải là đáng về muốn chết sao?

Nhìn thấy nàng trở về, hần quay đầu lại nói: "Hồng hạnh trở về rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Ta có người thích

Trong đình Dẫn Hoa, Nhân Vương ngồi ở trên xe ngắm cảnh, Lưu Vân Thiên Sơn ở phía sau, bên cạnh có hai nha hoàn lần lượt bóc nho đen đưa đến bên miệng hần ăn, nhìn cảnh tượng như vậy hần phải nói là có bao nhiêu khoan khoái dễ chịu.

Thấy Tổng Đại Mãnh trở về, hần liền ra hiệu cho hai nha hoàn cùng với Lưu Vân Thiên Sơn lui ra ngoài.

"Có phải ngươi gần sắp chết rồi phải không?" Nhìn thấy hần khỏe mạnh đang ngồi ở đó ngắm cảnh, đầu tiên là Tổng Đại Mãnh tức giận, vừa mới khổ sở bị nha hoàn kia kéo ra khỏi cung nhưng bây giờ không biết nha hoàn đó đã đi nơi nào rồi.

Nàng đi tới trước bàn, cầm lấy mấy trái nho nhét vào trong miệng, tỏ vẻ bức bộ phận nộ nhìn Nhân Vương, "Lừa gạt người thú vị lắm hay sao? Nói y như liền muốn đi điện Diêm La nên mới đưa tin báo như thế, ngươi có biết ngươi dọa người như vậy rất đáng sợ không?"

Nhưng mà trong lòng cũng có chút vui vì hần không có làm sao, nàng tức giận là vì tên Vương gia chết tiết này nói những lời không tốt. Làm lòng người ta hoang mang, chơi như rất vui sao? Trong lòng tức giận nghĩ ngợi, rồi lại cầm một ẽ nho nhét vào miệng sau đó nhỏ từng hạt nho lên trên người Nhân Vương.

"Căn bản Bồn vương cảm thấy chơi không có vui, nhưng mà bây giờ Bồn vương mới cảm thấy rất thú vị." Đối mặt với từng hạt nho đang xông tới mặt, nhưng chẳng biết tại sao Nhân Vương lại không có tức giận đứng dậy. Nhìn thấy Tổng Đại Mãnh tức giận, trong lòng hần rất vui vẻ.

Mất đảo qua y phục của nàng, rồi nói: "Bồn vương sẽ tặng ngươi một cái tên mới, ngươi cảm thấy sao?"

"Tên gì?" Tổng Đại Mãnh thuận thế ngồi xuống, lấy hai mắt tức giận theo dõi Nhân Vương. Nghĩ thầm nếu lúc đó nàng ở Thần Y cư hần kêu người đến đưa nàng trở về, không thể không đập chết hần!

Lúc này khuôn mặt lạnh lẽo của Nhân Vương không có di chuyển ra chỗ khác mà nhìn chằm chằm Tổng Đại Mãnh, một lát sau, hần nhẹ nhàng phun ra ba chữ: "Tổng, Hồng, Hạnh."

"Ngươi đi chết đi!" Mặt Tổng Đại Mãnh thay đổi liền ngay lập tức, nàng nhanh chóng đứng dậy, từ trên khay cầm lấy một chùm nho rồi hướng về mặt nạ của Nhân Vương mà đập, "Bồn tiểu thu đi ăn cơm, hừ..."

Đi còn đập xe đẩy một đập, nhưng mà lần này nàng không dám dùng sức đập, nếu đập chết hần đến hấp hối, nàng cũng sống không nổi qua một ngày. Nhưng mà kỳ lạ, lần này Nhân Vương cũng không có quát lại nàng. Khi nàng đi ra đình Dẫn Hoa, đi tới cuối hành lang, thì nghe thấy tiếng di chuyển của xe lăn trong đình Dẫn Hoa.

Vào lúc này, bên trong phòng bếp không có người nào, cũng không cần lén lén lút lút. Tổng Đại Mãnh vô cùng tự nhiên đi vào bếp, chuẩn bị ăn cơm tối. Hai ngày này thật sự rất kỳ quái, thông thường thì canh ba giờ Tuất mọi người mới đến, nhưng mà hôm nay sao lại không thấy người đâu? Mặc kệ, miễn sao có ăn là được.

Cũng giống như hôm qua, khi nàng cầm bát đĩa đi tới bàn cơm chuẩn bị ăn cơm, thì một con Bạch Hí đẹp đẽ lại cướp đoạt ở trước mặt nàng, vừa đưa mắt nhìn quả thật là Tứ Hiền.

"Tổng cô nương lại tới dùng cơm." Một bát cơm tẻ được đưa tới, coi như người kia có khuôn mặt xinh đẹp một lần nữa xuất hiện ở trước mặt nàng.

Cái nháy mắt kia, làm trong lòng Tổng Đại Mãnh dâng lên một cảm giác thụ sủng nhược kinh, người đàn ông này, quá kinh diễm, lại sợ nàng nhìn nhiều sẽ không chịu nổi. Hần thật sự rất đẹp!

"Đứng đây, ngươi cũng tới." Trong lòng nàng đang cố gắng khắc chế khí huyết mình mìn phun trào, nàng làm bộ không có gì liền đi tới lấy bát cơm trong tay Tứ Hiền, rồi bay thẳng đi đến bên cạnh bàn.

Cả đồ ăn còn chưa bùng qua, không phải là vì nàng biết Tứ Hiền bụng đói, mà là... Nghĩ đến dung mạo tuyệt mỹ kia không gì sánh nổi, trên mặt nàng lại bất tri bất giác ửng đỏ.

Bây đồ ăn chỗ của Tứ Hiền đang đứng, nàng muốn đi lấy đồ ăn thì phải đi qua chỗ hần, còn phải nhìn thẳng giao tiếp với hần, có lẽ lúc đi qua bên cạnh hần thì vẫn không thể cùng hần lướt qua nhau. Nàng sợ mình bị tê dại ngất đi, dù sao nàng cũng có người trong lòng, bộ dạng này cũng không được tốt.

Đang nghĩ ngợi, Tứ Hiền liền bùng đồ ăn qua tới, vô tư ngồi đối diện với nàng. Trong lòng nàng rất hoảng sợ, có thể ngồi xa một chút hay không? Cái này không phải là gieo tai họa cho người khác sao?

"Làm sao vậy, Vương gia không cho cô nương ăn cơm sao?" Đúng là Tứ Hiền vô cùng tự nhiên ăn cơm, đột nhiên hấn dùng đũa gắp một miếng thịt cho nàng, quan tâm nói: "Này, ăn nhiều một chút, người rất gầy, sau này người mệt mỏi bệnh tật thì làm sao chiếu cố Vương gia được.:

Mở miệng là Vương gia Vương gia, vừa rồi Tổng Đại Mãnh còn khó xử nhưng bây giờ nàng lại thay đổi: "Ăn cơm, người nhắc đến tên Vương gia đó làm gì? Hừ..."

"Được, ta không nói nữa." Thấy thế, Tứ Hiền không nói nữa. Đôi mắt mê người của hấn lúc này giống như trăng khuyết trong bầu trời trong sáng, làn da Bạch Hi cùng với son môi phụ trợ khiến hăng càng gọi cảm.

Chỉ là hấn cúi đầu ăn vài miếng cơm, lại không nhịn được hỏi: "Nhưng mà ta rất tò mò, vì sao người lại chán ghét Vương gia như thế? Có nguyên nhân gì? Chẳng lẽ là do hấn xấu?"

"Ta không trông mặt mà bắt hình dong." Tổng Đại Mãnh nhớ lại, phát hiện ban đầu Nhân Vương cũng không đối vàng nàng thế, là do nàng ngay từ đầu có thái độ không tốt với Vương gia, trêu tức hấn, vì vậy cho tới nay hai người gặp nhau vừa nhìn là đã cãi nhau.

Nghĩ nhiều cũng không có tác dụng gì, nàng muốn trở về hiện đại, mà nàng đã có một nửa kia... Tổng Đại Mãnh ngăn người ra. Phải về hiện đại? Nhưng Trần ngư y...

"Tổng cô nương? Cô làm sao vậy?" Thấy Tổng Đại Mãnh thất thần, Tứ Hiền lấy tay quơ quơ. Đang tính chạm vào trán nàng, lúc này Tổng Đại Mãnh phục hồi tinh thần lại, không nghĩ nhiều liền đẩy tay hấn Tứ Hiền ra, về mặt có chút mất tự nhiên, "Nói chung không nên nói nữa, ta có người trong lòng, cho dù tay chân Vương gia có bình thường ta cũng không thích hấn."

Nói cái gì mà đặt cho nàng một cái tên là Tổng Hồng Hạnh, ta khinh! Nghĩ đến chuyện này, nàng có thể thích hấn mới là lạ!

"Nếu Vương gia có bộ dáng đẹp giống như ta? Người có còn ghét hấn?" Tứ Hiền vẫn không tha, một đôi mắt nhìn chăm chăm nàng.

Nếu Nhân Vương có bộ dạng giống Tứ Hiền?

"Cũng không được." Tổng Đại Mãnh không chút nghĩ ngợi lắc đầu, "Ta nói rồi, ta đã có người trong lòng, sẽ không thích ai nữa. Nếu hấn có bộ dạng giống người, ta cũng không thích."

"Người chắc chắn chứ?"

"Ta chắc chắn!"

"Vậy ta đây, nếu ta không trêu chọc người, người sẽ thích ta chứ?"

"Người?" Rốt cuộc nam nhân này muốn gì? Tổng Đại Mãnh chần chờ lắc đầu, "Ta nói rồi, ta đã có người trong lòng, người không có vị trí." Thật sự là dày vò, lại không nghĩ tới nói chuyện phiếm lại mệt như vậy.

"Vậy ta liền cướp người đi, lòi tên trong lòng của người ra ngoài." Tứ Hiền nói đùa, về mặt cười cười nhìn nàng, "Như vậy trong lòng người liền có vị trí cho ta rồi."

"..."

Tổng Đại Mãnh tràn đầy hắc tuyến. Dễ dàng đoạt đi như vậy, chẳng lẽ bảy năm tình cảm của nàng và Trần Ngao là giả dối thôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Thích rồi cuộc là cái gì

Edit: Chickenliverpate

Lúc này trời đã tối, Tổng Đại Mãnh ở phòng bếp đợi thật khuya thật khuya, nàng nghĩ thầm dù sao Nhân vương cũng chán ghét nàng, trắng đêm không về hấn cũng sẽ không phải người đi tìm nàng. Vì vậy sau khi nàng cơm nước xong xuôi, liền ở lại phòng bếp cùng Tứ Hiền nói chuyện trời đất.

Chuyện gì cũng đều lòi ra nói, từ quê hương xa xôi của nàng đến chuyện chung sống giữa nàng và Vương gia.

Tứ Hiền tuy nhiên lại cứ kéo Nhân vương vào, nào là hỏi: nàng có thích Nhân vương hay không, làm như thế nào mới có thể không chán ghét Nhân

vuong...và những vấn đề tương tự, nhưng nhìn hấn cũng không chán ghét. Hơn nữa hấn sinh ra đã có được dung mạo tuyệt sắc như vậy, cũng không nói những lời độc ác như Nhân vương, thỉnh thoảng còn có thể quan tâm năng, làm sao người ta chán ghét cho được?

Tổng Đại Mãnh thăm nghĩ nếu nàng gặp Tứ Hiền trước Trầm Ngao, bản thân có thể sẽ yêu hấn hay không? Đáp án này nàng thật sự là không dám nghĩ tới, nàng chỉ biết so sánh với Nhân vương mà nói, liên tính tình thần của nàng không bao giờ lệch ra khỏi Trầm Ngao, cũng sẽ lệch đến trên người Tứ Hiền.

Đương nhiên đây cũng chỉ là rảnh rồi không có việc gì làm nên nói đùa một chút thôi, Trầm Ngao đã mọc rễ trong lòng nàng, lúc này nàng có Trầm Ngao là đủ rồi.

Nàng nhớ rõ đoạn đối thoại đó là:

Tứ Hiền hỏi nàng: Tổng cô nương, người cũng là một nữ hài tử như mọi nhà, nhưng sao lại lấy cái tên nam nhi như vậy? Cha mẹ người lúc ấy đã nghĩ như thế nào vậy hả?"

Cha mẹ sao, nàng không có cha mẹ.

Nhớ tới thời thơ ấu của bản thân đã trôi qua, trong lòng nàng dâng lên một trận chua xót: Ta không có cha mẹ, từ nhỏ đã đi theo và lớn lên bên cạnh ông nội bà nội. Tên là ông nội đặt cho, lúc ấy trong nhà có nuôi một con chó săn lông đen như mực, tên nó là Đại Mãnh, ông bà nội không được ăn học, nên đã tùy tiện lấy tên con chó đặt cho ta. Vì thế Tổng Đại Mãnh Tổng đại mạnh mẽ, được kêu cho tới bây giờ.

Lúc ấy trong mắt Tứ Hiền tỏa ra một loại cảm giác chân tình không thể diễn tả, hết sức kỳ quái, ngay chính bản thân hấn cũng không biết đó rốt cuộc là vì cái gì.

Hấn nào biết rằng cái tên này của nàng lại có được như vậy. Trong tưởng tượng của hấn nàng không có yếu ớt như thế, thời điểm đang nói về đoạn hồi ức kia, nàng chỉ lẳng lặng nhìn xuyên qua ngoài cửa sổ, nhìn trời đêm, nhìn về phương xa.

Ông bà nội đã chết.

Tám năm trước, ông nội qua đời, bảy năm trước, chính là năm nàng gặp được Trầm Ngao, bà nội cũng tạ thế.

Lúc ấy bà nội bệnh rất nặng, nàng đã chăm sóc cho đến khi bà trút hơi thở cuối cùng. Năm ấy đúng lúc nàng thi vào trường cao đẳng, nàng thi đậu sẽ phải ở xa nhà rất xa, bà nội qua đời ngay thời điểm chỉ còn mấy ngày nữa là đến ngày nhập học. Một năm trước vì chăm sóc cho ông nội đã tiêu hết số tiền dành dụm từ những việc làm thêm, sau khi bà nội bệnh nặng lại càng túng thiếu. Nàng cho rằng bản thân chắc chắn sẽ không bao giờ có thể đi vào một nơi như trường đại học, bởi vì nàng không có tiền. Nhưng trước khi bà nội nhắm mắt, đã kêu nàng lấy từ dưới giường lên một cái cặp sách được làm từ miếng vải bố hình hoa nhỏ li ti, đó cũng chính là cái cặp khi còn bé bà đã may cho nàng. Khi nàng mở cái cặp sách ra, phát hiện bên trong là từng cuộn từng cuộn tiền một trăm nhân dân tệ được cột lại một cách cẩn thận, đại khái xem ra có ít nhất hơn hai mươi vạn.

Bà nội gặt nàng cất giữ số tiền này, biết bản thân không còn sống được bao lâu, liền rút hết toàn bộ số tiền tiết kiệm đang gửi trong ngân hàng.

Lúc ấy nàng đã nằm úp mặt lên người của bà nội mà khóc, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời nàng khóc thương tâm đến như vậy.

Bà nội nói: Đại Mãnh, ba con vẫn còn sống, con cầm lấy số tiền này, đến trường cũng được, đi tìm ba con cũng được, nó đang ở nước ngoài.

Sau đó nàng không đi tìm ba, nàng đã tiết kiệm số tiền đó thật tốt, chỉ dùng cho việc đến trường.

Nói đến đây, nước mắt đã dâng đầy lên đôi mắt Tổng Đại Mãnh. Không vì cái gì khác, nàng khổ sở là vì bệnh tình của bà nội vốn là có thể trị liệu, nhưng vì không có tiền, nên cứ phải kéo dài. Nếu bà nội sớm lấy số tiền dành dụm đó ra đã không bỏ nàng mà đi như vậy rồi.

Nhưng bà nội có nói: Đại Mãnh à, con đừng trách bà nội, ông nội con đang ở bên kia chờ bà, ông ấy cô đơn lắm, mỗi tối bà nội đều nằm mơ thấy ông ấy. Bà nội muốn đi bồi ông nội, một mình con sống cho thật tốt, bà nội và ông nội sẽ ở trên trời phù hộ cho con.

Bởi vì ông bà nội ở trên trời phù hộ cho nàng, nên năm ấy nàng đã gặp Trầm Ngao, hấn mang đến cho nàng tất cả ôn nhu. Vì nàng, hấn đã cự tuyệt theo đuổi của tất cả phụ nữ.

Trầm Ngao của nàng, là người đàn ông tốt nhất trên đời.

"Đừng suy nghĩ nữa, cô nương." Tứ Hiền đi tới bên cạnh nàng, xoay nàng lại. Trên gương mặt tuyệt mỹ của hấn lúc này là đau lòng là tự trách, đang muốn an ủi nàng, lại bị nàng đẩy ra.

Nàng nói: "Đều đã qua rồi, ta không buồn."

Chỉ là có chút nhớ ông bà nội thôi.

Còn về người ba mà nàng chưa bao giờ gặp mặt, nàng một chút cũng đều không muốn gặp.

"Tổng... Cô nương..."

Đôi cánh tay thon dài xinh đẹp do dự không biết nên làm sao đành buông thõng xuống giữa không trung.

Hắn nhìn bóng lưng nàng xoay đi, chợt có hơi ngẩn người. Thích rồi cuộc là cái gì? Hắn không hiểu.

Không có tâm trạng trở về đối mặt với Nhân vương, tâm trạng như thế này... Tống Đại Mãnh đi đến bên cạnh bàn, ngồi xuống ghế đầu gục xuống bàn, nàng lau khóe mắt, sau đó một biểu tình cũng không phát sinh. Nàng giương mắt nhìn Tứ Hiền đã đứng ở đó thật lâu mà không phản ứng gì, nàng nói: "Tôi hôm nay ta sẽ ngủ lại ngay tại phòng bếp này. Người muốn xuất phủ thì nên khăn trương xuất phủ, nếu không xuất phủ, sáng sớm ngày mai nhớ gọi ta dậy đây."

Nàng quá mệt mỏi, gục xuống bàn một lúc liền ngủ thật say.

Thích rồi cuộc là cái gì?

Nhìn dung nhan của nàng khi ngủ, nội tâm Tứ Hiền vừa thỏa mãn lại vừa rối rắm.

Nàng ngủ cực kỳ an tĩnh, cũng không có bao nhiêu thô lỗ. Khóe mắt nàng lại rơi xuống những giọt chất lỏng trong suốt, giờ phút này nàng xem ra thực khiến người ta đau lòng, thậm chí còn có một chút xiu nhu nhược, một loại nhu nhược khiến người ta nhìn thấy lại rất muốn bảo hộ.

Căn bản là, cực kỳ an tĩnh, một điểm cũng không hề thô lỗ.

Vào ban ngày, kiên cường của nàng đều là nguyệt trang sao?

Tứ Hiền đưa tay muốn lau nước mắt đang còn đọng lại trên khóe mắt nàng, nhưng lại ngập ngừng, cuối cùng vẫn rút tay về.

Hắn vẫn chưa có thể xác định một vấn đề, thích rồi cuộc là cái gì? Cái gì đó thật kỳ quái.

...

Tối đêm nay, Tống Đại Mãnh lại mơ thấy cùng một giấc mộng ngày hôm trước. Vẫn kỳ quái như vậy, nàng ngoại trừ biết trong lúc bản thân gặp nguy hiểm có một người với thân hình và dung mạo mơ hồ cứu giúp, cái khác hoàn toàn nghĩ không ra.

"Tứ Hiền, hiện tại là lúc nào rồi hả?"

Hôm sau khi nàng tỉnh lại, ánh mặt trời bên ngoài xuyên qua cửa sổ chiếu vào, ý thức được trời đã sáng choang, thậm chí vô cùng có khả năng đã không còn là buổi sáng, lập tức xúc chấn rồi leo xuống giường.

Khoan đã!

Giường?

Kính ngạc nhìn cảnh vật xung quanh đã hoàn toàn thay đổi, Tống Đại Mãnh cả kinh, nhìn hôn phòng với hai chữ đại hỷ màu hồng quen thuộc ở trước mắt, trong lòng không hiểu chợt cảm thấy kích động.

Ngày hôm qua không phải nàng đã nằm sấp trên bàn trong phòng bếp ngủ thiếp đi sao? Nàng đi qua đi lại trong phòng cố gắng nhớ lại. Vì sao sau khi tỉnh lại đã ở trong phòng? Nàng nhớ rõ trên đường trở về phòng cũng không có tỉnh lại, vậy ai đã dẫn nàng trở về?

Chẳng lẽ là...

"Nhân Vương gia?"

Trừ người đó ra, nàng không thể nghĩ đến người khác.

Tứ Hiền cho dù là gan có lớn, cũng không dám đưa nàng về phòng Nhân Vương. Chỉ có một kết quả: Tứ Hiền ban đêm ly khai Vương phủ, Nhân vương biết nàng có khả năng đang ở phòng bếp ăn cơm nên đã đến tìm nàng trở về hầu hạ hắn, đúng lúc thấy nàng ngủ thiếp đi vì vậy phân phó người mang nàng trở về phòng, cho nên sau khi nàng tỉnh lại mới phát hiện bản thân đang ở trong phòng!

Chỉ có lời giải thích này là hợp lý nhất thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Y phục mới

Edit: Chickenliverpate

Hôm sau, ngủ một giấc thẳng đến giờ ngo, Tổng Đại Mạnh vừa định mở cửa bước ra ngoài, đúng lúc mấy nha hoàn gõ cửa tiến vào.

"Vương phi, người dậy rồi." Trong đó, một nha hoàn trên tay đang cầm một kiện y phục được gấp lại cẩn thận bước tới, trên mặt xuất hiện nụ cười yếu ớt: "Đây là hôm qua Vương gia phân phó làm cho người một bộ y phục mới, xin Vương phi để nô tỳ thay y phục cho người."

"Vương gia cho ta?"

Tổng Đại Mạnh ngẩn người, Vương gia chết tiết kia lại làm cái quái gì nữa đây? Đột nhiên đối xử tốt với nàng như vậy, không phải đang có ý đồ gì chứ?

"Xin Vương phi nhắc tay lên một chút." Nha hoàn đã mở kiện xiêm y mới ra, một nha hoàn khác đặt chậu nước ấm xuống, bước sang bắt đầu cởi y phục cho nàng: "Vương gia còn đang chờ Vương phi qua dùng thiện, hiện tại để nô tỳ thay y phục cho người."

Đều đã đến bên cạnh, Tổng Đại Mạnh đành phải phối hợp với các nàng, cởi ra kiện quần lụa mỏng màu anh đào ban đầu để thay vào một bộ y phục mới.

Ước chừng sau năm phút đồng hồ, bước cuối cùng của quá trình mặc xiêm y - - buộc thắt lưng rốt cuộc cũng kết thúc, hai nha hoàn một người phía trước một người phía sau ngắm nghía kiệt tác của mình, rồi cười nói: "Vương phi mặc cái váy này quả thật rất là đẹp mắt, Vương gia nhìn thấy nhất định sẽ rất cao hứng."

Người còn lại nhanh chóng dẫn nàng đến trước bàn trang điểm: "Vương phi, xin ngồi xuống, hiện tại hãy để chúng nô tỳ trang điểm cho người."

Đãi ngộ này so với trước ngày hôm qua quả thật là một trời một vực nha.

Trong lòng Tổng Đại Mạnh mặc dù cảm thấy nghi hoặc, nhưng vẫn tiếp tục phối hợp các nàng, muốn nàng giơ tay nàng liền giơ tay, muốn nàng ngồi vào bàn trang điểm thì nàng an vị bên cạnh bàn trang điểm, trong lúc hai nha hoàn bận rộn, nàng liên tục suy nghĩ, hôm nay mặt trời mọc từ hướng tây rồi hả?

"Hảo, Vương phi, người xem, hôm nay người thật sự rất đẹp, quá đẹp luôn." Sau khi thay y phục xong xuôi, nha hoàn nói.

"Không tồi."

Ngoài mặt Tổng Đại Mạnh "ừ" một tiếng, nhưng trong lòng lại nghĩ, nói cứ như ngày hôm trước nàng không đẹp vậy.

Trong phòng, nàng đứng lên chậm rãi xoay người dưới sự chú mục của hai nha hoàn, sau đó mới soi gương, phát hiện hôm nay nàng quả thật thay đổi rất nhiều. Chiếc váy lụa mỏng trắng như tuyết vừa vặn phủ xuống che khuất đôi gầy, một đai lưng bằng gấm màu xanh xinh đẹp buộc ngang hông nàng, mặc dù không phải dáng người trước sau lồi lõm, nhưng cũng có không ít ý vị. Trên váy thêu từng cánh từng cánh hoa anh đào nhỏ nhỏ, một làn gió trong lành từ bên ngoài cửa sổ thổi vào, làm làn váy lay động bay phất phơ, nhất thời phát sinh một loại cảm giác phiêu lãng như tiên.

Nhìn hình ảnh của bản thân phản chiếu trong gương, Tổng Đại Mạnh cũng sửng sốt.

Bộ y phục này che chắn một cách hoàn hảo, nhưng vẫn có thể thấy được rõ ràng đường cong duyên dáng nơi cổ và xương quai xanh tinh xảo. Mái tóc mây đen huyền của nàng đã được bàn tay khéo léo của hai người này dùng dây cột tóc búi lên, trên đầu cắm một cây trâm hoa đào khảm ngọc châu, nhìn có chút tùy ý lại nhiều phần thanh lịch. Không thoa phấn trang điểm nhưng lại như hoa sen mới nở, khuôn mặt kiêu mỵ như trăng rằm, khiến người ta nhưng nhớ trong lòng

Nàng giơ tay hất lớp tóc mái mỏng phía trước trán, trong lòng ngược lại vô cùng thích thú. Ba ngàn sợi tóc được cột lên cao chỉ chừa lại hai lọn buông xuống trước ngực, còn lại tất cả đều xoắn từ gáy đổ xuống lưng, thật là phiêu dật.

Duy nhất không được hoàn mỹ chính là nàng không có bấm lỗ tai nên không thể mang hoa tai.

"Vương phi, mau mau chuẩn bị rửa mặt, thời giờ không còn sớm, Vương gia chờ cũng sốt ruột rồi." Lúc này, một người bưng chậu nước và một cái chén chứa nước súc miệng mang tới bên cạnh nàng.

Súc miệng, rửa mặt sạch sẽ, bọn họ lại giúp Tổng Đại Mạnh thoa một chút phấn trang điểm, đôi môi đỏ tươi càng kiều diễm ướt át, gương mặt tròn như trứng ngỗng được thoa một chút phấn hồng, nhìn qua nàng càng tăng thêm vài phần xinh đẹp.

Nhàn Vương rốt cuộc muốn làm cái quái gì đây? Mãi cho đến khi Tổng Đại Mạnh đi đến Thiên thánh, ngồi vào bàn ăn cũng vẫn không hiểu được.

Hôm nay Nhàn vương tựa hồ so với mấy ngày trước thật sự không cùng một dạng, không chỉ đơn giản sai người hầu hạ nàng thay y phục như vậy, nhìn thấy nàng, hẳn thậm chí cũng không có ý hung hăng với nàng hay âm ỉ cùng nàng. Điều khiến nàng khó tin hơn chính là tên Vương gia chết tiết này cư nhiên không có ra lệnh nàng hầu hạ hẳn ăn cơm.

"Xem ra cũng không tệ lắm."

Nhìn thấy Tổng Đại Mạnh y phục trắng muốt đi tới, dưới mặt nạ, đôi đồng tử chợt lóe lên một tia lửa không dễ dàng nhận ra cảm xúc từ hân. Lần đầu tiên, Nhàn vương bắt đầu cảm thấy nữ nhân thô lỗ này thô lỗ nữ nhân cũng có chút mặt mũi.

Nhưng hắn vẫn nhìn không được mà tiếp tục đá kích nằng: "Y phục này nếu đổi lại cho người khác mặc, hiệu quả chắc sẽ càng tốt hơn."

Vương gia chết tiệt rốt cuộc là có ý gì? Tổng Đại Mãnh cố gắng khắc chế cảm xúc, trên mặt vẫn vân đạm phong khinh: "Lời nói của Vương gia rất đúng, vậy dùng bữa xong ta sẽ thay y phục ra ngay."

"Tổng Đại Mãnh, người dám!" Nhân vương nóng nảy thốt ra.

Hạ nhân phía sau bao gồm cả hộ vệ của hắn là Lưu Vân và Thiên Sơn, nhìn thấy Vương gia vì Vương phi mà cảm xúc đột nhiên biến hóa trở nên như vậy, đều có chút giật mình.

"Ta mặc vào người chằm chọc ta mặc khó coi, ta nói muốn thay ra, người lại uy hiếp không cho?" Tổng Đại Mãnh nhướn mày, mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm Nhân vương: "Người nói đi, muốn ta làm như thế nào mới có thể hợp tâm ý Vương gia đây?"

"Không được thay."

Rõ ràng mình bạch, không chút mơ hồ.

"A...."

Tổng Đại Mãnh không để ý tới hắn nữa, cúi đầu ăn.

"..."

Thấy nằng không tiếp tục nói, trong lòng Nhân vương cảm thấy không được thoải mái. Muốn nói điều gì đó, nhưng định nói rồi lại thôi, cảm thấy sau khi Tổng Đại Mãnh gả đến vương phủ, cá nhân hắn tựa hồ cũng đã thay đổi, nói cũng nhiều hơn, và nhiều hơn một chút cảm xúc mà hắn không nên có.

Chớp mắt cũng đã đến giờ Mùi.

Không biết vì sao, buổi trưa từ trước giờ chưa bao giờ Tổng Đại Mãnh cảm thấy nhàm chán hay buồn ngủ, ăn xong cơm trưa bỗng nhiên hai mắt bắt đầu mở không lên, nằng từ phòng ăn trở về, vừa nằm xuống giường không tới 2 phút liền ngủ.

Đến khi nằng tỉnh lại, sắc trời đã tối. Nằng cho rằng Nhân vương hẳn là không chán ghét nằng đến nỗi không chứa cơm cho nằng, kết quả chạy tới thiên đình cái gì cũng đều không có. Hỏi qua mới biết Nhân vương đã cùng Lưu Vân Thiên Sơn ra khỏi vương phủ đi dạo chợ đêm, nào có quan tâm nằng chưa ăn cơm?

Vì thế cuối cùng nằng chỉ có thể lại chạy tới phòng bếp, lúc này, tại phòng bếp vẫn như cũ không có ai. Nếu thật sự có, cũng chỉ có Tứ Hiền.

"Sao hôm nay lại thay đổi y phục?" Tứ Hiền liếc mắt một cái liền chú ý đến y phục của nằng, thập phần tò mò sáp đến. "Như thế nào lại có nhan sắc giống ta như vậy, Tổng cô nương không phải là thích ta đấy chứ?"

"Ta có người trong lòng rồi." Tổng Đại Mãnh không có thói quen để nam nhân tiếp cận, hắn đến gần nằng liền lui về phía sau. Tóm lại cách xa hắn ít nhất là hai thước. Mỹ nam nhân này quá vô pháp vô thiên, lai lịch cũng không rõ ràng, không phải là dạng nằng có thể đụng vào.

Tứ Hiền nhận ra nằng đang có ý trốn tránh mình, đành thờ dài rồi nói: "Cô nương, người như vậy khiến cho tại hạ có một chút khó sở. Mặc dù người đã có người trong lòng, chúng ta chung quy cũng là bằng hữu chứ?"

"Người còn sợ không có bằng hữu?" Nữ nhân đều chạy theo hắn mà?

Dur quang khỏe mắt liếc Tứ Hiền một cái, trong lòng Tổng Đại Mãnh cân nhắc, hắn xinh đẹp như vậy, cư nhiên không tạo ra chút sóng to gió lớn nào ở kinh thành? Cũng thật sự là kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Kỳ lạ

Ngày hôm nay không vào trong cung gặp Trầm ngự y, trong lòng Tổng Đại Mãnh rất nhớ. Tuy nhiên, nằng ngủ tới thẳng đến buổi trưa mới rời giường, cơm nước xong lại không có ai làm phiền quấy rầy nằng, một là ngủ tiếp đến tối mới thức.

Một ngày cứ như vậy trôi qua, nhưng đã cũng thật sự trôi qua rồi. Không đi gặp Trầm ngự y, quả thật rất lãng phí tuổi thanh xuân.

Hôm nay ngủ sớm một chút, ngày mai nhất định phải dậy sớm! Trên đường trở về phòng, Tổng Đại Mãnh không ngừng căn dặn chính mình. Ngàn vạn lần không thể giống như hôm nay, nhất định ngày mai không thể ngủ tới trưa. Thật vất vả lắm mới tiếp cận được gần với Trầm ngự y, cho nên nằng cũng

không muốn kéo dài khoảng cách với Trầm ngư y.

Nhưng mà nàng càng muốn dậy sớm, lại càng không như nàng mong muốn.

Ngày thứ hai lại ngủ thẳng tới giữa trưa, hai người nha hoàn đến đây giúp nàng rời giường rồi thay y phục, lại là sau khi ăn cơm xong cơn buồn ngủ lại ập tới, cuối cùng lúc nàng tỉnh lại tất nhiên là đã trời tối.

Cơm tối lại được gài quyết ở trong phòng bếp, mấy ngày nay luôn tiến vào trong phòng bếp này cũng khiến cho nàng cảm thấy mình và phòng bếp là một người... Không, còn Tứ Hiền, hai người ở trong bếp.

"Hai ngày nay cô nương thật ngoan, cả hai ngày không có đi ra khỏi phủ." Lúc đi, Tứ Hiền cười tựa như không cười nói. Lúc về, Tổng Đại Mãnh nói: "Nhất định ngày mai phải dậy sớm!"

Hai ngày nay không được gặp Trầm ngư y, có trời mới biết trong lòng nàng có bao nhiêu là sốt ruột. Nhất định phải đi Thần Y cư, ngờ như hán không để ý tới nàng thì làm sao bây giờ? Nếu là như vậy, chuyện nàng nỗ lực tiếp cận để đến gần hán đều đã lãng phí hay sao?

Ở thời cổ đại này cũng không có đồng hồ để đánh thức người dậy. Bây giờ, nàng chỉ có thể ở trong lòng khăn cầu, ngày mai nhất định phải dậy sớm.

Nói đến cũng thực sự kỳ lạ, trước đây buổi trưa nàng không có mệt mỏi như vậy, cũng sẽ không buồn ngủ tới mức độ như vậy, mà nhất là buổi trưa. Buổi sáng lại càng không thức dậy nổi, hai ngày thực sự quá kỳ lạ, mỗi ngày đều tới trưa mới tỉnh.

Nàng đang nghĩ nếu còn ngủ như vậy, thì một ngày nào đó cũng bị tên Nhân vương kia giết chết trong mộng lúc nào cũng không hay.

"Ngày mai nhất định phải dậy sớm!" Nàng nhắm mắt lại, tự nhủ trong lòng mình. Cũng không biết câu nói này đã lặp lại trong lòng nàng bao nhiêu lần, trên thực tế giữa trưa ngày thứ ba nàng mới tỉnh lại. Được, nàng tỉnh lại không bao lâu thì hai người nha hoàn liền đến.

"Vương phi người đã dậy rồi!" Hai người nha hoàn này đã hầu hạ thay y phục cho nàng nàng đã quá quen thuộc, vừa bước vào liền nở một nụ cười tươi, "Để nô tỳ giúp người thay y phục."

"Ừ." Tổng Đại Mãnh chỉ cần nhúng tay vào là có thể... Lợi dụng lúc hai nha hoàn đang y phục cho nàng, nàng không nhịn được hỏi: "Vô Hoa, Linh Âm, ta hỏi các ngươi một chuyện, tại sao mấy ngày nay chỉ có hai người đến hầu hạ ta? Những thứ này tự ta có thể làm được."

Hầu hạ nàng trong hai ngày này, thỉnh thoảng nàng cũng nói mấy câu với hai nha đầu này, biết các nàng một người tên là Vô Hoa một người là Linh Âm, hai người hầu hạ nàng rất là chu đáo cẩn thận, mà hai nha đầu đó cũng cố gắng nói chuyện với nàng.

"Vương gia nói rồi, sau này chỉ có hai người nô tỳ đến hầu hạ Vương phi." Linh Âm trả lời nói, vẫn như cũ miệt mài thu dọn những đồ vật sau lưng Tổng Đại Mãnh.

Tổng Đại Mãnh bán tín bán nghi, "Không phải Vương gia các ngươi rất ghét ta sao?"

Đột nhiên mấy ngày trước lại phái hai người nha hoàn này đến hầu hạ nàng, gặp mặt cũng không có nói lời ác độc nữa, điều này làm cho nàng có chút không được tự nhiên.

"Người và Vương gia chính là phu thê, có phụ quân nào lại ghét bỏ nương tử của mình." Vô Hoa cười nói, "Nhưng Vương gia cưới hỏi Vương phi đang hoàng, Vương gia chỉ có thể tốt với người, chẳng lẽ người không muốn hòa hợp với Vương gia?"

Hán thật sự đối tốt với nàng? Tổng Đại Mãnh lờm một cái, không có việc gì mà lại tốt như vậy... Nàng vẫn phải cẩn thận một chút với cái tên Vương gia kia.

"Được rồi, Vương phi, có thể lúc này đi thiên sảnh cũng vừa vặn là thời điểm dùng bữa trưa, chắc Vương gia đang đợi người đó." Không bao lâu, hai nha hoàn rửa mặt thay y phục cho nàng đã xong liền lôi nàng ra ngoài.

"Này, A a a... Ta muốn đi nhà xí." Tổng Đại Mãnh không muốn, cơm nước xong lại ngủ một giấc, một ngày vẫn như thế, nàng đang tính toán, nàng phải đi Thần Y cư gấp.

"Phải làm sao mới ổn đây? Đợi không được, Vương gia sốt ruột lo lắng thì phải làm sao?" Hai người nha hoàn liếc mắt nhìn nhau, Vô Hoa nghĩ một chút rồi nói với Linh Âm, "Như vậy đi, người đi báo cho Vương gia một tiếng, nói Vương phi sẽ đến liền. Ta ở đây đợi Vương phi."

"Được." Linh Âm gật đầu, rồi xoay người đi đến thiên sảnh.

Trên mặt Tổng Đại Mãnh không nói, nhưng trong lòng mắng không thôi. Trước nhà vệ sinh còn giúp đỡ, vậy làm sao nàng trốn đi được hử!!! Căn bản là tìm một lý do đi nhà vệ sinh để chuẩn ra ngoài, không nghĩ tới hai người nha hoàn này còn phản công hợp tác với nhau, trong lòng Tổng Đại Mãnh suy nghĩ đợi lát nữa nhất định sẽ thoát khỏi Vô Hoa.

Nhưng đợi nàng từ nhà vệ sinh đi ra, nàng mới phát hiện mình đã sai rồi!

Vô Hoa canh chừng nàng rất chặt, ngoại trừ nàng đi vào nhà vệ sinh. Nói cách khác, bữa nay nàng dùng bữa trưa nữa là cái chắc, vậy thì cơm nước xong thì không được buồn ngủ! Tổng Đại Mãnh nói như đúng rồi, nhưng trên thực tế vừa nằm xuống là nàng đã ngủ rồi.

Tuy nhiên, lại một lần nữa lúc nàng tỉnh lại thì trời đã tối.

Mấy ngày nay thực sự quá kỳ lạ rồi!

Nàng từ trên giường ngồi dậy xoa xoa trán, vô cùng ảo não và tự trách. Vừa ăn xong lại ngủ, còn không đi được Thần Y cư. Chắc nàng sẽ biến thành con heo quá, đến lúc đó Nhân Vương sẽ soi mói khinh bỉ nàng.

Tối hôm đó, Tổng Đại Mãnh đưa một quyết định rất quyết tâm.

Nếu ban ngày nàng không có cách nào đi vào hoàng cung, vậy thì vào buổi tối. Cũng không thể không đi, nghĩ đến gương mặt tuần tú của Trầm Ngao, lòng của nàng liền khó chịu, ngày hôm nay không đi không được!

Nàng không có đi nhà bếp, mà đi thẳng đến phòng chứa củi rồi lén lút vòng qua cửa sau chạy ra ngoài. Lúc đi ngang qua cửa chính của vương phủ rồi nàng dùng ống tay áo của mình che gương mặt mà chạy tới. Trên đường đi vừa đi vừa nhìn, sợ có người sẽ nhận ra.

Vào đêm, kinh thành hết sức náo nhiệt, khắp nơi đèn đuốc đều sáng trưng, trên đường có rất nhiều người muôn hình muôn vẻ, hai bên phố lớn có rất nhiều quầy bán hàng đã dọn dẹp xong, màu sắc rực rỡ của những món đồ chơi nhỏ hầu như đều thấy ở tất cả các quầy bán hàng như những cây son của nữ nhân, trâm cài, vòng tay, ngọc bội...

Trăm vật ngàn sắc, hoa quang nghệ thái, một cảnh rất là phong hoa huy thịnh. Tuy thời đại này không phát đạt nỏ thế kỉ 21, nhưng thời đại này rất cổ kính, hoa lệ đi thường. Nếu không phải vội vã đi gặp Trầm Ngạc y, thì sớm Tổng Đại Mãnh đã bị nhữn g món đồ chơi nhỏ kia hấp dẫn rồi..

Lúc này là buổi tối, cũng không biết thị vệ trong cung có canh chừng nghiêm ngặt hay không. Nếu như lỡ bị bắt đưa đi đến trước mặt hoàng thượng rồi sao?

Trong lòng nghĩ như vậy, bắt tri bắt giác nàng đã đi sắp tới cửa thành hoàng cung.

Khi nàng còn đang suy nghĩ làm sao đi đến Thần Y cư mà không gặp được thị vệ đi tuần tra, nhưng ở cửa thành khoảng 100 mét, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy nàng rồi.

"Trầm Ngạc y!"

Nàng cảm thấy vui vẻ, vội vàng chạy tới gọi hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Người hãy tỉnh táo một chút

Nhưng mà nàng vui mừng không quá hai giây, thì mặt nàng ngêch ra.

Nàng nhìn thấy ra khỏi cung không chỉ có một mình Trầm Ngao, mà bên cạnh hắn còn có một vị nữ tử xinh đẹp khác.

Nữ tử đó đi bên cạnh hắn, thỉnh thoảng hơi thẹn thùng ngẩng đầu nhìn hắn. Vị nữ tử đó mặc một bộ y phục màu vàng nhạt có thêu một đóa mẫu đơn làm cho Tổng Đại Mãnh cảm thấy chói mắt, càng nhìn càng thích nhưng Trầm Ngao rất là cẩn thận che chở cho vị nữ tử đó.

Nàng đứng tại chỗ, nhìn hai người đi, tình cờ bị một người khác đụng vào bả vai vị nữ tử đó khiến nữ tử đó như muốn ngã xuống đúng lúc Trầm Ngao đỡ kịp, nhìn hắn đối với vị nữ tử đó vô cùng ôn nhu thân mật, nhìn cánh tay hắn khoác trên vai cô nương đó... Nhìn hắn....

Lần đầu tiên, nàng nhìn thấy Trầm Ngao qua lại ôm nhau với nữ tử khác. Nàng cũng chưa bao giờ nghĩ tới, không phải hắn độc lai độc vãng một mình sao, không phải rất cười sao?

Nghe nói hắn độc lai độc vãng (đơn độc một mình) không có bằng hữu nào. Nghe nói hắn chưa bao giờ nói chuyện với người khác, còn rất ít khi cười....

Tro mắt nhìn hắn đang che chở cho vị nữ tử bên cạnh kia, Tổng Đại Mãnh chỉ biết ngơ ngác nhìn, rõ ràng là nàng đang lớn tiếng gọi hắn, nhưng chỉ có thể nghe được một vài chữ rất nhỏ: "Trầm Ngạc y..."

Cổ họng khô khốc vô cùng, nàng cũng chưa gặp phải tình cảnh này. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, không phải hắn độc lai độc vãng sao, không phải hắn rất ít cười sao?

Nàng cho rằng hắn tạo khoảng cách với mình là bởi vì hắn xấu hổ thẹn thùng, lại không nghĩ rằng... Bây giờ mới biết, không phải bởi vì hắn thẹn thùng chỉ là người hắn thích không phải nàng.

Nàng cứ đứng ngẩn ngơ. Trầm Ngao đã đi xa, nàng vẫn như cũ đứng ngây ngốc ở đó. Nhìn thấy Trầm ngự y thân mật với vị nữ tử như vậy, trong lòng nàng như có một cảm giác bị người yêu phản bội mình.

Đây là ảo giác sao, không đây là sự thật. Trái tim của nàng rất đau, vào thời khắc ấy, tan nát cõi lòng, sụp đổ. Mãi cho đến khi nàng bị một đám người đụng phải một giây đó rồi cuộc nước mắt cũng không nhìn được mà rơi xuống.

"Cẩn thận!" Trong một lúc thần thờ sắp ngã xuống kia thì có một cách tay mạnh mẽ ôm nàng vào trong lòng.

"A..."

Nàng không nhìn được khóc ra tiếng, nước mắt cứ tuôn ra cũng không sao mà dừng lại được. Tại sao lại làm vậy với nàng? Trầm Ngao, tại sao...?

"Đừng khóc, cô nương ngốc, người đứng ở trên đường khóc cái gì?"

Nghe thấy giọng nói quen thuộc truyền đến, nhưng đáng tiếc mắt của nàng đã bị nước mắt che lấp đi, nàng chỉ muốn rơi lệ, chỉ muốn khóc, chỉ muốn phát tiết. Nàng cứ như thế ở trong lòng ngực người đó mà khóc, khóc thút tha thút thít.

"Sao lại ngu xuẩn như vậy, quả thực người không làm cho người khác bớt lo được sao?" Người ở trong ngực cứ liên tục khóc, tâm trạng Tứ Hiền có rất nhiều hỗn tạp.

Nếu nhiều người biết bí mật này, ai mà không nhận ra Tổng Đại Mãnh. Hắn nhủ vậy lại, tiếp theo là dùng ống tay áo che thân thể nàng lại, rồi ôm nàng nhanh chóng rời đi. Đường phố lớn không phải để người ở đây khóc, huống hồ thân phận của nàng, lại càng không ở trên đường làm loại chuyện này.

...

Trên trấn Đào Hoa, trong rừng có rất nhiều hao đảo, chỉ là đảo quý đã qua, khắp núi đều là những lá cây rụng rơi.

Ở bên trong phòng có tiểu Trác Tử bên cạnh, Tổng Đại Mãnh nữa gục ở chỗ này, mắt không có tiêu cự mở to. Ngồi bên cạnh chính là Tứ Hiền, hắn ôm nàng từ trên đường tới đây, nàng khóc nhiều lắm mặc kệ nàng làm càn, mặc kệ cho nàng phát tiết, hắn cũng chỉ lẳng lặng ở bên cạnh nàng, không nói tiếng nào.

Thật không nghĩ tới, những ngày qua nàng chỉ yêu đơn phương người ta.

Hình ảnh thân mật của Trầm ngự y với nữ tử khác cứ xuất hiện trong đầu nàng không thể nào xóa bỏ được, làm trái tim nàng đau lắm. Hiện tại khóc xong, nước mắt cũng đã khô, nàng chỉ có thể nức nở, ngực run lên phập phồng.

Kỳ thực, rõ ràng cho tới nay nàng chỉ đơn phương một mình.

Nếu như ốc sên có tình yêu. Vẫn là do nàng cứ quán quyết lấy Trầm ngự y, bất luận lúc nào Trầm ngự y cũng không bày tỏ là mình thích nàng, là nàng đã hiểu lầm rồi.

Nhưng vì cái gì mà nàng an ủi mình như vậy, càng ngày càng hòng càng chưa xót vô cùng.

Muốn khóc, rất rất muốn khóc...

"Khóc xong rồi sao?" Không biết từ lúc nào, Tứ Hiền ngồi ở bên cạnh nàng đã lên tiếng. Hắn đứng lên, tự nhiên đi đi trước mặt nàng, sau một khắc, hắn đã ngồi đối diện với nàng, "Bây giờ, tới lượt ta nói rồi chứ?"

Nhìn nước mắt trên mặt nàng chưa khô, hắn thật như muốn dùng một đao kia khắc lên mặt giống như gương mặt lần trước...

Ánh mắt Tổng Đại Mãnh cũng chưa có chớp qua, chỉ có một bộ dáng ngây ngốc, hình như cũng không có nghe Tứ Hiền nói gì.

Tứ Hiền chăm chú nhìn nàng một lúc, rất là xoắn xuýt nhưng vẫn muốn hỏi.

"Ba canh giờ trước, ở trên đường người thấy gì? Tại sao lại khóc đến thương tâm như vậy?"

Tổng Đại Mãnh không nói câu nào, vẫn như cũ gục ở chỗ này, cũng không có ngẩng đầu lên. Lúc này cơ thể nàng như rã rời ra, mà linh hồn đã sớm không biết bay tới nơi nào rồi.

"Được, người không nói vậy để ta đoán." Thấy nàng vẫn như cũ không nói, Tứ Hiền cố gắng kiềm chế tâm tình của mình, hắn nheo mắt lại, tiếp tục nói, "Bởi vì người ghét người yêu mình ôm nữ tử khác, đúng lúc bị người nhìn thấy, người kêu hắn, nhưng hắn không có nhìn thấy người, người nói xem ta đoán có đúng không?"

Ngực Tổng Đại Mãnh lại đau, nàng phản bác nói lại: "Không phải như vậy!!!"

"Người!" Tứ Hiền kinh ngạc. Hắn còn tưởng rằng nàng không có nghe thấy, lại...

"Không phải vậy, ngươi nói sai rồi." Tổng Đại Mãnh không ngừng lắc đầu, rất là sợ hãi, là đau lòng, bắt đầu nói năng lộn xộn, "Hắn không có cùng nữ tử khác như vậy, chỉ là vị nữ tử đó quá nhu nhược, lúc đó quá nhiều người, hắn bảo vệ an toàn cho nàng... Nhất định là như vậy, nhất định là như vậy, không sai, ngươi nói sai, ngươi nói sai, hắn không có như vậy..."

Thấy nàng như mất đi lý trí, Tứ Hiền vội vàng đứng lên đi đến bên cạnh nàng, nàng cũng chỉ biết cúi đầu, hắn càng muốn nàng ngừng đầu.

"Tổng cô nương, ngươi tỉnh táo lại đi!" Hai tay Tứ Hiền cầm chặt tay nàng, vốn là định ôm nàng để không cho nàng nói những lời điên cuồng, nhưng chẳng biết vì sao hắn lại không làm vậy.

Hắn buông nàng ra, rồi lùi về sau vài bước. Vừa mới còn lo lắng cho nàng, và hiện tại cũng vậy.

"Chính ngươi nói cho ta biết, ta không có bắt ngươi nói." Giọng nói của Tứ Hiền lạnh lên rất nhiều, giờ phút này một đôi mắt phượng cũng không có sót sáng lên, "Ngươi với tên nam nhân đó, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì? Ta biết bản thân ngươi, ngươi là Vương phi, là Vương phi của Nhân Vương, nhưng bây giờ ngươi vì một nam nhân khác đau lòng như vậy, lẽ nào Vương gia đối xử không tốt với ngươi sao?"

Trong nháy mắt, không khí trở nên yên lặng rất nhiều.

"..."

Trong lòng Tổng Đại Mãnh rất rõ ràng, đúng là vẫn còn muốn đối mặt với hiện thực. Nàng co quắp ngồi xuống, con ngươi thống khổ nhìn chằm chằm ở trước.

"Ta không biết..." Hai tay nàng ôm mặt lại, "Ta nên làm gì, Tứ hiền, ngươi biết làm thế nào để không phải khổ sở không...?"

Chỉ có thể quên hình ảnh đó đi, ngươi mới không khổ sở nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Không thể không trở về

Edit: Chickenliverpate

Bên ngoài gian phòng trong rừng đào, một cơn gió lạnh lẽo thổi qua

Bên trong gian phòng, có người thương tâm, cũng có người khó xử.

Mặc kệ hiện tại Tổng Đại Mãnh đang đau khổ như thế nào, Tứ Hiền cũng không cười với nàng như trước nữa. Gương mặt hắn bắt đầu thay đổi như một người xa lạ, hắn không để ý đến đôi mắt đầm lệ mông lung của Tổng Đại Mãnh dù chỉ một chút.

Đây là loại cảm giác gì chính bản thân hắn cũng không biết.

Hắn nói: "Trước tiên, ngươi phải nói cho ta biết rốt cuộc tại sao lại như thế này?"

"..."

Tổng Đại Mãnh ngừng đầu liếc nhìn hắn một cái, rồi lập tức cúi gầm mặt xuống. Nghĩ đến Trầm Ngạo, lại không thể không chế mà nghĩ đến hình ảnh kia, trong lòng ngực lại cảm thấy đau đến phát hoảng.

"Tổng cô nương, tuy tại hạ không biết giữa cô nương và vị nam tử kia đã xảy ra chuyện gì, nhưng hai mắt tại hạ lại nhìn thấy rất rõ ràng." Thấy nàng không nói gì, nội tâm Tứ Hiền trở nên rối rắm, hắn thở dài, ánh sáng trong mắt cũng dịu đi đôi chút. Hắn nói tiếp: "Ngươi là Nhân Vương phi, bất luận tình cảm của ngươi đối với nam tử kia sâu đậm như thế nào, ngươi cũng phải nhớ cho kỹ: ngươi thủy chung cũng không thể ở bên cạnh hắn."

"..."

Tổng Đại Mãnh bỗng chốc ngăn người, toàn thân bắt đầu run rẩy.

Nàng gục đầu xuống bàn, dùng hai tay ôm lấy chính mình, rồi nghẹn ngào nói: "Ngươi nói rất đúng, chúng ta quả thật không thể ở bên nhau, lại càng không thể ở cùng một chỗ... hức..."

Vừa dứt lời, nước mắt lại không ngừng rơi xuống.

Nhìn thấy một Tổng Đại Mãnh trước giờ luôn lạc quan vui vẻ lại có bộ dạng sụt sùi như vậy, Tứ Hiền cũng không biết nói gì. Hắn khẽ nhủ đôi mày

xinh đẹp, hơi do dự nhưng vẫn bước về phía nàng.

"Nếu đã hiểu rõ như vậy, hà tất phải thương tâm." Hắn vươn cánh tay thon dài nhẹ nhàng kéo nàng vào trong ngực, bàn tay dịu dàng vỗ về lưng nàng, rồi nhẹ giọng nói: "Hãy gạt hấn ra khỏi đầu đi, đừng nghĩ đến những thứ này nữa, hướng chi..."

Hướng chi cái gì đây? Câu nói tiếp theo, Tứ Hiền định nói nhưng lại thôi. Nghĩ đến chính mình lại cảm thấy hơi buồn cười, hấn có tư cách gì nói ra đây? Kỳ thật, hấn vẫn cực kỳ muốn biết...

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua, nháy mắt đã đến giờ sưa nửa đêm. Không gian bên ngoài đã hoàn toàn im lặng. Lúc này, có lẽ cũng không còn người qua lại. Nhà nhà đều đã tiến vào trong mộng. Tổng Đại Mãnh cũng từ từ thiếp đi trong lòng Tứ Hiền.

Trong ngôi nhà gỗ nhỏ tĩnh lặng đến đáng sợ.

Trên chiếc giường con đơn giản, trong giấc ngủ chập chờn, khóe mắt Tổng Đại Mãnh vẫn còn đọng lại vài giọt nước trong suốt.

Tứ Hiền ngồi bên mép giường, ánh mắt tà mị pha chút đau lòng và phức tạp. Hấn chỉ lẳng lặng ngồi đó nhìn nàng, trong lòng có muôn vàn suy nghĩ, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

"Tổng Đại Mãnh, có lẽ ta điên rồi."

Những ngón tay thon dài di chuyển về phía nàng, muốn chạm vào gương mặt nàng, nhưng đến cuối cùng lại do dự, kết quả vẫn là rút lại. Hấn đứng lên, đưa lưng về phía giường, tuần nhan vô cùng tuyệt mỹ trở nên mờ mịt và phức tạp.

Vẫn không biết thích là cái gì, yêu một người sẽ có cảm giác gì?

Chính bản thân hấn muốn biết toàn bộ sự tình liên quan đến nàng. Nàng đau khổ khi nhìn thấy vị nam tử mà nàng yêu thương lại ở cùng với một nữ tử khác. Vì sao hấn lại do dự, rối rắm, vì sao nàng lại phải gả cho một người khác?

Thích, rốt cuộc là cái gì? Yêu lại là cái gì?

Chưa bao giờ bị thứ gì làm khó, lần đầu tiên Tứ Hiền lạnh lùng bị một cái gì đó nhìn không thấy sờ không được gây phiền não.

Ngay khoảnh khắc bước chân ra khỏi ngôi nhà gỗ, hấn cong môi cười tự giễu.

Không có chỗ để trốn.

...

Là một Vương phi, cả đêm không về phòng ngủ là thể nghiệm như thế nào đây?

Tổng Đại Mãnh không có tâm tình lĩnh hội loại cảm giác này, hiện giờ cõi lòng nàng đã tan nát thành trăm ngàn mảnh, sống hay chết, có thể trở về thế kỷ hai mươi mốt hay không đã không còn quan trọng.

Nghe theo phân phó của Khôi đế, nàng đã hoàn thành nhiệm vụ thứ nhất: gả cho Vương gia tay chân tàn tật dung mạo cực kỳ xấu xí, không thể tự mình lo liệu. Bất đắc dĩ phải tiếp nhận nhiệm vụ thứ hai: trong vòng ba năm phải phò trợ Nhân vương gia đăng cơ ngôi vị hoàng đế, đó chính là thời điểm nàng rời đi.

Vì cái gì nàng bắt chấp tất cả cũng phải trở về thế kỷ hai mươi mốt? Bởi vì ở nơi đó, có Trầm Ngao mà nàng yêu.

Nhưng nàng tuyệt đối không ngờ, tại thời không này lại có một nam nhân giống hệt nam nhân mà nàng mong nhớ. Càng không nghĩ tới mấy ngày nay bản thân chủ động và nhiệt tình như vậy, lại chính mắt nhìn thấy cảnh hấn cùng với nữ tử khác thân mật khăng khít ở cùng một chỗ, trong chớp mắt, hết thảy mọi việc đều đã không còn quan trọng.

Rừng đào mà Tứ Hiền đưa nàng đến chính là trên hậu sơn Đào Hoa thôn bên trong Đào Hoa trấn. Hôm nay nàng không có ngủ một giấc đến trưa nữa, buổi sáng giờ mao đã thức dậy, đúng lúc nhìn thấy Tứ Hiền từ bên ngoài bước vào, tay cầm một cái hộp đựng thức ăn làm bằng gỗ.

"Dậy rồi?" Tứ Hiền đặt từng món từng món ăn ra bàn, sau đó từ bên trong lấy ra một đĩa bánh bao và một chén cháo trắng, rồi cầm đũa đưa đến tận tay nàng: "Nhân lúc còn nóng, ăn đi rồi ta đưa ngươi trở về thành."

"Cảm ơn. Nhưng ta ăn không vô." Tổng Đại Mãnh lắc đầu, không tiếp nhận đôi đũa hấn đưa qua.

Thấy nàng như vậy, Tứ Hiền rũ mắt xuống, nhét đôi đũa và chén cháo vào tay nàng, rồi khiển trách: "Ăn không vô cũng phải ăn, người bên cạnh ngươi hiện tại là ta. Ngươi là Vương phi, nếu như ngươi chết đói sẽ là tai họa của ta. Ta, trên có già dưới có trẻ, hiện tại vẫn chưa lấy vợ sinh con, ta không có muốn chết đâu, cho nên ngươi nhất định phải ăn."

"Ngươi..." Nhìn những thứ xuất hiện trong tay, Tổng Đại Mãnh lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Ăn nhanh đi, ăn xong ta đưa ngươi trở về." Thấy nàng không tiếp tục cự tuyệt, lúc này Tứ Hiền cũng ngồi xuống, mái tóc dài đen như mực mềm mại như

tơ lụa gấm vóc buông xuống hai bên ngực hần, bạch y nhân nhả như tiên trên cơ thể hần, không giò khác nào không toát lên vẻ tôn quý đậm khí chất.

Đối diện với Tổng Đại Mãnh là gương mặt dễ dàng mê hoặc chúng sinh, vốn lạnh lùng như băng đá hiện tại lại trở nên nhu hòa như mặt nước.

"Không cần, tự ta sẽ trở về." Tổng Đại Mãnh cúi đầu một mực ăn cháo.

"Ta không phản đối tự bản thân Tổng cô nương trở về." Tứ Hiền ném cái bánh bao vào trong miệng cắn một cái, khoe môi tự tiểu phi tiểu nhếch lên: "Người cảm thấy nếu bị người khác nhận ra người là Nhân Vương phi, cả đêm ở ngoài thành không về ngủ, chuyện này truyền đến tai Hoàng thượng, người giải thích như thế nào đây?"

"Ách..." Tổng Đại Mãnh do dự. Đây quả thật là chuyện vô cùng phiền toái.

Nàng đột nhiên nghĩ đến cái gì, rồi nói: "Ta không muốn trở về, người đừng vội đưa ta đi."

Nàng nghĩ thầm: trở về cũng không còn ý nghĩa gì cả, phụ tá Nhân vương đăng cơ càng không có hứng thú, nàng chỉ muốn yên ổn sống nốt nửa quãng đời còn lại, thuận tiện nghiên cứu xem có cách nào khác có thể trở lại thế kỷ hai mươi mốt.

"Không được!" Tứ Hiền nhất quyết từ chối nàng. Hần lờm nàng một cái rồi nói: "Người là do ta mang ra ngoài, lúc ấy có thể đã có người nhìn thấy. Vì như người không trở về Nhân Vương phủ, sau khi Hoàng thượng phát hiện không trị tội ta mới là lạ. Ta chỉ là một tiểu bá tánh bình thường, vì an nguy của cả nhà ta, người không thể không trở về! Sau khi người trở về, muốn làm cái gì cũng được, đều không liên hệ gì tới ta."

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Nói đủ chưa

Edit: Chickenliverpate

Tứ Hiền bày tỏ thái độ vô cùng kiên quyết, hần nhất định phải tự mình đưa nàng trở về vương phủ, lý do chính là không muốn liên lụy đến tánh mạng già trẻ lớn bé cả nhà hần.

Cuối cùng Tổng Đại Mãnh cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thỏa hiệp. Bởi vì vô tình nhìn thấy cảnh tượng đêm hôm qua, nàng đã không còn tinh thần như trước, nhưng xét cho cùng Tứ Hiền là vô tội, già trẻ lớn bé nhà hần lại càng vô tội, nếu chuyện của nàng mà truyền tới tai Hoàng thượng, đến lúc đó chỉ sợ sẽ liên lụy đến hần.

Đối nhân xử thế không thể không biết cảm ơn, đạo lý này không cần nói nàng cũng biết. Bất quá gia đình Tứ Hiền đang ở đâu? Cái gọi là trong nhà trên có già, dưới có trẻ rất cuộc là có bao nhiêu người?

Những thứ này đương nhiên nàng không biết rõ lắm, Tứ Hiền đã vội vàng đưa nàng trở về thành, nên nàng cũng không tiện hỏi nhiều. Chỉ biết từ trong rừng đào đi ra, lúc đi ngang qua Đào Hoa trấn, ngẫu nhiên gặp phải vài vị có lẽ là thôn dân Hoa Đào thôn, khi gặp hần đều vô cùng thân thiết gọi hần một tiếng "Lãnh công tử".

Tứ Hiền suy xét thật sự rất chu đáo, trước khi tiến vào cổng thành, hần đã cho nàng mặc trang phục của một phụ nhân lớn tuổi, lại gắn thêm một cái nốt ruồi đen lên môi nàng, không gây ra bất kỳ sự chú ý nào từ nhóm thủ vệ ngay cửa thành, thuận lợi tiến vào cửa sau Vương phủ, bên trong sai phòng nàng thay vào một thân bạch y đơn giản.

"Dưỡng tâm tình cho thật tốt." Trước khi đi, Tứ Hiền còn trêu ghẹo nàng. "Tổng cô nương, người xem người và ta lúc này đều đang mặc bạch y, ví như người không bài xích ta, tâm tình sau này của người cũng rất tốt, ta sẽ trở lại gặp người, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng nhau bồi dưỡng tình cảm thật tốt, người thấy thế nào?"

Trong lòng Tổng Đại Mãnh vẫn còn nghĩ đến Trầm Ngao, cho dù Tứ Hiền có dung mạo tuyệt sắc nhưng lúc này nàng há có thể phân biệt? Nàng đại khái cũng chỉ mơ mơ hồ hồ nghe chữ được chữ mất, sau đó mang về mặt chó chết chủ mà cúi gằm mặt.

"Khờ quá."

Nhìn theo bóng lưng Tổng Đại Mãnh rời đi, Tứ Hiền cảm thấy toàn bộ chuyện này thật sự rất buồn cười.

...

Trở lại Vương phủ đúng lúc trời vừa sáng, thời điểm đó ước chừng giờ Mão.

Chân trời bắt đầu tỏa ra những tia sáng vàng ươm ấm áp, ánh sáng yếu ớt soi rọi từng góc ngách Nhân Vương phủ, khiến Nhân Vương phủ càng trở nên mờ lung có cảm giác khó nắm bắt.

Tổng Đại Mãnh không trở về phòng, hiện tại tâm tình của nàng rất tệ, rất áp lực, nàng không muốn gặp bất cứ ai, đặc biệt là Nhân Vương gia, Tàn Vương đó nếu nhìn thấy nàng cũng sẽ mắng nàng là "xú nữ nhân thô tục hư vinh".

...

Cửa phòng bất chợt bị đẩy ra.

"Vương gia, nô tỳ nhìn thấy Vương Phi đang ở Dẫn Hoa đình." Một nha hoàn tiến vào, nhìn thấy Lưu Vân và Thiên Sơn đang hầu hạ Nhân Vương rời giường thay y phục, nên liên tục cúi đầu thật thấp nói: "Vừa rồi nô tỳ đến phòng bếp xem xét bữa sáng của người đã được chuẩn bị thật tốt hay chưa, khi đi ngang qua Dẫn Hoa đình thì nhìn thấy Vương phi ngồi một mình ở đó, không biết đang suy nghĩ cái gì mà nô tỳ gọi một hồi lâu cũng không có phản ứng, đành phải tới đây bẩm báo với Vương gia."

Lúc này Nhân Vương đã ngồi ngay ngắn trên xe lăn, nghe qua lời nói của nha hoàn, dưới mặt nạ cũng không xuất hiện một chút biểu tình, chỉ nghe hắn nhàn nhạt nói: "Bổn vương biết rồi, đi làm việc của mình đi."

"Vâng, Vương gia." Nha hoàn khom lưng lui xuống. Lưu Vân lo lắng nói: "Vương gia, có nên qua xem một chút hay không?"

"Không cần." Nhân vương lạnh lùng, khinh thường nói: "Nữ nhân kia cả đêm không về, hơn phân nửa là đã thành công vượt tường. Bổn vương cần gì loại nữ nhân như thế, nàng ta yêu đương như thế nào cũng không có quan hệ gì với Bổn vương."

"Vương gia..." Thiên Sơn do dự định nói lại thôi, kỳ thật hắn chỉ muốn chinh Vương gia một câu. Lưu Vân cũng chịu đựng, vô cùng ngoan ngoãn nghe lời: "Thuộc hạ minh bạch."

Hai người liếc nhìn nhau, Thiên Sơn liền đẩy xe lăn đi ra ngoài. Lúc này bữa sáng đã được dọn lên bàn, Nhân vương nhàn nhã thoải mái tiến vào thiên đình, lại nhàn nhã thoải mái ăn sáng, trong lúc này có vài nha hoàn đến bẩm báo chuyện nhìn thấy Vương phi tại Dẫn Hoa đình, Nhân vương vừa nghe xong lập tức nổi giận, đến cuối cùng phải gầm nhẹ: "Mới sáng sớm, đừng có mang cái tên Tổng Đại Mãnh đó ra làm Bổn vương buồn nôn."

Sau đó, rốt cuộc cũng không một ai dám đến bẩm báo nữa.

Người hầu trong Vương phủ, bao gồm cả hạ nhân hay nha hoàn làm việc hơn một tháng trở lên, đều cực kỳ hiểu rõ: Mặc dù Nhân vương gia tàn phế, diện mạo xấu xí, sinh hoạt cũng cần người khác hầu hạ, nhưng tính tình lại thập phần quái dị. Tính tình của hắn vốn rất xấu xa, từ khi Vương phi được gả vào trong phủ, lại càng khó hầu hạ.

Tất cả mọi người trong Nhân Vương phủ, e rằng ngoại trừ Lưu Vân, Thiên Sơn và quản gia thì không ai dám nói nhiều hơn một câu.

Tất cả mọi người đều ngậm chặt miệng, cho rằng Vương gia khẳng định sẽ không đến Dẫn Hoa đình gặp mặt Vương phi, sau khi dùng bữa xong, lời nói của Nhân vương thật sự đã khiến người ta mở rộng tầm mắt: "Người đâu."

"Có tiểu nhân."

"Tổng Đại Mãnh vẫn còn đang ở Dẫn Hoa đình sao?"

"Vâng, Vương gia. Vương phi vẫn ngồi trong Dẫn Hoa đình." Hạ nhân nom nớp lo sợ nói, sợ không cẩn thận nói sai một chữ. "Cực tuyệt lời khuyên của mấy nha hoàn, Vương phi vẫn ngồi đó chưa từng di chuyển dù chỉ một phân."

"Cư nhiên vẫn còn ở đó." Nhân Vương nheo mắt, hàng mi lạnh lùng kiên nghị giờ phút này cong lên, hắn hất cằm, phân phó người bên cạnh: "Đến lúc đi tìm Hồng Hạnh tính sổ rồi."

Thiên Sơn và Lưu Vân dĩ nhiên là biết "Hồng Hạnh" trong miệng Vương gia là ai, chỉ là đối với chuyển biến chóng mặt của Vương gia, bọn họ cảm thấy nổi hoài nghi ngày một tăng lên. Những người khác cũng vô cùng kinh ngạc, Vương gia rốt cuộc là đang nghĩ như thế nào?

...

Bàn đá bên trong Dẫn Hoa đình, một mình Tổng Đại Mãnh ngơ ngác ngồi ở đó, tâm tình lần này rất khác so với lần trước, hiện giờ trong lòng nàng lòng ngập tràn áp lực và hoảng hốt. Nàng vòng tay ôm chặt hai chân, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì thống khổ mà chôn sâu vào giữa hai chân.

Ai đến bên cạnh nàng cũng hoàn toàn không biết, cho dù đó là Nhân vương.

Lưu Vân và Thiên Sơn đẩy Nhân vương vào bên trong Dẫn Hoa đình, rồi ly khai theo chỉ thị của Nhân vương. Nhân vương ngồi trên xe lăn, nhìn Tổng Đại Mãnh mặt hồng không hề biết hắn đã tới, nên có hơi giận dữ: "Tổng Đại Mãnh, tối ngày hôm qua ngươi đã đi đâu? Ngay cả Vương phủ cũng không về, Bổn vương đã từng nói: cho dù Bổn vương không thừa nhận ngươi là Vương phi của Bổn vương, nhưng ngươi vẫn là người của Nhân Vương phủ ta! Ngươi đứng là lớn gan, cả đêm không về ngủ, thật sự làm cán quá rồi! Nói, ai cho ngươi cái can đảm này hả?"

Giọng nói lớn như vậy, thái độ kém như vậy, không có khả năng không nghe được.

Tổng Đại Mãnh đang lẩn quẩn trong chính ý niệm của bản thân mình nên cũng không giật mình, mặc dù nàng đã nghe thấy tiếng Nhân Vương nhưng vẫn không ngẩng đầu lên. Hiện tại đối với nàng mà nói, cái gì cũng không còn quan trọng, Nhân Vương muốn nói nàng như thế nào, nàng cũng không bận

tâm

"Tổng Đại Mãnh! Bỏ vương nói chuyện người có nghe thấy không!" Nhân vương thấy thế, nóng nảy nói: "Người cư nhiên dám coi như Bỏ vương không tồn tại!"

"..."

Im hơi lặng tiếng, thật giống như hấn đang gào thét với không khí. Tổng Đại Mãnh vẫn không hề nhúc nhích, nhìn thoáng qua cực kỳ giống một tòa điêu khắc.

"À, Bỏ vương biết rồi, Bỏ vương không nên gọi người là Tổng Đại Mãnh, phải gọi người là Tổng Hồng Hạnh mới đúng." Vì muốn chọc giận nàng, Nhân vương bắt đầu khiêu khích: "Như thế nào, hồng hạnh vượt tường có đúng không? Hay là nói vượt tường không thành công, nên chạy đến đây diễn..."

Không ngờ lúc Nhân vương đang nói chuyện hăng say thì Tổng Đại Mãnh ngẩng phắt đầu lên, quát thẳng vào mặt hấn: "Người nói đủ chưa!"

Nhìn thấy nữ nhân mà hấn vô cùng chán ghét đang nhìn hấn với gương mặt đầy nước mắt, với một dáng vẻ vô cùng tiều tụy, Nhân vương nhất thời sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Hoàng thượng giá lâm

Edit: Chickenliverpate

Ngay lúc đó, trong một khắc không hề được báo trước, nước mắt nàng cứ như mưa thì nhau chảy xuống.

"Tổng, Tổng Đại Mãnh, người đừng khóc." Trơ mắt nhìn nước mắt trên gò má nàng cứ như chiếc vòng tròn châu bị đứt dây, từng hạt từng hạt không ngừng rơi xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn giờ phút này nhìn vô cùng ủy khuất, đã khiến Nhân Vương hoảng hốt, tay chân luống cuống bắt đầu khuyên nhủ: "Vừa rồi Bỏ vương chỉ nói giỡn thôi, người đừng coi là thật nha..."

"...hức..."

Nghe Nhân Vương an ủi, nước mắt lại càng chảy nhiều hơn, nhanh hơn. Nàng xoay mặt về phía Nhân vương, để nước mắt tùy ý rơi xuống. Mặc kệ Nhân Vương an ủi như thế nào, thì lần này nàng cũng không có cách nào khống chế.

Nhân Vương cảm thấy đã vô pháp khống chế cục diện trước mắt, nên chỉ có thể trơ mắt nhìn, nói cái gì đối phương cũng không nghe, trong mắt lại không ngừng có dòng chất lỏng trong suốt chảy ra.

Đứng không được đi cũng không xong, thử nâng tay lên nhưng lại vô lực. Khuôn mặt nhỏ nhắn ủy khuất của Tổng Đại Mãnh vẫn đầm đìa nước mắt, nàng không ngừng khóc, không thể tiến lên, hấn lại càng tâm hoảng ý loạn. Chỉ có thể ngồi trên xe lăn an ủi nàng: "Tổng Đại Mãnh, Bỏ Vương không truy cứu chuyện người cả đêm không về ngủ, người mau nín đi, Bỏ Vương sẽ coi như chưa có chuyện gì phát sinh, nhưng người có thể đừng khóc nữa hay không..."

Hoàn toàn chẳng có tác dụng gì, Tổng Đại Mãnh ban đầu chỉ nhỏ giọng nức nở nhưng về sau lại càng khóc lớn hơn, giống như một đứa bé, nàng không trả lời chỉ khóc cực kỳ thương tâm và thống khổ. Nhìn thấy như vậy, Nhân Vương càng lo lắng nhiều hơn, đáng tiếc hấn không thể đứng lên, không thể tiến đến gần nàng được. Dưới mặt nạ vẻ mặt hấn trở nên vô cùng bất đắc dĩ.

"Bỏ Vương cầu xin người, đừng khóc..."

"Được rồi, người là Vương phi của Bỏ vương, liên quan đến chuyện đêm qua người không về, Bỏ vương không nhắc đến nữa cũng không được sao..."

"Tổng Đại Mãnh, hôm nay người rốt cuộc bị làm sao vậy..."

...

Nhân Vương chưa bao giờ nghĩ có một ngày sẽ nhìn thấy Tổng Đại Mãnh xuất hiện hình huống như thế này. Trong mắt hấn, nàng vẫn luôn cường đại ngay cả hấn cũng đầu không lại nàng. Nhưng hiện tại... Thật sự khó có thể tưởng tượng, càng vô pháp khống chế.

Cứ như vậy, Tổng Đại Mãnh tiếp tục khóc suốt suốt, nước mắt vẫn chảy đầm đìa, mà Nhân Vương cũng chỉ an tĩnh ngồi trên xe lăn. Lúc bắt đầu, hấn vẫn kiên trì an ủi nàng, về sau lại phát hiện hấn càng an ủi, nàng càng khóc lớn hơn, thế cho nên thường xuyên có mấy nha hoàn hạ nhân ở cách đó không

xa lén lút nhìn trộm. Vì vậy hắn đơn giản không nói thêm một lời nào nữa, chỉ lẳng lặng ngồi bên cạnh nàng.

Hai người vẫn duy trì trạng thái như vậy cho đến giờ Ngọ, quân gia Lương Bác tới thỉnh Vương gia và Vương phi dời bước đến thiên đình dùng bữa, nhưng bị Nhân Vương ra hiệu bảo ly khai, lúc này mới không quấy rầy đến sự an tĩnh. Giờ mùi nhanh chóng đến, tiếng khóc cũng dần dần nhỏ lại, trở thành tiếng nước nở nhưng nước mắt vẫn cứ tiếp tục chảy.

Lần này hình như đã thật sự phát tiết. Tổng Đại Mãnh vòng tay ôm lấy chân mình, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào hai đầu gối nước nỏ, đôi mắt vô thần, nhìn giống như không có tiêu cự lại giống như đang nhìn cái gì đó.

Trước giờ, Nhân Vương luôn tìm những lời lẽ chua ngoa, khó chịu để nói chuyện với nàng, nhưng khi nàng vừa khóc, hắn liền thay đổi thái độ, bắt đầu đối xử với nàng cẩn thận dè dặt hơn. Hắn không gọi nàng là Hồng Hạnh cũng không nhắc lại chuyện nàng cả đêm không về ngủ. Ở trước mặt nàng, cái gì không nên nói hắn không nói, nên nói hắn cũng không nói.

Tất cả thái độ đó cực kỳ giống một người.

Trầm Ngao.

Trầm Ngao cũng như vậy, không nói câu nào, im lặng nhưng lại khiến lòng người rung động. Nhưng hiện tại, Trầm Ngao lại đang ở bên cạnh nữ tử kia, vì nàng ta mà cười, che chở cho nàng ta thật chu đáo.

Nghĩ đến Trầm Ngao, lòng nàng lại đau đớn.

Trong đầu nàng, chỉ cần hai chữ "Trầm Ngao" lướt qua, lòng nàng sẽ lập tức thống khổ, cõi lòng tan nát, đời này nàng chưa bao giờ trải qua nỗi đau nào như vậy.

Nàng nghĩ có phải nàng đã hiểu lầm rồi hay không, vạn nhất Trầm Ngao và nàng kia thật sự không có chuyện gì, mà nàng lại ở đây thương tâm. Nhưng ngẫm lại, từ trước đến giờ Trầm Ngao luôn độc lai độc vãng, quen sống một mình, trong mắt hắn ngoại nhân cũng không nói một lời. Một nam nhân thiếu người giao kết tình cảm như vậy, lại bất ngờ che chở cho một nữ tử khác, nếu không có loại quan hệ đó há có thể thân mật như vậy?

Chỉ có một mình nàng đơn phương tình nguyện thôi.

Tâm lại đau, đau đến không thể đau hơn nữa, ngay cả hô hấp cũng đau.

Mấy ngày sau đó, Tổng Đại Mãnh đều không ăn không uống, Nhân Vương nhìn thấy mà trong lòng sốt ruột, hắn thật sự không có biện pháp nào. Quan hệ giữa hai người vốn đã không tốt, ở cùng một chỗ không phải tranh cãi thì là âm ỉ, muốn an ủi nàng lại không tìm ra một lý do chính đáng. Có vài lần hắn thật muốn trực tiếp nhét đồ ăn vào trong bụng nàng, nếu cứ tiếp tục như vậy, cơ thể của nàng nhất định không thể chịu nổi.

...

Chuyện Tổng Đại Mãnh cả đêm không về mấy ngày liên tiếp không dịu xuống đã truyền tới tai Hoàng đế, lại thêm nhiều ngày không ăn không uống, nhưng không biết ai đã tiết lộ tin tức. Vào buổi sáng ba ngày sau, Hoàng đế không thượng triều, đã trực tiếp đi giá xuất cung đến Nhân Vương phủ, đồng khởi đồng hành còn có Hoàng hậu.

Sáng sớm ngày hôm nay, đoàn người chậm rãi theo chân Hoàng thượng từ trong cung bãi giá đến cửa Nhân Vương. Lúc này Nhân Vương vẫn đang ở trong phòng cùng Tổng Đại Mãnh, đã ba ngày, nàng không ăn không uống, hắn cũng không uống một giọt nước. Nghe tin Hoàng đế đến, đôi mắt hắn vẫn nhìn Tổng Đại Mãnh đang ngồi ở trên giường, lưng dựa vào tường, hai tay ôm chặt lấy đầu gối, ngay cả Hoàng đế đến đây nàng cũng không có một chút phản ứng, xem ra trong lòng đã thật sự bị tổn thương. Nên cũng không quản nàng thêm nữa, tùy ý để Lưu Vân đẩy ra ngoài chuẩn bị nghênh đón phụ hoàng của hắn.

Không ngờ khi xe lăn vừa tới cửa phòng, đã thấy hoàng đế và hoàng hậu đang đi tới dưới sự dẫn dắt của Hi công công. Hắn ngược gương mặt đang đeo mặt nạ, hất cằm ra hiệu cho Lưu Vân, Lưu Vân liền mở cửa phòng trong, không cần thiết phải đi ra nữa.

"Nhi thần tham kiến Phụ hoàng." Nhân Vương được Lưu Vân đẩy đến trước mặt hoàng đế, hắn cung kính hành lễ, rồi hỏi: "Không biết mới sáng sớm Phụ hoàng đến nơi này có chuyện gì quan trọng hay không?"

"Ngao Nhi, Trẫm nghe nói Đại Mãnh sinh bệnh, thân thể thật sự rất nghiêm trọng." Hoàng đế đi thẳng vào vấn đề, ông không hề quan tâm việc nàng cả đêm không về ngủ, chỉ là Tàn Nhi của ông không dễ dàng gì lấy được Vương phi, nên phải quý trọng thật tốt. Ông lo lắng rằng nếu có một ngày ông ra đi, nhất định sẽ không có ai quan tâm Tàn Nhi, chỉ có đối xử với Tổng Đại Mãnh thật tốt mới có thể bảo chứng nửa đời sau của Tàn Nhi.

Nếu Tàn Nhi không có tật, tướng mạo lại không xấu, hiện tại sẽ không xảy ra cảnh tượng này, lấy phi cũng sẽ cực kỳ dễ dàng... Trong lòng Hoàng đế khẽ thở dài. Nói đến lại thấy kỳ quái, tiền Hoàng hậu ngày trước có dung mạo tuyệt sắc, có thể gọi là thiên hạ đệ nhất khuynh thành mỹ mạo, nhưng Tàn Nhi lại...

Nghĩ tới liền cảm thấy khổ sở, vẫn là sự tình trước mắt quan trọng hơn. Hoàng đế tiếp tục quan tâm hỏi han: "Không ăn không uống làm sao được chứ, hiện tại Đại Mãnh như thế nào rồi? Có ăn cái gì không? Nó đang ở đâu? Sao không đến gặp Trẫm?"

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42: Ai tới cứu nàng

“Hồi Phụ hoàng, hiện tại Vương phi vẫn chưa tỉnh ngủ.” Nhân Vương trả lời: “Chắc Phụ hoàng vẫn chưa dùng bữa, xin Phụ hoàng dời bước đến đại sảnh, phòng bếp đã chuẩn bị xong bữa sáng, lâu rồi nhi thần không dùng cơm với Phụ hoàng.”

Vừa nói hần vừa liếc mắt nhìn cửa phòng bên kia, khoe môi khẽ nhếch lên lộ ra một vài phần lo lắng. Trước khi Hoàng đế mở miệng, Hoàng hậu đã cướp lời: “Thật sự vẫn chưa tỉnh ngủ? Sao Bản cung lại cảm thấy hình như Tần Vương phi cố ý không muốn gặp hoàng thượng?”

“Hoàng hậu nương nương, vẫn chưa đến giờ Thìn, sắc trời hãy còn sớm, chưa tỉnh ngủ có gì kỳ quái?” Nhân Vương ngay lập tức bác bỏ: “Trái lại, nhi thần cũng muốn hỏi một chút, hiện tại Thái Tử Phi đang ở đâu? Nhi thần tạm không nói Thái Tử Phi, chỉ nói Thái tử đệ đệ, có phải cũng nên dậy rồi hay không?”

“Ngươi...” Bị Nhân Vương xẵng giọng, Hoàng hậu liền âm thầm chửi mắng hần, giãi cho một phế nhân như ngươi, dám nói chuyện với Bản cung như vậy. Sắc mặt bà ta thay đổi trong tích tắc, ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói: “Cũng đúng, Tuyết Oánh nhà chúng ta không thể so sánh với Vương phi nhà ngươi được. Nàng ta mới gả vào Vương phủ chưa được mấy ngày đã đi cả đêm không về ngủ, Tuyết Oánh là cô nương tốt, dù thế nào cũng không thể làm ra chuyện khác người giống Vương phi đây. Nhân Vương gia, ngươi nhất định phải cẩn thận, ngươi chân không thể đi, tay không thể động, không sợ đêm đó Tần Vương phi đi tìm...”

“Ngươi có im hay không!” Lúc này, Hoàng đế cực kỳ không vui quát Hoàng hậu một tiếng, khiến Hoàng hậu lập tức im miệng. Rồi ông quay sang nói với Nhân Vương: “Hiện giờ Đại Mãnh đang ốm, để cho nó ngủ thêm một lát cũng được. Ngao Nhi, đưa Phụ hoàng đến thư phòng trước, Phụ hoàng có việc muốn nói với con. Đợi lát nữa Đại Mãnh tỉnh dậy, chúng ta cùng nhau dùng bữa cũng không muộn.”

“Hoàng thượng, nhưng tần Vương Phi, nàng ta...” Hoàng hậu không nguyện ý buông tha Nhân Vương dễ dàng như vậy, hơn nữa nghe thấy hoàng đế có việc lại không thương lượng với thái tử mà lại nói với phế nhân trước mắt này, trong lòng vừa nóng vừa giận. Hoàng đế quay sang trừng mắt nhìn bà ta: “Thân thể Đại Mãnh không tốt, Thái Tử Phi có thể dậy trễ vì sao Đại Mãnh không thể hả? Trẫm và Ngao Nhi đi thư phòng trước, nếu nàng gấp thì có thể tự mình hỏi cung, nếu nguyện ý chờ thì cứ đi dạo trong vương phủ cho khuây khỏa cũng được.”

“Hoàng thượng, thần thiếp...” Hoàng hậu mất hứng, khuấy khóa tại Nhân Vương phủ? Không phải bệnh chứ?

“Ngao Nhi, dẫn Trẫm đến thư phòng nào.” Hoàng đế cũng không quản Hoàng hậu thêm nữa, vẻ mặt không kiên nhẫn đối với Hoàng hậu khi này, chớp mắt đã được thay thế bằng vẻ từ ái.

Nhân Vương gật đầu đáp ứng: “Vâng, Phụ hoàng.”

Điều này đã khiến cho Hoàng hậu càng lúc càng bất mãn. Nói chính sự với một phế nhân, chẳng phải đang lãng phí thời gian sao! Nhưng những lời này dĩ nhiên bà ta không dám nói ra, biết rõ hoàng đế yêu thương Nhân Vương hơn cả thái tử, nếu không phải tay chân Nhân Vương tàn tật thì ngôi vị Thái tử này sao có thể đến phiên con trai bà chứ? Chính vì thế, trong lòng bà ta âm thầm cảm thấy may mắn, sớm muộn gì bà ta cũng giải quyết Nhân Vương!

Trong thư phòng,

“Luu Vân, Thiên Sơn, các ngươi lui xuống đi.”

Cánh cửa nhẹ nhàng được khép lại, bên trong chỉ còn lại hai phụ tử Nhân vương và hoàng đế.

...

Trên giường,

Tổng Đại Mãnh thất thần nhìn chằm chằm vào tấm màn mỏng phía trên đầu, nội tâm cuộn cuộn theo gương mặt quen thuộc của Trầm Ngao và hình ảnh đã khiến nàng thống khổ. Trong một khắc vô cùng kỳ quái, rõ ràng nàng đang tựa vào giường, tâm trạng ngơ ngẩn dùng hai tay ôm lấy chính mình, sau đó nàng nghe được âm thanh mở cửa, ngẩng đầu tưởng Nhân Vương đến, nhưng chưa kịp nhìn thấy rõ người tới hai mắt đã nhắm lại.

Không sai, không phải ngất đi, cảm giác này thật sự rất giống như khoảnh khắc nàng tự nhiên ngủ vậy, thật sự kỳ quái.

Nàng nâng tay lên vỗ trán, nghĩ lại mấy ngày nay cả người quả thật rất sa sút, nàng nhìn cánh tay mình, thật sự đã gầy đi một vòng, cổ họng thắt chặt khô khốc. Đúng lúc này, bụng nàng chợt kêu lên rõ to, nàng thầm nghĩ: may mà lúc này Nhân Vương không có ở đây, nếu có nhất định sẽ đã kích nàng.

Nhưng cẩn thận ngấm lại, đã nhiều ngày Nhân Vương không có đá kích nàng, ngược lại còn quan tâm nàng hơn trước. Mà bộ dạng không có tiền đồ của nàng, toàn bộ đều phô bày ra trước mặt hần, nhiều thêm một chút thì có gì đáng ngại.

Ôi trời, haizz, ôi.

Nàng bỗng thở dài một cách nặng nề, sau đó nhắm hai mắt lại. Suy nghĩ tiếp tục nên làm thế nào cho phải, hiện tại không có khả năng trở về thế kỷ hai mươi mốt, đoạn đường dài mệnh mạng này nàng nên đi tiếp như thế nào đây...

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra “Két...” một tiếng. Ngay sau đó là một loạt tiếng bước chân không hề quen thuộc.

Cực kỳ hiển nhiên, người tới không phải là Nhân Vương. Vậy thì là ai?

Tổng Đại Mãnh liền khép hờ hai mắt, những ngón tay nàng bên trong chăn đã cuộn chặt lấy khăn trải giường. Tiếng bước chân dần dần đến gần, đồng thời một mùi son phấn nồng nặc ập vào mũi khiến nàng bị sặc, nàng nhìn không được liền khụ khụ vài tiếng. Nhưng đôi mắt vẫn không chịu mở ra, chỉ là hàng mi đen mượt dài như bàn chải có hơi giật giật.

Đã có thể kết luận người đến là nữ nhân.

Mùi son phấn càng ngày càng nồng đậm, nàng muốn tắt thở, nhưng vẫn không mở mắt. Mãi đến khi người tới tự tiểu phi tiểu châm chọc một câu, đã khiến toàn thân nàng kinh động.

“Không phải vẫn chưa tỉnh ngủ ư? Sao lại thức dậy nhanh như vậy.” Trước giường, Hoàng hậu nhìn Tổng Đại Mãnh đang nhắm mắt nhưng lông mi lại không ngừng run rẩy, châm biếm trong lời nói không hề có ý che giấu: “Sao Hoàng thượng vừa đi ngủ liền thức dậy, chẳng lẽ ngươi chỉ muốn gặp Bồn cung mà không muốn gặp Hoàng thượng? Cái này cũng thật lạ, nếu ngươi thật sự muốn gặp Bồn cung như vậy, nhưng vì sao lại đối xử với Bồn cung như thế!”

Tổng Đại Mãnh cảm thấy cả kinh, không tốt! Là Hoàng hậu! Không thể mở mắt không thể mở mắt!... Nàng tự nói với bản thân tuyệt đối không thể mở mắt! Tâm tư Hoàng hậu như thế nào nàng còn không biết sao. Nhân Vương vẫn còn sống tốt, nàng còn có thể không biết Hoàng hậu muốn làm gì sao!

Cho nên nàng tuyệt đối không thể để cho Hoàng hậu biết nàng đã thức dậy, mặc dù đôi phương sớm nhìn ra, nàng cũng chỉ có thể giả bộ cho tới cùng.

Nhưng sự tình lại không hề đơn giản như nàng nghĩ, có lẽ Hoàng hậu bị điên rồi. Trong khi nàng đang liều mạng chịu đựng tự nói với bản thân không thể mở mắt, thì ở đối diện Hoàng hậu bất ngờ chụp lấy cổ nàng, yết hầu liền bị những ngón tay bóp chặt.

“A...” Nàng thất kinh kêu lên một tiếng, mở choàng mắt. Hoàng hậu với gương mặt vô cùng hung dữ, nghiêng răng nghiêng lợi hung hăng nói: “Tổng Đại Mãnh à Tổng Đại Mãnh, Bồn cung vốn định lưu lại ngươi, thương ngươi sủng ngươi thật tốt, nhưng ngươi lại không biết tốt xấu, cứ muốn đối địch với Bồn cung!”

“Hoàng... Hậu nương nương...” Hô hấp trở nên khó khăn, hai tay Tổng Đại Mãnh gắt gao chụp lấy bàn tay đang bóp chặt yết hầu nàng, khi sắp gỡ được hai ngón tay của Hoàng hậu, thì Hoàng hậu lại đặt bàn tay còn lại lên cổ nàng, hai bàn tay gắt gao bóp chặt khiến nàng không thở nổi, giọng nói cũng trở nên đứt quãng: “... Ta... Nghe không...hiểu, bà, bà đang nói cái gì...”

Ôi trời, ôi trời! Nàng sẽ chết tại đây, trong tay nữ nhân này hay sao! Người đâu hết rồi, a, ai tới cứu cứu nàng...

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Hoàng thượng là cứu ngũ chí tôn

Người đâu cả rồi! Ai đó mau tới cứu nàng, nàng vẫn chưa muốn chết!

Hô hấp dần dần trở nên khó khăn, trong lòng Tổng Đại Mãnh không ngừng gào thét. Liều mạng đẩy hai tay Hoàng hậu đang bóp lấy yết hầu của nàng. Nhưng mà hiện tại nàng đang nằm, Hoàng hậu lại ngồi, căn bản không thể dùng sức, càng phản kháng, càng bị siết chặt.

“Ngươi nghe không hiểu Bồn cung đang nói cái gì đúng không? Được, vậy Bồn cung sẽ trực tiếp làm cho ngươi hiểu.” Hoàng hậu hung hăng bóp chặt cổ nàng, trên miệng nở một nụ cười vô cùng hung ác: “Lần trước Bồn cung đưa quế hoa cao cho ngươi, ngươi đã không đưa cho tên phế nhân kia ăn đúng không? Bồn cung còn tưởng rằng phế nhân kia sẽ chết ngay lập tức, thật không ngờ, ha ha, nguyên nhân chết tiệt đó lại là ngươi, Đại Mãnh tốt của Bồn cung, ngươi thật sự không ngoan...”

“Cứu mạng... Người đâu...” Sao không có ai đến cứu nàng! Hiện tại Hoàng hậu rất hiển nhiên là đang muốn giết nàng, đôi đồng tử của Tổng Đại Mãnh mở lớn, tràn ngập hoảng sợ, phản chiếu hình ảnh hung ác của Hoàng hậu.

Giờ khắc này, nàng hi vọng biết bao nhiêu sẽ có một người nhanh chóng xuất hiện đuổi bà điên này đi giùm cái!

Hai người hầu hạ nàng rời giường thay quần áo là Vô Hoa và Linh Âm hiện giờ đang ở đâu? Quân gia Lương Bác đang ở đâu? Tứ Hiền đang ở đâu? Thời điểm cần thiết thì bọn họ lại không xuất hiện, ngay cả hạ nhân nha hoàn thân phận tầm thường nhất trong vương phủ, thậm chí là Nhân Vương tay chân tàn tật...

“Người đã không nghe lời như thế, vậy thì bây giờ Bôn cung sẽ giải quyết người luôn, có được không?” Nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của Tổng Đại Mãnh, và bộ dáng liều mạng phản kháng nhưng không có tác dụng, Hoàng hậu nở một nụ cười âm trầm: “Dù sao nếu Bôn cung có bóp cổ người chết tại đây cũng sẽ chẳng có ai cho là Bôn cung đã làm. Tần Vương phi, ta sẽ khiến cho tên phế nhân Nhân vương gia kia nghĩ rằng người bị bệnh mà chết, rồi lại nói cho người trong thiên hạ biết rằng: Nhân vương mới lập phi không tới nửa tháng đã khắc chết Vương phi của mình, khiến hân không còn một trợ thủ đắc lực nào giúp hân, có được không?”

Thì ra đây chính là tính toán của bà ta, đúng là lòng dạ độc ác!

“Người... Mơ tưởng!”

Tổng Đại Mãnh dứt lời, nàng liền nhắm hai mắt lại, rồi bất ngờ mở ra. Ngay sau đó, nàng dùng hết sức đẩy bàn tay Hoàng hậu đang siết chặt lấy yết hầu của nàng, rồi đột nhiên từ trên giường bật dậy, mạnh mẽ đẩy Hoàng hậu ra xa khỏi giường mấy thước.

Kế tiếp, nàng vội vàng nhảy xuống giường, cuống cuống chạy khỏi phòng ngay cả giày cũng không kịp mang. Hoàng hậu mới vừa đứng vững liền nhìn thấy Tổng Đại Mãnh đang muốn bỏ chạy, mâu quang sắc bén, bỏ nhào về phía nàng, quát lên: “Giới cho Tổng Đại Mãnh người, người dám đẩy Bôn cung! Muốn chạy? Người trái lại để cho Bôn cung nhìn một chút thân thể xương cốt của người có thể chạy được bao xa!”

“Bà điên này!” Tổng Đại Mãnh cũng không cam lòng chịu yếu thế.

Nhưng đã ba ngày liên tiếp nàng không uống một giọt nước, khí lực toàn thân vừa nãy đã dùng để đẩy Hoàng hậu ra, hiện tại không còn bao nhiêu, cuối cùng vẫn rơi xuống thế hạ phong. Nàng nhanh chóng bị Hoàng hậu đẩy lên giường một lần nữa, tình thế đối với nàng cực kỳ bất lợi. Nhưng lần này, nàng sẽ không dễ dàng để cho đôi tay Hoàng hậu đụng tới cổ nàng lần nữa. Hai tay Hoàng hậu không thể bóp được cổ nàng, lại bị nàng đẩy ra, vì thế đã đập vào tay nàng, va chạm cũng không nhỏ. Tổng Đại Mãnh căn bản không còn tinh lực kêu đau, trong đầu nàng chỉ có suy nghĩ là đẩy bà điên này ra.

Đều nói trong hậu cung cổ đại thì Hoàng hậu là người thông minh, hiện giờ nàng một chút cũng không hề cảm thấy được điều đó

Đúng lúc này, bỗng “két” một tiếng, cánh cửa đột ngột bị mở ra.

Tổng Đại Mãnh nghe được tiếng mở cửa giống như tóm được cọng rom cứu mạng, trên mặt liền vui sướng.

Trên thực tế, khi tiếng mở cửa vang lên, Hoàng hậu cũng dừng ngay việc “Bạo hành”, lập tức thay đổi thái độ, những cái ngắt nhéo, cào cào nhiệt tình khi nãy chợt trở thành vuốt ve, vẻ mặt hung dữ cũng bị dịu dàng thay thế.

“Đại Mãnh à, người xem người đó, vì sao không biết chiều cổ bản thân vậy hả?” Hoàng hậu mang vẻ mặt dịu dàng từ ái, một tay đặt lên vai nàng, cánh tay còn lại cũng đồng thời nhẹ nhàng vuốt ve đầu nàng: “Không ăn không uống sao có thể đi nổi đây, hiện tại đã thức dậy rồi, thì mau theo Bôn cung cùng nhau dùng bữa đi, Hoàng thượng và Ngao Nhi cũng chưa có ăn, nếu bọn họ biết người đã thức, nhất định sẽ rất cao hứng.”

Nữ nhân này, lật mặt cũng quá nhanh mà! Tổng Đại Mãnh mím chặt môi, trong ánh mắt đều là phần nộ. Nàng đẩy Hoàng hậu ra, tùy tiện mang giày ra chiều muốn đi. Hiện tại nàng một khắc cũng không muốn nhìn đến Hoàng hậu, nhìn thấy bà ta là muốn đầy hơi rồi, nói gì đến chuyện cùng nhau dùng bữa.

“Thuộc hạ tham kiến Hoàng hậu nương nương.” Lưu Vân từ bên ngoài đẩy cửa đi vào, hân hạnh lễ với Hoàng hậu trước rồi thuận tiện dòi tầm mắt đến trên người Tổng Đại Mãnh: “Vương phi, Vương gia muốn người mặc y phục xong rồi mới ra ngoài. Ngoài trời hơi lạnh, Vương gia lo lắng người sẽ bị đóng băng.”

Tổng Đại Mãnh quay đầu lại nhìn về mặt thân thiết của Hoàng hậu, rồi lắc đầu với Lưu Vân.

Thấy thế, Lưu Vân lập tức đi đến trước mặt Hoàng hậu, cung kính nói: “Hoàng thượng và Vương gia đang đợi người ở đại sảnh để cùng dùng bữa, thỉnh Hoàng hậu nương nương theo thuộc hạ đến đó.”

“Bôn cung biết rồi, người lui xuống trước đi.” Hoàng hậu không định đi ngay, lý do của bà ta là: “Bôn cung muốn ở cùng Đại Mãnh thêm một lát, người đi bẩm báo với Hoàng thượng, nói Bôn cung...”

“Thỉnh Hoàng hậu nương nương đi giá.” Lưu Vân kiên trì nói, lúc này cánh tay phải của hân đang hướng ra cửa tạo thành tư thế “Thỉnh”.

Hoàng hậu giận dữ: “Bôn cung là Hoàng hậu, một hộ vệ nho nhỏ như người dám ép buộc hay sao?”

“Nơi này là Nhân Vương phủ, muốn người đi qua đó cũng là ý của Hoàng thượng.” Mặt Lưu Vân không chút thay đổi: “Mong Hoàng hậu nương nương đừng làm khó thuộc hạ. Còn nữa, nếu người đến muộn, tâm tình Hoàng thượng nhất định sẽ không tốt. Nếu long nhan nổi giận, người cũng sẽ không dễ chịu.”

“Người dám lấy Hoàng thượng ra ép Bôn cung!”

Hoàng hậu giận càng thêm giận, nhưng những lời Lưu Vân vừa nói cũng không phải giả, bà không nên chọc giận Hoàng thượng, vẫn là đi qua đó trước.

“Thỉnh.”

“Hừ!” Hoàng hậu đành phải thỏa hiệp, khi đi ngang qua Tổng Đại Mãnh, bà ta hạ giọng cảnh cáo một câu: “Chuyện vừa rồi nếu người dám nói ra dù chỉ một chữ, Bôn cung sẽ cắt lưỡi của người!” Dứt lời liền đi ra khỏi phòng.

Tổng Đại Mãnh hung hăng trừng mắt bóng lưng Hoàng hậu, thật không biết xấu hổ! Bây giờ nàng còn có thể bị bắt dễ dàng như thế sao! Thật khờ dại!

“Vương phi, thuộc hạ lập tức truyền hai người Vô Hoa đến thay y phục cho người.” Lưu Vân bước đến dặn dò: “Hiện tại người nhanh chóng ngồi vào trong chăn đi, để không bị đông lạnh thân thể.”

Dứt lời liền rời đi. Trong đại sảnh lúc này, đừng nói là Hoàng thượng và Nhân vương, ngoại trừ mấy nha hoàn đang dọn dẹp, trên bàn trống không. Nhìn tình cảnh trước mắt, Hoàng hậu nhủ mảy: “Không phải nói Hoàng thượng đang chờ ở đây sao? Sao một người cũng không có!”

“Hồi Hoàng hậu nương nương.” Lưu Vân cung kính nói. “Hoàng thượng là cửu ngũ chí tôn, phải đợi thì cũng nên là người đợi Hoàng thượng. Người tạm thời ở đây trước, Vương gia có việc cần phân phó với thuộc hạ, thuộc hạ xin cáo lui trước.”

“Người, tên nô tài chết tiệt, người dám giỡn mặt với Bồn cung...”

Hoàng hậu tức đến nghẹt thở, đáng tiếc Lưu Vân căn bản cũng chẳng thêm quan tâm, chỉ trong chớp lát đã đi rất xa. Chỉ còn lại mấy nha hoàn đang lau lau chùi chùi bàn tròn, nhìn thấy Hoàng hậu như vậy, cả đám đưa mắt nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Bằng hữu của Đại Mãnh

Trên người nàng khắp nơi đều là máu, nó bám lại thành một mảng to.

Lúc thay y phục cho Tổng Đại Mãnh, hai người Vô Hoa và Linh Âm đồng thời nhủ mảy. Đặc biệt là trên cánh tay, có năm chỗ bị bầm tím, mà chỉ trong thời gian ngắn cũng đã biến thành màu đen, có thể thấy sức lực người bạo hành vô cùng lớn và tàn nhẫn, nếu Tổng Đại Mãnh không phản kháng thì nói không chừng nàng đã chết trong tay hoàng hậu rồi.

"Quả thực rất quá đáng! Sao hoàng hậu lại có thể làm như vậy?" Không chỉ trên cánh tay mà trên lưng trên đùi trên ngực còn bị bầm tím, Vô Hoa thực sự không nhịn nổi, một bên vừa thoa thuốc cho Tổng Đại Mãnh một bên thì tức giận bất bình thay nàng. "Nếu để cho Vương gia biết, thì người phải làm như thế nào cho phải? Bà ta là hoàng hậu, căn bản Vương gia cũng không có cách nào bắt bà ấy."

"Ai nói không có cách nào, không phải Vương gia còn có hoàng thượng sao?" Lúc này, lông mày của Linh Âm đã nhăn nhó như một bà lão, nhìn thấy trên ngực Tổng Đại Mãnh có vết bầm, nàng rất là tức giận, "Thực sự là đáng ghét, Vương phi cũng không có đắc tội bà ta, sao lại đối xử với Vương phi của chúng ta tàn nhẫn như vậy. Trời ạ, vết bầm trên cổ cũng không thể che đi được... Không được, chuyện này nhất định phải nói cho Vương gia biết, nhất định Vương gia phải làm chủ cho Vương phi."

Hai người đều cảm thấy cục tức này không trôi, nhưng Tổng Đại Mãnh rất bình tĩnh. Nàng kéo ống tay áo lên nhẹ như mây gió nói: "Không cần, ta cũng không có gãy tay gãy chân, cũng không cần phải để cho Vương gia lo lắng. Thay vì nhiều một chuyện còn không bằng thiếu một chuyện."

Bất quá sau này nhìn thấy hoàng hậu thì đi đường vòng là được rồi, lần này nàng chịu thiệt, nhưng nàng cũng không để cho có lần thứ hai.

"Vương phi?" Hai người Vô Hoa Linh Âm vô cùng ngạc nhiên, tròn to mắt nhìn nhau, lại lắc đầu, "Bọn nô tỳ không nhìn được."

"Chỉ cần ngậm kín miệng thì có thể làm được."

"Nhưng mà..."

"Đúng là không có gì hay. Các người mau trang điểm cho ta đi, không nên để Vương gia một mình ở trước mặt hoàng thượng được." Nàng đứng lên đi đến bàn trang điểm

Lần thứ hai Vô Hoa và Linh Âm nhìn chăm chú nàng lần nữa, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ thờ dài, sau đó bước đến bàn trang điểm chuẩn bị trang điểm cho nàng.

Các vết bầm trên người có thể lấy trang phục che lại, nhưng còn ở trên cổ thì làm sao đây? Trong lúc Vô Hoa Linh Âm đang suy nghĩ phải làm như thế nào thì nàng đã lấy một cái khăn tay trong ngăn kéo của bàn trang điểm ra, ở trên cái khăn còn có thêu mấy đóa hoa đào nở.

Nàng lấy tay quàng cái khăn qua cổ sau đó nhìn theo vết bầm trên cổ đó mà cột lại để che đi. Hoa đào ở trên khăn tay để lộ ra bên ngoài chỉ cần nhìn qua cũng biết nàng có bao nhiêu phần quyến rũ.

Thấy có hiệu quả, Linh Hoa và Vô Âm rất vui, nhưng sau đó lại chau mày. Vết bầm có thể che khuất nhưng thương thế bên trong đến lúc nào mới khỏi hẳn?

Nếu không có hoàng thượng đến, căn bản Tổng Đại Mãnh cũng không thể động đậy người được. Dù sao hoàng thượng cũng có quyền cao nhất hơn hoàng hậu, cũng không dễ dàng để trêu tức. Khi Vô Hoa Linh Âm đưa nàng đến đại sảnh thì vừa vận điểm tâm cũng vừa mới được đưa lên, hình như hoàng thượng với Nhân Vương cũng vừa mới tới, mà từ lâu hoàng hậu đã tới lâu giờ đang ngồi giống như Bồ Tát ở bên cạnh, thấy nàng tới, bên mép hoàng hậu liền nở ra nụ cười châm biếm cùng với đó là nhìn nàng với một ánh mắt sắc bén.

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng, bái kiến hoàng hậu nương nương." Tổng Đại Mãnh tiến lên, rồi hướng về chỗ hoàng thượng và hoàng hậu hành lễ.

Mặc dù chuyện đã xảy ra chưa tới một canh giờ, nhưng ở trước mặt hoàng thượng cũng không muốn biểu lộ ra thỏa đáng.

Thấy nàng đến đây với một thân thể đang ốm đau, hoàng thượng đau lòng nâng nàng đứng dậy, "Đại Mãnh mau đứng lên đi, người đang bệnh không cần phải hành lễ."

"A..." Hoàng thượng không cẩn thận nên chạm tay vào ngay vết bầm của nàng, nhất thời Tổng Đại Mãnh nhin không được, la lên một tiếng. Nghe vậy, hoàng thượng sợ hãi hỏi: "Đại Mãnh, người làm sao vậy?"

Ở phía sau hoàng thượng, ánh mắt hoàng hậu lóe lên vẻ đắc ý. Dưới lớp mặt nạ, đôi mắt Nhân Vương chăm chú nhìn trên người nàng. Mà lúc này, Lưu Vân cúi đầu xuống ghé sát vào tai Nhân Vương nói, ngay sau đó ánh mắt sắc bén lạnh lẽo của hắn liền quay sang người đang ngồi đắc ý âm thầm cười bên cạnh.

"Bầm hoàng thượng, nhi thần cũng không có gì đáng ngại." Tổng Đại Mãnh hạ thấp mi xuống nhìn làn váy của mình, đùi của cô rất đau. Chỉ là vô tình đụng phải thôi nhưng nàng rất đau, nàng liều mạng nhẫn nhịn rồi nói: "Chắc có thể mấy ngày nay nhi thần ngu hơi nhiều, nên thân thể có chút không tốt."

"Không có việc gì là tốt, không có việc gì là tốt." Hoàng đế bưng tỉnh ra, sau đó mới kéo nàng đi đến chỗ của Nhân Vương, nhìn nàng ngồi xuống sau đó hắn mới trở về chỗ ngồi của mình.

Xem ra Nhân Vương rất được hoàng thượng sủng ái. Tổng Đại Mãnh nghĩ thầm, một bên là mình, toàn thân đều đau tới nỗi không nhe răng ra được, một bên là liên quan đến hoàng hậu, nàng không muốn gặp người đàn bà kia một chút nào, thậm chí là ánh mắt chào hỏi một chút nàng cũng không muốn.

Nếu biết như vậy nàng cũng không tìm đối phương để gây rắc rối, nhưng đối phương lại cứ thích tìm nàng để tra tấn. Bên này, nàng còn ngồi chưa nóng đít nữa thì bên kia hoàng hậu cười như không cười nói: "Đại Mãnh, mấy ngày trước tới người không có về phủ người còn chưa nói cho hoàng thượng biết là chuyện gì đã xảy ra. Phủ Nhân Vương tốt như vậy tại sao người không về mà lại chạy ra ngoài trời ngủ, chẳng lẽ Vương phủ tiếp đãi người không tốt hay là Nhân Vương đối xử với người không tốt?"

"Bầm hoàng hậu, Vương gia rất tốt với nô tỳ, lại càng không có chuyện Vương phủ tiếp đãi nô tỳ không tốt, đó là chuyện vô lý." Tổng Đại Mãnh liếc mắt nhìn Nhân Vương, nàng biết mấy ngày nay hắn vì nàng mà không ăn uống gì, trong lòng nàng có chút áy náy. Mà việc tới nàng không về, hắn cũng không truy cứu nữa, khó tránh khỏi việc nàng có chút cảm động với hắn. Chỉ là hiện tại, nói cái gì mà tới không về.

"Vậy tại sao tới người không về phủ?" Hoàng hậu lại tiếp tục hỏi, lúc nàng hoàng đế cũng quan tâm đến vấn đề này, "Đúng đấy, Đại Mãnh, chẳng lẽ ở Sở kinh này người có bằng hữu thân thích à, hay là người ở chỗ bằng hữu thân thích của người?"

Tổng Đại Mãnh đang nghĩ phải giải thích như thế nào về sự việc hôm ấy, nhưng Nhân Vương đã nhanh hơn một bước, hắn mở miệng nói: "Phụ hoàng, cũng không phải tới hôm đó nàng không về phủ. Trước khi đi, nàng đã nói với nhi thần là xin đi qua nhà bằng hữu chơi nhưng nhi thần không cho. Cũng không biết là người nào đã rắp tâm hại nàng ấy, rõ ràng nàng không có đi mà còn nói phóng đại lên."

"À, hóa ra là như vậy? Ở chốn kinh thành này, Đại Mãnh còn có bằng hữu? Người nhanh đi mời để trẫm gặp một chút." Đối với vị bằng hữu của Tổng Đại Mãnh hoàng đế rất là hứng thú.

Tổng Đại Mãnh cảm thấy mình không giải thích được, hơi trừng mắt nhìn Nhân Vương, rồi chột trả lời: "Bầm phụ hoàng, vị bằng hữu kia ở rất xa kinh thành, nhi thần và nàng cùng nhau lớn lên ở một làng quê nhỏ, trước đó vài ngày nàng nghe nhi thần nói là nhi thần đã gả vào Vương phủ nên chỉ đến đây gặp nhi thần để nói chuyện duyên duyên vài câu, nhưng hiện tại nàng ấy đã về nhà rồi."

Nàng tưởng nàng nói như vậy, hoàng đế sẽ không hỏi nữa, ai biết hoàng đế còn không hết hi vọng còn nghe hắn nói: "Nhất định người phải đưa vị bằng hữu kia đến cho trẫm gặp một chút, trẫm cũng muốn nhìn vị bằng hữu đó của Đại Mãnh."

"Phụ hoàng, chuyện này... Vị bằng hữu của nhi thần đã về nhà từ lâu rồi..." Tổng Đại Mãnh gầy khó dễ, ở nơi này nàng làm gì có bằng hữu, Nhân Vương không còn gì để nói sao mà lại nói dọc như vậy, chuyện này phải kêu nàng đi đâu tìm cái người gọi là bằng hữu chứ!!!

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chào từ biệt

"Về nhà thì có thể gọi đến đây mà." Lúc này, hoàng hậu cũng chen thêm vào một câu, "Cũng không phải là sinh ly tử biệt, nếu thật sự có chết, ngược lại

chuyện này cũng là chuyện bất đắc dĩ, nếu người này còn sống thì chuyện đó cũng coi như là chuyện khác. Trừ phi, người không muốn đưa vị bằng hữu kai đến đây để hoàng thượng gặp."

"Hoàng hậu nương nương lo xa rồi, nhi thần cũng không có ý này." Tổng Đại Mãnh trả lời, "Chỉ là đường xa núi cao, sợ là nàng ấy vừa về đến nhà đi đường rất cực khổ, với lại nàng ấy thân là nữ nhi, nếu kêu nàng lại đây lần nữa, cũng không tốt lắm. Mong phụ hoàng hiểu cho."

"Ồ! Vậy cũng đúng." Hoàng đế suy nghĩ một chút lại nói, "Không thôi, để qua mấy ngày nữa người kêu nàng ấy đến đây đi."

"Hoàng thượng, cũng không lâu nữa là đến đại tiệc mừng thọ người, sao không mời vị bằng hữu của Đại Mãnh đó đến tham gia luôn đi?" Hoàng hậu rất là bi ối mở miệng thêm lần nữa, quả thực là muốn gây khó dễ cho Tổng Đại Mãnh.

"Phụ hoàng..." Tổng Đại Mãnh đang muốn giải vây, thì đột nhiên Nhân Vương lên tiếng, hần không chút do dự mà đồng ý, "Nhi thần đã thay Vương phi đáp ứng rồi, đợi đến ngày mừng thọ người sẽ đưa người đến đây."

"Vương gia..." Sao lại có thể thay ta đồng ý! Tổng Đại Mãnh chợt nhìn về phía Nhân Vương, trên mặt cất lực nhẫn nhịn, không thể tin tưởng được. Ở đây nàng không có một vị bằng hữu nào, lúc đến ngày mừng thọ hoàng thượng, nàng đào đâu ra vị bằng hữu cho hoàng đế này gặp gỡ?

Cái này không phải là đẩy hổ lửa về bên người nàng sao? Nàng còn tưởng hần không còn gây phiền phức cho nàng, kết quả... Nàng không nên lầm tưởng như vậy.

"Hay, hay, vậy trăm sẽ đợi đến ngày mừng thọ. Trăm nhất định sẽ cố gắng ban thưởng cho vị bằng hữu kia một phen." Thấy Nhân Vương đồng ý, hoàng đế rất vui. Mà một bên, ánh mắt của hoàng hậu cực kỳ phức tạp nhìn Nhân Vương và Tổng Đại Mãnh.

Đã ba ngày không ăn, đối diện với bàn ăn đầy điểm tâm như vậy, Tổng Đại Mãnh nuốt một ngụm nước bọt, trong bụng đang kêu ừng ực. Âm thanh ừng ực vừa vang lên, nàng hơi xấu hổ. Hoàng đế nghe một tiếng, vội vàng nhường cho nàng bát tổ yến, lại gấp cho nàng một chút điểm tâm nữa, nhưng khi ăn xong những thứ này nàng vẫn cảm thấy mình chưa no.

Mà Nhân Vương thì đã có nha hoàn hầu hạ, chỉ ăn mấy cái bánh ngọt là no rồi. Tổng Đại Mãnh khó có thể tưởng tượng, không phải đã ba ngày nay hần không ăn uống gì sao? Chẳng lẽ hần ăn vụng?

Thấy dáng dấp nàng ốm đau bệnh tật, có lúc vô tình không cẩn thận đụng phải vào vết bầm tím khiến nàng rất khó chịu nó biểu lộ ra trên mặt, hoàng đế thấy vậy nói: "Cứ tiếp tục như vậy không được. Thân thể người nhất định phải dưỡng cho tốt. Ngao, người xem Tổng Đại Mãnh gầy đi nhiều rồi, đúng lúc nên cố gắng bồi bổ, người kêu Trầm ngư ý đến đây, điều trị cho Tổng Đại Mãnh đi."

Khi ba chữ "Trầm ngư ý" lọt vào lỗ tai nàng, Tổng Đại Mãnh đột nhiên đau nhói. Nàng đang định từ từ quên tình cảnh ngày hôm đó đi, thậm chí quyết định quên người đó đi, nhưng lúc này nghe được ba chữ đó, tâm tư nàng càng không muốn như vậy. Nàng phải làm thế nào đây?

"Hoàng thượng?" Mà hoàng hậu cũng tỏ vẻ khiếp sợ, quả thực nàng không thể tin tưởng được nhìn hoàng đế, "Trầm ngư ý là ngư ý ngư dụng của hoàng thượng, chỉ điều trị cho một mình hoàng thượng. Nàng ta chỉ là tần Vương phi sao có thể để cho Trầm ngư ý điều trị được? Lại nói..." Đến cả hoàng hậu còn không có tư cách này sao Tổng Đại Mãnh lại có thể có được?

"Hoàng hậu nói gì vậy?" Hoàng đế cười nói, "Đại Mãnh chăm sóc Ngao rất là khổ cực, nên mấy ngày nay thân thể có chút không tốt, với lại cũng vừa mới gả cho Ngao cũng xem như là đã tiến vào hoàng thất, thì đã có tư cách cho Trầm ngư ý điều trị khám bệnh rồi."

Lúc đó, trên vẻ mặt hoàng hậu có bao nhiêu đặc sắc, Tổng Đại Mãnh nhớ rất rõ. Nếu như Nếu như sắc mặt thật sự có sắc như vậy, ngay lúc đó mặt hoàng hậu có thể mở được xương nhuộm. Nói tóm lại, hoàng đế coi trọng Nhân Vương cỡ nào thì sẽ quan tâm đến Tổng Đại Mãnh cỡ đó có thể nhiều hơn.

Nhưng mà nàng có thể chờ đến lúc nào đây? Chờ đến khi Trầm ngư ý lại đây, nhìn thấy hần nàng lại đau lòng rồi lại động lòng mà tha thứ, nàng làm không được.

Buổi trưa đến giờ ăn cơm, Tổng Đại Mãnh cứ đứng ở cửa thư phòng, nàng hơi do dự, nhưng nàng vẫn phải giơ tay lên gõ gõ cửa. Bên trong, Nhân Vương đang ngồi đó, Lưu Vân thay hần lật sách xem, nghe được tiếng gõ cửa, Nhân Vương đáp: "Vào đi." Đồng thời ra hiệu cho Lưu Vân ý bảo Lưu Vân ra ngoài đi.

Nàng mở cửa đi vào, Lưu Vân cũng vừa vặn đi ra. Khép cửa phòng lại, nàng đi tới trước mặt Nhân Vương, mà lúc này, ở dưới lớp mặt nạ ấy Nhân Vương cũng nhìn nàng chăm chăm, "Có gì chuyện gì quan trọng sao? Sao không đi ngủ đi?"

Tuy lúc trước Nhân Vương và nàng hay cãi nhau, nhưng lúc bình thường hần rất bình thường, thậm chí hơi thờ của hần so với bình thường thì lạnh hơn rất nhiều. trong lòng Tổng Đại Mãnh nghĩ vậy mà nói. Mà nàng không biết, Nhân Vương đối với nàng với một dáng vẻ bình thường hơn người ngoài, nàng dám cùng hần cãi nhau, chung quy lại nàng là người đầu tiên hần có dáng vẻ như vậy.

"Ta tới... Là muốn chào từ biệt người." Mấy ngày nay nàng suy nghĩ rất lâu về chuyện này. Ánh mắt của Tổng Đại Mãnh rất là kiên định, cũng không ai có thể nhìn ra được là nàng đang suy nghĩ cái gì.

Nghe nàng nói như vậy, nhất thời mặt Nhân Vương tối sầm lại, "Người nói, 'chào từ biệt', đến tột cùng là nó có ý nghĩa gì?" Là quyết định rồi đi vĩnh viễn, không bao giờ gặp mình? Trong lòng Nhân Vương đang rất là hoang mang, không biết nữ nhân đang muốn làm gì?

"Rời vương phủ, rời Sở kinh, vĩnh viễn rời đi tầm mắt của ngươi." Mặt Tổng Đại Mãnh rất là hồ hững. "Vương gia, không phải người cảm thấy ta rất đáng ghét sao, nếu chán ghét ta như vậy, vậy ta liền rời đi, Vương gia hẳn là nên vui mới đúng."

"Ai nói ngươi là bốn vương sẽ rất vui? Người nào tạo ra tin đồn này?" Nhân Vương nhíu chặt lông mày, không vui nói, "Tổng Đại Mãnh, ngươi là Vương phi của bốn vương! Ngươi cho rằng ngươi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?"

"Vương gia, nếu người không biết làm thế nào để hỗ trợ lẫn nhau, thì người hãy bỏ ta đi." Tổng Đại Mãnh nói, "Chỉ một tờ hưu thư, tất cả đều có thể giải quyết."

"Tổng Đại Mãnh!" Nhân Vương nổi giận, "Đừng chỉ một hưu thư, ngươi có thể giải quyết vấn đề khó khăn của ngươi, ngươi không muốn ở lại vương phủ, bốn vương tuyệt đối sẽ không cố chấp mà giữ lại. Thế nhưng ngươi có nghĩ tới bốn vương không? Ngươi là người bốn vương vừa mới lấy chưa được nửa tháng, nếu ngươi đi, bốn vương sẽ trở thành trò cười của thiên hạ!"

Trên thực tế, hẳn muốn nói cho nàng biết, hẳn không cảm thấy nàng chán ghét, thật vất vả mới quen được thói quen của nàng, nhưng đừng một cái nàng liền muốn phủi mông rời đi. Căn bản, nàng không chỉ là thô tục hư vinh, mà cái xú nữ nhân này còn vô cùng không chịu trách nhiệm!

"Ngươi nói ta không tuân thủ nữ tắc (chuẩn mực đạo đức phụ nữ). Cứ như vậy, người bị mắng chính là ta, tất nhiên người đời sẽ không trách tội Vương gia." Tổng Đại Mãnh không để ý lắm nên mới đưa ra chủ ý đó. Mà chân tướng thật sự là, nàng bởi vì Trầm Ngao mà muốn rời đi, rõ ràng nàng đã gả cho Nhân Vương, nhưng trong lòng lại nhớ thương người khác, cái này còn không phải là không tuân thủ nữ tắc thì chứ là cái gì?

Bây giờ nghĩ lại, tất cả rất là buồn cười.

"Ngươi thật sự muốn rời đi?" tâm Nhân Vương hơi đau hẳn nhìn ra nàng đang cố ý, hẳn cúi đầu, nhìn thẳng nàng, giọng nói hơi lạnh lạnh, "Ngươi có biết hay không, ta..."

Lời chưa nói xong, Lưu Vân đột nhiên đẩy cửa vào.

"Vương gia, Trầm ngự y đến rồi."

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Đã sớm biết

Trầm ngự y đến rồi!

Trầm ngự y đến rồi..

Trầm ngự y đến rồi.

Lại một lần nữa nghe được tên người này, mà lúc này hẳn đã đi tới vương phủ, trong lòng Tổng Đại Mãnh không hiểu sao lại kích động đến như vậy. Nàng đã khác hoàn toàn với lúc trước, từ lâu đã không còn phản khởi khi nhìn thấy hay nhắc đến hẳn.

Từ ngoài cửa, Trầm ngự y đã đi nhanh vào.

Thoáng nhìn thấy một vệt màu lam kia, trong chớp mắt đầu óc Tổng Đại Mãnh trống không, lúc này nàng cực kì không muốn nhìn thấy người đó, người đó chính là Trầm ngự y.

Tổng Đại Mãnh lùi về sau vài bước, đột nhiên nàng đẩy Lưu Vân ra, rồi hướng ra ngoài chạy mất dạng. Ngay lúc này, vừa vặn Trầm ngự y đang bước một bước vào thư phòng, rồi vô tình nàng đụng phải, hẳn liền đưa tay ra đỡ nàng, nhưng nàng lại không muốn nhìn thấy hẳn nên đã đẩy hẳn ra xa rồi cứ thế chạy đi xa.

Vương phi bị làm sao vậy???

Nhìn bóng lưng Tổng Đại Mãnh đã đi xa, về mặt Trầm Ngao vô cùng nghi hoặc. Rất nhanh, Trầm ngự y di chuyển tầm mắt của mình lên trên người Nhân Vương, đập tan lời nói của Nhân Vương.

"Lời người phụ nữ kia về cho bốn vương!" Mà lúc này, khuôn mặt ở dưới lớp mặt nạ của Nhân Vương đã sớm thoát xanh thoát trắng. Hai đôi mắt ở dưới lớp mặt nạ cũng đã tỏa ra những ánh sáng phản nộ. Điều này làm cho Trầm Ngao hơi sửng sốt.

Vương gia và vương phi cãi nhau? Trầm Ngao nhìn về phía Lưu Vân. Nhưng Lưu Vân đã sớm đuổi theo Tổng Đại Mãnh bằng tốc độ nhanh nhất, đúng lúc nàng đứng ngăn lại.

"Nói với gia nhà ngươi, ta đi rồi." Thấy Lưu Vân lại đây, Tống Đại Mãnh rất muốn đi để tránh khỏi nơi này, nhưng Lưu Vân lại lắc đầu nói: "Vương phi, người không thể đi!"

"Tại sao ta lại không thể đi?" Nàng buồn bực, "Vương gia các ngươi đã chán ghét sự tồn tại của ta như vậy, ta đi rồi hẳn nên vui mừng mới đúng!" Ngoài miệng nàng nói Nhân Vương như vậy nhưng trong đầu nàng lại nghĩ đến một người khác. Bọn họ là bằng hữu, nàng cũng không thể tiếp tục ở nơi này chờ đợi.

"Bây giờ Vương gia hi vọng vương phi người có thể ở lại." Lưu Vân nghiêm túc chấp tay hành lễ, đột nhiên Lưu Vân đổi giọng điệu, nghiêm mặt nói, "Đây là ý của Vương gia, xin Vương phi đừng trách tội."

"Ngươi muốn làm gì?" Mắt thấy Lưu Vân đưa tay lại đây, Tống Đại Mãnh kinh ngạc, liền xoay người bỏ chạy. Nhưng tiếc là, chung quy nàng vẫn bị Lưu Vân bắt được rồi đưa về phòng.

Chỉ trong chốc lát, Nhân Vương cũng đã đưa Trầm Ngao đến, nhìn thấy nàng nằm ở trên giường, Trầm Ngao ung dung mở hòm thuốc ra, sau đó lại lấy từng cây từng cây ngân châm ra. Còn Nhân Vương thì ngồi trên xe lăn, xe lăn thì dừng ngay ở bên giường Tống Đại Mãnh đang nằm.

Nhìn thấy từng cây từng cây từng cây ngân châm lóe lên, Tống Đại Mãnh cả kinh trợn hai mắt lên. Nàng chuyển mắt nhìn sang Nhân Vương, thì thấy khóe môi hắn hơi vênh lên, "Cố gắng đi cho Trầm ngự y xem một cái, cái gì cũng không nên nghĩ, bởi vì, chẳng có chuyện gì cả."

Ý là, tất cả là đều do chính mình nghĩ nhiều thôi.

Căn bản, tên Vương gia chết tiệt này đã sớm biết! Trong mắt Tống Đại Mãnh phần nộ cực kỳ, đáng tiếc nàng không thể động đậy, từ lúc Lưu Vân đưa nàng trở về thì nàng đã bị điểm huyết, bây giờ nàng như miếng thịt nằm trên tấm thớt, mặc người ta làm gì làm.

Người mà nàng ngày nhớ đêm mong giờ phút này gần trong gang tấc, hô hấp trên người hắn toàn là mùi thơm, cứ như vậy rất gần rất gần.

Tống Đại Mãnh nhắm mắt lại, nàng không dám nhìn nữa, sợ không cẩn thận sẽ càng lún sâu vào. Nhưng bây giờ, nàng có thể rút ra sao... (kiểu như thoát ra khỏi)

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Đừng đi, Tống Đại Mãnh

Vương phi cũng không có cái gì đáng lo, chỉ là thiếu dinh dưỡng, trước tiên thần sẽ kê cho vương phi vài thang thuốc, từ từ điều trị.

Cuối cùng cũng rút cây ngân châm trên cổ tay của Tống Đại Mãnh rút ra, đối với hành động lấy tay biểu thị lời nói của Nhân Vương Trầm Ngao hơi ngạc nhiên, sau đó Trầm Ngao liền đi tới bên cạnh lấy giấy và bút mực ra cúi đầu chăm chú ghi đơn thuốc.

Một mặt như không có chuyện gì xảy ra, xem ra là rất bình tĩnh, thật giống như không có chuyện gì xảy ra.

Trực giác cho thấy lòng Tống Đại Mãnh đau đớn đến mấy phần, sau khi mở mắt ra, trong nháy mắt một giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống. Nếu như nói tình cảnh ấy làm cho nàng sụp đổ, đau lòng đến cực hạn, nhưng bây giờ hắn như không có chuyện gì xảy ra, như vậy là có thể thỏa mãn triệt để đánh đổ nàng, dĩ nhiên lòng nàng như vỡ ra thành ngàn mảnh vạn mảnh.

Nhìn hắn như không có chuyện gì xảy ra, nàng có bao nhiêu là thống khổ, mà hắn lại biết rõ tình hình, thậm chí còn làm cho nỗi thống khổ của trái tim nàng càng tan nát, dưới cái nhìn của hắn, nàng không bằng một vị nữ tử kia.

Xem ra, đúng là nàng nghĩ quá nhiều rồi, Nhân Vương nói không sai, hết thảy đều do nàng đơn phương thôi.

Sau khi Trầm Ngao đưa phương thuốc cho Lưu Vân xong liền thu dọn hòm thuốc rồi rời đi. Nhìn dáng vẻ xa lạ như vậy, dù cho có dư một ánh mắt cũng không để ý tới Tống Đại Mãnh, càng vô tình làm cho vết thương trong lòng nàng ngày càng nghiêm trọng.

Nhân Vương nói chuyện với Lưu Vân một chút rồi sau đó Lưu Vân cầm phương thuốc rời đi, trong phòng cũng chỉ còn sót lại hai người bọn họ.

"Là bởi vì hắn sao?" Xe lăn di chuyển cách nàng rất xa, giờ này ánh mắt của hắn rất là buồn yên ắng, lông mày thì chau lại, "Nguyên nhân ngươi muốn rời vương phủ đi là vì hắn đúng không?"

"..." Trong lòng Tống Đại Mãnh run rẩy kịch liệt, không nói tiếng nào.

Lúc này, trong phòng yên tĩnh đến phát sợ, tâm trạng Nhân Vương đã sớm mãnh liệt như sóng vỗ. Hắn nhìn chằm chằm nàng bằng đôi mắt lạnh lẽo, "Bởi vì Trầm Ngao mà ngươi vội vã rời khỏi vương phủ, rời khỏi bốn vương! Không cần nói, bốn vương biết mục đích ngươi gả cho bốn vương cũng chỉ là vì Trầm Ngao!"

"Đứng! Là bởi vì Trầm Ngao!" Tổng Đại Mãnh không trầm mặc nữa, đột nhiên từ trên giường nàng ngồi dậy, điên cuồng hướng về phía Nhân Vương mà gào thét lên, "Ban đầu ta bóc hoàng băng gả cho ngươi, tất cả là bởi vì Trầm Ngao, lần này ngươi hài lòng chưa!"

Cái này xác thực là sự thật! Chỉ có điều, chẳng qua ngày trước nàng bóc hoàng băng gả cho hắn là muốn trở về thế kỉ 21 với Trầm Ngao, mà bây giờ làm cho nàng muốn rời khỏi vương phủ rồi Sở Kinh, nhưng cái này không liên quan tới Trầm Ngao.

Nhưng nói chung, đều là vì Trầm Ngao mà thôi.

"Tổng Đại Mãnh! Ngươi không nên quá phận!" Chính tai nghe nàng nói như vậy, trong lòng Nhân Vương tràn đầy phẫn nộ, hắn đã tức giận, hình như đây là lần đầu tiên hắn lớn tiếng với nàng như vậy, "Bỏ vương cho ngươi một cơ hội, quên Trầm Ngao đi, cố gắng làm tốt chức vụ Vương phi của ngươi đi."

"Không có khả năng quên được." Làm sao để có thể quên được, từ lâu cái tên đó đã khắc sâu vào sinh mệnh nàng rồi.

Tổng Đại Mãnh lắc đầu, liều mạng lắc đầu. Nàng bước xuống giường, tùy tiện đi giày vào, rồi vòng qua Nhân Vương chạy ra ngoài.

"Tổng Đại Mãnh! Ngươi dám đi!" Thấy nàng chạy, lòng Nhân Vương như lửa đốt, hắn cố gắng chuyển động xe đẩy, nhưng rất nhanh cả người và xe đều ngã trên mặt đất.

Bởi vì quá mức kích động, nên ngực bắt đầu đập mạnh, hô hấp càng trở nên khó khăn, trước lúc hắn vô lực nhắm mắt lại, trong miệng vẫn ghi nhớ cái tên như thế:

"Đừng đi... Tổng... Đại Mãnh..."

Đừng đi, Tổng Đại Mãnh...

... Trở về.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Nước mắt tuôn trào

Edit: Chickenliverpate

Nhân Vương nằm mộng, hắn mộng thấy Tổng Đại Mãnh quay trở lại.

Đáng tiếc, khi hắn cố sức mở mắt ra, ngay thời khắc vừa tỉnh lại, người bên cạnh nói cho hắn biết Vương Phi đã không còn ở trong vương phủ, trong nháy mắt trái tim hắn như rơi xuống mười tám tầng địa ngục thêm một lần nữa.

"Bỏ vương ngủ bao lâu?" Hắn nôn nóng muốn xuống giường, Lưu Vân lập tức hầu hạ hắn thay y phục, sau đó nâng hắn lên xe lăn, Thiên Sơn ở bên cạnh trả lời: "Vương Phi đã đi hai ngày rồi."

"Cái gì? Hai ngày?" Sau khi chấn động kinh sợ, hắn lại thấy vô cùng lo lắng, hắn giận tím mặt: "Vì sao lại không đi tìm!"

"Thuộc hạ đã phái người bí mật đi tìm." Nhìn thấy Nhân Vương nôn nóng đến như vậy, Lưu Vân liền xen vào: "Có lẽ Vương phi chạy không xa, Vương gia đừng nên lo lắng."

"Sao có thể không lo lắng? Xú nữ nhân đó, thân thể nàng ấy còn rất yếu, các ngươi đã tìm liên tục hai ngày vẫn không thấy, thật là..." Nhân Vương đứng dậy, nhưng trong nháy mắt lại tê liệt ngã xuống.

Quá kích động đã khiến hắn hít thở không thông, ngực phập phồng. Đúng lúc này, Trầm Ngao lại bước vào tầm mắt của hắn, dùng thủ ngữ khuyên hắn nên tĩnh dưỡng thân thể thật tốt, đừng kích động quá mức. Lúc này hắn mới phát hiện thì ra Trầm Ngao đang có mặt ở đây, và cũng nhờ Trầm Ngao, hắn mới có thể tỉnh lại.

Nhưng hắn lại không ngừng gào thét dữ dội với Trầm Ngao: "Hiện tại Bỏ vương không muốn nhìn thấy ngươi! Cút cho ta!"

- - Vì cái gì?

Trầm Ngao sững sờ, không biết nên làm như thế nào. Về mặt hắn mờ mịt, không biết rốt cuộc là vì cái gì mà Nhân Vương lại tức giận hắn như vậy.

"Trầm Ngươi y, bởi vì chuyện của Vương Phi mà tâm tình Vương gia không được ổn định cho lắm, ta thấy ngươi vẫn nên trở về trước đi!" Thấy vậy, Thiên

Son tiến lên giữ chặt Trầm Ngao, hắn nói: "Khi nào tâm tình Vương gia tốt hơn, người tới cũng không muộn."

Cũng không phải sao, hiện giờ người Nhân vương không muốn nhìn thấy nhất, có lẽ chính là Trầm Ngao.

Trầm Ngao bắt đầu dĩ thử dài, đành phải thu thập đồ đạc rời khỏi. Hắn không nghĩ tới, vì cứu Nhân Vương, mà hắn đã nán lại trong Vương phủ hai ngày, bận rộn hai ngày đêm, cuối cùng cũng cứu được Nhân Vương, nhưng lại nhận lấy kết quả hắn bảo cốt đi. Trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ, hắn quay đầu nhìn Nhân Vương đang trong cơn giận dữ, thử dài một hơi rồi xoay người rời đi.

"Mau đưa Bồn Vương đi tìm nữ nhân kia!" Thấy Trầm Ngao cuối cùng cũng đi, Nhân Vương cố gắng khôi phục tâm tình của mình, quyết định đi tìm người ngay lập tức. Lưu Vân lo lắng nhìn hắn rồi nói: "Vương gia, thân thể của người vẫn chưa hoàn toàn hồi phục..."

"Nhanh lên!" Không tìm được Tổng Đại Mãnh, hắn còn đường thân thể cái gì!

Nhân Vương cố chấp muốn đi tìm Tổng Đại Mãnh ngay tức khắc, Lưu Vân và Thiên Sơn chỉ có thể bất đắc dĩ đáp ứng. Sau khi ra khỏi Vương phủ, binh lính liền chia làm hai đường, Thiên Sơn mang theo người phụ trách toàn bộ bên trong thành, Lưu Vân thì mang theo người ra ngoài thành.

Nhân Vương đã nói, không tìm được Tổng Đại Mãnh thì mang đầu trở về gặp hắn.

Ngày đó, mưa to tầm tã.

Bên ngoài không một bóng người, trong những ngày mưa to như thế này, có ai lại gây ngốc để mặc mưa chứ. Nhưng mà, tại một nơi nào đó trong rừng sâu, lại có một nữ tử trên người mặc y phục trắng mỏng manh vô lực ngã trong màn mưa như trút nước, toàn thân nàng ướt đẫm, trên mặt không phân biệt được đâu là nước mưa đâu là nước mắt, nửa gương mặt tiếp xúc với mặt đất bám đầy bùn, nhìn vô cùng chật vật.

Sớm đã biết... sẽ không được...

Tổng Đại Mãnh nằm đó, giữa lớp nước bùn lầy lội, hai mắt mở to, nhưng lại không thấy rõ cái gì cả, tất cả chỉ là một mảnh mờ lung. Nhớ lại khi nàng chạy tới đây không lâu, toàn thân suy yếu rồi té xỉu, liền không khỏi nhếch mép, vì hành vi của chính mình mà cảm thấy buồn cười.

Không biết bao lâu, bên tai đột nhiên vang lên một giọng nam trầm quen thuộc, người nợ vội vàng nhưng lại rất dịu dàng gọi: "Tình tình, Tổng cô nương..."

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Tỉnh lại

Edit: Chickenliverpate

Là ai...

Trong màn mưa tầm tã, Tổng Đại Mãnh cảm thấy có hai cánh tay thon dài hữu lực ôm nàng từ trên mặt đất lầy lội lên, nàng khẽ mở miệng nhưng lại không phát ra một thanh âm nào.

Từng lọn tóc dài ướt đẫm nước mưa xuôi theo vòng ôm này rũ xuống mặt và thân thể nàng, nàng yếu ớt mở mắt, cố gắng ngẩng đầu nhìn hắn. Nhưng cho dù nàng cố gắng như thế nào, cũng chỉ nhìn thấy một hình ảnh mơ hồ, mờ nhạt.

"Tổng cô nương, bây giờ ta sẽ lập tức mang nàng trở về!" Hình dáng trước mắt nàng hơi lắc lư, nàng có thể cảm nhận được bản thân đã được người nợ nâng lên. Trước khi ôm lấy nàng, cánh tay không ngần ngại lướt qua mặt nàng, hơi nóng từ trên người nàng khiến bàn tay vội vàng rút lại, sau đó nàng nghe thấy một tiếng chửi rủa: "Đáng chết...Nóng đến lợi hại như vậy."

Giọng nói rất quen thuộc...

Nhưng đầu óc nàng trống rỗng, không thể nhớ nổi người đó là ai. Rồi trong cơn mưa mờ mịt, đôi mắt nàng từ từ khép lại.

Không biết qua bao lâu, ý thức bắt đầu trở lại. Hai mắt nàng cũng dần dần động đậy, trong mênh mông, nàng lại nhìn thấy một người mặc y bào màu trắng vẫn thường thoáng qua trong giấc mơ của nàng, nàng thấy người nợ với mái tóc dài đen như mực, buông xuống đến tận thắt lưng, cảm một cái gì đó màu trắng đưa lên trán nàng, cảm giác trên trán nhẹ đi một chút, giống như thứ gì đó bị lấy đi, rồi bắt chợt nóng lên, giống như có thứ gì đó vừa được đặt lại.

Toàn bộ đều mờ lung mờ ảo, nàng không thể nhìn thấy rõ ràng, đôi mắt cũng hoàn toàn không mở ra được.

Trong mơ màng, nàng chỉ cảm thấy toàn thân càng lúc càng nóng, vô cùng khó chịu. Đôi tay của người nợ không ngừng cầm cái gì đó lau chùi thân thể

cho nàng, theo thời gian chậm chạp trôi qua, dường như thân thể mới từ từ chuyển biến tốt hơn, nhiệt độ cũng dần dần hạ xuống, đôi mắt nàng cũng từ từ khép chặt.

Không nhớ rõ đã tỉnh lại bao nhiêu lần, mỗi lần tỉnh lại cũng đều không thấy rõ hình dáng lác lư ngay trước mắt. Nhưng nàng biết, mỗi lần nàng mơ màng tỉnh lại, thậm chí chưa mở mắt ra, nàng cũng có thể cảm nhận rất rõ ràng có một người luôn ở bên cạnh chiếu cố nàng, bất luận lúc nào cũng đều rất cẩn thận.

Hình ảnh như vậy không biết đã nhìn thấy bao nhiêu lần bên trong sương mù, nàng kết luận ngoại trừ Nhân Vương và Trầm Ngự y, ai cũng đều có khả năng.

Nhưng khi nàng thật sự tỉnh lại, cho rằng bản thân sẽ phải ở một nơi rất xa lạ, nhưng không ngờ, nàng mở mắt ra, sau khi nhìn quanh một hồi, lại phát hiện bản thân đang ở trong một căn phòng rất quen thuộc, trên cửa, trên tường, trên bàn, ghế tựa...

Những thứ đó vẫn còn dán chữ hi đồ thăm, đã nói cho nàng biết rằng: nàng lại trở về Nhân Vương phủ.

Đưa mắt nhìn sang người đang túc trực bên cạnh, không ngờ đó lại chính là một trong số những người mà nàng đã kết luận là không có khả năng, nàng sững sờ.

Giờ khắc này, nàng nhìn thấy Nhân Vương tay chân không thể động đậy đang cố sức ngồi bên mép giường, bởi vì tứ chi tàn tật, không thể hoạt động, cả người buông thõng, nhìn như một tượng người gỗ hết sức buồn cười.

Nhưng bây giờ, nàng lại cười không nổi dù chỉ một chút.

"Nàng tỉnh rồi." Thấy Tổng Đại Mãnh đã tỉnh, trong mắt Nhân Vương hiện lên một tia vui sướng. Hắn nhìn nàng không dứt, nhưng ngoại trừ ba chữ đó, một người ít nói như hắn cũng không nói thêm một chữ nào.

Trong phòng, ngoại trừ hai nha hoàn Vô Hoa và Linh Âm hỗ trợ bưng nước đưa khăn mặt, còn có Lưu Vân và quản gia Lương Bác.

Tổng Đại Mãnh lại nhìn xung quanh thêm một lần nữa, sau cùng tầm mắt dừng lại trên người Nhân Vương đang vụng về ngồi trước mặt nàng. Nàng nhún mày, chăm chú nhìn hắn một hồi lâu, sau cùng mới mở miệng: "Mấy ngày nay, đều do người chiếu cố ta?"

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Hôn môi

Edit: Chickenliverpate

"Vâng! Vương Phi, người mê man năm ngày, Vương Gia vẫn một mực ở trước giường chiếu cố người, thật sự rất vất vả." Nhân Vương chưa kịp mở miệng, đám người Lưu Vân đứng song song với Vô Hoa và Linh Âm đã ngơ ngác một câu ta một câu giành nhau trả lời.

Linh Âm vừa dứt lời thì Vô Hoa lại nói: "Người bị sốt đúng năm ngày, giờ mảo sáng nay mới hạ, mấy ngày nay, thật sự đã khiến Vương Gia chúng ta nôn nóng muốn chết rồi. Người không biết mấy ngày người hôn mê, không biết đã dọa người như thế nào đâu đó!"

"Năm ngày sao."

Tổng Đại Mãnh rũ mắt xuống, trong lòng có muôn vàn suy nghĩ. Nếu người đã chiếu cố nàng trong năm ngày nàng mê man vừa qua là Nhân Vương đang ngồi trước mặt, vậy thì bạch y đã lau người cho nàng trong trí nhớ là ai?

Nàng lại đưa mắt nhìn đến tay áo hoa văn đen tuyền mà Nhân Vương đang mặc trên người, xem ra người nàng nhìn thấy trong mơ màng quả thật là Nhân Vương. Dù sao khi đó hai mắt nàng cũng chỉ mở được một khe rất nhỏ, lại bị sốt đến mơ hồ, nhìn lầm cũng là chuyện thập phần bình thường.

"Đói bụng không? Hiện tại Bốn Vương lập tức phân phó..." Nhân Vương cũng không biết nên nói cái gì, nhưng nghĩ đến nàng hôn mê năm ngày không có ăn uống gì, vội vàng quay đầu định phân phó hai người Vô Hoa đi phòng bếp dọn làm điểm ăn.

Nhưng ngay lúc này, một tay Tổng Đại Mãnh vươn về phía mặt hắn.

"Để cho ta nhìn mặt của người."

Trong mắt nàng hiện lên một chút chờ mong, đồng thời bàn tay nhỏ bé đã với tới rất gần mặt nạ của hắn.

Động tác của hắn lập tức ngừng lại. Thân thể bỗng nhiên cứng đờ, toàn thân bất động.

Bên kia, ngay tại thời khắc này, bọn người Vô Hoa, Linh Âm, Lưu Vân và Lương Bác, từng người từng người một ngừng thở. Mặc kệ Nhân Vương phát hỏa hay chấp nhận, bọn họ cũng không dám lên tiếng một câu.

Nhân Vương vẫn không nhúc nhích, tùy ý để bàn tay Tổng Đại Mãnh tiếp cận mặt nạ của hắn. Trong lòng kích động cũng được, sợ hãi cũng được, hai người sớm đã thành hôn, chấp nhận hay không chấp nhận cũng chỉ có thể như vậy.

Tổng Đại Mãnh tràn đầy mong đợi đưa tay qua, run rẩy vươn tới bên tai của hắn, cầm lấy mặt nạ ngân tuyến. Nàng thấy hắn không cự tuyệt, cũng không hề né tránh, bất ngờ kéo lên...

Nàng cho rằng hắn nhất định có một gương mặt khác, trong lòng ôm một tia hy vọng cuối cùng, nhưng tia hy vọng đó cũng vỡ tan ngay khi chiếc mặt nạ bị tháo xuống.

Cũng giống như lần đầu khi nàng nhìn thấy, trên mặt hắn là chi chít những vết sẹo lồi hết sức rõ ràng, lốm đốm tàn nhang, ngũ quan xiêu vẹo, không hòa hợp như thế nào thì hiển hiện ra như thế ấy.

Trong lòng kinh ngạc, nhưng nàng không có buông tay, cũng không che gương mặt khó coi đó lại.

"A..." Có lẽ đây là lần đầu tiên chính mắt nhìn thấy chân dung Nhân Vương, Vô Hoa và Linh Âm đều nhìn không được kinh hô một tiếng, nhưng trong nháy mắt đã che miệng, không thể tin nhìn gương mặt trần trụi của Nhân Vương.

Ngay cả Lương Bác, người đã nhìn Nhân Vương lớn lên, cũng nhìn không được dời tầm mắt đi nơi khác. Chỉ có Lưu Vân trấn định điềm tĩnh, trên mặt ngoại trừ sự quan tâm sâu sắc đối với Nhân Vương thì không còn gì khác.

Nhưng mà, ngay sau đó, Tổng Đại Mãnh lại làm ra một động tác kinh người.

Trước mặt tất cả những người ở đây, hai tay nàng ôm lấy gương mặt khó coi của Nhân Vương, bất ngờ áp sát vào hắn, đôi môi không một chút huyết sắc không hề báo trước hôn lên đôi môi mang đầy vết sẹo của Nhân Vương.

Một khắc đó, trong chớp mắt, đôi đồng tử của Nhân Vương mở thật to, không thể tin nhìn nàng gần trong gang tấc.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Người gọi hành động khiêu khích này là đùa

Edit: Chickenliverpate

Nữ nhân này đang làm gì vậy!

Nhìn Tổng Đại Mãnh vô duyên vô cớ hôn mình đang ở gần trong gang tấc, ban đầu Nhân Vương vô cùng sửng sốt, sau đó đôi mắt tròn to không thể tin, nội tâm nhanh chóng hiện lên thắc mắc.

Cùng lúc đó, trong tích tắc, Tổng Đại Mãnh cũng mở to mắt, nhìn thì nhìn, như thế nào nàng vẫn hôn!

So với đương sự, những người khác càng chấn kinh hơn, càng không thể tin nhiều hơn, bọn họ tròn mắt cực kỳ kinh ngạc nhìn chằm chằm, thời gian qua nhanh, đôi môi hai người hỏa tốc tách ra.

"Nàng, nàng làm gì vậy..." Sắc mặt hai người đều đỏ ửng, Tổng Đại Mãnh đỏ mặt cúi đầu, Nhân Vương quay đầu vào bên trong giường, khăn trương như một tiểu hài tử.

Nhân Vương chưa từng cùng nữ nhân tiếp xúc thân mật như vậy, đây chính là lần đầu tiên, lại cùng với "xú nữ nhân" Tổng Đại Mãnh mà trước giờ hắn luôn miệng nói chán ghét, thô lỗ, thấp kém lại không có giáo dưỡng. Nhưng thật là kỳ quái, hắn lại không hề bài xích nộ hôn vừa rồi một chút nào, ngược lại khi nàng chạm vào môi lại có cả giác tê dại vô cùng thoải mái.

Cách đó không xa, đám người Lưu Vân, Vô Hoa, Linh Âm và Lương Bác thấy thế, đã lảng lảng lui ra ngoài nhưng vẫn không quên khép cửa phòng lại.

"Này, mấy người các ngươi..." Nghe thấy tiếng đóng cửa, Nhân Vương chợt quay đầu lại, mặc dù ánh mắt trên gương mặt đầy sẹo của hắn không phải là rất có thần, nhưng giờ phút này màu quang lại cực kỳ sắc bén.

Nhưng chỉ sau một giây, Tổng Đại Mãnh lại nâng gương mặt Nhân Vương lên, "bẹp" thêm một cái nữa.

Lần này, gương mặt đầy sẹo lồi lõm không có trật tự trong nháy đã đỏ như mông khi. Nói năng lộn xộn: "Tổng Đại Mãnh, nàng, nàng...khi dễ Bồn Vương không thể cử động có phải hay không..."

"Không, không có mà." Tổng Đại Mãnh đỏ mặt trả lời: "Ngươi là Vương gia, ta là vương phi, ngươi là phu quân của ta, ta hôn phu quân ta một cái, ngươi, ngươi có ý kiến sao?"

"Không..." Không dám đối diện với Tổng Đại Mãnh, Nhân Vương liền quay mặt vô tường, ngược mắt nhìn lên đỉnh màn. "Không, không ý kiến... Nhưng, nhưng mà, quá đột ngột, Bôn Vương còn chưa có...chuẩn bị sẵn sàng, lần sau nếu nàng có muốn làm như vậy, cần phải...báo trước một tiếng."

"Ách..." Tổng Đại Mãnh có chút kinh hãi, người này còn muốn báo trước cho hắn. Nàng còn tưởng về mặt tự nhiên của hắn là do tức giận cơ đấy.

"Nàng, nàng tỉnh dậy là tốt rồi." Ngôn ngữ của Nhân Vương nhanh chóng bình thường trở lại, hắn trừng mắt nhìn Tổng Đại Mãnh một cái, rồi nói: "Đội lất nữa Bôn vương phân phó phòng bếp làm cho nàng một ít điểm rồi mang vào phòng, đã mấy ngày nàng không có ăn cái gì rồi, nên bồi bổ thân thể thật tốt."

"Bồi bổ thân thể thì bồi bổ thân thể, ánh mắt ngươi nhìn ta như vậy là sao?" Đó là loại ánh mắt giống như có người thiếu nợ hắn mấy trăm vạn, Tổng Đại Mãnh không vui dùng tay chọc chọc vào ngực của hắn. "Ngươi nói chuyện cho đàng hoàng nha, ta lại không nợ tiền bạc gì của ngươi."

"Tổng Đại Mãnh, nàng đừng..." Xú nữ nhân này lại dùng tay chọc vào ngực hắn! Nhân vương trừng mắt, bị đẩy đẩy cả người hơi ngã về phía sau, hắn có chút mất tự nhiên chất vấn nàng: "Nàng có biết hành vi này của nàng là như thế nào không hả!"

Tổng Đại Mãnh cũng mở to mắt: "Có cái gì không ổn à?"

"Nàng gọi hành vi khiêu khích này là đùa!" Nhân vương khẩn trương nhìn nàng đắm đắm. "Nàng có hiểu hay không, cô nương tốt thì không nên làm như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Truyền khắp vương phủ

Trời ạ! Người ở cái thời không này lại bảo thù đến vậy! Nhưng Tứ Hiền thì không như vậy! Vẫn nên nói là, chỉ có Nhân Vương mới như thế. Liên tục cảm thấy xấu hổ, cũng xem như là quá ngày thơ đi.

Chớp mắt ội tâm Tổng Đại Mãnh như vạn mã bồn dâng, nàng ra sức kiềm chế hành động muốn đập hắn ngay tức khắc xuống, hai tay gác ở trước ngực, vô vị nói: "Bản vương phi cũng chưa từng nói bản thân mình là một cô nương tốt."

Một số người cho rằng nàng thô lỗ, thấp kém, dã man, là một xú nữ nhân ham hư vinh! Nhưng vào lúc này lại nói nàng là một cô nương có nguyên tắc, chuẩn mực, thật không thể tin được.

"Bản vương mặc kệ ngươi!" Thấy nàng lại không để ý chút nào, nhất thời trong lòng Nhân Vương có chút nổi giận, cô nương nhà nào cũng như vậy sao?

Hắn hướng về phía cửa rồi trầm giọng dặn dò, "Luu Vân!". Luu Vân liền mở cửa đi vào, mặt không hề có cảm xúc cung kính nói: "Vương gia có gì phân phó."

"Bản vương muốn đi thư phòng."

"Vâng, thuộc hạ sẽ đến ngay."

Rất nhanh, dưới sự giúp đỡ của Luu Vân giúp hắn đeo mặt nạ, sửa sang xiêm y rồi đỡ vào xe đẩy. Mỗi một bước, Nhân Vương cũng chưa có bộ dáng phục tùng Tổng Đại Mãnh, mãi đến khi ra khỏi cái cửa này. Thay vì nói không nhìn, nhưng trên thực tế là không dám nhìn mà thôi.

Thấy hắn rời đi, một lần nữa Tổng Đại Mãnh trở về giường, rất nhiều ngày nàng đã không ăn cơm, căn bản thân thể cũng không có sức lực để chống đỡ. Mãi đến khi Vô Hoa và Linh Âm bung đồ ăn nóng hôi vào đây, nàng mới ngồi dậy tiếp.

Cuối cùng cũng khôi phục được một chút sức lực, nên nàng đi ra ngoài tản bộ hóng mát một chút, kết quả là nàng đi tới nơi đâu, nơi đó đều đang bàn luận cùng một đề tài: "Này, ngươi có nghe nói gì không, sáng sớm hôm nay thời điểm Vương phi tỉnh lại hôn Vương gia đấy..."

"Đúng đấy đúng đấy, ta cũng nghe nói, hiện tại trên dưới vương phủ đều biết Vương phi và Vương gia hôn môi..."

"Tiếp sau đó có phải là hai người bọn họ sẽ tương thân tương ái, cũng không có đầu võ mồm như trước nữa nha..."

"Ta xem ta xem, rất có khả năng này! Ngươi không thấy sao, mấy ngày trước Vương phi sốt cao không bớt, Vương gia đều ở bên chăm sóc Vương phi không rời nửa bước..."

"Thật sự rất bất ngờ, Vương gia trưởng thành như vậy, bộ dáng Vương phi cũng không tệ, lẽ nào người thích Vương gia..."

"Không phải Vương phi thích cái người ở trong cung được hoàng thượng ban cho kim bà ngự y kia sao..."

"Chớ nói lung tung, hiện tại tình cảm của Vương gia và Vương phi rất tốt..."

Chỉ cần nơi đó có nha hoàn hạ nhân thì sẽ nghe những đoạn đối thoại như vậy. Đặc biệt là sau khi nhìn thấy Tổng Đại Mãnh đi ra tản bộ với một bộ mặt tức giận, thì những lời thì thầm với nhau đó không dừng lại được.

Đến cùng là ai đã truyền ra chuyện này?

Đột nhiên Tổng Đại Mãnh quay đầu lại, ở phía sau Linh Hoa và Vô Âm cũng đang tròn to mắt, nhất thời nàng liền dừng bước, rồi cúi đầu ta nhìn người người nhìn ta, không dám nói lời nào.

"Đúng là các người?" Thấy thế, nàng híp mắt lại rồi khẽ mím môi.

Lúc đó, bên trong phòng có Lưu Vân cùng với quản gia Lương Bạc ngoài ra còn có hai nha hoàn ở trước mặt này, Lưu Vân là người hiểu chuyện, ngoại trừ Nhân Vương, hẳn tuyệt đối không có nhiều lời với người khác, mà Lương Bạc càng không thể, càng không thể tám với những nha hoàn đó, xem ra chỉ có thể là Vô Hoa là Linh Âm.

"Chuyện này, chuyện này không phải là chuyện tốt sao." Vô Hoa nhỏ giọng đáp lời, Linh Âm cũng phụ họa theo, "Đúng đấy Vương phi, ngược lại người cũng nói rồi, người là Vương phi, Vương gia là phu quân của người, người thân mình là phu quân, chuyện đó cũng bình thường."

Hừ, những chuyện này các nàng đều đã nghe trộm hết rồi!

"Đừng đi theo ta, tự ta đi dạo một chút, ta chỉ đi vòng vòng ở trong phủ, cũng sẽ không lạc đường." Tổng Đại Mãnh không để ý tới, nói xong lời này nàng liền xoay người rồi đi. Thật là, nếu ở nào đó có nữ nhân thì nơi đó sẽ có chuyện tám, nàng chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh một chút.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Nói bậy

Một đường đi dạo, vương phủ rất lớn, nhưng cũng không đánh mất vẻ hoa lệ ấy.

Bọn họ nói, nàng sốt rùng rờ suốt năm ngày. Mà người ở bên cạnh trông chừng nàng, đó chính là Nhân Vương tay chân tàn tật kia.

Đi đến mỗi nơi, nàng đều dừng lại mấy phút, mắt nhìn lơ là rồi cẩn thận nghĩ trong lòng. Nàng vì Trầm ngự y mới trở nên như vậy, mà bây giờ, rốt cuộc nàng cũng đã nghĩ thông suốt, mặc kệ là Trầm ngự y hay Trầm Ngạo của nàng, cũng sẽ không tiếp tục thuộc về nàng nữa. Trời cao đưa nàng tới đây, thì tự trời cao cũng đã sắp xếp.

Ví dụ, nếu nàng không đi bóc hoàng băng thì cũng sẽ không có người nào đi bóc hoàng băng, cũng không có nữ nhân nào nguyện gả cho Nhân Vương.

Lại như Khôi để nói, muốn nàng ở đây ba năm để phụ tá Nhân Vương đăng cơ.

Thời điểm, nàng đột nhiên tỉnh lại nàng nhìn thấy Nhân Vương thì một khắc đó nàng đã nghĩ thông, Trầm Ngạo đã là người của quá khứ, Trầm ngự y là thượng đế phái tới thử thách nàng. Mà nàng càng tin tưởng, tình cảm có thể bồi dưỡng lên. Chỉ ít vào giờ phút này, nàng cũng không có chán ghét Nhân Vương như trước nữa.

Còn Trầm ngự y, cứ để cho hắn phai nhạt dần đi. Ngoại trừ ở chỗ này nàng phụ tá Nhân Vương đăng cơ thì nàng cũng không muốn tìm những thứ khác.

"Vương phi." Buổi trưa, đột nhiên Vô Hoa và Linh Âm đi vào trong trong đình Như Ý ở hòn non bộ tìm Tổng Đại Mãnh. Lúc đó, nàng đang ngồi trong đình Như Ý thưởng hoa, lúc hai nha hoàn kia nói chuyện thì khóe miệng còn chứa những ý cười, "Bữa trưa đã chuẩn bị xong, Vương gia kêu nô tỳ đến đây gọi người vào dùng bữa cùng với Vương gia."

Không biết trong đầu hai người này đang nghĩ cái gì, Đại Mãnh cũng không có quan tâm, dù sao hôn cũng đã hôn rồi, huống hồ nàng cũng không phải là người chủ nghiêm khắc, các nàng vui mừng là tốt rồi.

"Người đến rồi." Xem ra Nhân Vương cũng đã sớm đến. Hắn vừa nhìn thấy Tổng Đại Mãnh, trong lòng lại bắt đầu sôi sảng lên, ngực cũng phập phồng theo. Sau đó, liền vội vàng dời tầm mắt ra chỗ khác rồi nói với Vô Hoa đang đứng ở phía sau Đại Mãnh rằng: "Người còn không mau đi lấy ghế cho Vương phi ngồi."

"Vâng, Vương gia..."

"Không cần phải phiền toái như vậy, ta tự có tay." Tổng Đại Mãnh liền đi trước Vô Hoa một bước lấy cái ghế ngồi lên. Vô Hoa và Linh Âm thấy thế liền lui sang một bên. Nhân Vương thấy vậy thì trong lòng có chút không thoải mái, "Bốn vương tốt với ngươi, ngươi không muốn sao?" Cũng không hiểu sao trong lòng lại lo lắng, cũng không biết lo lắng cái gì.

"Vậy lúc ngươi hôn ta một cái, tại sao sau đó ngươi liền chạy?" Tổng Đại Mãnh cầm lấy chiếc đĩa, gấp một miếng thịt bỏ vào miệng. Mặc kệ là có hình tượng gì ở trước mặt Nhân Vương.

Chuyện này không nên đề cập tới cũng còn tốt, vừa nói đến, mặt Nhân vương lại đỏ lên. Sau đó, mặt của hắn nghiêng sang một bên rồi dùng giọng nói lạnh lùng nói: "Bốn vương còn có những chuyện khác muốn làm, làm sao lúc nào cũng có thời giờ để trông chừng ngươi."

"Hả, thật sao? Nhưng ta nghe nói, ngươi ở trong phòng trông chừng ta tận năm ngày, chẳng lẽ là do bọn họ đoán mò?"

"Nói vậy." Nhân Vương phủ nhận ngay tức khắc, mắt cũng không dám nhìn Tổng Đại Mãnh nữa, "Sao bốn vương lại bảo vệ ngươi, nếu đó là sự thật, thì bây giờ bốn vương thật hối hận."

"..."

Thấy hắn mâu thuẫn giống như một hải tử bình thường, mặt Tổng Đại Mãnh xạm mặt lại, trong lòng cũng có chút gọi là say mê. Đến cùng Vương gia này có đang chán ghét nàng hay không chán ghét nàng? Tốt xấu gì cũng có một tín hiệu!

Chưa từng thấy người nào trước sau lại mâu thuẫn như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Vương gia thay đổi

Rõ ràng là trông nom nàng đến năm ngày, nhưng lại không có phủ nhận. Nếu hắn không có đối với mình tòi tệ như vậy ngược lại hắn rất quan tâm, tổng đại mãnh vẫn đang còn hoài nghi con mắt của chính mình một phen.

Cũng xem như là nàng thấy rõ, cái tên này rõ ràng là không có chán ghét mình nhưng lại không muốn thừa nhận.

Cũng giống như nàng, không muốn thừa nhận trong tận đáy lòng còn có một người vẫn chưa triệt để biến mất. Nhưng nàng biết rõ, có ra sao thì cũng không nên lạnh nhạt.

Trên bàn cơm, Tổng Đại Mãnh lắc lắc đầu rồi thở dài một tiếng. Nhìn nàng đột nhiên thay đổi như vậy, Nhân Vương hít mắt lại, nói chuyện có chút lạnh lẽo nhưng lại cực kỳ rồi rắm: "Đừng tưởng rằng bốn vương tìm ngươi về đây là thừa nhận ngươi, trong lòng bốn vương vị trí Vương phi của ngươi còn rất xa."

"Ta biết, ta biết, yêu cầu của Vương gia rất là cao." Tổng Đại Mãnh nhăm chán cười cười, ngược lại hắn có thừa nhận hay không, nàng cũng không đau không ốm gì.

"Ngươi... Ngươi nói đúng, xác thực yêu cầu của bốn vương rất là cao." Nghe nàng nói như vậy, Nhân Vương có hơi giận, nhưng đảo mắt một cái là giọng nói liền thay đổi, "Giống như ngươi, là một nữ nhân thô lỗ thấp kém, ngang tàng bạo ngược, ham hư vinh, nếu không chọn bốn vương thì ngươi cũng không có lựa chọn khác, sao bốn vương lại gặp phải nữ nhân như vậy?"

"Vâng, vâng, vâng, ngươi nói quá đúng rồi. Ta thô lỗ, thấp kém, còn ngang tàng bạo ngược ham hư vinh." Tổng Đại Mãnh gật đầu đáp ứng, hiện tại hắn nói cái gì nàng đều nghe theo, cũng không không muốn cãi nhau nhiều với hắn.

Dù sao mình bị ốm, những ngày gần đây đều là hắn ở bên cạnh mình chăm sóc mình không rời nửa bước.

"Tổng Đại Mãnh, sao ngươi có thể nói chính mình như vậy?" Nhân Vương bất mãn trừng mắt nhìn một cái, nhưng nàng cũng xem như chưa có gì xảy ra mà cứ thản nhiên ngồi ăn cơm, quả thực hắn không nhìn thấu được đây là một nữ tử như thế nào.

Tổng Đại Mãnh ngẩng đầu lên nhìn một chút, rồi lại cúi đầu xuống ăn cơm. Ở trong lòng nàng nói thầm, quả thật nàng cũng không dám tưởng tượng tên Nhân Vương này rốt cuộc là một nam nhân như thế nào.

Trên bàn cơm yên tĩnh một hồi, Nhân Vương lại không nhịn được nói tiếp: "Bữa tối bốn vương không có ăn cơm trong phủ, ngươi nhớ có một mình ngươi ngươi cũng phải ăn cơm. Bốn vương thật vất vả lắm mới cứu ngươi trở về, ngươi nhớ bồi dưỡng thân thể mình cho tốt có như thế ngươi mới có thể hầu hạ bốn vương tốt được."

"..."

"Sao ngươi không hỏi bốn vương một chút là vì sao bốn vương không ăn?" Thấy Tổng Đại Mãnh không nói lời nào, Nhân Vương hơi gấp gáp. Nàng lại im lặng như vậy, hẳn có chút không quen.

"Ồ." Lúc này Tổng Đại Mãnh mới theo ý hần mở miệng hỏi, "Vậy ngươi đi đâu vậy?"

"Phụ hoàng kêu bốn vương tiến cung, đêm nay bốn vương dùng bữa ở trong cung." Nhất thời trong lòng thở phào nhẹ nhõm, một mặt Nhân Vương rất miễn nguyện, "Vì vậy, ngươi không cần chờ bốn vương, tối nay bốn vương sẽ không trở về."

"Ồ."

Tổng Đại Mãnh chỉ đáp lại một tiếng, trong lòng Nhân Vương lại bắt đầu không thoải mái, sao nữ nhân này lại lạnh nhạt như vậy? Nhưng Nhân Vương vẫn nhìn xuống, không quá rầy phần yên tĩnh này nữa. Chính hần cũng không biết vì sao mình lại trở nên mâu thuẫn như vậy nữa, rõ ràng là trong miệng nói không thừa nhận, nhưng hiện tại trong lòng hần rất là rối rắm.

Đến tốt cùng là hần đang ghen ghét nàng hay là nàng vẫn có đáng ghét?

Chăm sóc nàng năm ngày năm đêm, cuối cùng là thừa nhận nàng hay là không thừa nhận nàng?

...

Trong thư phòng, hai mắt Nhân Vương nhìn chăm chăm văn kiện ở trước, nhưng trong lòng lại cực kỳ rối rắm. Khi thì hần nhếch miệng lên cười như không cười, khi thì thở dài một tiếng, khi thì lắc đầu, khi thì nhíu mày lên rồi trừng mắt với đôi vật ở phía trước.

Lại lần nữa tâm trạng hần lại bối rối đầy nghi hoặc như vậy, đến tốt cùng là hần bị làm sao?

"Vương gia. Người thay đổi rồi." Thấy Nhân Vương bối rối nghi hoặc như vậy, Lưu Vân không nhịn được cười hỏi, "Từ khi Vương phi đến Vương phủ, người liền không giống như trước. Người đối với Vương phi, hình như không có chán ghét."

Nhân Vương ngẩn ra, hần thay đổi, thật không? Là bởi vì Tổng Đại Mãnh?

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Thật sự

Edit: Chickenliverpate

"Lưu Vân, sao ngươi nói vậy?"

Nhân Vương giật mình, trong lòng chợt xuất hiện một loại cảm giác xao xuyến khó tả.

Hơn nữa, sau khi nghe những lời của Lưu Vân, dường như cảm giác kì lạ mà Tổng Đại Mãnh mang đến cho hần có vẻ đã sâu hơn một tầng.

"Vương gia, trước khi Vương Phi gả vào Vương phủ, cho đến bây giờ, người đều ăn nói rất có ý tứ. Ngày thường, ngoại trừ trao đổi với Hoàng thượng và Trầm Ngự y, rất hiếm khi nói chuyện với người khác, lại càng không thể bộc lộ ra mặt sự khấn trương, rối rắm và những cảm xúc mâu thuẫn. Tính tình lại rất lạnh lùng." Lưu Vân cười nói, khóe miệng nở một nụ cười yếu ớt: "Sau khi Vương Phi đến đây, Người bắt đầu nói nhiều hơn, cười nhiều hơn, giận dữ cũng nhiều hơn, đôi lúc đấu võ mồm với Vương Phi như một tiểu hài tử. Hiện giờ, ngoại trừ trong lòng Người xuất hiện thêm rất nhiều những cảm xúc mà trước đây không có khả năng xuất hiện, người còn có thể quan tâm người khác, chiều chuộng người khác, biến hóa lớn như vậy, thuộc hạ thấy được, Vương gia, Người đã thật sự thay đổi."

Vị Vương Gia đang ở trước mắt này, chính là Vương gia mặt lạnh mà bọn hần đi theo trước kia sao? Thay đổi lớn như vậy, tuyệt đối là công lao của Vương Phi rồi.

"Bốn Vương... thật sự đã thay đổi sao?" Nghe Lưu Vân nói chuyện cả buổi, cảm giác kì lạ trong lòng đã làm phiền hần mấy ngày nay đang dần dần sáng tỏ. Lưu Vân đáp: "Vương Gia, là thật."

Ngay cả một người luôn ít nói như Lưu Vân cũng cảm khái như vậy, xem ra hần đã thật sự thay đổi. Nhân Vương nhắm mắt lại, rồi chậm rãi mở mắt ra, nhẹ giọng thở dài: "Là vì Tổng Đại Mãnh sao, nữ nhân kia thô lỗ tùy hứng như thế, lại còn có chút ngu xuẩn, nhưng hiện tại Bốn Vương đối với nàng thật sự là một điểm chán ghét cũng không có."

"Vương Gia, có thể Người đang dần dần chấp nhận Vương Phi." Lưu Vân cảm thán. "Nữ tử có thể thay đổi Vương Gia, chỉ sợ ít càng thêm ít, mà hiện tại, Vương Phi chính là người đầu tiên. Thuộc hạ cho rằng, thực ra Vương phi rất tốt, so với bất luận nữ tử nào cũng đều rất tốt."

"Người cũng thấy như vậy sao?" Hiện tại chỉ cần nghe được bất kỳ một chữ nào liên quan đến Tổng Đại Mãnh, trong lòng giống như có một dòng nước ầm ập chảy vào. Lúc này gương mặt Nhân Vương đỏ bừng, hẳn vẫn không hiểu cái cảm giác sâu sắc này đối với Tổng Đại Mãnh: "Bỏ Vương đối với Tổng Đại Mãnh, thật sự không chán ghét."

Hắn xác định chính mình không chán ghét Tổng Đại Mãnh, cũng đồng ý với cách nói của Lưu Vân về việc hắn đang dần tiếp nhận Tổng Đại Mãnh, lại càng biết rõ bản thân ít nhiều cũng có một chút cảm giác vi diệu đối với Tổng Đại Mãnh.

Lưu Vân nhoen miệng cười: "Đúng vậy, Vương Gia, có lẽ Người đã thích Vương Phi rồi."

Những án văn chương, thư tịch trước mắt ngay tại thời điểm này hết thấy bỗng nhiên biến thành gương mặt của Tổng Đại Mãnh.

Đáy mắt Nhân Vương bắt đầu gợn sóng:

"... Thật sự."

...

Chớp mắt đã đến giờ Tuất, mặt trời đang lặn dần về phía tây, hoàng hôn buông xuống khiến vạn vật trông có vẻ mông lung mờ ảo.

Tổng Đại Mãnh đang trên đường đi đến phòng bếp, thỉnh thoảng xoay đầu nhìn một cái xem có người nào đi theo hay không. Bởi vì sau khi tỉnh lại, ngoài trừ lúc dùng bữa trưa, thời gian còn lại, dường như Vô Hoa và Linh Âm đều đi theo nàng, việc này khiến cho nàng cực kì phiền não.

Trong Vương phủ là một hình ảnh hài hòa yên tĩnh, nha hoàn, hạ nhân, khi nhìn thấy các nàng không chỗ nào không chào hỏi. Đôi khi nàng cũng có suy nghĩ, nếu cứ sống như vậy ở Nhân vương phủ cũng rất tốt. Nhưng chỉ cần nhớ đến lời nói của Khôi Đế, trong nháy mắt tinh thần cũng trở nên phấn chấn. Ừm, nàng nhất định phải trở về thế kỷ hai mươi mốt!

Ở nơi đó, có một nam tử tuấn lãng gọi là Trầm Ngạo, đó là người nàng yêu sâu đậm.

Về phần Trầm Ngự y ở thời không này, nàng đã buông tay.

Đêm nay Nhân Vương không trở về vương phủ, điều đó cũng rất hợp ý nàng. Cũng đã lâu chưa gặp Tứ Hiền, nàng đến phòng bếp giải quyết bữa tối, nghĩ thầm có lẽ còn có thể gặp Tứ Hiền. Dù sao đối với nàng mà nói, Tứ Hiền chính là bằng hữu duy nhất của nàng ở đây. Thời điểm nàng thương tâm khổ sở vì Trầm Ngự y, Tứ Hiền cũng đã xuất hiện để giúp đỡ nàng, ngày thường tại phòng bếp ăn cơm, đối xử với nàng cũng không tệ.

Trụ phòng yên ắng, bốn bề vắng lặng. Trước khi nàng tiến vào, đã thấy ánh đèn sáng trưng hắt ra ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Thương nộ hôn đi

"Nghe nói hôm nay Nhân Vương của chúng ta hôn Vương phi, ta cảm thấy không có khả năng này lắm!"

Chợt có một ánh sáng lên, Lãnh Tứ Hiền đang ngồi ở đó, hẳn cũng không có quay đầu lại và hình như hắn đã đoán được người đến là ai.

Không có chỗ để trốn. Hắn cúi thấp đầu rồi nhẹ nhàng uống một ngụm trà. Cái bộ tóc dài dày đặc và đen như mực tàu lúc này nó như một thác nước, nó được buông thõng xuống dọc theo bờ vai của hắn vô cùng bóng loáng và mềm mại. Hai đôi lông mi đen như mực và dài như bàn chải, nó chỉ hơi giật giật, trong mọi thời khắc đôi mắt sâu sắc kia nó tỏa ra từng tia từng tia sắc khí ma mị.

"Cho nên?" Tâm tình Tổng Đại Mãnh khá tốt, nàng cũng không có khách khí với Tứ Hiền nên nàng đi thẳng vào luôn và bưng một bát cơm ngồi đối diện với hắn để ăn.

Nhưng mà cũng phải là tâm tình không tốt, nhưng hình như tâm trạng của Tứ Hiền có chút không tốt lắm!

"Cho nên ta muốn nghe chính tai người trong cuộc nói một chút, đến tốt cùng là chuyện như thế nào?" Chén trà ở trên bàn khẽ dao động, các ngón tay thon dài cứ nhẹ nhàng trượt đi trượt lại trên chén trà, ánh mắt Tứ Hiền có chút căng thẳng, tập trung nhìn Tổng Đại Mãnh, "Không phải mấy ngày trước còn có người nào đó muốn sống muốn chết vì một người đàn ông nào đó sao? Sao bây giờ lại coi trọng Vương gia? Nhanh như vậy liền thay đổi rồi sao?"

"Người có ý gì?" Tổng Đại Mãnh có chút không vui, nàng bỏ bát cơm xuống rồi ngược mặt lên trừng mắt nhìn chằm chằm Tứ Hiền, "Ta vì ai mà muốn sống muốn chết thì đó là chuyện của ta. Coi như ta thay đổi, vậy đó cũng là chuyện của ta."

"Biết đó là chuyện của người, ta chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi." Thấy nàng tức giận, Tứ Hiền liền thay đổi thái độ, rồi cười cười nói: "Chẳng lẽ người không xem ta là bằng hữu, ta chỉ nói đùa một chút... Nhưng mà, người thật sự thích Vương gia sao?"

"Không biết." Sắc mặt Tổng Đại Mãnh có chút tốt hơn, hiện tại nàng không muốn nghe bất cứ chuyện gì liên quan đến người đó nữa. Dù cho chỉ là tùy tiện hỏi vài câu, cũng có thể làm cho nàng đau lòng tiếp rồi.

"Vậy sao người lại hôn Vương gia?" Giờ phút này cái người nam nhân có dung mạo tuyệt mỹ này lại đang ghen sao, hắn không cam lòng mà tuyên thệ, "Ngoại trừ thân phận Tứ Hiền ta có chút thấp kém, nhưng Vương gia có chỗ nào hơn ta? Hôm nay người hôn cái tên Vương gia xấu xí kia, ngày mai ta nhất định sẽ làm cho người cam tâm tình nguyện hôn ta."

"..."

Nàng lại im lặng, người có bệnh thì nên đi tìm đại phu. Nàng tiếp tục ăn và mặc kệ hắn.

Nàng không trả lời, hình như Tứ Hiền cảm thấy có chút vô vị. Nhưng hắn lại không nói tiếp, hắn lấy hai tay đỡ lấy cằm và khuôn mặt tuyệt mỹ kia cũng không có nhúc nhích cười nữa mà chỉ nhìn về phía nàng thôi.

Cũng không biết đến cùng là Lãnh Tứ Hiền lấy loại tâm tình gì để tiếp cận gần gũi với nàng, bàn về dung mạo thì trên đời này hắn là người số một có dung mạo tuyệt nhất, bàn về vóc người thì hắn càng hoàn mỹ, ngoại trừ thân phận bình thường, nhưng một mỹ nam tuyệt sắc như hắn sao mỗi ngày lại nhìn chăm chăm nàng?

Tổng Đại Mãnh nheo mắt lại, trong miệng đang nhai cơm nhưng trong lòng nàng rất đang là phân tâm, khi thì nghĩ ý tứ của Lãnh Tứ Hiền là gì, khi thì lại nghĩ Vương gia ở trong hoàng cung như thế nào, chẳng lẽ không cần nàng giúp đỡ, hoàng đế cũng sẽ giao ngôi vị cho hắn?

Ăn uống no đủ rồi thì nàng chuẩn bị đứng lên rồi đi, ai biết Tứ Hiền lại không đồng ý để cho nàng đi.

"Tuy suy đi tính lại ta cảm thấy ta bại bởi một kẻ tàn phế." Người này trực tiếp dồn nàng vào góc tường rồi hắn lấy tay nâng cằm nàng lên, giờ phút này môi nàng và môi hắn gần trong gang tấc, "Người xem ta đẹp đến thế này, không bằng, người thưởng cho ta một nụ hôn đi."

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Lãnh Tứ Hiền, xem như người lợi hại!

Tứ Hiền vừa dứt lời, cái đôi môi mê hoặc kia liền muốn hôn nàng.

Mất thấy môi hai người gần tiếp cận với nhau, trong lòng Tổng Đại Mãnh quỳnh lên, nàng cũng không biết phải làm sao, rồi nàng giơ bàn tay lên, trong nháy mắt liền hung hăng tán vào mặt Tứ Hiền.

Bốp! Một cái tát vang vọng cả nhà bếp, thậm chí còn vang vọng ra tới hành lang con đường dẫn vào bếp.

Trong không khí, ống tay áo của Tứ Hiền cứ lượn ở trước mặt nàng, hắn tròn to mắt ra nhìn nàng với một vẻ mặt rất là kinh ngạc. Mà vào lúc này, cái dung mạo tuyệt mỹ của hắn không cái gì để sánh nổi, năm đầu bàn tay được in sâu trên mặt hắn.

"Tổng cô nương, cô đánh ta." Một lúc lâu, Tứ Hiền mới phản ứng lại, một tay hắn sờ sờ khuôn mặt vừa mới bị nàng tát, một khắc đó hắn cảm thấy "đau, rất đau". Hắn bắt đầu ủy khuất lên, "Ta chỉ muốn hôn người một cái, vẫn chưa có ý đồ gì không an phận, người lại đối với ta như vậy..."

Giọng nói kia, nói ra thật là khiến người ta rất đau lòng.

Vốn là trong lòng Tổng Đại Mãnh có chút hồ thẹn, nàng không nên động thủ với hắn. Nhưng mà sau khi nghe hắn nói lời đó, trong nháy mắt thì sự hồ thẹn đó của nàng lại hoàn toàn không có, "Chẳng lẽ hôn ta là không có ý đồ không an phận? Người đừng quên, ta là Vương phi! Người dám làm như thế, ta liền nói chuyện người lên lút vào trong vương phủ, để Vương gia nghiêm trị người, dù cho người có to gan lớn mật."

"Thật sao?" Tứ Hiền không những không giận mà còn cười nói, "Vậy ta liền nói chuyện người lên lút chuẩn ra vương phủ cùng người tình, để Vương gia cố gắng trị người, xem ai trị được ai."

"Người..." Tổng Đại Mãnh tức đến nghẹn lời, rồi trừng hai con mắt hung ác nhìn hắn, "Xem như người lợi hại?"

Nàng thật muốn lột da người này ra, hắn lại dám uy hiếp mình. Dù nói lòng dạ đàn bà là độc ác nhất, nhưng mà theo cái nhìn của nàng thì người đẹp Tứ Hiền trước mắt này, so với những nữ nhân hiểm độc bình thường thì hắn cao hơn một bậc.

"Vậy ta không khách khí rồi." Tứ Hiền liền cúi đầu, đôi môi mòng như chuồn chuồn lướt nước của hắn hình như vừa mới hôn ở trên môi nàng, sau đó hắn nhanh chóng lùi về sau. Lúc đi, hắn rất là hài lòng liếm liếm môi, dương dương đắc ý, "Hôn được rồi."

Chờ Tổng Đại Mãnh phản ứng lại, thì đã không nhìn thấy bóng dáng hần, nàng tức giận đến giậm chân: "Lãnh Tứ Hiền, đừng để cho lão nương lại nhìn thấy ngươi." Bằng không nàng sẽ làm thịt hần!

Cũng tốt, bốn bề đều vắng lặng, nếu bị người khác nhìn thấy rồi báo lại cho Nhân Vương, không thôi hần sẽ lấy cái tên "Hồng Hạnh" khó nghe đó đi so với cái tên của nàng.

Tổng Đại Mãnh ra sức lấy nước rửa đi chỗ bị hôn lúc nãy, mãi đến khi cảm thấy không còn mùi thơm đặc biệt của cái tên Lãnh Tứ Hiền kia rồi nàng mới rời khỏi bếp trở về phòng. Nàng cũng không biết vì sao, cho dù dung mạo Tứ Hiền có tuyệt sắc phức lệ đến đâu thì nàng đều bài xích, còn có, chỉ có hôn ở miệng một cái, mà nàng còn ra sức rửa sạch. Ai mà không điên cuồng, mà Lãnh Tứ Hiền càng không có bệnh ngoài da, vậy tại sao nàng lại bài xích như vậy?

Nàng nằm ở trên giường, lăn lộn qua lại ngủ cũng không yên. Trong đầu đều không ngừng nhớ lại chuyện xảy ra hôm qua, dần dần nàng nhắm hai mắt lại, không biết ngủ từ lúc nào. Ở trong mơ, nàng nhìn thấy một người cầm đại thiết chùy bằng sắt đánh vào mặt Tứ Hiền, nhưng không chỉ là đánh cho hần hần quý xuống đất xin tha mạng, trái lại hần còn cướp đoạt được chùy sắt lớn đó rồi áp lên người nàng tiếp tục tập kích như cuồng đạo.

Chuyện này quả thật là một con ác mộng!

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Không có chuyện gì thì nghỉ ngơi đi!

Ngày thứ hai, Tổng Đại Mãnh tỉnh lại với một vẻ tiêu tụy hốc hác, rõ ràng là một giấc mộng, nhưng hình như nó rất giống sự thật. Sau đó, nàng đuổi theo Tứ Hiền rồi đánh hần rất lâu, thật vất vả mới đuổi được hần nên nàng định cho hần một gậy, thì lúc đó nàng đột nhiên tỉnh lại.

Nàng mở mắt ra thì phản ứng đầu tiên chính là liếc mắt nhìn bên người, nhưng lúc này bên cạnh lại trống rỗng, cũng không có bóng dáng của Nhân Vương. Đang sửng sốt thì nàng đột nhiên nhớ tới bữa trưa hôm qua Nhân Vương có nói với nần. ..., lúc này nàng mới chợt hiểu ra.

Sau khi nàng tỉnh lại thì Vô Hoa và Linh Âm liền đến thay y phục trang điểm cho nàng rồi sau đó nàng đi đến thiên sảnh dùng cơm sáng. Năm ngày nàng bị sốt, nên hiện tại thân thể chưa có khôi phục hoàn toàn, ngoại trừ đi lại ở trong phủ Nhân Vương, thì nàng nhớ lại trong thời gian ngắn này nàng cũng không có đi khỏi cái vương phủ này.

Đột nhiên nàng nghĩ đến Lãnh Tứ Hiền cưỡng ép nàng và cướp đi nộ hôn của nàng, nghịch tới đây nàng cũng không tránh khỏi việc đỏ mặt. Nói không hề hợp là giả, lấy dung mạo lạnh nhạt của hần, thật có thể nói là thế gian này khó có được một người ưu tú như vậy. Đừng nói thế gian này chỉ có nữ tử, chỉ sợ nam nhân nào nhìn thấy Tứ Hiền tim sẽ đập nhanh hơn, huống chi một người ưu tú như vậy đêm qua lại giống như một tên vô lại hôn nàng. Tuy chỉ như là chuồn chuồn lướt nước, nhưng lại làm cho nàng cảm thấy bên môi của mình nóng rất như mới vừa bị hôn hồi hôm qua vậy.

Đáng ghét! Sao lại nhớ đến cái tên thảo phạt Lãnh Tứ Hiền kia rồi? Tổng Đại Mãnh cực kì cố gắng để trong đầu mình không nhớ lại cảnh tượng kia, nàng nhất định phải mau mau quên cái nộ hôn kia đi.

Buổi tối nàng không có đi vào nhà bếp dùng cơm, mà nàng trực tiếp ăn ở thiên sảnh. Mà đến tận khuya thì rốt cuộc Nhân Vương cũng trở về. Thiên Sơn và Lưu Vân đưa hần về trong phòng đóng cửa lại rồi mới rời đi, Tổng Đại Mãnh liền qua phụ giúp hần đẩy xe về trước giường.

"Từ chiều hôm qua đến nay ngươi đều ở trong hoàng cung sao? Hoàng Thượng giữ ngươi lâu như vậy, Hoàng Hậu không có ý kiến gì chứ?" Nàng cẩn thận dịu thân thể nặng trĩu của hần đến mép giường, vừa thở hắt hắt hỏi hần.

Bên dưới mặt nạ, vẻ mệt mỏi tràn đầy trong đôi mắt Nhân Vương. Nhưng hần chỉ lắc đầu an ủi: "Nếu Hoàng hậu lại có ý kiến, bà ta có thể làm gì chứ? Nàng không cần phải lo lắng, bà ta có muốn tiếp tục đẩy ta vào chỗ chết như thế nào chẳng nữa, cũng sẽ không làm gì dưới ánh mắt của phụ hoàng được, và lại không phải còn có Lưu Vân và Thiên Sơn sao?"

Ngược lại cũng đúng. "Thôi nhanh đi ngủ đi, muộn rồi." Cuối cùng nàng cũng dịu hần đến bên giường, rồi cởi áo khoác ra đắp chăn mỏng lên, Tổng Đại Mãnh cũng nghiêng người nằm ở một bên sau đó nhắm hai mắt lại. Cũng không biết là tại sao, ban ngày nàng đau khổ dẫn vật vì một nộ hôn mà Tứ Hiền đã hôn ngày hôm qua, vào lúc nhìn thấy Nhân Vương, thì trong đầu nàng không còn có một chút xiêu hình bóng nào của Tứ Hiền nữa.

Chẳng lẽ là nàng đang bắt đầu chấp nhận Nhân Vương sao? Kéo theo những nghi vấn này, lần thứ hai nàng tiến vào mộng đẹp. Không có Tứ Hiền quấy rối, không có làm phiền trong mộng, đêm đó nàng ngủ rất là bình yên.

Vốn định tìm cơ hội thăm dò Nhân Vương chuyện Thái tử cướp giật ngôi vị hoàng đế, chỉ khi hần đăng cơ thì nàng mới trở về thế kỷ 21 được. Nhưng đến giờ Thìn sáng sớm hôm sau nàng mới tỉnh dậy, thì không thấy Nhân Vương ở bên người.

Sau đó từ trong miệng hai người Vô Hoa và Linh Âm nàng mới biết được, sáng sớm Nhân Vương tỉnh dậy liền được Thiên Sơn và Lưu Vân hộ tống vào cung tiếp. Và nàng đã ở đây chờ hần, chờ cả một ngày, chờ đến lúc hần trở về thì trời cũng đã muộn như hôm qua.

"Vương gia, chuyện đó, thuộc hạ liền cáo lui trước, người và Vương phi hãy nghỉ ngơi thật tốt." Lưu Vân và Thiên Sơn xin cáo lui, thì lại đến lúc Tổng Đại Mãnh hầu hạ Nhân Vương đi ngủ.

Khỏe môi Nhân Vương hơi rũ xuống, hình như hần rất mệt, không hỏi thì hần sẽ không nói, nàng đang muốn hỏi lại thôi.

"Có việc gì sao?" Nhân Vương nhắm hai mắt lại hỏi.

"Không có chuyện gì thì nghỉ ngơi đi!"

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Gặp lại

Cũng không biết chính mình bị làm sao, nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của Nhân Vương, trong lòng đang nghĩ là lời gần đến miệng rồi nhưng lại không nói ra được. Đêm khuya cùng hần bàn luận chuyện cướp ngôi vị hoàng đế cũng không được hay cho lắm, bởi vậy Tổng Đại Mãnh quyết định tạm thời gác chuyện này lại, đợi ngày mai dùng xong bữa sáng rồi hần đi vào thư phòng nàng mới nói chuyện này.

Ngày tiếp theo sau khi nàng tỉnh dậy, thì lại không thấy Nhân Vương đâu. Hỏi hai người Vô Hoa và Linh Âm thì nàng lại nhận được một câu trả lời y như nhau.

Tổng Đại Mãnh suy đi tính lại, cảm thấy mấy ngày nay Nhân Vương có chút kỳ lạ. Mỗi ngày hoàng đế triệu kiến hần tiến cung, vậy mục đích là gì? Chẳng lẽ... Là muốn loại trừ Thế tử hiện tại, suy xét mà lập Nhân Vương?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, đầu tiên trong lòng Tổng Đại Mãnh rất vui vẻ, nhưng theo sau nó là vẻ nghi hoặc và lo lắng.

Nếu thật sự là như vậy, rõ ràng hành vi mấy ngày nay của hoàng đế, bảo đảm sẽ không đẩy Nhân Vương đến đường cùng. Hần ở ngoài sáng còn hoàng hậu và thế tử ở trong tối chờ hần, hưởng hồ tay chân hần không thể cử động được, vậy phải làm sao để đấu với bọn họ?

Ngày hôm đó đi, nói tránh được ánh mắt của hoàng hậu thì còn nghe được, nhưng mà mấy ngày nay hầu như ngày nào Nhân Vương cũng đều đi sớm về trễ, nếu xui xẻo bị hoàng hậu ám sát, thì nàng làm sao trở về thế kỉ 21 được?

Không được! Tên Nhân Vương kia là một người tàn tật tay chân không thể cử động được nhưng mỗi ngày lại đều chạy ra bên ngoài, mà lại vào hoàng cung, ngày đó chỉ là một may mắn, tóm lại là đi đêm nhiều có thể gặp quỷ.

Buổi trưa thì bình thường nàng đều ở trên giường nghỉ ngơi, nhưng bởi vì không yên lòng về Nhân Vương nên nàng lại ngồi bật dậy. Nàng vội vã điều chỉnh y phục của mình rồi liền quang minh chính đại đi ra cửa chính, tiến về hướng hoàng cung mà đi.

Nhân Vương không thể chết được, càng không thể bị cái nữ nhân xấu xí hoàng hậu kia hãm hại được? Nếu như hần được án treo, thì nàng còn có thể trở về thế kỉ 21. Nghĩ tới đây, nàng liền bước nhanh hơn.

Thuận lợi tiến vào hoàng cung, nhưng nàng lại lén lút như một kẻ trộm. Nhưng lần này không phải nàng trốn Cẩm y vệ đi tuần tra trong hoàng cung, mà là trốn người của Ý Hà điện người của hoàng hậu, Lần trước đã cùng hoàng hậu phát sinh mâu thuẫn, hôm nay nàng lại đơn độc một mình tới đây nên nàng sợ gặp phải bà ta thì nàng sẽ bị giết chết.

"Đây không phải Vương phi sao?" Đang đi về phía trước với một tâm trạng lo lắng thì nàng tình cờ gặp được bốn năm người cung nữ tới bắt chuyện với nàng.

Tổng Đại Mãnh vội nhìn bốn phía, không có phát hiện kẻ khả nghi thì nàng đi lại hỏi thăm những cung nữ này: "Xin hỏi.. Ngự thư phòng của hoàng thượng ở đâu?" Nàng đoán Nhân Vương đang nói chuyện với hoàng thượng ở một nơi, mà nơi có khả năng nhất đó chính là ngự thư phòng!

"Vương phi muốn đi thỉnh an hoàng thượng sao?" Các cung nữ cười cười rồi nói, "Vương phi, người chỉ cần đi dọc theo con đường thẳng này, đi băng qua ngự hoa viên sau đó người đi thêm mấy bước nữa người sẽ nhìn thấy mấy cái hành lang. Hành lang cuối cùng đó chính là ngự thư phòng của hoàng thượng."

"Vậy ta cảm ơn các người, ta đi trước." Tổng Đại Mãnh vội vã đi tìm Nhân Vương, vội vã vòng qua các cung nữ rồi bước nhanh đi. Đi được mấy bước thì nàng quay đầu lại dặn các cung nữ đó, "Đúng rồi, chuyện ta tiến cung, các người không được nhiều lời..."

Nàng vừa dứt lời thì liền vội vã đi ngang qua bọn họ, đi khoảng chừng mười phút, thì thấy mấy cái hành lang nàng liền đi qua, sau đó nàng nhìn thấy một loạt các kiến trúc với những ngôi lưu ly trắng lố trước mắt.

"Chính là nơi này!" Nàng nhắc váy lên, rồi rón ra rón rén đi về phía trước.

Nhưng mà đúng vào lúc này, thì đột nhiên nàng nhìn thấy cửa ngự thư phòng mở ra. Là Nhân Vương đi ra sao? Nhất thời trong lòng nàng tràn đầy vui mừng, cõi lòng đầy nỗi chờ mong. Ngay sau đó, hai mắt nàng khăn trương lên rồi đột nhiên lòng lại đau đớn.

Trầm ngự y!

Nàng giật mình, vừa vặn lúc này Trầm ngự ý ngẩng mặt lên nhìn...

Tình hình là trong lòng nàng đang nghĩ muốn nói tạm biệt mười lần, cũng rất muốn nỗ lực giả vờ để không phát sinh ra chuyện gì. Nhưng mà đến lúc này, nàng rất là sợ hãi. Từ đầu tới cuối cả người nàng đang không ngừng run rẩy, nàng muốn quay người lại chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Người là người trong lòng ta

Edit: Chickenliverpate

Ngay khi Tổng Đại Mãnh xoay người cất bước muốn ly khai, cổ tay đột nhiên bị siết chặt.

Nàng quay đầu nhìn lại thì thấy Trầm Ngự y đang nắm chặt cổ tay nàng. Trên mặt hắn xuất hiện một chút rối rắm, rồi lập tức kéo nàng thần tốc đi về một hướng khác.

"Trầm Ngự y, ngươi buông ra..."

Cuối cùng là hắn đang có ý định gì chứ! Dọc đường đi, Tổng Đại Mãnh liên tục vùng vẫy, nhưng sắc mặt Trầm Ngự y vẫn căng thẳng, hắn vốn là một người câm, nên trong suốt đoạn đường, không hề mở miệng nói một chữ, không khí ngột ngạt đến đáng sợ.

Lòng bàn tay tiếp xúc khiến nàng cảm thấy bối rối. Nàng không biết mình nên làm gì bây giờ, rõ ràng dùng sức vùng vẫy, nhưng lại không hề có hiệu quả. Bàn tay hắn càng nắm chặt hơn, không cho nàng một chút cơ hội đào thoát.

Lòng nàng chậm rãi từng chút từng chút một buông xuống, nhưng lại không nguyện ý thừa nhận, không phải không thể thoát, chỉ là không muốn thoát mà thôi. Nói cách khác, nàng vẫn còn đang mong đợi điều gì đó...

Bên trong thần y cư, cánh cửa "thịch" một cái, nặng nề đóng lại. Trầm Ngự y vẫn không buông tay nàng, kéo nàng xuyên qua Bách Hoa viên, tiến vào trong phòng. Nàng cũng không nói một câu, chỉ nhìn gương mặt nghiêng nghiêng tuấn lãng của hắn, lồng ngực như có trăm ngàn giọt nước mưa ầm ập nhỏ vào, trái tim phủ đầy bụi bặm mấy ngày nay, tại thời khắc hắn mở miệng mà muốn nổ tung.

Nàng cho rằng hắn sẽ cầm lấy giấy và bút mực, viết ra nguyên nhân hắn lôi nàng đến đây. Nhưng mà, đôi mắt vốn luôn lạnh nhạt lúc này lại thấp thoáng sự dịu dàng, hắn mở cánh môi vội vàng nói: "Có chuyện ta muốn giải thích với nàng."

Hắn vừa mở miệng, lập tức khiến Tổng Đại Mãnh chấn động. Không phải không nói được sao? Trong tích tắc nghe hắn mở miệng nói chuyện, nàng khiếp sợ tột cùng, đôi mắt mở thật to: "Ngươi, không phải ngươi...không nói được sao..."

Đây, rốt cuộc.. là đã xảy ra chuyện gì!

"Ta..." Lúc này, ngay chính bản thân Trầm Ngạo cũng sững sờ. Sao hắn có thể...

"Thì ra ngươi không phải là một người câm?" Một người bình thường lại có tình nguyện trang thành một người câm, trong lòng Tổng Đại Mãnh run rẩy kịch liệt, nàng gắt gao nhìn chăm chăm Trầm Ngạo bằng ánh mắt không thể tin nổi, kèm theo đó là bi thương, là kinh ngạc: "Không phải không nói được sao? Ngươi không phải người câm sao? Vì cái gì..."

Rốt cuộc hắn là người như thế nào?

Hắn có bao nhiêu bí mật muốn gạt thế nhân? Gạt nàng..

"Ta, ta chưa bao giờ nói qua mình là một người câm." Đối với việc bản thân bất ngờ mở miệng, Trầm Ngạo cũng chấn động không thôi. Hắn nhìn gương mặt sững sờ của Tổng Đại Mãnh, nhìn đáy mắt nàng đang dần dần xuất hiện một tầng chất lỏng trong suốt, trong đôi mắt không che giấu được đau lòng. Nghĩ đến những đề nén trong lòng trước kia, liền vội vàng giải thích: "Đại Mãnh cô nương, có một chuyện ta muốn giải thích rõ ràng với nàng, bây giờ nàng..."

Tổng Đại Mãnh bắt chợt cắt ngang hắn: "Vì cái gì ngươi muốn giả bộ câm lừa gạt mọi người!"

Đôi mắt to tròn nhìn thẳng hấn.

"Ta không giả bộ." Trầm Ngạo đành phải gác nôn nóng muốn giải thích sang một bên, trực tiếp trả lời: "Ta chưa bao giờ ở trước mặt bất cứ người nào thừa nhận chính mình là một người câm, mấy năm nay, chẳng qua ta chưa từng mở miệng nói chuyện trước mặt bọn họ mà thôi, nhưng điều đó không có nghĩa là ta bị câm, càng không có nghĩa là ta thừa nhận bản thân mình bị câm."

"Vì sao phải làm như vậy?"

"Thế đạo nguy hiểm, huống chi là hoàng cung. Vì tự bảo vệ bản thân, trầm mặc là lựa chọn tốt nhất. Ta không muốn bị cuốn vào những sóng to gió lớn trong cung đình, chỉ có thể làm như vậy."

"Vậy hiện tại vì sao lại mở miệng?"

Nàng từng bước dồn ép hấn.

"Bởi vì..." Hấn đột nhiên đặt hai tay lên vai nàng, đôi mắt cô đọng: "Nàng là người trong lòng ta. Ta không muốn cứ tiếp tục trầm mặc."

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Chân tướng rõ ràng

Edit: Chickenliverpate

"Người nói cái gì?"

Một câu "Nàng là người trong lòng ta" đã khiến cho Tổng Đại Mãnh nhất thời trở tay không kịp.

Mấy chữ đó được thốt ra từ trong miệng hấn, Tổng Đại Mãnh thực sự không thể tin nổi. Đồng tử mở to, trong mắt là 120% không tin. Nàng lui về phía sau một bước, lại bị hấn kéo vào trong ngực.

"Ta nghĩ ta... có thể đã thích nàng." Vừa dứt lời, Trầm Ngạo liền ấn xuống trán nàng một nụ hôn. Nàng ngẩng đầu, trong mắt vẫn tràn đầy không tin: "Không thể nào, sao người có thể thích ta? Ta chính là Nhân Vương phi..."

Nói là nói vậy, nhưng toàn thân nàng vì kích động mà không ngừng run rẩy, đã bán đứng lời nói và hành động của nàng. Miệng nói không tin, nhưng lại cảm thấy như ba đào cuộn cuộn. Nàng không dễ dàng gì tự khuyên nhủ bản thân nên quên đi, nhưng hiện giờ hấn lại...

Nói hấn thích nàng...

"Nàng hãy nghe ta nói, thật ra ta cũng chưa từng nghĩ tới sẽ động tình với một người nào." Trầm Ngạo buông nàng ra, rồi thở dài: "Nàng biết không, ngay từ lần đầu tiên gặp nàng, trong lòng ta cảm thấy vô cùng kinh ngạc, có phải chúng ta đã biết nhau từ trước rồi hay không?"

"Người, người nói cái gì..." Hạnh phúc tới quá đột ngột, nghe hấn nói rõ đã động tình, hai chân Tổng Đại Mãnh bỗng trở nên yếu đuối suýt chút nữa đứng không vững.

Lần đầu tiên gặp mặt, đó là ngày nàng đáp Nhân Vương ngất đi thiếu chút nữa bỏ mạng sao, nàng cẩn thận hồi tưởng lại một lần nữa, ngày ấy nàng nhìn thấy một người bất ngờ xuất hiện, tướng mạo hay tên đều giống như đấng người yêu của nàng ở thế kỷ hai mươi mốt, khi đó sau khi trải qua kinh ngạc tột độ, nàng vẫn luôn chủ động nói chuyện với hấn, nhưng hấn lại không có một chút phản ứng nào. Hiện giờ, hấn lại nói lần đầu tiên gặp nàng liền có cảm giác giống như đã từng quen biết, có phải nàng nghe lầm rồi hay không hả? Hay là hấn nhớ lầm? Hấn chung tình với một người khác cơ mà...

Nghĩ vậy, nàng lại càng không hiểu và không tin nổi.

Nàng lách người tránh hấn, nhếch môi châm biếm: "Những lời này của người, ai sẽ tin. Trước đây ta chủ động như thế, người lại lạnh lùng như một người xa lạ, hôm nay đột nhiên nói thích ta, rốt cuộc người có ý đồ gì?"

"Ý đồ?" Trầm Ngạo ngăn người. "Nếu có ý đồ gì, ta đã không chờ tới bây giờ mới nói với nàng những lời này. Ta biết nàng tức giận chuyện gì, cũng không cầu mong nàng tha thứ. Ta chỉ muốn để cho nàng biết cảm giác của ta đối với nàng. Mấy ngày nay ta không nhìn thấy nàng, trong lòng thực sự rất lo lắng. Nghe nói nàng bị bệnh, muốn đến Vương phủ thăm nàng, nhưng Vương gia căn bản không cho vào. Ta không có biện pháp, vì cái gì ngay từ đầu không đề ý tới nàng, bởi vì nàng là Vương phi, mà ta...ta chỉ là một ngự y điều trị thân thể cho Hoàng thượng. Ta đang ở hoàng cung, hai người chúng ta đều thân bất do kỷ. Còn có..."

Hấn nói cái gì...

"Người nói... Đều là thật?" Nghe xong những lời của hắn, Tống Đại Mãnh vốn đang giả bộ cứng rắn, giờ phút này trái tim từng chút một bắt đầu dao động. "Thật sự chính là như vậy..."

Bởi vì nàng là Vương phi, hắn chỉ là một Ngự y nho nhỏ, cho nên từ trước đến giờ luôn làm ra vẻ lạnh lùng.

Biểu muội làm khó. Trên thực tế, hắn vẫn chịu đựng phần cảm giác kia... Trầm Ngao đột nhiên mở rộng nội tâm với nàng, khiến Tống Đại Mãnh kích động, vừa khóc vừa cười.

Hắn cũng để ý đến nàng, nàng thật sự không dám tưởng tượng, cảm thấy dường như bản thân đã nghe lầm, hắn lại có thể thích nàng, đây là thật sao? Sự lạnh lùng của hắn trước đây, chính là vì thân phận của hai người, hắn mới cực lực chịu đựng, thật sự như vậy sao...

"Thật sự. Đại Mãnh." Thấy nàng rút cuộc cũng nguyện ý tin tưởng, trong lòng Trầm Ngao thở dài nhẹ nhõm, đôi mắt hoa đào thâm tình nhìn nàng: "Mấy ngày nay, ta thật sự rất nhớ nàng."

Nói xong, liền muốn ôm nàng.

"Không!" Nàng lại nói, rồi lắc đầu: "Người thích người kia không phải ta, ta biết, người đang gạt ta..."

"Người trong lòng ta là nàng, ta không có gạt nàng." Thấy nàng như vậy, Trầm Ngao giật mình, mặc dù trong lòng sốt ruột, nhưng đành phải giải thích trước. Dường như hắn nghĩ đến cái gì, hai hàng lông mày giãn ra, nhoen miệng cười: "Nàng đang nói đến Lạc Xuyên ư. Ta đến tìm nàng là muốn giải thích chuyện này với nàng. Ngày đó, nữ tử mà nàng gặp, chính là tiểu nữ nhi của Tả Thừa Tướng, tên gọi là Ngụy Lạc Xuyên, bởi vì cùng nhau lớn lên từ thuở nhỏ, ta với nàng ấy cũng như huynh muội. Thật sự, ta có thể thề với nàng, ta và Lạc Xuyên tuyệt đối thanh thanh bạch bạch, đó chỉ là hiểu lầm."

"Thật sự như vậy?" Khúc mắc trong lòng cũng buông xuống. Nhưng Tống Đại Mãnh vẫn bán tín bán nghi: "Nữ tử kia xinh đẹp như hoa, người thật sự đối với nàng không có một chút tình yêu nam nữ?" Vẫn là có chút không tin à.

"Nếu như nàng không tin, hiện tại ta sẽ đưa nàng đến gặp nàng ấy, như thế nào?" Trầm Ngao cười cười, dùng tay vuốt tóc nàng. Lúc này Tống Đại Mãnh mới hoàn toàn nhẹ lòng: "Được."

"Đưa ngọc. Trong đầu đang suy nghĩ cái gì." Thấy thế, lòng Trầm Ngao mới thả lỏng. Hắn ôm chặt lấy nàng, khuôn mặt tuấn lãng nhẹ nhàng tựa lên vai nàng. "Cũng không hỏi rõ ràng đã định tội người khác như vậy, có biết hay không, nàng thống khổ, ta càng thống khổ hơn. Đặc biệt, mấy ngày nàng sinh bệnh, ta muốn tới lại không thể tới, không biết vì sao Vương gia cũng không chịu gặp ta. Đại Mãnh, mấy ngày nay, ta thật sự rất nhớ nàng."

"Ừm..." Cổ họng dường như tắc nghẹn, hai tay Tống Đại Mãnh run rẩy ôm lấy Trầm Ngao, dứt quãng nói: "Ta còn tưởng rằng... còn tưởng rằng người đã có... người trong lòng, um... Còn tưởng rằng ta, tưởng rằng ta là đơn phương tình nguyện..."

Vừa khóc vừa cười, trong lòng vui mừng khôn siết. Hắn thật là Trầm Ngao của nàng, nàng nghĩ, có lẽ hắn chính là người yêu của nàng ở thế kỷ hai mươi mốt, có lẽ hắn cũng xuyên không đến đây như nàng, chỉ là hắn không có trí nhớ, vừa tới đã là Ngự y nơi này, lại có lẽ Trầm Ngao trước mắt chính là người yêu kiếp trước của nàng, nàng đến nơi đây, là cùng hắn nói lại tiền duyên...

"Đưa ngọc, sao có thể một mình nàng đơn phương tình nguyện." Nghe vậy, Trầm Ngao nở nụ cười, hắn ôm chặt lấy nàng, ngăn cách quần áo cũng có thể cảm nhận được tâm ý của đối phương. "Mấy ngày nàng đến tìm ta, trong lòng ta vô cùng rối rắm, nàng là Vương phi, chúng ta không thể. Nhưng sau khi nàng không đến nữa, ta lại rất nhớ nàng, nghĩ rằng nếu nàng trở lại, ta tuyệt đối sẽ không tiếp tục lạnh nhạt với nàng như vậy. Sau đó nghe tin nàng bị bệnh, Hoàng thượng lệnh cho ta đến Vương phủ nhìn nàng một cái, sau khi nàng nhìn thấy ta lại bỏ chạy. Vốn đang muốn nói chuyện với nàng, nhưng tình trạng của nàng lúc đó thật sự đã khiến ta sợ hãi, bây giờ khi nhớ lại, trong lòng đều là sợ hãi. Về sau lại nghe tin nàng muốn bỏ đi, ta thật sự lo lắng nàng sẽ xảy ra chuyện gì..."

Thì ra là như vậy, chân tướng rõ ràng, Tống Đại Mãnh vừa mừng vừa sợ. Thiên ngôn vạn ngữ đều hóa thành sức lực, nàng gắt gao ôm lấy hắn. Nàng rất cao hứng, rất kích động, muốn cứ ôm chặt hắn như vậy, không muốn ném trái nỏ khổ một mình. Nhưng không thể không đối mặt với hiện thực, nàng là Nhân Vương phi, mà hắn chỉ là một Ngự y.

Nói chung nàng nên trở về đúng vị trí của mình, nhưng nàng không cầu gì khác, chỉ hy vọng trong lòng hắn có nàng, vậy là đủ.

Chưa bao nàng giờ hỏi qua, vì sao ngày ấy hắn biết nàng thấy hắn, sau này khi nhớ lại, nàng cảm thấy vô cùng châm chọc.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Ngụy Lạc Xuyên (1)

Sự tình phát triển hoàn toàn không có ở trong lòng bàn tay mình, vốn định buông bỏ, sau khi hiểu lầm được giải trừ thì Tống Đại Mãnh biết lòng mình lại rơi vào tay gặc.

Nàng biết rất rõ thân phận của mình là Vương phi, nên không thể ở chung một chỗ với Trầm Ngạo. Nhưng vì yêu quá tha thiết nên nàng cũng không để ý những chuyện khác. Chỉ hi vọng có thể hảo hảo ở cùng một chỗ với Trầm Ngạo, coi như không thể quang minh chính đại ở chung một chỗ, nàng cũng can tâm tình nguyện.

Bên trong Thần Y Cư, hân ôm nàng ở trong ngực rất lâu. Cảnh tượng như vậy nàng đã mong đợi từ lâu. Hiện giờ cũng đã thực hiện được, trong lòng nàng rất là vui, sớm đã quên đi việc mình tiền cung không còn một mống.

Rất lâu, rốt cuộc Trầm Ngạo cũng buông lỏng nàng ra, nhìn nàng với một vẻ mặt cung chiều, "Được rồi, về sau không nên suy nghĩ lung tung khi chưa làm rõ tình hình. Ta dọn dẹp một chút rồi dẫn nàng đi một nơi."

"Ừ, người muốn dẫn ta đi đâu?" Nàng hốt hoảng ngẩng đầu nhìn hắn, nhìn ý cười ôn nhu mà mông lung của hắn, từng con từng con hạnh phúc tràn tới, giờ phút này nàng cảm thấy mình là một nữ nhân hạnh phúc nhất thiên hạ.

Nàng có thể không cần lo lắng chuyện phụ tá Nhân Vương đăng cơ có được hay không? Hiện tại người yêu đang ở bên cạnh, vậy có cần phải trở về với cái mối quan hệ ấy hay không?

"Xuất cung, tìm người làm chứng," Trầm Ngạo cười nói, rồi sau đó trở lại trong phòng thu dọn một phen rồi mới dẫn nàng đi ra ngoài, một bên hơi ừm khua nói: "Nàng vẫn không tin ta, ta sẽ đi tìm Lạc Xuyên làm chứng cho ta, khỏi phải để cho nàng ở ngoài thì tin mà ở trong lòng thì vẫn còn nghi ngờ."

"Ta tin người, Trầm ngự y..." Tổng Đại Mãnh nghe vậy liền vội vàng nói, "Trước là do ta tự mình hiểu lầm, nhưng hiện tại ta thực sự tin tưởng người rồi."

"Gọi ta là Trầm Ngạo." Trầm Ngạo nghiêng mặt sang một bên rồi ôn nhu kêu nàng sửa lại tên gọi. Mặt Tổng Đại Mãnh ửng đỏ lên, cúi đầu hơi khó xử, "Trầm, Trầm... Ngạo."

Mặc dù, trong trí nhớ của nàng đây không phải là lần đầu tiên đối diện với cái cảm tay, ôm nhau thăm thiết như vậy, đúng là hiện tại toàn bộ đều giống như một mối tình đầu tốt đẹp. Làm cho người ta nhìn không được liền đỏ mặt xấu hổ.

"Không được." Lúc này đột nhiên Trầm Ngạo nhìn nàng từ trên xuống dưới đánh giá một phen, xong rồi chuyển đề tài khác nói chuyện. Tổng Đại Mãnh ngẩng đầu lên với một vẻ mặt kinh ngạc, "Sao?"

"Trên dưới hoàng cung ai cũng biết nàng, nếu như hiện tại nàng theo ta ra ngoài như vậy, nhất định sẽ rước lấy không ít phiền phức." Trầm Ngạo dừng lại rồi kéo nàng vào trong nhà, "Lạc Xuyên thường xuyên đến nơi này ở, ở đây có mấy bộ xiêm y của nàng ấy, tạm thời nàng mặc xiêm y này ra ngoài, để cho người khác khỏi phải nhận ra nàng là ai."

"Uhm, vậy cũng được." Ở trong phòng Trầm Ngạo đưa cho nàng một bộ quần áo mỏng có màu xanh thẫm, còn hắn quay lưng ra ngoài để cho nàng thay đồ, Tổng Đại Mãnh chột cười ngớ ngẩn. Nàng cởi cái áo trắng trên người hai ba lần, xong rồi lại quay đầu nhìn ra cửa, thì thấy Trầm Ngạo vẫn quay lưng như cũ, không có chút nhúc nhích nào, nàng vội cầm lấy bộ quần áo lụa mỏng màu xanh thẫm mặc vào.

Có thể thấy là thân hình của nàng và Lạc Xuyên cũng không có khác biệt lắm, nàng mặc bộ quần áo này lên người rất là vừa vặn. Từ trong phòng nàng đi ra, Trầm Ngạo ngờ ngác nhìn nàng hồi lâu, rồi mở miệng nói: "Nàng mặc cái gì cũng đẹp."

Nghe được lời nói đó khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng liền ửng đỏ, vừa cúi đầu vừa xấu hổ.

"Chúng ta nhanh đi đi, lúc này trên đường xuất cung cũng không có nhiều người." Nghĩ đến triều thần quan lại giờ Tý mới hạ triều thì toàn bộ mọi người đều tách ra, Trầm Ngạo nghĩ rằng lúc này có đi cũng không có người nhìn thấy, sau đó liền dẫn nàng đi ra ngoài.

Ngoài cửa, có một bóng dáng thần bí đứng ngoài nhìn bọn họ đi ra, đợi cho bóng dáng của bọn họ đi ra khỏi cửa Thần Y Cư, thì khước môi người đó hơi giương lên, giương lên với một độ cong rất là quý dị.

Tay bị Trầm Ngạo cầm chặt ở trong lòng bàn tay, lâu lâu Tổng Đại Mãnh liền đưa mắt lên nhìn hắn, trong lòng nàng tràn đầy kích động. Sau khi hai người ra khỏi Thần Y Cư liền gia tăng bước chân của mình lên để nhanh chóng xuất cung, dọc đường đi có gặp một số cung nữ thái giám chào hỏi nhưng bọn họ cũng không dừng lại, sợ đi chậm sẽ bị người khác phát hiện ra nữ tử đi bên cạnh Trầm ngự y là Tần vương phi.

Dọc đường đi Tổng Đại Mãnh đều nghe theo lời dẫn dò của Trầm Ngạo, cứ cúi đầu đi theo hắn. Mặc kệ gặp người nào cũng tuyệt đối không ngẩng đầu lên. Có lẽ là nàng mặc y phục của Ngụy Lạc Xuyên, dọc đường đi cũng không ngẩng đầu lên nhìn người, không ít người nói đây là "Ngụy tiểu thư thật", mà không phải là "Tần vương phi".

Suốt đường đi bọn họ rất cẩn thận, mắt thấy đã gần đến cửa cung, nhưng mà chuyện vẫn xảy ra ngoài ý muốn. Cùng lúc này thì Tả thừa tướng Ngụy Hộc cũng vào tiền cung, đi hướng ngược với hai người bọn họ. Mà không phải Tả thừa tướng một mình tiền cung mà còn có Thái tử phi Ngụy Tuyết Oánh đi cùng.

Ngụy Tuyết Oánh là ai? Là tỷ tỷ ruột của Ngụy Lạc Xuyên. Lúc này phụ thân hai người bọn họ vội vàng vào tiền cung, nên cũng không chú ý đến Trầm Ngạo và Tổng Đại Mãnh. Trầm Ngạo lôi kéo Tổng Đại Mãnh tăng nhanh bước chân của mình, rồi nhỏ giọng nói: "Không cần ngẩng đầu, đây là phụ thân và tỷ tỷ của Lạc Xuyên, tuyệt đối không được ngẩng đầu."

Thái tử phi là tỷ tỷ ruột của Ngụy Lạc Xuyên? Tổng Đại Mãnh hơi ngẩn ra, còn chưa có tỉnh táo lại thì đã bị Trầm Ngạo vội kéo đi về phía trước.

Nhưng mà đang tính đi lướt qua nhau thì Ngụy Tuyết Oánh đột nhiên chạy tới bên cạnh nàng lên tiếng, "Đây không phải là tam muội sao?" Nàng đột

nhìen dừng lại, định hơi liếc mắt lên nhìn.

Tổng Đại Mãnh cuối thấp đầu, nàng còn chưa tỉnh lại từ chuyện Ngụy Lạc Xuyên là muội muội ruột của Ngụy Tuyết Oánh. Một bên Trầm Ngao liền kéo nàng lại gần mình một chút, một bên vừa lên tiếng trả lời Ngụy Tuyết Oánh, "Lạc Xuyên vợ kéo thần đi chơi, nên xin phép Thái tử phi để thần và Lạc Xuyên đi trước một bước."

Dứt lời, Tổng Đại Mãnh liền nhanh chóng rời đi. Mặc kệ Ngụy Tuyết Oánh đang ở sau gọi thầm, nàng cũng làm bộ không nghe thấy gì cả. Mà từ đầu đến cuối cho đến khi xuất cung nàng cũng chưa có nói cái gì quá mức.

"Tam muội làm sao vậy? Thấy tỷ tỷ cũng không có lên tiếng chào hỏi, một cô nương mỗi ngày đều đi theo rồi ở cùng một chỗ với Trầm ngự y thì còn ra thể thống gì nữa." Nhìn bóng lưng bọn họ đi xa, Ngụy Tuyết Oánh cũng không có hờn giận, ngược lại còn bắt năn nói với Ngụy Hòe: "Phụ thân, hiện tại tam muội cũng đã 16 tuổi rồi, cả ngày đều ở cùng một chỗ với một nam nhân như vậy thì còn ra thể thống gì, hey muội ấy nên sớm xuất giá rồi."

"Muội muội con thích đi chơi thì ra ngoài đi chơi, ngày đó quay về xuất giá cũng đã khẳng định được vị trí của mình. Chỉ là..." Ngụy Hòe hơi nghi ngờ, "Không phải Lạc Xuyên đang ở Bắc Nhạc Hiên tập về tranh sao? Sao lại từ trong cung đi ra ngoài?"

Vừa nghe phụ thân mình nói những lời này, ánh mắt Ngụy Tuyết Oánh hơi ngưng tụ lại, "Vừa rồi tam muội có chút kỳ lạ, thấy chúng ta cũng không có chào hỏi, thường ngày tam muội không có như vậy."

Đội nhiên Ngụy Tuyết Oánh nghĩ đến cái gì đó chợt hô to lên: "Chẳng lẽ người đó không phải tam muội..."

"Có khả năng là như vậy!" Ngụy Hòe hí hóp mắt lại rồi ra hiệu với Ngụy Tuyết Oánh, "Vi phụ đi trước gặp cô cô con, con mau phái người đuổi kịp bắt họ lại."

"Được, phụ thân." Ngụy Tuyết Oánh nghe vậy, trên mặt tràn đầy vẻ đắc ý, "Ngược lại ta muốn xem, nữ nhân kia mặc xiêm y của tam muội là ai."

"Vi cái gì mà người không sớm nói rõ cho ta biết, Ngụy Lạc Xuyên thân là muội muội của Thái tử phi!" Sau khi ra khỏi cung, Tổng Đại Mãnh tránh thoát khỏi Trầm Ngao. Ngụy Tuyết Oánh và Hoàng Hậu là châu chấu trên một sợi thừng, mà trong miệng hần nói hần chỉ xem Lạc Xuyên là muội muội nhưng ở ngoài lại là muội muội ruột của Ngụy Tuyết Oánh, vậy kêu nàng làm sao tiếp nhận được chuyện này? Càng không tin nổi chính là, hần còn muốn dẫn nàng đi gặp một trong những kẻ địch của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Ngụy Lạc Xuyên (2)

Trầm Ngao tự nhiên biết nàng thắc mắc cái gì, đối mặt với sự tức giận của nàng, hần rất là kiên nhẫn lấy hai tay vịn chặt vào vai nàng, rồi nhẹ nhàng nói: "Nàng hãy nghe ta nói, tuy Lạc Xuyên là muội muội của Thái tử phi, là nữ nhi của Thừa tướng, nhưng mà nàng ấy không giống với tỷ tỷ và phụ thân của mình. Ta đảm bảo, sau khi nàng thấy Lạc Xuyên chắc chắn nàng sẽ thích."

"Thật sự?" Tổng Đại Mãnh bán tín bán nghi nói.

Trầm Ngao gật đầu, hai con mắt lúc này cũng ôn nhu lại như trước, "Thật sự, hãy tin ta."

Cuối cùng Tổng Đại Mãnh vẫn lựa chọn tin tưởng lời nói của Trầm Ngao, nàng quyết định gặp Ngụy Lạc Xuyên kia một lần.

Không ngờ lại như vậy, đúng như lời Trầm Ngao đã nói, Ngụy Lạc Xuyên cùng với tỷ tỷ và phụ thân nàng ấy rất khác nhau (ý nói tích cách mỗi người khác nhau). Từ nhỏ Thái tử phi đã quen sống trong nhung lụa nên tính tình cũng trở nên ngang ngược cuồng hay đồ kị với người khác, mà Ngụy Lạc Xuyên, thân là nữ nhi của Thừa tướng, thân phận cũng cao quý, nhưng lại không có đáng vẻ của một tiểu thư kiêu ngạo...

Bê trong Bắc Nhạc Hiên, sau khi Ngụy Lạc Xuyên thấy Tổng Đại Mãnh đầu tiên là sùng sốt, sau đó rồi nhìn về người đang đứng ở bên cạnh nàng Trầm Ngao, đúng là tràn đầy vẻ vui sướng. Ngụy Lạc Xuyên tiến lên kéo nàng lại, vui vẻ nói: "Nói như vậy, tỷ là người mà mấy ngày nay Ngao ca ca đã nhắc tới. Hôm nay vừa nhìn thấy tỷ, quả nhiên là một người đẹp. Con mắt của Ngao ca ca rất tốt, lần đầu tiên gặp tỷ tỷ, Lạc Xuyên rất vui."

Đồng thời lúc đó, Lạc Xuyên cũng giương mắt lên nháy nháy mắt với Trầm Ngao một cái, "Ngao ca ca, cảm ơn huynh đã đưa tỷ tỷ tới đây, rốt cuộc sau này Lạc Xuyên cũng có bạn để nói chuyện rồi."

"Lạc Xuyên, hôm nay huynh đưa Đại Mãnh tới đây là muốn muội nói giúp cho huynh một chuyện." Trầm Ngao liếc mắt ra hiệu với Lạc Xuyên. Ngụy Lạc Xuyên hiểu ý, ngược lại còn chưa để cho Đại Mãnh tỉnh táo lại thì Lạc Xuyên nói tiếp: "Tỷ tỷ, tỷ cũng thấy đấy, từ nhỏ muội đã giống như một người hầu đi theo Ngao ca ca, cũng xem huynh ấy chính là ca ca của mình. Đã mấy ngày nay bởi vì hiểu lầm của tỷ tỷ, mà Ngao ca ca đã không ăn cơm không uống trà, hôm qua muội cố hỏi nên mới biết nguyên nhân là vì tỷ tỷ... Hiện giờ không có hiểu lầm, tỷ cũng đừng suy nghĩ lung tung nữa."

"Đại Mãnh, nàng nghe chưa, ta và Lạc Xuyên..."

"Không... Thật là xấu hổ. Là ta... Là ta không tốt." Sau khi biết chân tướng mọi việc, bọn họ trong sạch thì Tổng Đại Mạnh bày ra vẻ mặt có lỗi rồi cười cười với hai huynh muội bọn họ.

Đây cũng là lần đầu tiếp xúc, khúc mắc ở trong lòng nàng cũng đã biến mất. Từ trong đáy lòng liền thay đổi cách nhìn với Ngụy Lạc Xuyên, căn bản Ngụy Lạc Xuyên giống như lời Trầm Ngao đã nói, đừng nhìn nàng có thể lực của tỷ tỷ, phụ thân thì giáo huấn có tâm cơ... Nhưng mà Lạc Xuyên lại có tâm hồn lương thiện hồn nhiên trong sáng, còn không có dáng vẻ của một tiểu thư nhà giàu mà kiêu ngạo ngông cuồng, một người có tính cách như vậy thật không có dễ dàng gì.

Nói thẳng ra, đây là công lao của Trầm Ngao. Nàng lại đưa mắt lên nhìn Trầm Ngao, lại phát hiện Trầm Ngao vẫn đang nhìn mình bằng một ánh mắt cương chiêu, trong lòng nàng vừa âm áp vừa ngượng ngùng vừa xấu hổ vừa cúi đầu.

Trên khuôn mặt non nớt của Ngụy Lạc Xuyên cũng không nhịn được mà cười cười, Lạc Xuyên nắm chặt tay của Đại Mạnh nói: "Tỷ tỷ, chuyện đó không có sai nha..., muội và Ngao ca ca rất bình thường, nếu đột nhiên Lạc Xuyên thấy người mình thích đi cùng với một nữ tử khác, thì trong lòng nhất định cũng sẽ đau buồn khổ sở. Cho nên cái này không trách tỷ tỷ được, đều là Ngao ca ca không tốt, không sớm để cho chúng ta gặp mặt."

"Tiểu nha đầu này, rõ là..." Nghe vậy, Trầm Ngao giả bộ tức giận bóp bóp cái mũi của Ngụy Lạc Xuyên, rồi trêu chọc nàng nói: "Lạc Xuyên cũng có người trong lòng, hay muội nói cho bọn ta biết một chút, người đó là ai vậy."

"Muội không nói cho huynh biết." Ngụy Lạc Xuyên hừ rồi cười một tiếng, "Đây là chuyện bí mật của nữ nhân, muội muốn nói cùng với tỷ tỷ, không nói cho huynh biết đâu." Dứt lời, Lạc Xuyên liền kéo Đại Mạnh đi.

Nghe hai người bọn họ nói chuyện, trong lòng Tổng Đại Mạnh rất là âm áp, loại cảm giác này, thật giống như ở nơi đất khách mà gặp bằng hữu thì rất vui và hạnh phúc như nào, đặc biệt rất âm áp. Nàng quay đầu lại lần nữa thì đều thấy ánh mắt ôn nhu của Trầm Ngao, hần gật đầu rồi cười cười với nàng.

Mãi đến khi đi xa Trầm Ngao, Lạc Xuyên mới dẫn nàng tới một cái bàn rồi dừng lại.

"Đại Mạnh tỷ tỷ, muội lên nói cho tỷ biết, vạn lần tỷ tỷ không được nói với Ngao ca ca." Sau khi Ngụy Lạc Xuyên quay đầu lại thì thấy Trầm Ngao đang đứng ở rất xa, lúc này mới yên tâm lại, sau đó lại nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn của mình sang một bên, thần thần bí bí nói với Đại Mạnh, "Kỳ thật..."

Nàng đưa lỗ tai lên nghe, Ngụy Lạc Xuyên cẩn thận thì thầm một phen, Tổng Đại Mạnh nghe vậy thì hơi kinh ngạc nói: "Không thể nào? Muội còn không biết người muội thích là ai?" Rốt cuộc tới cùng Lạc Xuyên là người như thế nào!

"Đừng lớn tiếng, cẩn thận không Ngao ca ca nghe được." Vẻ mặt Ngụy Lạc Xuyên rất là kích động, sau đó để ngón tay lên trên môi của nàng để không cho nàng nói nữa, rất lâu không thấy Trầm Ngao đi tới, một mặt Lạc Xuyên then thùng cầm lấy hai tay của mình, cúi đầu nhớ lại nói: "Đúng vậy, đó là chuyện khi muội còn nhỏ. Muội chỉ nhìn thấy có một lần người đó đến đây. Hình như là lúc muội sáu tuổi, ngày ấy ở bên trong chùa ở ngoài thành Bắc Sơn, muội cùng phụ thân, đại tỷ và nhị ca cùng đi lên chùa ở Bắc Sơn thắp hương, bởi vì ham chơi, phụ thân và mọi người cũng không biết muội đi đâu. Trời đã gần tối, một mình muội rất là sợ hãi, chính vào lúc này thì người ca ca có dung mạo rất đẹp xuất hiện. Hắn đưa muội về kinh thành, chỉ là còn không để phụ thân muội ban thưởng cho hắn, thì hắn liền rời đi."

Lúc này từ trong người Ngụy Lạc Xuyên lấy ra một viên ngọc màu đỏ thẫm, một mặt viên ngọc có khắc chữ "Đại", Lạc Xuyên nhìn nhìn viên ngọc rồi lại giống như nhớ về người trong ký ức đó, "Tỷ biết không, lúc đó hắn chỉ để lại một món đồ. Nhưng mà không phải hắn cho muội, là hắn vội đi nên không cẩn thận làm rơi nói, vừa lúc muội thấy muội nhặt được. Vốn là định gọi hắn lại để trả lại cho hắn, nhưng muội lại không gọi. Tỷ tỷ, có phải muội rất xấu không, không biết hắn vội đi đâu mà làm rơi viên ngọc này. Nhưng mà muội quá sốt ruột, cũng đã nhiều năm như vậy, mười năm rồi. Không biết vị đại ca đó đã thành thân rồi sinh con chưa."

Ngẩng đầu 45 độ nhìn trời, căn bản là trên khuôn mặt hồn nhiên vui vẻ này giờ phút này lại tràn đầy nỗi phiền muộn.

"Nhất định có cơ hội muội sẽ gặp lại hắn." Cũng vì nhớ lại chuyện hồi trước mà tinh thần của Ngụy Lạc Xuyên cũng xuống theo, nhất thời Tổng Đại Mạnh cũng không biết nói gì để an ủi Lạc Xuyên nên chỉ có thể an ủi bằng cách vỗ vỗ lưng của Lạc Xuyên.

"Có thật như vậy không?" Ngụy Lạc Xuyên nghe vậy liền nín khóc rồi vui vẻ trở lại, vẻ mặt rất là vui sướng, "Thật sự sẽ gặp lại hắn sao?"

"Ừ, nhất định sẽ gặp lại người trong đời, mặc kệ nó dài bao lâu, nhất định cơ hội cuối cùng cũng sẽ xuất hiện." Tổng Đại Mạnh cười nói, nàng ngẩng đầu lên rồi nhìn Trầm Ngao đang đứng ở phía xa, nhất thời đáy lòng rất là hạnh phúc.

"Muội biết, giống như tỷ và Ngao ca ca phải không?" Chú ý tới ánh mắt của Đại Mạnh, Ngụy Lạc Xuyên ngẫm hiểu. Rồi Lạc Xuyên cảm miếng ngọc đang trong tay đó đặt ở tim mình, kiên định nói: "Muội tin, muội và vị đại ca đó nhất định sẽ giống như tỷ và Ngao ca ca, nhất định sẽ có một cơ hội xuất hiện, dù cho có mười năm thì như thế nào, nhất định bọn muội sẽ gặp lại nhau."

"Uhm, nhất định sẽ gặp."

"Tỷ tỷ, tỷ biết không, vị đại ca kia, thật sự có bộ dáng rất hoàn hảo."

"Hoàn hảo đến cỡ nào?"

"Haiz... Tuy đã mười năm, nhưng muội còn nhớ rất rõ bộ dáng của hắn. Lạc Xuyên cảm giác là trên đời này người có bộ dáng đẹp nhất đó chính là vị ca ca kia."

"Đẹp đến như vậy sao..."

"Đúng..."

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Lưu luyện

Thâm cung, Ý Hà điện.

Tuy Nhân Vương là kẻ tàn phế, nhưng mà gần đây hoàng đế đối đãi hắn rất tốt, đặc biệt là mấy ngày nay. Khách khứa ngồi ở bên cạnh, Tả thừa tướng Ngụy Hòe ngồi đối diện với hoàng hậu lúc này bà ta khoác một cái áo nhung lông lấy ngồi trên ghế thái sư, Ngụy Hòe uống một hớp trà, ông ta nheo đôi mắt già nua của mình lại rồi góp ý với hoàng hậu nói, "Lúc nào hoàng thượng cũng triệu kiến Nhân Vương, nhưng lại không thấy hoàng đế triệu kiến thái tử, thực sự là có chỗ không ổn. Nếu hoàng hậu nương nương không cảm chắc thì sợ thiên hạ này vào tay người phế nhân này, vậy phải làm như thế nào cho phải."

"Ca ca huynh cho rằng ta không trừ khử được tên phế vật kia à!" Hoàng hậu nâng mắt lên rồi lại hạ xuống, nghĩ đến cái người tay chân tàn phế không thể gánh vác được mọi chuyện mà Nhân Vương còn là trở ngại của bọn họ, bà ta liền cắn răng nói, "Một ngày nào đó ta cũng sẽ trừ khử được tên phế vật kia! Thiên hạ này, đương nhiên là của chúng ta rồi. Hắn chỉ là một phế vật thôi thế nhưng lại con tranh giành ngôi vị hoàng đế với ta, thực sự là muốn chết."

"Nhưng cô cô, bây giờ tâm hoàng thượng chỉ để ý đến thân thể của tên phế vật đó, không chừng bị hắn giành trước." Một bên, Thái tử phi Ngụy Tuyết Oánh không cam lòng nói, "Hoàng thượng cũng rõ là... Chỉ là một kẻ tàn phế mà thôi, sao lại có thể để cho hắn gánh vác mọi việc? Bằng không... Cô Cô, phụ thân, bằng không chúng ta..."

"Làm can!" Là như đoán được Ngụy Tuyết Oánh muốn nói cái gì, nhất thời hoàng hậu lớn tiếng quát, "Câu nói đó để cho người suy nghĩ ở trong lòng là tốt rồi, tuyệt đối đừng nói ra, bằng không bốn cung cũng sẽ không có cách nào bảo vệ được người."

"Con..." Ngụy Tuyết Oánh á khẩu, oan ức nhìn về phía phụ thân mình. Ngụy Hòe hí đôi mắt lại, rồi cho Ngụy Tuyết Oánh một cái nhìn yên tâm. Ngồi trên ghế Thái sư, đột nhiên thái hậu hỏi, "Đúng rồi, Trùng nhi đâu? Sao mấy hôm nay không thấy Trùng nhi? Hắn đi đâu rồi?"

Ngụy Hòe gật đầu ra hiệu với Ngụy Tuyết Oánh, lúc này Ngụy Tuyết Oánh mới nhỏ giọng trả lời: "Cô cô, thái tử hân, hân đang tức giận bởi vì hoàng thượng không triệu kiến hân, cho nên mấy ngày nay hân đều ở Xuân Hinh Uyển..."

Xuân Hinh Uyển là kỹ viện lớn nhất Sở Kinh này, tuy Sở Trùng là thái tử, nhưng lại không thông minh. Với lại từ nhỏ Nhân Vương đã có bệnh nên cái tên thái tử Sở Trùng này rất là thư thái không lo lắng gì cả. Thường ngày, ngoại trừ việc đi thỉnh an hoàng đế thì đa số thời gian còn lại hân đều ở Xuân Hinh Uyển ăn chơi chè chén. Mà Ngụy Tuyết Oánh thân là thái tử phi, nhưng lại không có biện pháp nào để quản hân, lâu lâu cũng có thể đi theo hân, chỉ cần nàng ta có thể ngồi trên vị trí đó, thì nàng ta cần gì phải quản nhiều như vậy.

Hoàng hậu nghe được tên Xuân Hinh Uyển này, sắc mặt nhất thời đen lại: "Quá hồ đồ rồi! Đến lúc nào rồi còn chạy đến đó, Tuyết Oánh, người lập tức kêu người đi gọi hân về đây!"

"Vâng, cô cô, Tuyết Oánh sẽ đi." Ngụy Tuyết Oánh liền nói lại.

Chính vào lúc này, một tiểu thái giám từ bên ngoài đi vào vẫn không quên hành lễ với bọn họ, rồi sau đó chợt đi tới nói nhỏ bên tai Ngụy Tuyết Oánh. Ngụy Tuyết Oánh nghe vậy liền nheo hai con mắt mình lại, rồi nói với hoàng hậu rằng: "Cô cô, Tuyết Oánh có biện pháp trừ trị tên phế vật kia rồi."

"Hả? Biện pháp gì?"

"Cô cô..." Ngụy Tuyết Oánh cúi đầu, rồi nói nhỏ bên tai hoàng hậu. Hoàng hậu nghe vậy thì hai con mắt lập tức lóe lên rất là gian trá, bà ta hài lòng nở nụ cười nói: "Tổng Đại Mãnh, hôm nay người không thể chạy được nữa rồi!"

...

Tóm lại là vẫn nên xa Trầm Ngao. Đến lúc về vương phủ thì Tổng Đại Mãnh có phần không muốn, trong lòng lại có một cảm giác giống như là vĩnh biệt vậy. Mà Ngụy Lạc Xuyên cũng không muốn xa nhau, chỉ mới gặp nhau chơi rồi trò chuyện với nhau có mấy canh giờ thôi mà giờ lại xa nhau, nàng ấy có chút không muốn.

"Mãnh tỷ tỷ, ngày mai tỷ có thể qua chơi với muội không?" Lúc đi, Ngụy Lạc Xuyên cầm tay nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ấy còn có vài giọt nước mắt.

Trải qua mấy canh giờ tiếp xúc gần gũi, Tổng Đại Mãnh đã biết Ngụy Lạc Xuyên trước mặt này rất là thân thiết thân quen. Nhìn bộ dáng trẻ con của

Nguyệt Lạc Xuyên nâng cảm thấy rất đáng yêu, như một đại tỷ tỷ sờ sờ đầu Nguyệt Lạc Xuyên ôn nhu nói: "Sẽ đến, nhất định sẽ đến."

"Có thật không?" Nguyệt Lạc Xuyên nở nụ cười, đột nhiên hai mắt nàng ấy hơi di chuyển, như nhớ ra cái gì đó, hưng phấn nói: "Vậy ngày mai chúng ta cùng đi Thần Y Cư tìm Ngao ca ca đi chơi có được hay không?"

"Ừ, vậy cũng được." Tổng Đại Mãnh gật đầu rồi đưa mắt nhìn về chỗ Trầm Ngao, ánh mắt của hắn vẫn ôn nhu như cũ.

Từ Bắc Nhạc Hiên đi ra, hai người từ từ hướng về phía phủ Nhân Vương mà đi. Ở ngoài không có người, hắn cầm lấy tay nàng, hai người giống như một đôi tình nhân yêu nhau tha thiết. Chỉ là không thể quang minh chính đại xuất hiện trước mặt mọi người, lúc sắp tới vương phủ thì hắn có chút lưu luyến không muốn buông nàng ra.

"Mau vào đi, đừng để cho Vương gia phát hiện."

"Ừh."

Mỗi bước đi nàng đi rất cẩn thận, cũng đã đi gần sắp đến cửa sau, nàng lại không chịu được rồi vội quay đầu lại chui vào trong ngực Trầm Ngao, ôm hắn thật chặt một lúc sau đó mới chịu nhanh rời đi.

Đội nàng đi tới cửa, đang tính mở cửa xong rồi quay lại nhìn hắn thì hắn đã xoay người đi rồi, chỉ lưu lại cho nàng một bóng lưng duy nhất. Ngay lúc này đây, ánh trăng đã bao phủ xuống, trên mặt đất giờ chỉ còn lại bóng lưng thon dài mà cô độc của hắn.

Nhìn tình cảnh này, trong lòng Tổng Đại Mãnh cảm thấy tê rần. Nàng đã âm thầm quyết định ở trong lòng, cái gì mà Nhân Vương đáng cơ hay không đáng cơ, thì nàng cũng đã không có ý định về thế kỉ 21 nữa rồi. Bây giờ trong lòng nàng đã sớm tin chắc, Trầm ngự y ở cái thời không này nhất định là người yêu Trầm Ngao ở thế kỉ 21 của nàng, trời cao đưa nàng tới nơi này, nhất định là để cho nàng gặp người yêu kiếp trước của nàng, nhất định là như vậy!

Trở lại tron phủ, thì lúc này Nhân Vương còn chưa có trở về.

Vô Hoa và Linh Âm thấy nàng trở về, liền vội sai người đưa đồ ăn lên thiên sảnh, nhưng bị nàng từ chối.

"Tự ta đi nhà bếp là được rồi, các người đi lo việc của mình đi, không cần đi theo ta." Nàng để lại câu nói đó xong liền đi. Vô Hoa và Linh Âm cũng sờ tại chỗ, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Đã giải trừ được hiểu lầm với Trầm Ngao, nàng cũng đã không thể chờ đợi được tin tốt này nữa nên muốn nói cho một người biết.

Một đường nàng chạy xuống nhà bếp, nhưng ngoại trừ mấy hạ nhân đang làm việc trong bếp thì căn bản nàng không thấy bóng dáng của Tứ Hiên. Mấy người hạ nhân thấy Vương phi xuống, liền vội vàng đưa com nước đến để trên bàn. Tổng Đại Mãnh cũng không biết làm sao, một chút khẩu vị cũng không có, nàng chỉ ăn một vài miếng com rồi đi.

Vì cái gì mà không nói rõ được, cho dù có nói thẳng ra tin tức tốt của mình với Trầm Ngao thì..., nhưng khi nàng đi tới nhà bếp thì sự vui vẻ đó của nàng mất đi hết một nửa.

Lẽ nào là bởi vì chưa thấy Tứ Hiên? Nghĩ đến điểm này, nàng nhất thời tự mình phủ nhận nhưng rồi đột nhiên lại lắc đầu. Làm sao có khả năng đó được, làm sao cái tên yêu nghiệt kia ảnh hưởng đến tâm tình mình được, nàng yêu Trầm Ngao như vậy, thì người ảnh hưởng tâm tình nàng là Trầm Ngao mới đúng!

Lúc trở về phòng nàng lại tiếp tục suy nghĩ, suy nghĩ đến hình ảnh nàng và Trầm Ngao ở cùng một chỗ, trong lòng nàng lại ảm lên. Từ lúc xuyên tới cái thời không này thì đây là lần đầu nàng vui vẻ nhất. Sau đó nàng ngồi ở trên giường chờ một chút, rồi cởi áo khoác ra nằm xuống.

Nhưng mà sao Nhân Vương còn chưa trở về?

Quên đi, mặc kệ hắn, hắn có trở về hay không nàng cũng mặc kệ. Nàng nhắm mắt lại, rồi lại nghĩ đến những sự việc kia, rồi ngủ lúc nào không hay.

Ban đêm, nàng ngủ đến mơ mơ màng màng, nàng cảm thấy được hình như có người bò lên giường.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Chuyện kỳ quái

Nàng nghe được tiếng cởi y phục ra, ngay sau đó liền cảm giác được có một cơ thể vô cùng nặng nề đang ở trên giường của nàng, mà lại còn đè ở trên người nàng.

Là Nhân Vương trở về sao?

Tổng Đại Mãnh cảm thấy có chút mơ mơ màng màng, muốn xoay người lại nhưng nàng lại không động dậy được, muốn nhìn một chút xem người đến là ai nhưng mà nàng nhìn cũng không thấy rõ lắm. Mắt nàng hơi mờ mờ, loáng thoáng thấy được một bóng dáng mờ nhạt đang đè trên người nàng, người đó đang vén bộ tóc dài dày mà đen đang buông thõng xuống ngực rồi ở trên mặt nàng lên, nàng có chút ngứa ngứa và muốn gãi nhưng lại không biết tại sao là không thể cử động được.

"Là... Người nào..."

Rất khó khăn lắm mới nói ra được hai chữ này, nhưng sau đó người đó lại cúi đầu xuống hôn ở trên môi nàng để chặn cái miệng của nàng lại chỉ nên những lời nói đứt quãng phía sau liền bị nuốt hết. Nàng cảm giác được có một cái lưỡi lạnh lẽo đang tiến vào, một cái không mời mà đến liền hung hăng đột kích lãnh thổ của mình.

Đến cùng là ai mà lại lớn mật như vậy, nhưng lại chỉ hôn nàng...

Càng về sau những suy nghĩ của nàng đều tan biến hết. Cái trận đột kích bỗng nhiên này còn không kéo dài tới hai phút, sau đó nàng mở mắt ra nhưng mở rất nhỏ rồi rất nhanh liền nhắm mắt lại, ý thức mơ hồ từ từ liền mất đi rồi ngủ say đến ngày hôm sau.

Sáng hôm sau nàng tỉnh lại thì toàn thân nàng đau nhức cực kì nhất là ở dưới thân, cái loại cảm giác này rất giống với việc như làm ở trong công trường ba ngày ba đêm không ăn không ngủ ấy. Một chữ thôi, mệt!

Bởi vậy nàng không dám động vào người vì động chỗ nào chỗ đó lại đau, nàng nghỉ ngơi đủ điều. Trong lúc lơ đãng nghĩ đến đêm qua hình như có người nào đó đè lên người mình, trong lòng lại cả kinh rồi vội vàng kiểm tra lại toàn bộ trên dưới thân thể, nhìn y phục vẫn còn nguyên vẹn đang được mặc ở trên người mình, trong lòng có thể coi là được thở phào nhẹ nhõm.

Cũng còn tốt! Không bị xâm phạm!

Sau đó lại nhìn bên cạnh mình thấy trống trơn, nàng nghĩ chắc là suốt đêm hôm qua Nhân Vương không có trở về. Mặc kệ hử! Bây giờ đối với nàng mà nói, Nhân Vương có trở về hay không thì có liên quan gì đến nàng? Hiện tại thì nàng chỉ biết nhanh chân lên đi đi... Hôm qua đã nói với Ngụy Lạc Xuyên đi Thần Y Cư với nàng ấy.

Nhưng mà...

Nếu đêm hôm qua Nhân Vương không có trở về, thì cái chuyện tối hôm qua chỉ là một giấc mộng thôi sao? Cái kiểu giấc mộng không chịu nổi này lại có thể làm cho toàn thân nàng đau nhức, lại làm cho nàng có bao nhiêu khát khao?

Thôi, nếu là mộng vậy thì cũng không nên nghĩ nữa, Ngụy Lạc Xuyên và Trầm Ngao vẫn đang đợi mình! Nghĩ vậy, Tổng Đại Mãnh liền nhanh đi thay y phục.

Lúc đang thay y phục, thì đột nhiên nàng nhớ đến những cái vết cào bấu đến bầm tím mà hoàng hậu đã bấu, lúc này lại không thấy nữa, nàng lại bị chấn động thêm một lần nữa. Nàng nhớ rõ đêm qua nàng ngủ, thì những vết bầm tím đó chỉ mới phai nhạt hơi mờ hơn trước, vẫn còn một chút máu bầm đang đọng lại, nhưng lúc này lại bỗng nhiên không còn thấy nó nữa, sao trong một đêm lại không thấy nữa?

Càng lúc càng kỳ quái, nàng vén ống tay áo mình lên, rồi nâng làn váy mình lên phát hiện những vết bầm tím trên người ấy lại không còn nữa, nàng lại cả kinh rồi nhanh chạy đến trước bàn trang điểm, cẩn thận quay cái cổ mình quay về cái gương để tìm vết bầm tím không giấu được ở trên cái cổ mình, nhưng kết quả, nàng lại giật mình nữa, rồi nàng ngồi ở trên ghế, ngồi đến ngẩn ngơ.

Những vết thương đó đi đâu hết rồi?

Tất cả đều không có, giống như chưa bao giờ bị thương cả, chưa bao giờ bị hoàng hậu cào bấu. Thậm chí nàng phát hiện, làn da của mình nó còn trắng hơn lúc trước. Sự việc này quá là lạ!

Chẳng lẽ nói giấc mộng hôm qua, là sự thật?

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng có chút khẩn trương. Nếu là thật như vậy, vậy cái người hôm qua đè trên người nàng là ai? Nàng cho rằng đó không phải là Nhân Vương, tay chân Nhân Vương đều tàn phế, đừng nói là đè lên người nàng, đến việc leo lên giường còn khó khăn nữa.

Không phải Nhân Vương thì là ai?

"Đại Mãnh, hôm nay nàng làm sao vậy?" Hoàng cung, Thần Y Cư.

Cảm thấy hình như Tổng Đại Mãnh có chút tâm sự, Trầm Ngao di chuyển một cái bếp lò máu tím để lên trên bàn, sau đó hẩn có chút lo lắng lấy tay quơ quơ trước mặt nàng, "Từ lúc vào cung đến giờ hình như tinh thần của nàng có chút không ổn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lễ nào đêm qua hẩn trở về quá muộn, chẳng lẽ Vương gia đã chọc nàng tức giận? Nếu như vậy, ta đi tìm hẩn..."

"Đừng, không phải hẩn." Tổng Đại Mãnh vội vàng ngăn lại, an ủi Trầm Ngao, "Một đêm hôm qua hẩn đi không trở về, cho nên người đã hiểu lầm rồi, không phải do Vương gia đâu. Hơn nữa ta cũng không có chuyện gì, thật sự." Trong lòng nàng rất rối, rốt cuộc có nên nói chuyện này với hẩn không, một người nam nhân có thể dễ dàng tha thứ cho nữ nhân mình thích nhưng đó không phải là thể diện của mình, đến nỗi còn bị người xem nhìn....

Nàng không dám nghĩ thêm nữa, chỉ có thể để việc này ở trong lòng, cũng tuyệt đối không thể nói cho hấn biết, bằng không cũng chỉ làm cho hấn thêm buồn phiền thôi.

Nàng chỉ có thể giả bộ như không có chuyện gì, "Thật sự là không có chuyện gì. Chỉ là ngày hôm qua ta rất vui, còn có thể nói hết những gì ở trong lòng cùng Lạc Xuyên và người, cho nên buổi tối ta ngủ không ngon giấc nên có chút mệt mỏi."

"Thật sự là ngủ không ngon giấc sao?" Trầm Ngao vẫn có chút không yên lòng. Mãi đến khi nàng cười gật đầu, "Ừ, thật sự không có chuyện gì cả. Là người đoán mò thôi, ta cũng là một người lớn đang sống sờ sờ ở đây, với lại Vương gia đối xử với muội cũng không tệ lắm, thì làm sao có thể có chuyện gì."

Tuy rằng ngoài miệng trách hấn suy nghĩ nhiều, nhưng trong lòng nàng lại rất ấm áp vì hấn quan tâm đến mình.

"Vậy thì tốt, ta còn tưởng Vương gia bắt nạt nàng." Lúc này Trầm Ngao mới yên lòng.

Chỉ thấy hấn đổ chất lỏng nóng hổi có màu nâu đậm vào trong một cái chén có hoa văn màu xanh, đồng thời lại lấy một đồng chai chai lọ bên cạnh lần lượt đổ một ít vào trong chén canh, rồi thập phần thuận thực bung đến đặt vào bên trong một cái chậu chứa nước đá mới vừa được lấy ra từ hầm băng, để hạ bớt nhiệt cho nước canh.

Mà lúc này Ngự Lạc Xuyên từ bên ngoài Bách Hoa viên đứng lên, trên tay nàng ấy cầm một cái vòng hoa đủ màu sắc đi vào bên trong, xong rồi đưa tới tay cho Trầm Ngao, trên khuôn mặt non nớt ấy còn nở ra một nụ cười rất vui vẻ: "Ngao ca ca, cho huynh."

"Cho ta?" Có thể Trầm Ngao không vui là vì Tống Đại Mãnh, "Muội đừng có hại huynh, dù cho muội và Mãnh tỷ tỷ có ở trong này hay không ở trong này huynh cũng không cần."

Ngự Lạc Xuyên liền tức giận nói: "Ai nói muội cho huynh. Lạc Xuyên cho huynh là muốn huynh đưa cho Mãnh tỷ tỷ."

Trầm Ngao liền đỏ mặt, Tống Đại Mãnh đứng kế bên liền nở một nụ cười. Nàng biết, Trầm Ngao cùng Ngự Lạc Xuyên vui đùa, còn biết Ngự Lạc Xuyên đã xem mình là một bằng hữu tốt nhất. Mà nàng và Ngự Lạc Xuyên là người mà hấn đáng tin tưởng nhất. Bằng không, thì hấn sẽ không ở trước mặt người khác giả câm.

Mà ở dưới ánh mắt của Ngự Lạc Xuyên tràn đầy sự mong chờ, vì vậy Trầm Ngao liền đeo vòng hoa cho nàng với một khuôn mặt đỏ bừng. Nhìn bộ dáng then thừng với khuôn mặt xấu hổ khi nàng đeo vòng hoa, Ngự Lạc Xuyên thỏa mãn cực kỳ, mà Trầm Ngao đã nhìn đến xuất thần, trong mắt hay trong lòng bây giờ thì chỉ có mình nàng.

Cũng may là Ngự Lạc Xuyên nhắc nhở, Trầm Ngao mới nhớ lại chén thuốc vừa mới nấu xong giờ cần phải đưa cho hoàng thượng. Chờ Trầm Ngao đi rồi, Ngự Lạc Xuyên mới kéo Tống Đại Mãnh lại: "Mãnh tỷ tỷ, muội phát hiện có một cây hoa rất đẹp muội dẫn tỷ đi xem..."

"Được, người đi chậm một chút đi..."

Tay thì bị Ngự Lạc Xuyên cầm, nên không thể không đi Bách Hoa viên nhìn một cái. Mà cái vòng hoa mỹ lệ non mềm dễ bung ra kia, lúc nào cũng kích thích trái tim của nàng.

Nàng thường thường nghĩ, nếu vẫn cùng với hấn như vậy thật là tốt biết bao!

Nhưng mà giấy không thể gói được lửa, mới hạnh phúc không được bao lâu thì chuyện vụng trộm không tên của nàng và Trầm Ngao đã bị bại lộ...

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Người cảm thấy người đi được sao?!

Edit: Chickenliverpate

Đêm khuya.

Mọi âm thanh đều trở nên im ắng.

Trong không gian tối tăm tại khách điểm Đại Ly lớn nhất kinh thành, ở một nơi khuất nhất trong căn phòng trên lầu ba.

"Đã cướp được hàng rồi chứ?"

"Đã cướp được, thưa chủ tử."

"Đám người đó như thế nào rồi?"

"Không chịu nghe lời, nói là nhất định sẽ báo cáo lên triều đình. Bọn chúng nói đã biết thân phận thật sự của người, nếu lần này thả bọn họ ra, nhất định sẽ không bỏ qua bất cứ người nào trong trấn."

"Tên lão tặc Ngụy Hòe đó, bản cung đã để ý lâu rồi. Nếu số hàng này thật sự rơi vào tay lão, không phải lão sẽ còn ghê gớm hơn nữa sao!"

"Cái đó... Chủ tử, hiện tại chúng ta nên làm gì đây? Đám người đó nhất định không đi, khuyên như thế nào cũng..."

"Giết!"

Dưới ánh trăng, một bóng dáng cao lớn đang đứng khoanh tay bên cửa sổ.

Một làn gió mát rượi thổi qua cửa sổ, lướt qua người hắn, xuyên qua từng sợi tơ tằm cao quý lãnh khí trên cẩm bào nguyệt sắc, tướng mạo vốn đã cao quý, lúc này nhìn qua lại càng cao quý vạn phần. Dưới ánh trăng, làn da ngọc ngà của hắn lại càng tôn lên vẻ ma mị mê hoặc, chiếc cẩm thon dài trên gương mặt mang đường nét hoàn hảo, cùng với sườn mặt rõ ràng không có bất cứ biểu tình nào lại khiến người ta rung động, quả thật đã làm cho người ta không chịu nổi mà nuốt nước miếng liên tục. Nhưng chỉ cần nhìn thấy bóng lưng của hắn, hình dáng sườn mặt nghiêng nghiêng của hắn, liền có thể cảm nhận được sự lạnh lùng như băng, cao ngạo như tuyết của hắn, không có người nào dám tiếp cận.

Nhưng mà, sự lạnh nhạt của hắn, mặc dù có thể đông cứng tất cả, lại khiến người ta mê hoặc không thể dời mắt.

Bờ môi đỏ tươi khinh bạc khẽ gọi, khi thốt ra những lời hồ hững, không khí xung quanh hắn lập tức lạnh thêm mấy phần, cẩm bào sang trọng ôm lấy dáng người thon dài hoàn mỹ, hắn đứng đó, dưới ánh trăng, giống như yêu nghiệt xung quanh lấp lánh ánh hào quang, nhìn đặc biệt chói mắt.

"Vâng, thuộc hạ lập tức đi làm!"

Phía sau thân hình cao to quý phái đó, thiếu niên ôm bội kiếm tiếp nhận mệnh lệnh, trong mắt đồng thời hiện lên một tia kinh ngạc, vội vàng gật đầu đáp lại. Trong tư tâm đối với bóng lưng của chủ nhân đã cảm thấy không chịu nổi. Nhưng đây chỉ là bóng lưng, sợ rằng khi quay đầu đối diện trực tiếp, sẽ khiến cho người ta mê muội ngay.

Thiếu niên xoay người muốn ly khai, lúc này, lại nghe tiếng chủ nhân vọng đến từ bên cửa sổ:

"Tình hình nữ nhân kia như thế nào?"

"Chủ nhân, người là nói..."

Thiếu niên nghi hoặc một phen.

Dung nhan đó chợt động, vẻ mặt vốn không chút thay đổi, lúc này lại xuất hiện một loại cảm xúc không thể diễn tả. Hắn nhíu mày, đôi môi mỏng không tỏ mà đỏ hơi nhếch lên: "Nàng ấy vẫn còn không chịu thành thật sao!"

Biết chủ tử đang nói đến người nào, thiếu niên hơi chần chừ, rồi cúi đầu hồi đáp: "Hồi chủ tử, theo thuộc hạ quan sát, đã nhiều ngày nay, nàng kết giao với tam tiểu thư của Ngụy Thừa tướng, tiến cung, đi thần y cư tìm..."

"Đáng chết... Lui ra!" Hình nhân cao quý trầm giọng cắt ngang, trên mặt hắn hiện lên vẻ bức bối không tên.

Thiếu niên thấy thế, đành phải lui ra.

Hai cánh cửa nhanh chóng được khép lại, âm thanh đóng cửa vang lên, thì thân hình cao quý bên cửa sổ trong nháy mắt cũng đã xoay người lại, trong căn phòng tràn ngập ánh nến.

Ngon nết không ngừng nhảy múa, ánh sáng của nó bao trùm lên dung nhan tuyệt mỹ tuyệt luân của một loại vu vật, nhưng lại vì mỗ nữ nhân nào đó, mà trong đôi mắt hẹp dài mị hoặc của hắn lại xuất hiện một tia hờn giận.

...

Mấy ngày sau, mỗi ngày đều trôi qua bình an vô sự.

Trong lòng Tổng Đại Mãnh vô cùng thư thái, mỗi ngày cùng Ngụy Lạc Xuyên tiến cung đi thần y cư gặp Trầm Ngao, điều đó gần như biến thành thói quen tất yếu của nàng. Mà dường như mỗi ngày, Nhân vương cũng đi sớm về trễ, thậm chí có vài ngày căn bản là cả đêm cũng chưa từng trở lại. Điều này làm cho lá gan của nàng trong nháy mắt cũng lớn hơn, rất tốt, nàng còn phải đề phòng một lão nữ nhân trong Ý Hà điện gọi là Hoàng hậu nương nương nữa!

Nhưng cái nàng bắt ngờ chính là, rốt cục đến ngày thứ tư, tình hình đã mất đi thế cân bằng vốn có.

...

"Mấy ngày nay nàng đều chạy đến chỗ ta, bên phía Vương gia, thật sự không có việc gì sao?"

Ngày thứ ba kết giao với Ngụy Lạc Xuyên rồi cùng đến thần y cư, chiều hôm đó khi sắp chuẩn bị rời đi, Trầm Ngạo mang vẻ mặt lo lắng hỏi nàng.

"Không có việc gì, mấy ngày nay dường như hân rất bận, mỗi ngày đều tiến cung gặp Hoàng thượng." Biết Trầm Ngạo đang lo lắng điều gì, Tống Đại Mãnh lắc đầu an ủi. "Hơn nữa đã mấy đêm hân không trở về, có thể thật sự rất bận rộn."

Nói đến chuyện mấy đêm Nhân vương suốt đêm không về, nàng nhin không được lại nghĩ đến cảnh tượng hư hư thật thật đêm hôm đó, cảm giác áy náy đối với Trầm Ngạo lại tăng thêm vài phần. Chuyện này, nàng vẫn còn chưa thẳng thắn với Trầm Ngạo, cũng không nghĩ đến sẽ nói cho hân biết.

Nhưng, sau khi Trầm Ngạo nghe xong, trong ánh mắt lại xuất hiện vẻ nghi hoặc: "Đã nhiều ngày Hoàng thượng chưa triệu kiến Vương gia, sao Vương gia lại ở chỗ Hoàng thượng được? Mà những ngày này ta đến tông khứ được vật điều trị thân thể cho Hoàng thượng, cũng chưa từng nhìn thấy Vương gia, đừng nói đến chuyện tiến cung như Vương gia đã nói."

Nhìn thấy dáng vẻ nói chuyện chân thật của Trầm Ngạo, đáy lòng Tống Đại Mãnh cũng kinh ngạc không thôi: "Vương gia thật sự chưa từng tiến cung? Nhưng mà..." Không phải Nhân vương đã nói hoàng đế triệu kiến hân sao? Nếu hân không tiến cung, vậy mấy ngày nay hân đi sớm về trễ, thậm chí không về, thì đã đi đâu, bận rộn làm cái gì? Một nam nhân tay chân tàn tật ngay cả cuộc sống của bản thân cũng không thể tự liệu như hân, còn có thể bận rộn cái gì? Thật sự là kỳ quái.

"Mặc kệ hân, nàng không có việc gì là tốt rồi." Không bị phát hiện là tốt.

Sau khi Trầm Ngạo ôm ôm ấp ấp Tống Đại Mãnh xong, liền quay đầu nói với Ngụy Lạc Xuyên đang nũng nịu trừng mắt vì đã đợi bọn họ một hồi lâu: "Lạc Xuyên, Đại Mãnh giao cho muội, khi xuất cung tuyệt đối phải cẩn thận, đừng để người khác nhìn thấy."

"Những câu này, không cần huynh nói, Lạc Xuyên cũng biết." Ngụy Lạc Xuyên kéo tay Tống Đại Mãnh, vừa tình nghịch nháy mắt cười với Tống Đại Mãnh: "Mãnh tỷ tỷ, tỷ xem vì tỷ mà Ngạo ca ca quá mức khẩn trương..."

Cũng như mấy ngày trước, việc xuất cung vô cùng thuận lợi, trên đường đi cũng không gặp người nào khả nghi. Sau khi chia tay Ngụy Lạc Xuyên tại góc đường, thì gặp một người từ phía vương phủ đi đến, trong lòng không biết tại sao lại trở nên rất kỳ quái.

Khi nàng biết mấy ngày liên tiếp Nhân vương đi sớm về trễ đều không phải vào cung triệu kiến hoàng đế, trong lòng liền cảm thấy buồn bã khó hiểu. Mấy ngày nay, rốt cuộc Nhân vương đã đi đâu, làm cái gì? Nàng hoàn toàn không biết, điều không thể giải thích là, vì sao hân lại mượn danh nghĩa hoàng đế triệu kiến để gạt nàng?

Hôm nay nàng trở về có vẻ sớm, hai ngày trước đều qua giờ Dậu mới lưu luyến xuất cung, mà Trầm Ngạo cũng vì lo lắng nàng bị Nhân vương phát hiện, nên đề cho nàng hồi phủ sớm hơn một chút. Ước chừng khoảng giờ Thân ba khắc, nàng đã xuất hiện tại cửa sau của vương phủ.

Nhưng, khi nàng mới vừa từ cửa sau bước vào, xoay người đóng cửa lại, thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói lạnh lùng chất vấn.

"Người đã đi đâu!"

Trên đoạn đường lát đá cách đó 10 thước, Lưu Vân đẩy xe lăn eo mang bội trường kiếm đứng ở đó. Mà chủ nhân của những lời này, dĩ nhiên là Nhân vương đang ngồi trên xe lăn. Bên dưới mặt nạ ngân sắc, đôi mày Nhân vương cau lại vì tức giận, sắc mặt căng thẳng, bởi vì sự lạnh lùng nguy hiểm của hân mà nhiệt độ xung quanh cấp tốc giảm xuống chỉ trong nháy mắt.

"A, người!" Hai người im hơi lặng tiếng xuất hiện, Tống Đại Mãnh không khỏi hét lên một tiếng. Sau khi phục hồi tinh thần, không vui nói: "Làm phiền người đi đường cũng nên phát ra chút âm thanh có được hay không? Ta muốn đi ăn cơm."

Vì khẩn trương và chột dạ, liền tìm đại một lý do để rời đi.

Nhưng nàng lại không chú ý, bây giờ, căn bản là Nhân vương không phải đơn giản muốn nói đùa hay đầu đầu vỗ mồm với nàng. Mi tâm hân vận vẹo, thấy nàng muốn đi, nhất thời gầm lên như tu la địa ngục: "Tống Đại Mãnh, người cảm thấy người đi được sao! Bỏn vương, sẽ không, cho người cơ hội đó nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Coi như ta cầu xin người

Edit: Chickenliverpate

Sẽ không, cho người cơ hội rời khỏi nữa!

Nghiến răng nghiến lợi nói ra những lời này, chiếc xe lăn cũng bắt đầu trượt đi trên mặt đất, nhắm thẳng hướng Tổng Đại Mãnh mà tiến đến.

"Ta chỉ muốn đi ăn một bữa cơm, ngươi có cần giận dữ như vậy không?" Tổng Đại Mãnh vẫn không chú ý là ai đã đẩy xe lăn, lúc này Lưu Vân đang ở đây, nàng đoán có lẽ là Lưu Vân đẩy rồi.

Cho tới bây giờ, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Nhân vương giận dữ đến như vậy, xe lăn rất nhanh đã tới trước mặt nàng, chắn ngang đường đi của nàng. Nàng cũng nổi giận, trừng mắt nhìn Nhân vương: "Tránh ra, ta muốn đi ăn cơm!"

Đứng gần đó, Lưu Vân nhìn thấy cảnh tượng như vậy cũng chỉ biết thờ dài, đáy lòng ngồn ngộn trăm mối. Thật không dễ dàng gì cải thiện mối quan hệ, nhưng hiện tại...

"Đã nhiều ngày Bồn vương không ở đây, có phải ngươi vẫn đến chỗ Trầm Ngự y hay không!"

Trong lòng Nhân vương ngập tràn hờn giận, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề. Nghĩ đến một nữ nhân gọi là Tổng Đại Mãnh, rõ ràng là Vương phi của hắn, lại suốt ngày ôm ấp hình bóng của một nam nhân khác, tức giận trong lòng không thể kiềm chế cứ thế trào lên trên cổ họng.

Tổng Đại Mãnh sừng sốt một giây, chẳng lẽ hắn đã biết? Nhưng ngoài mặt thì có chết cũng không thừa nhận: "Không có!"

"Những việc ngươi làm, Bồn vương đều biết hết! Vậy mà dám nói không có, Bồn vương không bị tật ở mắt!" Thật sự chết cũng không nhận? Nhân vương lại càng phần nộ. Hắn nghe được cả tiếng trái tim mình đang đập dồn dập, lồng ngực không ngừng lên xuống kéo theo những cơn đau đớn kịch liệt, nhưng mặc dù như vậy, hắn vẫn không thể không chế tức giận tràn ra trên mặt, cho dù gần như té xỉu ngay sau đó.

"Ngươi đều đã biết rõ, còn hỏi ta, chẳng phải làm chuyện dư thừa sao!" Trong lòng Tổng Đại Mãnh cũng vô cùng khó chịu, nàng không dễ dàng gì thay đổi cách nhìn đối với Nhân vương, không ngờ cũng chỉ là biểu hiện bên ngoài của hai người mà thôi, thật tế lại không hề tốt.

Dĩ nhiên nàng cũng biết, hành vi của nàng quả thật không ổn, không phải trước đây nàng gả cho hắn chính là vì muốn trở lại thế kỷ hai mươi mốt đoàn tụ cùng người yêu sao? Hiện tại chỉ là thay đổi phương pháp, vì đã có Trầm Ngạo ở bên cạnh nàng.

"Tổng Đại Mãnh, ngươi lại có thể không biết tốt xấu như vậy!" Nghe vậy, ánh mắt Nhân vương như tóe lửa, hắn sống hơn 27 năm qua, đây là lần thứ hai vì một nữ nhân mà phần nộ. Sắc mặt hắn tối tăm, đôi mắt tóe lửa lúc này đang hung hăng nhìn như muốn xé toạc gương mặt nàng: "Bồn vương cho ngươi một cơ hội cuối cùng, ngươi muốn hắn hay là Bồn vương!"

"Ngươi đã lớn tuổi như vậy rồi, sao vẫn còn ngây thơ như thế!" Tổng Đại Mãnh căn bản không hề quan tâm, đối mặt với chất vấn của hắn, giọng của nàng còn lớn hơn: "Hiện tại, ta không rảnh tán dóc với ngươi, gấp lại sau!"

"Tổng Đại Mãnh! Ngươi dám đi!" Nàng ấy không hề đặt mình vào trong mắt! Trong nhất thời, cánh tay vốn tàn tật của Nhân vương bất ngờ nâng lên, gắt gao lôi kéo cổ tay nàng, lớn tiếng quát tháo, vẫn là câu nói kia: "Chọn Bồn vương, hay là chọn hắn!"

Hoàn toàn không hề quan tâm đến cánh tay của mình lúc này đang cử động, càng cố gắng nắm lấy tay nàng.

"Ngươi đang nói thân phận hay là tình yêu?" Mà lúc này Tổng Đại Mãnh chỉ biết tức giận, nàng mĩa mai cúi xuống nhìn hắn, rồi nhân cơ hội rút tay về, không một chút do dự xoay người rồi đi.

Bởi vì Tổng Đại Mãnh giãy giụa rút tay về, nên cả Nhân vương và xe lăn đều bị ngã xuống đất. Lưu Vân vội vàng chạy đến muốn đỡ hắn dậy.

"Tổng Đại Mãnh, ngươi đừng mơ có thể gặp lại hắn!" Lửa giận trong lòng dữ dội đến mức gần như nuốt chửng hắn, không đợi Lưu Vân tiếp cận, cơ thể thon dài của hắn đã đứng thẳng trên mặt đất, ánh mắt sâu không thấy đáy đỏ rực: "Kể từ hôm nay, không cho phép Tổng Đại Mãnh bước ra khỏi vương phủ nữa bước! Nếu nàng không nghe lời, giết không tha!"

Cách đó không xa, có hai nha hoàn tình cờ đi ngang qua, vô tình chứng kiến toàn bộ, cả kinh mở to mắt: "Đây là Vương... Vương gia sao?"

Trường bào với hoa văn đen như mực đã dính một chút bụi bặm, ôm lấy cơ thể cao lớn rắn rỏi, toàn thân từ trên xuống dưới không chỗ nào không toát ra một loại khí chất thoát tục. Mặc dù vẫn còn đeo mặt nạ, thấp thoáng đâu đó trong ánh mắt là sự lạnh lẽo, nhưng lại thật sự khiến người ta không thể rời mắt.

Hai nha hoàn đó nhìn đến ngẩn người. Chẳng lẽ Vương gia của bọn họ...

"Nơi này giao cho ngươi!"

Tựa như một cơn gió lướt qua, Lưu Vân nhìn lại, đã không còn thấy bóng dáng Nhân vương.

Lưu Vân ngẩn người, Vương gia vừa... nói cái gì nhỉ? Quay đầu nhìn lại thì thấy hai nha hoàn kia đang xoay người bỏ chạy, vội vã kiểm lập tức ra khỏi vò, chuyển động trong nháy mắt.

Không kịp kêu gào thảm thiết, hai người kia đã ngã xuống đất.

Chỉ là... Xử lý hai người này xong, lần đầu tiên trên mặt Lưu Vân xuất hiện vẻ mờ mịt. Nếu Vương phi cố ý đi gặp người nọ, thật sự cũng phải giải quyết như vậy hay sao?

...

Quá đáng giận rồi!

Tổng Đại Mãnh cũng không thèm ăn cơm, đóng chặt cửa phòng, nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại. Vốn là một ngày vui vẻ, bởi vì tranh cãi âm ỉ với Nhân vương, mà chỉ trong nháy mắt, tâm tình của nàng liền xuống dốc đến cực hạn.

Đã vậy còn hỏi nàng, chọn hán hay là Trầm Ngao? Không phải quá vô nghĩa sao! Người nàng yêu là Trầm Ngao, dĩ nhiên sẽ chọn Trầm Ngao, mà hán có tư cách gì hỏi nàng vấn đề này!

"Vương gia chết tiết, Vương gia thối, ta đi đâu, liên quan gì đến ngươi, không phải ngươi nói tiền cung diện kiến Hoàng thượng sao, nhưng trên thực tế thì... trên thực tế thì..."

Nghĩ ngợi một hồi, liền không nhịn được giậm chân ở trên giường mấy lần. Giận dữ khiến hai má đỏ bừng. Muốn tìm một người tâm sự, nhưng cũng tìm không ra.

Chỉ có thể xem cái giường là Nhân vương mà giẫm đạp, giày xéo. Hán không có Nhân vương thật sự bên dưới thân để dè dặt chết hán, giậm chết hán!

Nghĩ đến đây, nàng lại dùng sức giậm hai chân xuống.

Nhưng lúc này, lại không nghe được tiếng bang bang phát ra từ phía giường, nàng ngóc đầu dậy, thì phát hiện hai chân mình hoàn toàn bị một cánh tay thon dài mà mạnh mẽ nắm lấy, nhìn ngược lên trên, thì nhận ra người tới chính là...

"Tứ Hiền?"

Nhìn thấy Tứ Hiền, toàn thân vẫn là trường bào trắng ngà, vẫn mái tóc dài mềm mại đen như mun buông xuống một cách hờ hững, vẫn như một loại vũ vật yêu nghiệt, khiến người ta nhìn một cái sẽ bị hấp sâu vào trong đó...

Đã rất nhiều ngày không gặp hán, trong lòng Tổng Đại Mãnh cứ trào lên từng đợt từng đợt vui sướng không thể diễn tả.

"Sao ngươi lại tới đây? Mấy ngày nay ngươi đã đi đâu vậy hả?" Nàng lập tức từ trên giường ngồi bật dậy, tựa như gặp lại một lão bằng hữu đã rất lâu không thấy, tâm trạng vốn đang tức giận, lúc này bởi vì nhìn thấy Tứ Hiền mà vui đi không ít.

Nhưng sắc mặt Tứ Hiền nhìn qua có vẻ tái nhợt như tuyết, tình hình của hán dường như cũng không được tốt cho lắm. Hán thuận thế ngồi xuống, lúc này bàn tay xinh đẹp mới buông hai chân của nàng ra, đôi mắt hẹp dài mị hoặc nhìn nàng chăm chăm: "Sao vậy, mấy ngày không gặp đã nhớ ta như vậy, nàng sẽ không yêu ta đấy chứ?"

Lúc này hán lại có thể đùa kiểu như thế.

"Yêu cái đầu quái quỷ của ngươi ấy!" Tổng Đại Mãnh bực bội dờn mắt, lại thấy hán một tay ôm ngực, có chút kỳ quái: "Thân thể ngươi làm sao vậy? Mấy ngày không thấy, lại đánh nhau với ai bị thương sao?"

"Bị người nào đó chèn ép." Tứ Hiền liếc nàng một cái, rồi bất ngờ thở dài, vươn tay qua nhéo nhéo gò má nàng: "Tiểu Đại Mãnh, nàng nên ngoan ngoãn một chút đi. Có biết hay không, ta làm bằng hữu của nàng, nàng không ngoan, ta cũng sẽ bị liên lụy."

"Này, ngươi có ý gì?" Tổng Đại Mãnh dứt khoát đẩy bàn tay đang véo má của nàng ra. Tứ Hiền lại ảo não thở dài một tiếng, bất đắc dĩ ôm ngực nói: "Nghe nói đã nhiều ngày nay nàng cứ chạy vào cung gặp người kia. Nàng thì cao hứng rồi, nhưng ta thì không. Vương gia đã biết ta thường xuyên bí mật lên vào vương phủ, hiện tại đã lấy tính mạng người nhà ta để uy hiếp ta, nhất định phải khuyên nhủ ngươi trở về. Nếu không..."

Dứt lời, khuôn mặt hán càng u sầu hơn, cúi đầu khổ sở cầu xin nàng: "Cô nài nỉ của ta, xem như ta cầu xin nàng, đừng đi tìm hán nữa, được không?"

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Nàng có gan thì lớn tiếng hơn một chút đi

"Cho nên, Vương gia để ngươi đến?"

"Một nhà tù già tới trẻ tất cả tính mạng của bọn họ đều nằm ở trong tay ta hết..."

"Mắc mớ gì tới ta? Và lại, ta lại không biết một nhà già trẻ của ngươi."

"Tổng cô nương, cô đừng có độc ác như vậy chứ, cô và ta quen biết cũng đã lâu, một nhà già trẻ ta..."

"Ngươi là ngươi, ta là ta, chuyện của ngươi không liên quan gì đến ta."

"Tổng Đại Mãnh, Đại Mãnh cô nương, tiểu Đại Mãnh..."

...

Mặc kệ cho Tứ Hiền có câu xin làm sao thì Tổng Đại Mãnh vẫn kiên quyết nói ba chữ: "Không thể được."

Hắn lấy tính mạng của nhà hắn ra uy hiếp nàng không cho nàng đi gặp Trầm Ngao, tuyệt đối không thể được!

Hắn cho rằng nàng mềm lòng mà đáp ứng sao?

Ở trong lòng Tổng Đại Mãnh cười nhạo. Đừng đùa, nàng cũng không quen biết gì với Tứ Hiền vậy sao tin được một nhà già trẻ bên trong nhà hắn chứ? Lai lịch Tứ Hiền không rõ, chỉ lấy một câu một nhà già trẻ ra để dọa nàng sao? Cũng đã hơn 20 tuổi rồi, cũng không phải là một tiểu hài tử nữa (đứa trẻ), tuy nàng rất lương thiện nhưng cẩn thận mà nghĩ lại thì làm sao có thể đảm nhiệm được việc này?

Không sai, tuy cũng không tính là bằng hữu thâm giao với Tứ Hiền, nhưng ít ra từ lúc nàng biết hắn cho tới bây giờ nàng vẫn chưa hiểu hay biết rõ về hắn. Hắn lén lút vào vương phủ lâu như vậy tới nay cũng chưa từng bị phát hiện, lại có thể thuận lợi đưa nàng đi ra ngoài rồi lại đưa nàng về, có thể thấy được thân thủ của hắn rất cao. Nhưng nhìn tướng mạo mê mẩn chết người cùng với thân thủ kia thì liền biết thân phận của hắn chắc là không tầm thường, cái gì mà gia đình thường dân, hừ!

Người của gia đình thường dân mà có năng lực tuyệt vời như vậy à!

Hiện tại lại lấy danh nghĩa của Nhân Vương và lấy tính mạng nhà hắn ra uy hiếp tới khuyên nàng, nàng cũng không phải là một đứa trẻ, có thể tin hắn sao?

"Đại Mãnh, Tiểu Mãnh, xin ngươi, cả nhà ta..." Thấy hai con mắt Tổng Đại Mãnh không chớp mà nhìn mình chăm chăm, trong lòng Tứ Hiền có chút chột dạ. Đang định đi lên, lại bị nàng lấy tay ngăn lại, "Đừng nói nữa, ngươi, ta vẫn sẽ đi gặp. Mà tính mạng của cả nhà ngươi, ta lại chưa thấy qua, ta làm sao biết được nó tốt hay xấu?"

"Vậy ta dẫn ngươi đi xem? Thế nào?" Nghe vậy, Tứ Hiền liền lời nàng đi, còn chưa kịp phản kháng thì hắn lại buông nàng ra, than thở nói: "Ta quên, Vương gia đã ra lệnh cho ngươi cấm túc ở đây. Ngươi không đi được."

"Nói xong chưa?"

"Xong rồi." Nghĩ đến chính sự, Tứ Hiền liền lấy bộ mặt mê hoặc lòng người của mình ra trên mặt đầy vẻ ủy khuất, "Đại Mãnh, tiểu Mãnh, cả nhà ta..."

Lại tới nữa rồi!

Tổng Đại Mãnh kéo chặn lại rồi lại nằm xuống nói: "Ngươi đi đi, ta sẽ không đáp ứng ngươi. Trừ phi, ta chết."

Cấm túc nàng thì làm sao? Nàng muốn gặp một người, cho dù có dùng phương pháp gì để đối phó với nàng, nàng sẽ không bỏ qua! Đối với nàng mà nói, thì Trầm Ngao còn quan trọng hơn tính mạng của nàng, chỉ vì một câu nói một nhà già trẻ của hắn (cả nhà hắn) mà từ bỏ mình và Trầm Ngao ở chung một chỗ sao?

Nàng chôn mình vào trong chăn thật sâu, rồi nói ba chữ: "Ngươi đi đi."

"Không nghĩ tới ngươi lại độc ác như vậy." Tứ Hiền bất đắc dĩ thở dài, "Được rồi, ta đi."

Nhưng mà đi chưa được hai bước, rồi hắn chợt xoay người lại, không thể chờ đợi được nữa mà giải thích: "Tổng cô nương, có một chuyện ta nên giải thích với cô một chút. Thực ra ta cũng không phải là người mà Vương gia phái tới, cũng không phải Vương gia lấy tính mạng cả nhà ta, tất cả là ta lừa cô. Ngươi biết không, ta có thích cô, ta biết mấy ngày nay mỗi ngày cô đều đi tìm người đó, mà người đó là nam nhân, trong lòng ta rất khó chịu. Nói chung tâm tình của ta và Vương gia rất giống nhau, vẫn hi vọng cô đừng đi tìm người đó, ta đi đây, lúc nào cô nhớ ta ta sẽ tới tìm cô."

Đúng lúc hắn đang giải thích, Tổng Đại Mãnh còn đang có việc muốn hỏi hắn, sau đó mới từ trong chăn thò đầu ra, thì phát hiện bên trong phòng đã không còn bóng dáng của Tứ Hiền. Nhìn xung quanh một lúc, cửa sổ cũng chưa mở, hắn đi ra như thế nào?

Nàng còn muốn hỏi hắn, có thể giúp nàng truyền một tin tức cho Trầm Ngao.

Sau đó nàng ngẫm nghĩ lại một phen, lại thấy mình rất buồn cười. Còn liều lĩnh lấy tính mạng của cả nhà Tứ Hiền để đến đây khuyên nàng đừng đi gặp Trầm Ngao, nhưng nàng còn muốn người ta giúp đỡ, sao có thể được chứ?

...

Ngày thứ hai, Tổng Đại Mãnh đã dậy từ rất sớm, trong lòng nàng nghĩ lúc này vương phủ đang canh chừng rất lỏng lẻo, mặc dù không thể đi ra ngoài bằng cửa chính, nhưng cũng có thể giả làm người trong đám người đi ra ngoài để đi mua đồ kia.

Nhưng mà mọi việc nàng nghĩ quá đơn giản, vất vả lắm mới trộm được bộ xiêm y của nha hoàn hạ nhân ở trong vương phủ đang phơi khô, sau khi mặc xong nàng liền lén vào trong đám người đang chờ ở bên ngoài, một chân đang định bước ra khỏi cửa thì mắt thấy đang có bốn năm tên thị vệ đang canh gác ở ngoài cửa, nàng vừa mới bước ra một bước thì liền thấy hai tên thị vệ đưa tay lên ngăn cản nàng đi.

Một trong tên thị vệ đó nói rằng: "Người không thể ra khỏi phủ! Vương phi mau trở vào đi!"

Khách khí, cung kính cung kính.

"Hai vị đại ca, ta không phải là Vương phi, các người nhận lầm người rồi. Nếu không như vậy đi, các người hãy để ta ở dưới mí mắt đi, ở trong vương phủ này thật sự quá ngột ngạt..." Tổng Đại Mãnh nghĩ nàng nói chuyện tốt như vậy, nói nhiều vài lời nói êm tai thì nàng mới có thể đi ra ngoài chứ.

Chỉ là cũng không nghĩ tới, còn chưa nói ra được vài câu êm tai, thì đã thấy bốn tên thị vệ kia liền "Loạt xoạc" một tiếng rồi rút thanh kiếm của mình ra hai lần rồi tiếp là đặt ngang ở trước mặt nàng. Giọng nói của thị vệ cũng trở nên nghiêm túc hơn: "Vương phi, mời người trở vào."

Một chỗ thương lượng cũng không có.

"Trở về thì trở về."

Biết là cái này không thực hiện được, nàng liền lấy ra một ánh bạc sáng lóng lánh thì thanh kiếm đó lại hiện ra trước mặt nàng, Tổng Đại Mãnh vô cùng thức thời nên đành xoay người đi vào.

Cửa sau cũng không được, cửa chính lại càng không thể ra được.

Vừa nghĩ tới một canh giờ sau Ngụy Lạc Xuyên không nhìn thấy mình ở cửa cung, nên cũng không thể cùng nàng đi Thần Y Cư tìm Trầm Ngạo, trong lòng nàng gấp như lửa nóng. Nhưng mà cửa chính cửa sau cũng đã bị Nhân Vương cấm túc không cho nàng đi, với lại nàng cũng không ra được, chỗ nào cũng có thị vệ canh giữ, nàng nên làm gì bây giờ? Nếu Ngụy Lạc Xuyên chờ không được nàng ấy sẽ sốt ruột, một ngày nàng không gặp Trầm Ngạo không được.

Xú Nhân Vương chết tiệt!

Đứng ở dưới sân, Tổng Đại Mãnh ngẩng đầu lên nhìn, bức tường đó cao gấp ba lần chiều cao của nàng, nàng khẽ cắn răng, rồi liền xoay người trở về phòng lấy từng cái bàn chông lên nhau.

"Vương phi..."

Nàng khiêng mấy cái bàn đó đi rất là run rẩy, nhưng kết quả sau khi nghe được giọng nói ở phía sau truyền đến, vốn chột dạ thì cái ghế cao nhất ở trên rớt xuống, rồi trực tiếp làm nàng té xuống cái bịch.

"Ai vậy?" Thật vất vả lắm mới trèo lên được, kết quả lại bị một câu nói của một người làm nàng té xuống. Tổng Đại Mãnh tức giận, rồi ngẩng đầu lên nhìn, lại thấy người tới là Tứ Hiền, nàng giận không có chỗ phát tiết, liền đứng lên rồi tiến lên đâm cho hắn một quyền vào lồng ngực, "Đến cùng người muốn gì? Ta nói rồi, ta sẽ không đáp ứng người!"

"Đại Mãnh..." Tứ Hiền bị nàng đâm trúng vào ngực, nhất thời kêu đau một tiếng, hắn muốn thở không ra hơi rồi, đột nhiên hắn lấy tay của Tổng Đại Mãnh và tay hắn đan vào nhau rồi kéo nàng trở về, vừa đi vừa nói, "Bất luận như thế nào, Lãnh Tứ Hiền ta chỉ có yêu một nữ nhân, sao ta có thể để nữ nhân mình yêu chạy đi tìm nam nhân khác? Coi như là không vì Vương gia, mà là vì ta, ta nhất định phải làm như vậy!"

"Này, Lãnh Tứ Hiền!" Thấy thế, Tổng Đại Mãnh liền giãy dụa kêu to, "Người thả ta ra, Lãnh Tứ Hiền!"

Tứ Hiền khẽ động khóe môi, khẽ mỉm cười, "Nàng có gan thì lớn tiếng hơn một chút đi?"

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Chờ ta ra ngoài được, người sẽ chết

Phủ Tả thừa tướng.

Hôm sau, Ngụy Lạc Xuyên ăn sáng xong, đang định đi ra ngoài. Thì bị Ngụy Tuyết Oánh vốn từ trong cung ra đây dùng bữa cùng với nàng, gọi ngược nàng trở lại: "Tam muội, gần đây muội ở cùng một chỗ với ai vậy? Trước đây, tỷ cũng chưa từng thấy qua muội lại chịu khó như vậy, mỗi ngày muội đều đi sớm về trễ, nói cho đại tỷ biết một chút, hẳn là mỗi ngày muội... không phải một mình tiến cung chứ?"

Nghe vậy, Ngụy Lạc Xuyên liền kinh ngạc: "Sao đại tỷ biết muội không có tiến cung một mình?"

Nghe được tiểu muội mình nói như vậy, Ngụy Tuyết Oánh lập tức nhảy mất ra hiệu cho phụ thân Ngụy Hòe của mình, rồi vừa cười dịu dàng với Ngụy Lạc Xuyên: "Mỗi ngày đại tỷ đều ở trong cung, ai vào cung, tỷ còn có thể không biết sao? Muội muội ngoan, hãy nói cho đại tỷ nghe một chút, gần đây muội kết giao với mấy người bằng hữu? Vị bằng hữu kia làm gì, nhà ở đâu?"

"Muội ăn no rồi, muội ra ngoài chơi đây." Lúc này, nhi tử của Ngụy Hòe là Ngụy Quảng Tuyên cũng vội bỏ bát đĩa xuống, rồi nhanh chân chạy ra ngoài.

Ngụy Hòe có chút không vui, ông hừ nhẹ một tiếng rồi nói: "Đứng lại!"

Ngụy Quảng Tuyên không thể không dừng bước lại, từ từ quay đầu lại: "Phụ thân, sao nữa? Tỷ phu Thái tử vẫn còn chờ nhi tử đó!"

Từ nhỏ Ngụy Quảng Tuyên đã quen sống trong nhung lụa, suốt ngày đi theo Thái tử Sở Trùng chơi quen rồi, cả ngày chỉ ham chơi thôi, mấy ngày gần đây còn học đi Xuân Hinh Uyển mua vui. Với cái tính ham chơi của nhi tử này, trong lòng Ngụy Hòe rất sốt ruột. Bây giờ lại nghe hắn nói đi tìm cái tên Thái tử kia, ông tức đến râu cũng run lên: "Người đã 19 tuổi rồi, cả ngày đều ăn chơi chè chén thì còn ra thể thống gì?"

"Không phải tỷ phu Thái tử cũng như vậy sao? Tỷ phu Thái tử cũng đã 25 đấy, người chỉ biết nói con, có bản lĩnh thì người đi nói với Thái tử đi!" Trái lại Ngụy Quảng Tuyên nói rất có lí, một chân hắn đã bước ra bên ngoài, chuẩn bị chạy bất cứ lúc nào.

"Làm càn! Sao người dám chỉ trích phụ thân!" Lời nói đó cũng đã làm cho Ngụy Hòe tức giận, ông liền mắng Ngụy Quảng Tuyên: "Người là thứ không có tiền đồ, lại còn dám so sánh với Thái tử."

"Thái tử thì sao? Không phải Thái tử cũng là người sao?" Ngụy Quảng Tuyên chống đối lại: "Dù sao thì con cũng muốn đi."

Ngụy Quảng Tuyên vừa mới dứt lời thì liền muốn đi ra ngoài, nhưng lại bị Ngụy Hòe la to lên một câu: "Đứng lại! Kể từ hôm nay, người cũng đừng nghĩ đến việc đi ra ngoài, trở lại thư phòng đọc sách đi!"

"Có quý mới đọc." Ngụy Quảng Tuyên khinh thường hừ một tiếng, rồi xoay người rời đi. Nhưng lại bị mấy người hộ vệ cầm đao ngăn cản ở trước mặt hắn. Về mặt Ngụy Quảng Tuyên liền lộ vẻ đau khổ, hắn quay đầu lại nói: "Phụ thân! Người làm cái gì vậy, không đi, thái tử sẽ không chơi với con nữa."

"Trở về!" Ngụy Hòe nghiêm khắc quát. Ngụy Quảng Tuyên không ra ngoài được, lại sợ sự nghiêm khắc của phụ thân nên đành ngoan ngoãn trở về ngồi xuống.

"Ta nói này đệ đệ, phụ thân nói rất đúng, đệ cũng đã lớn rồi, cũng nên chia sẻ với phụ thân một ít." Thấy Ngụy Quảng Tuyên đã thật sự ngồi xuống, Ngụy Tuyết Oánh cười duyên rủ nói một câu. Rồi nàng ta xoay người lại vừa dụ vừa lừa Ngụy Lạc Xuyên: "Tam muội, nói cho tỷ tỷ biết, người gần đây tiến cung chơi với muội tên gì? Là thêm kim nhà ai, sao các muội lại biết nhau?"

"Đại tỷ, đây là bằng hữu của Lạc Xuyên, sao tỷ lại muốn hỏi rõ như vậy?" Ngụy Lạc Xuyên hơi nghi ngờ. Thấy thế, Ngụy Tuyết Oánh vội vàng lôi kéo tay Ngụy Lạc Xuyên cười cười nói tiếp: "Đại tỷ chỉ là quan tâm muội thôi! Muội là tam muội nhỏ nhất của Ngụy gia chúng ta, nếu kết giao với một vị bằng hữu không có hảo tâm, thì muội sẽ gặp nhiều nguy hiểm. Phụ thân già rồi mới có nữ nhi, nếu như muội bị người xấu khi dễ, người trong nhà cũng khó chịu lắm, muội thấy tỷ nói đúng không, tam muội!"

"Sẽ không như vậy!" Nghe được lời của Ngụy Tuyết Oánh nói xong, Ngụy Lạc Xuyên liền kiêu ngạo phản bác chính lại: "Mãnh tỷ tỷ không phải là người xấu! Mãnh tỷ tỷ rất tốt, Lạc Xuyên rất thích Mãnh tỷ tỷ."

"Tam muội, muội mở miệng một cái là gọi Mãnh tỷ tỷ, đại tỷ cũng chưa từng gặp qua Mãnh tỷ tỷ của muội nha, làm sao biết được nàng ấy là người tốt hay người xấu đây? Nếu không, lúc nào muội đưa nàng ấy đến nhà mình làm khách được hay không?" Ngụy Tuyết Oánh cười cười nói với Ngụy Lạc Xuyên rất là thân thiết, "Lúc đó, để đại tỷ nhìn một cái, con mắt đại tỷ rất tốt, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra nàng ấy tốt hay xấu, muội có chịu không?"

"Được chứ, được chứ." Nghe vậy, Ngụy Lạc Xuyên rất là vui mừng. Đột nhiên, Ngụy Lạc Xuyên nhớ đến cái giớ, liền cúi đầu xuống nói: "Không được, muội đã đáp ứng Ngao ca ca là phải giữ bí mật rồi, không thể nói cho mọi người biết được."

"Tam muội, muội nói cái gì vậy." Ngụy Tuyết Oánh và Ngụy Hòe liếc mắt nhìn nhau, rồi tiếp tục nhẹ giọng nói: "Nàng ấy là bằng hữu của muội, thì cũng là bằng hữu của đại tỷ. Chúng ta đều là người một nhà, muội còn sợ tỷ bán đứng muội sao?"

"Cũng đúng." Ngụy Lạc Xuyên rất là ngây thơ và hồn nhiên, cho nên cũng không biết đại tỷ mình có chủ ý gì, nàng cho rằng bởi vì đại tỷ quan tâm đến mình nên liền vui vẻ gật đầu đồng ý, "Vậy cũng được, tối nay muội đưa Mãnh tỷ tỷ tới đây."

Ngụy Tuyết Oánh nghe vậy liền nở một nụ cười gian trá với Ngụy Hòe. Bị Ngụy Hòe hét gọi trở về, mặt mày Ngụy Quảng Tuyên như đưa đám, hất cằm nói: "Các người kết giao bằng hữu của các người, vậy giám ta ở nhà để làm gì."

Nguru nam!

...

Phủ Nhân Vương

"Không dám chính là chó con." Trong lòng Tổng Đại Mãnh rất là ầm ức nên nàng càng gọi càng lớn tiếng hơn. "Yêu nghiệt họ Lân, người thả ta ra!"

"Nàng la đi, ta không sợ." Trên tuấn nhan giống như một loại vuu vát nở một nụ cười quý dị, hắc âm trầm nói, "Nếu bị người khác phát hiện, ta có thể trốn. Mà nàng, nếu để người khác nhìn thấy nàng ở cùng với ta, sẽ cho rằng ta là nam nhân thứ hai nàng hồng hạnh vượt tường."

Khi hắn nói bốn chữ cuối cùng kia, giọng nói rất nặng nề.

Hơn nữa hắn còn quay đầu nhìn lại bằng đôi phượng mâu thâm, hàm chứa ý cười: "Sau đó, nàng sẽ cảm tức cả đời, bảo đảm nàng vĩnh viễn cũng đừng nghĩ đến việc rời khỏi Nhân Vương phủ."

Trong lúc này, đột nhiên Tổng Đại Mãnh cảm thấy lạnh sống lưng, vội vã ngậm miệng lại.

"Sao vậy, sao không la nữa? Không phải lúc này nàng la rất vui sướng sao?" Thấy nàng ngoan ngoãn im miệng lại, Lãnh Tứ Hiền liền nở nụ cười, sau đó nhanh chóng kéo nàng đi về phòng. "Hôm qua ta đã nói cho nàng biết, nàng bị Vương gia cảm tức, mà ta cũng không cho phép nữ nhân mình thích đi tìm nam nhân khác. Vì vậy, nàng nên ngoan ngoãn đợi ở trong phòng đi."

Kỳ quái, kỳ quái, thật sự rất kỳ quái!

"Thả ta ra, ta không về!"

Lúc này, sao ở đây lại không có ai nhỉ!

Tổng Đại Mãnh giẫm đạp rồi gào khóc thảm thiết với Lãnh Tứ Hiền, nhưng căn bản là không có cách nào khác. Đừng thấy thường ngày Tứ Hiền tuyệt mỹ, xinh đẹp như nữ nhân, da thịt trên tay rất là trắng trẻo và mềm mại, sức lực cũng không phải bình thường. Dù có phản kháng hay đâm đá hắn như thế nào thì hắn cũng không hề có phản ứng, không chút động lòng.

Một lúc sau, nàng đã bị hắn quăng vào trong phòng, rồi bị hắn khóa cửa phòng lại, ngênh ngang rời đi: "Nàng hãy ngoan ngoãn chờ đợi, lúc nào nàng quen được tên gia hỏa kia, bọn... Ta liền thả nàng ra."

Tổng Đại Mãnh sử dụng hết sức lực của mình dùng tay đập cửa, la to: "Thả ta ra ngoài! Ngươi, cái tên yêu nghiệt chết tiệt, quay lại cho ta... này! Có nghe hay không, thả ta ra ngoài đi, cái tên họ Lãnh, chờ ta ra được, ngươi sẽ chết với ta."

Kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay.

Chớ nói chi là Nhân Vương, Lãnh Tứ Hiền!

Mà bọn nha hoàn hạ nhân đi ngang qua, cũng không ai dám mở cửa cho nàng, ngay cả Vô Hoa và Linh Âm thường ngày luôn đến thay y phục trang điểm cho nàng cũng bó tay toàn tập với cái ổ khóa ở trên cửa.

Người đang tức giận nên rất dễ mất đi lý trí, nàng khổ sở gõ cửa cũng đã hơn nửa ngày, cuối cùng Tổng Đại Mãnh cũng trở lại ngồi ở trên giường, rồi hỏi thăm toàn bộ 20 mấy đời nhà Tứ Hiền.

Đồng thời nàng cũng ngẩng đầu lên trời mà mắng Nhân Vương. Rõ ràng là kẻ tàn phế, cứ vui vẻ làm vương gia không phải tốt rồi sao, không cho nàng làm cái này, không muốn nàng làm cái kia, Nhân Vương chết tiệt!

Thời gian từ từ trôi đi, chửi cũng đã chửi đủ, không biết từ lúc nào nàng lại ngủ thiếp đi.

Cánh cửa đang đóng bỗng vang lên một tiếng "cót két", rồi cửa phòng bị đẩy ra, rồi một bộ áo hắc bào theo gió bay vào. Hương thơm nồng mũi không ngừng tỏa ra không không khí, một đĩa thức ăn ngon miệng từ từ được đặt trên bàn. Chỉ một lát, một thân hắc bào kia liền đi ra khỏi phòng.

"Két két."

Cửa lại bị khóa thêm một lần nữa, mà người ở bên trong đã ngủ từ lâu nên không hề hay biết gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Không xong, không thấy Vương phi nữa

"Thả ta ra ngoài..."

Tổng Đại Mãnh uể oải đập cửa phòng, cũng không biết com trên bàn đã đưa tới từ lúc nào, bây giờ com cũng đã nguội hết.

Tỉnh lại sau giấc ngủ, trời cũng đã tối rồi, cũng không biết bây giờ là giờ gì và mình đã ngủ bao lâu. Nàng vô cùng ảo não với việc sao mình lại muốn ngủ thiếp đi, Trầm Ngạo Và Ngụy Lạc Xuyên nếu không thấy nàng nhất định sẽ rất khổ sở.

Nghĩ đến dáng vẻ khổ sở trên khuôn mặt thanh tú đẹp đẽ kia của Trầm Ngao, trái tim của nàng liền rất đau, đau.

"Còn muốn đi gặp hắn sao?"

Ngoài cửa, trời cũng đã tối đen như mực. Đột nhiên, vào lúc này ở ngoài cửa vang lên một giọng nói của một tên nam nhân, xuyên qua khe hở chỗ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, rốt cuộc cũng có người đến nhưng người đến đó là Nhân Vương, hắn đang ngồi trên xe lăn và nhìn sắc mặt của hắn rất trắng bệch.

"Cho dù ta không được đi đâu, nhưng cũng có thể đi bộ ở trong vương phủ chứ?" Biết mình ở thế yếu, Tổng Đại Mãnh hạ thấp yêu cầu, hai tay nàng đỡ lấy cửa, cố gắng nhón chân lên nhìn ra ngoài rồi nói tiếp: "Ta cũng không thể suốt đời ngồi chờ ở trong căn phòng này."

Thái độ cũng đã dịu lại hơn, nhưng Nhân Vương chỉ cười nhạt, "Xem ra ngươi vẫn muốn đi tìm hắn. Vậy ngươi cứ tiếp tục ở bên trong đợi đi."

Dứt lời, Luru Văn liền giúp Nhân Vương đẩy xe đi khỏi.

Tổng Đại Mãnh liền phát hỏa, quát to một tiếng: "Kẻ tàn phế ngươi, cho lão nương trở về! Mở cửa, mở cửa nhanh!"

Phế nhân? Nhân Vương tức giận nhàu mày rồi hắn quay đầu lại, nghiêm mặt nói: "Tổng Đại Mãnh, vậy ta sẽ để cho ngươi ném thư, bị một kẻ tà phế giam cầm thì sẽ có mùi vị gì. Mà ngươi, cũng không bằng một phế nhân như bốn vương đây."

Luru Văn có chút lo lắng quay đầu lại hơi liếc mắt nhìn, rồi nhanh đẩy Nhân Vương rời đi. Tự dung Nhân Vương bị mắng đến không còn giá trị của con người, thường ngày cũng không muốn ở đây tranh chấp với Tổng Đại Mãnh, thế mà người mắng hắn chính là Tổng Đại Mãnh, lần này hắn tức giận thật rồi.

Phía sau truyền đến từng đợt gào khóc thảm thiết của Tổng Đại Mãnh, "Khốn kiếp, mau quay lại cho ta!"

"Vương gia, chẳng lẽ để cho Vương phi..." Cứ như vậy sẽ không ổn, Luru Văn có chút lo lắng nói. Lời còn chưa dứt, thì đã bị Nhân Vương ngắt lời, "Để cho nàng nằm mơ đi!"

Luru Văn cũng không thể làm gì khác hơn là câm miệng lại, không dám nói nữa.

Tâm tình Nhân Vương càng trở nên cáu gắt, vừa nghĩ tới lời nói cả Tổng Đại Mãnh, bàn tay hắn liền nắm chặt, móng tay liền bấm thật sâu vào trong da thịt. Lúc đầu chỉ muốn cảm tức nàng để nàng không thể ra khỏi vương phủ, mà bây giờ, hắn cảm tức Tổng Đại Mãnh đến nỗi không cho nàng bước ra cửa phòng nữa bước.

Tổng Đại Mãnh biết rõ việc muốn Nhân Vương thả nàng ra là chuyện không thể, nhờ Tứ Hiền giúp đỡ thì càng không có khả năng. Rất lâu, sau khi Nhân Vương đi khỏi, nàng liền dừng lại việc đập cửa, rồi nàng quay đầu lại liếc nhìn bàn com ở trước mặt, hạ mi xuống suy nghĩ một chút, sau đó nàng liền chạy đến trước bàn ăn, cầm lấy đôi đũa quét sạch hết tất cả com nước, nàng ăn như hùm như sói.

Có câu nói, thà rằng ăn no nhưng cũng đừng làm ma quỷ...

Hừ!

Ăn uống no đủ mới có sức chạy trốn!

Cửa bị khóa! Không sao, con khi có thể lên trời xuống đất, sao Tổng Đại Mãnh nàng lại không thể!

Sau khi tiêu diệt hết tất cả đồ ăn, rồi nàng ngồi ở trong phòng nhìn quanh bốn phía, cuối cùng tầm mắt của nàng dừng lại ở bên dưới cái giường.

Cũng may, lúc này trời cũng đã tối, bên ngoài lại không có ai, nàng lấy một ít đồ sắc bén từ bàn trang điểm ra, sau đó chui xuống giường và dòi hết tất cả đồ ra, rồi lấy mảnh vải lót xuống sàn nhà làm bằng gỗ, mãi cho đến khi lộ ra một chút đất đen thui...

"Vương gia chết tiệt, muốn quản ta, không dễ như vậy đâu!"

Lão nương nhất định phải chạy đi...

Một ít một, một ít một, một ít một...

Dưới giường, một bên Tổng Đại Mãnh vừa vì chính mình liền cô lên, một bên vừa không ngừng dùng hai tay đào đất. Không lâu sau, thì hai đồng núi nhỏ được bày ra ở trước mặt. Thế nhưng, chỉ có nhiều đây thì không đủ điều kiện để cho nàng chạy trốn nó còn thiếu rất nhiều, công cụ đào quá nhỏ, nàng liền tìm tới bát đĩa, đập vỡ thành hai nửa, tiếp tục chui vào đào nữa.

Nửa đêm, phòng này vẫn còn rất sáng.

Lúc này, cũng không ai biết Tổng Đại Mãnh đang đào rất vui sướng.

Chỉ có điều, đào hang động đất cũng không có thuận lợi như vậy. Lần thứ nhất, nàng đào được ở cửa nhà vệ sinh của vương phủ, sau đó nàng lại cắm đầu chui vào trong hố, không ngừng cố gắng đào tiếp. Lần thứ hai, cuối cùng cũng coi như nàng đào được ở bên ngoài vương phủ, đúng lúc đi ra khỏi

hang động nàng liền đi về phía có bức tường cao cao.

Lúc này trời cũng vừa mới tờ mờ sáng, gà còn chưa gáy, ước chừng đến giờ mao cũng chưa thấy bóng dáng ai cả.

Ở ngay cửa hang động Tống Đại Mãnh lú đầu ra nhìn quanh bốn phía, lúc này trên đường cũng không có nhiều người, hai tay nàng chống đỡ ở trên mặt đất rồi nhảy ra khỏi cửa động. Nàng nghĩ nghĩ không thể đi qua cửa chính được, để tránh bị người của Nhân Vương phát hiện, nàng liền rón rén đi về một hướng khác.

Nhưng mà nàng đi được một lúc lâu cũng không tìm được con đường đi vào hoàng cung, vừa hỏi người đi đường nàng mới biết được mình đi ngược hướng rồi, lại phải quay trở lại. Lúc đi qua cửa chính phủ Nhân Vương, nàng thả nhẹ bước chân rồi gia tăng tốc độ, nghĩ nghĩ phải nhanh rồi đi một chút và nàng cũng không nghĩ tới việc mấy tên thủ vệ đang đứng ở cửa chính kia gọi lại.

"Này, các người mau nhìn xem, nhìn nữ tử đó rất giống Vương phi." Một thủ vệ vô tình nhìn thấy Tống Đại Mãnh đang rón ra rón rén đi qua, rồi hần vò ý giờ tay chỉ chỉ nàng. Ngay tức khắc liền được mấy tên thủ vệ kia phụ họa theo, "Đứng, đứng, hay gọi nàng tới nhìn xem một chút?"

Mấy người liếc mắt nhìn nhau, rồi gật đầu liên tục đồng ý, chỉ chỉ vào Tống Đại Mãnh quát một tiếng: "Này, người đó, lại đây!"

Vừa nghe thấy bọn họ đang hoài nghi mình, tim Tống Đại Mãnh liền đập liên hồi. Nhưng mà khi nghe thấy tiếng la của bọn họ thì nàng không thể không dừng bước lại, rồi nàng từ từ xoay người. Bởi vì đào đất để làm hang động, cả khuôn mặt nàng đều dính đất cả, nhìn qua thì giống như người mới từ bên trong hầm đào than đá ra.

"Đây không phải là Vương phi, Vương phi đẹp hơn người này nhiều!" Mấy thủ vệ kia thấy toàn thân nàng dính đầy bùn đất liền nở nụ cười rồi nói một câu: "Đứng vậy! Lúc này Vương phi chúng ta đang ở trong vương phủ, sao người này lại là Vương phi được."

"Đi đi đi, đi mau đi mau..."

Tống Đại Mãnh liền thờ phào nhẹ nhõm, sau đó liền di chuyển thân mình nhanh chạy đi khỏi. Cái hang kia cách cửa chính khoảng hơn 100 mét, nếu nàng không chạy, nếu bị phát hiện thì việc nàng làm sẽ thất bại hết? Đứa đàn mới ở đó!

Nàng cho rằng mình chạy ra khỏi vương phủ thì có thể nói rõ hết tất cả cho Trầm Ngạo, nhưng mà nàng vừa mới chạy cách vương phủ mới có một góc đường, ngay sau đó không biết bị cái gì đánh trúng ở sau gáy mình, từ từ nàng không còn ý thức được nữa, trước mặt nhắm mắt lại, nàng cảm giác được mắt mình tối sầm lại, hình như bị một đồ vật gì đó trùm vào, chuyện về sau dĩ nhiên là nàng không biết được.

Không biết đã mê man qua bao lâu, mãi đến khi người đó trùm nàng lại rồi thô bạo kéo nàng đi. Dưới tia sáng tối tăm, nàng thoáng nhìn thấy nét mặt già nua của Hoàng Hậu kia.

"Tống Đại Mãnh, chúng ta lại gặp mặt."

Cái người ăn mặc lộng lẫy ung dung đó tiến lên phía trước, hung hăng đập một cước thật mạnh vào bụng Tống Đại Mãnh, nàng lập tức kêu đau một tiếng, sau khi tỉnh táo lại thì nàng mới biết mình đã vào hầm lửa mà Hoàng Hậu đã bày ra.

Mà ở trong vương phủ, Linh Hoa và Vô Âm phụ trách đưa đồ ăn sáng cho Tống Đại Mãnh, lúc đẩy cửa đi vào thì nhìn thấy một đồng bùn đất ẩm ướt ở bên giường đang chất chồng lên, bất chợt hai tay họ run lên, đồ ăn sáng liền rơi xuống: "Không xong rồi! Không thấy Vương phi nữa...."

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Không có lựa chọn nào khác

"Là bà!" Trước mặt là bà Hoàng Hậu kia, phía sau Hoàng Hậu còn có Thái tử phi Ngụy Tuyết Oánh, là những người tâm phúc của Hoàng Hậu. Rồi lại cúi đầu nhìn chính mình, hai tay hai chân nàng đều bị dây thừng trói chặt, căn bản cũng không có cách nào nhúc nhích được chỉ nói chi là chạy trốn. Tống Đại Mãnh ngẩng đầu lên, tức giận nói: "Ta đang ở đâu?"

Xem cách trang trí xung quanh thì đây cũng không phải là Ý Hà Điện của Hoàng Hậu, tuy nhìn toàn cảnh thì giống như nhà lao nhưng nàng khẳng định đây không phải là Thiên Lao. Nếu vậy, bây giờ nàng đang ở đâu?

"Đương nhiên đây là Ý Hà Điện của bốn cung rồi." Hoàng Hậu vừa cười vừa đắc ý, nếp nhăn nơi khóe mắt ngày càng hiện ra rõ hơn, bà khinh bỉ nhìn Tống Đại Mãnh, "Ban đầu, bốn cung định mời người tới, nhưng mà nghĩ lại thì bốn cung đành phải dùng đến cách này để mời người tới. Sao thế, tân vương phi, có phải là cảm thấy rất bất ngờ không, thật bất ngờ, chúng ta còn thể ‘đơn độc gặp mặt’ như vậy."

Nói đến "đơn độc gặp mặt" thì về mặt của bà ta có bao nhiêu là đắc ý.

"Hừ." Bây giờ, Tống Đại Mãnh rất là tức giận, nàng nhổ ra một ngụm nước bọt nói, "Muốn giết muốn xử thế nào tùy bà, bà đừng cho rằng ta sẽ cầu xin

bà, nằm mơ đi."

Sau khi nhìn thấy độ cong hoàn mỹ ở đây, rồi trực tiếp bay đến khuôn mặt già nua của bà Hoàng Hậu kia.

"Nha đầu chết tiệt, chết đến nơi rồi lại còn mạnh mẽ." Ngự Tuyết Oánh đập một cước vào giữa xương bánh chè của nàng. Tống Đại Mãnh cố nhịn đau, rồi nàng nhìn Ngự Tuyết Oánh bằng hai con mắt như muốn phun ra lửa, "Có bản lĩnh thì ngươi giết ta đi! Rồi kêu người trời ta lại thì có gì hay ho."

Lúc này có phải nàng đang hối hận hay không, nếu mình không đào cái hang động kia, không rời khỏi Nhân Vương phủ, thì nhất định cũng sẽ không rơi vào tay những người đáng ghét này.

Nhưng mà thế gian này cái gì cũng có, nhưng mà cũng không có thuốc hối hận!

"Được lắm à nha đầu chết tiệt này..." Nghe vậy, Nguyệt Tuyết Oánh liền giận dữ, lại muốn đi lên phía trước.

"Đừng nóng vội, Tuyết Oánh, chúng ta còn rất nhiều cách để trị con tiểu tiện nhân này." Lúc này, Hoàng Hậu vội kéo Ngự Tuyết Oánh lại. Nàng ta cúi mặt vừa mới bị Đại Mãnh nhỏ nước bọt lên, sau đó đi tới trước mặt Tống Đại Mãnh, rồi cười khẩy với nàng, "Tống Đại Mãnh, ngươi biết tại sao bổn cung lại chưa giết ngươi không?"

"Cảm ơn, ta không muốn biết, hơn nữa..." Tống Đại Mãnh ngẩng đầu lên rồi nhìn chằm chằm Hoàng Hậu và Ngự Tuyết Oánh, "Cũng không có liên quan gì tới ta!"

Hoàng Hậu khẽ cười, khoe miệng hơi nở ra một nụ cười quỷ dị, "Hả, thật sao? Cái tên Trầm ngự y kia, nhất định có liên quan đến ngươi chứ?"

Cái gì?

"Bà dám?" Trong lòng Tống Đại Mãnh quỳnh lên, nàng rống to, "Nếu như bà dám làm gì với hắn, cho dù ta có là quý ta cũng không ta cho bà!"

"Hey, tân vương phi tức giận rồi." Thấy thế, Hoàng Hậu càng ngày càng đắc ý, bà đi vài bước trở về ghế của mình rồi nhìn Tống Đại Mãnh với một ánh mắt thâm trầm. "Bổn cung đây, cũng sẽ không làm khó ngươi. Ta mời ngươi đến đây, chỉ muốn cùng ngươi thảo luận một điều kiện. Nếu như ngươi đồng ý, đương nhiên bổn cung sẽ không làm tổn thương người trong lòng của ngươi."

"Bà muốn ta làm gì?" Ngồi trên mặt đất ẩm ướt, Tống Đại Mãnh vội nghiêm mặt lại.

Hoàng hậu đi lên trước mặt nàng rồi cười cười, "Ngươi không cần khẩn trương như vậy, cũng không gọi người đến đối phó người trong lòng của ngươi."

Dứt lời, bà liền nhắc cằm lên, rồi Tâm Phúc ở phía sau bà cung kính đi lên, trong tay còn cầm một cái lọ màu đỏ.

Hoàng hậu lại nói tiếp, "Ngươi cầm cái này về, bên trong là phê tâm tán, ngươi bỏ vào trà của Vương gia. Chỉ đơn giản như vậy, ngươi cứ ngoan ngoãn làm, bổn cung cũng sẽ không gây phiền phức cho ngươi, cũng sẽ không làm hại người trong lòng của ngươi, như thế nào."

"Ta, ta không làm được." Lúc này Tống Đại Mãnh lắc đầu, tuy Nhân Vương có chút đáng ghét thật, nhưng bản tính của hắn không xấu, ngược lại lúc nàng bệnh hắn chăm sóc nàng mấy ngày liền, nếu bây giờ đồng ý với hoàng hậu, thì nàng sẽ trở thành người như thế nào?

"Nếu như ngươi không làm được, cũng đừng trách lòng dạ bổn cung lại độc ác." Hoàng hậu cắn răng thật chặt nói, "Người đâu! Đi bắt Trầm ngự y tới cho bổn cung."

"Tuân lệnh."

"Chờ một chút!" Thấy Tâm Phúc của hoàng hậu định đi thì nàng vội hoảng hốt, nàng liền lên tiếng ngăn cản lại.

"Sao, ngươi nghĩ thông suốt rồi sao?" Thấy Tống Đại Mãnh cuối cùng cũng chịu ngoan ngoãn, trong lòng bà liền đắc ý. Ngự Tuyết Oánh vẫn đang đứng ở bên cạnh nhìn Tống Đại Mãnh, nhìn nàng giống như một con kiến sẽ bị bóp chết bất kể lúc nào, nàng ta khẽ cười lạnh.

"Chỉ cần ta rải đồ này vào trong phủ Vương gia, ngươi sẽ giữ lời hứa chứ?" Lúc Đại Mãnh nói những lời này, trong lòng nàng rất là rối rắm.

Nàng không ngừng ở trong lòng hỏi chính mình, mình nên làm gì? Nàng không nghĩ tới hoàng hậu lại độc ác như vậy, Nhân Vương đã không cử động được, sao lại muốn giết hắn nhiều lần như vậy?? Càng không dám tưởng tượng hơn chính là, nếu như nàng không nghe theo lời dẫn dụ của hoàng hậu mà làm thì Trầm Ngạo sẽ ra sao?

Sao ông trời lại phải cho nàng những lựa chọn khó khăn như vậy? Trời ạ, ai tới cứu nàng đi, thật sự nàng không muốn hại Nhân Vương. Nhưng bây giờ, nàng không có cách lựa chọn nào khác...

"Đương nhiên, bổn cung đã nói dối ngươi khi nào chưa? Nếu ngươi nghi ngờ ta thì thử hỏi Thái tử phi đi." Hoàng hậu nâng mắt lên rồi chỉ chỉ Ngự Tuyết Oánh nói, "Tuyết Oánh, ngươi nói cho tân vương phi biết đi, lúc trước có phải bổn cung đưa ngươi lên vị trí Thái tử phi không?"

Ngự Tuyết Oánh không dám làm càn, chỉ có thể ngoan ngoãn nói: "Đúng, cô cô."

"Ngươi nghe chưa? Ngươi cảm thấy bổn cung đang lừa ngươi sao?" Hoàng Hậu lại di chuyển tầm mắt của mình lên người Đại Mãnh, "Bây giờ ngươi nói

xem, nếu như người chọn cái tên hữu danh vô thực rác rưởi Vương gia kia, hay là lựa chọn người trong lòng của người? Hai người bọn họ, Nhân Vương nhất định phải chết, mà người yêu của người cũng có thể sống không nổi, tất cả đều nằm trong tay người!"

"Để ta suy nghĩ thêm." Việc này không phải là chuyện nhỏ, Nhân Vương là người không phải kiến, nàng cúi đầu xuống rồi nghiêm mặt lại, lông mày nàng càng nhíu chặt hơn.

Tuy Nhân Vương rất đáng ghét, còn căm tức nàng nhưng mà hẳn chăm sóc nàng là thật, mấy ngày đó hẳn quan tâm nàng như vậy cũng là thật. Đứng ở trên góc độ của hắn, thì có người nam nhân nào lại đồng ý thê tử của mình lúc nào cũng đi tìm nam nhân khác?

Nàng đột nhiên lý giải cánh làm của Nhân Vương...

Nhưng mà, nhưng mà không có cách nào khác...

Nàng nhắm mắt lại. Rồi im lặng đọc thầm ở trong lòng, xin lỗi, xin lỗi...

"Nghĩ kỹ chưa?" Lúc này lời nói của hoàng hậu lọt vào bên tai nàng. Tổng Đại Mãnh chợt tỉnh táo lại, rồi nàng ngẩng đầu lên, "Giúp ta cời trời!"

"Người còn chưa đồng ý..." Ngụy Tuyết Oánh bất mãn trừng mắt, Hoàng Hậu vội ngăn nàng ta lại, rồi ra hiệu nói với Tầm Phúc đang đứng ở sau, "Đi, cời trời cho nàng ta!"

Rốt cuộc, tay chân nàng cũng được tự do, Tổng Đại Mãnh cố gắng từ trên mặt đất đứng lên, dù có eo, lưng đau, sau lưng sau gáy chỗ nào cũng bị thương, bụng và cánh tay cũng vậy, nàng vừa nhấc tay vừa nhịn đau mà bước đi.

Nàng đi lên phía trước, thì Ngụy Tuyết Oánh lùi về sau vài bước, nhưng nàng vòng qua Ngụy Tuyết Oánh, đi tới trước mặt hoàng hậu, nhận lấy cái lọ.

"Bây giờ có thể thả ta đi chưa?"

"Thả nàng ta đi."

"Vâng."

"Cô cô, để nàng ta đi như vậy sao?" Thấy Tổng Đại Mãnh đang muốn đi lên cầu thang Ngụy Tuyết Oánh định đá Tổng Đại Mãnh một cái, nàng ta vội giơ chân lên định đập vào đùi Tổng Đại Mãnh một cái. Lúc này, đột nhiên Tổng Đại Mãnh quay đầu lại, rồi trừng mắt với Ngụy Tuyết Oánh, "Hoàng hậu nương nương, xin người quản chất nữ (cháu gái) của mình cho tốt."

Đúng lúc này thì có người đi trên cầu thang đi xuống, "Hoàng hậu nương nương, bữa trưa đã chuẩn bị rồi."

Bây giờ đã là buổi trưa rồi.

Tổng Đại Mãnh cúi đầu thờ dài, lúc nàng ngẩng đầu lên thì đối diện với ánh mắt của người đó. Trong lúc nhất thời, ánh mắt của hai người đều sững sốt một chút.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Một người cảm cũng sẽ tức giận

Vương phi?

Là người?

Trong lúc đó, mắt hai người liên đối diện với nhau, cả hai người đều ngo ngác ra. Trong con mắt của mỗi người ai cũng đều giật một cái.

Tổng Đại Mãnh đang cố lục lọi tìm kiếm nhớ lại, nhớ tới tiểu cung nữ đang ở trước mặt kia, hóa ra là mình đã gặp tiểu cung nữ này lúc mình mới bắt đầu đi tìm Thần Y Cư, hiện tại trong lòng nàng rất là kinh ngạc. Nàng đột nhiên nghĩ tới, lần đầu nàng gặp tiểu cung nữ này, nàng ấy đã từng nói đi Thái Y viện lấy cho Hoàng Hậu một cái gì đó. Hóa ra, nàng ấy là người bên cạnh Hoàng Hậu.

Mà lúc này đây nàng cũng phát hiện, mình đang ở dưới tầng hầm của Y Hà điện.

"Vương, vương..." Có thể tiểu cung nữ Từ Dao đó không biết lại có thể gặp Tổng Đại Mãnh ở đây, miệng cứ úp úp mở mở, còn chưa nói ra được vài chữ thì phía dưới liền truyền đến tiếng kêu nặng nề của Hoàng Hậu, "Tân vương phi, lần này tốt nhất người nên nghe lời của bản cung. Bằng không, sau này chính người sẽ hại chết Trầm ngự y."

Tổng Đại Mãnh đột nhiên dừng lại rồi lạnh nhạt nói: "Không cần bà phải nhắc rõ như vậy."

Dứt lời, nàng liền cất bước rời đi. Vì cố gắng bước nhanh mà xương bánh chè của nàng chợt đau xót, run lên bần bật, xuýt chút nữa thì ngã xuống. Cũng may, có tiểu cung nữ đó đỡ lấy nàng nên mới không ngã xuống.

"Vương phi, trên người người..." Xem dáng vẻ Tổng Đại Mãnh bước đi khắp khênh như vậy, Từ Dao có chút do dự mở miệng. Lúc này Hoàng Hậu và Ngụy Tuyết Oánh cũng được Tâm Phúc dìu đi dưới tầng hầm lên, Từ Dao liền vội vàng cúi đầu, rồi lại nghe Hoàng Hậu dặn dò, "Từ Dao."

"Hoàng, hoàng hậu nương nương." Nghe vậy, Từ Dao liền hành lễ.

Lúc này, Tổng Đại Mãnh đã đi ra khỏi Ý Hà Điện. Từ Dao đang ở Ý Hà điện, lòng cũng đã theo Tổng Đại Mãnh đi xa. Từ Dao rất lo lắng, cả người tân vương phi đều đã bị thương, lại từ trong tầng hầm của Ý Hà điện đi ra, chẳng lẽ, đây là do hoàng hậu gây ra?

"Đi dặn dò thái y, sắc cho bốn cung phương thuốc mới bào chế hôm qua lại đây." Hoàng Hậu giờ tay sờ sờ tóc, đột nhiên thở dài một tiếng, "Hey, ta đã già rồi, tóc cũng không giống như hồi còn trẻ nữa..."

Từ Dao liền nói: "Vâng, nô tỳ đi làm ngay."

Mới đi được vài bước, đột nhiên hoàng hậu nhớ tới một việc gì đó liền gọi Từ Dao lại: "Chờ một chút."

"Hoàng hậu nương nương, còn có chuyện gì cần nô tỳ đi làm." Trong lòng Từ Dao căng thẳng, vội xoay người lại, thì nghe hoàng hậu nói tiếp: "Nhớ thêm một chút đường, thuốc hôm qua hơi đắng." rồi cuộc thì lòng của Từ Dao cũng đã được nhẹ nhàng buông lỏng xuống.

Từ Dao đi ra Ý Hà điện, trên đường đi đến Thái y viện thì lòng Từ Dao hết sức bất an. Đến lúc mình đến Thái y viện rồi, nghĩ đến dáng vẻ tiều tụy của Tổng Đại Mãnh, chỉ cần cử động một cái thì toàn thân đau đến chết rồi, trong Từ Dao không chịu được cuối cùng cũng quay đầu lại đi đến Thần Y cư.

Thấy Trầm Ngự Y và Ngụy Lạc Xuyên, nàng thấy không thể chờ đợi được nữa liền nói với bọn họ: "Trầm, Trầm ngự y, vừa nãy nô tỳ từ Ý Hà điện đi ra thấy Tân vương phi." Nàng nghĩ tân vương phi và Trầm ngự nhất định có quan hệ với nhau không sai, mà lại nghe thấy hoàng hậu nói câu Trầm ngự y, bởi vì vậy mà nàng nghĩ tới nghĩ lui, vẫn quyết định mạo hiểm đi tới đây.

Cái gì? Phản ứng đầu tiên của hần chính là rất căng thẳng. Hần đã ở hoàng cung bao nhiêu năm như vậy cũng đã biết rõ hoàng hậu không phải là người tốt lành gì. Hai ngày nay không thấy Tổng Đại Mãnh lại, trong lòng hần rất lo lắng, hần gấp đến độ mảy đã nhú lại thật chặt, liền đánh gãy lời nói,

"Hiện giờ vương phi thế nào rồi? Sao lại ở Ý Hà điện?"

Bên này, Ngụy Lạc Xuyên còn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe cô cô nói đi mời Mãnh tỷ tỷ tới Ý Hà điện, nàng vui mừng nói: "Oa, Mãnh tỷ tỷ đi tới chỗ cô cô sao? Chẳng trách hai ngày nay không thấy tỷ lại đây."

"Cô nương Trầm ngự y, nô tỳ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, lúc nô tỳ đi thì thấy tân vương phi đi từ Ý Hà điện ra trên người còn bị thương." Từ Dao nói trong trạng thái rất là hoang mang, "Lúc thấy tân vương phi, nô tỳ còn nghe thấy Hoàng Hậu nương nương nói cái gì tân vương phi phải ngoan ngoãn nghe lời của Hoàng Hậu, bằng không ngày sau Trầm ngự y chết là do chính tân vương phi hại chết..."

Sao lại như vậy? Trầm Ngao nhất thời mở to mắt hần cũng không thể tin nổi. Hần nghĩ tới dáng vẻ cả người bị thương của Tổng Đại Mãnh thì trong lòng hần rất gấp. Ngụy Lạc Xuyên đứng ở bên cạnh nghe vậy liền vội lắc đầu bác bỏ lời Từ Dao, "Sao cô nương lại biết? Hôm qua đại tỷ còn đang muốn mời Mãnh tỷ tỷ về nhà làm khách. Cô cô sẽ không làm như vậy đâu."

"Cái gì sẽ không, nô tỳ tận mắt nhìn thấy, tân vương phi đi khắp khênh, mỗi bước đi đều rất khó khăn." Từ Dao sốt ruột lên, nghĩ việc Hoàng Hậu đã dặn dò mình, nếu đề muện sẽ bị Hoàng Hậu trừng phạt, nàng liền vội vã xin phép đi trước, "Nô tỳ còn có chuyện quan trọng nên đi trước, Trầm ngự y, tân vương phi là người tốt, người nhất định phải cứu nàng ấy."

Từ Dao đi rồi, ở một bên Trầm Ngao đám một đám vào trên cửa, "Đáng chết! Sao Đại Mãnh lại như vậy..." Hoàng Hậu là loại người gì mà còn trên chọc, bây giờ nên làm thế nào cho phải?

"Ngao ca ca, sao cô cô lại làm vậy với Mãnh tỷ tỷ, rõ ràng đại tỷ không có nói như vậy." Lúc này Ngụy Lạc Xuyên cũng lo lắng lên, "Sao lại như vậy chứ..."

"Lạc Xuyên, muội ở đây tức giận đi, ta đi Ý Hà điện một chuyến." Trầm Ngao ngẩng đầu lên, tức giận rồi liền đi ra ngoài. Thấy thế, Ngụy Lạc Xuyên cũng vội đi theo: "Ngao ca ca, Lạc Xuyên cũng muốn đi."

Bên trong Ý Hà điện, Hoàng Hậu đang ngồi thán nhiên tự đắc uống trà ngon và chuẩn bị dùng bữa.

Có lẽ bà cũng không nghĩ tới Trầm ngự y lại tức giận tá hỏa chạy tới đây, mà đến đây cùng hần còn có chất nữ Ngụy Lạc Xuyên.

Thần tham kiến Hoàng Hậu nương nương, tham kiến Thái tử phi.

Trong lòng Trầm Ngao hơi kìm nén cơn tức giận của mình xuống, có thể do đối phương là Hoàng Hậu nên gây trở ngại, cho nên việc trước tiên là phải nhịn xuống. Cứ bình thường hành lễ, mắt hần nhìn hai người kia giống như kẻ thù vậy. Mà Ngụy Lạc Xuyên lại không như vậy, sau khi Lạc Xuyên đi vào Ý Hà điện thì thấy đại tỷ mình cũng đang ở đây nên liền không vui lớn tiếng chất vấn: "Đại tỷ, tỷ có ý gì. Mãnh tỷ tỷ là bằng hữu của muội, tỷ và cô cô..."

Ngụy Tuyết Oánh cười như không cười an ủi Ngụy Lạc Xuyên: "Muội muội ngốc, sao muội lại làm bằng hữu với loại người như vậy? Không phải đại tỷ đã nói rồi sao, mắt của đại tỷ rất tốt, Mạnh tỷ tỷ kia là người xấu."

"Tỷ nói vậy!" Ngụy Lạc Xuyên tức giận thật rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Xuyên cũng vì tức giận mà đã đỏ chót lên rồi. Về mặt Trầm Ngao thì lại căng thẳng lên, rất là giận dữ nhìn Hoàng Hậu và Thái tử phi, giọng nói hơi trầm xuống, rồi tự mình viết một tờ giấy vút thẳng đến trước mặt Hoàng Hậu, Tầm Phúc cầm lấy rồi đưa cho Hoàng Hậu, chỉ thấy trên giấy viết một dòng chữ cứng cáp mà mạnh mẽ: "Thần xin hỏi Hoàng Hậu, người đã làm gì với Vương phi rồi?"

"Đã biết nàng ta là Vương phi, một ngư y như ngươi thì có tư cách gì đến đây để chất vấn bản cung?" Hoàng Hậu không những không giận mà còn cười, gương mặt già nua của bà được bôi kem đến trắng bệch, bà ta vuốt vuốt móng tay mình rồi mỗi cử động mở khinh bỉ lại, "Đáng lẽ vương gia nên tới đây mới đúng, sao ngươi lại khản trương như vậy? Chẳng lẽ, ngươi thích Vương phi?"

"..."

Trầm Ngao nắm chặt nắm đấm, đây là lần đầu hấn ở trước mặt người khác tức giận như vậy.

"Ha Ha Ha!" Thấy Trầm Ngao như vậy, Hoàng Hậu bắt đầu cười ha hả. Sau khi dừng cười, bà nhìn Trầm Ngao với một ánh mắt cay nghiệt và chanh chua, rồi cười nói: "Trầm ngư y tức giận rồi? Một người cầm cũng sẽ tức giận. Thật là không nghĩ tới, người và Vương gia thật sự là một đôi bạn tốt, một người cầm một người tàn phế!"

Chết tiệt!

Trầm Ngao rất tức nhưng không thể mắng được, biết rõ là nhiều lời cũng vô ích, hấn tức giận đến muốn bốc hơi rồi. Chào cũng không chào hấn liền xoay người đi ra khỏi Ý Hà điện. Thấy vậy, Ngụy Lạc Xuyên cũng vội đuổi theo, trong lúc chạy cũng không quên nói với Ngụy Tuyết Oánh rằng: "Nếu như Mạnh tỷ tỷ có chuyện gì, Lạc Xuyên cũng sẽ không nhận người đại tỷ này, hừ!"

"Tam muội, muội quay lại cho ta!" Vừa nghe thấy lời nói của tam muội mình Ngụy Tuyết Oánh liền trở mặt, trên khuôn mặt kiêu mị đó bây giờ cũng đã tức giận rồi, "Vì con tiện nhân kia, ngươi lại nói chuyện với đại tỷ mình như vậy, thật sự càng ngày càng hỗn láo rồi!"

"Lạc Xuyên cũng chỉ là một đứa nhỏ, ngươi dẫn dắt với nó làm gì?" Hoàng Hậu cũng thêm đề đến Ngụy Lạc Xuyên có ra sao, bà đang nghĩ lúc này Tổng Đại Mạnh cũng đã trở về vương phủ rồi, bà ta nở một nụ cười quý dị, "Tổng Đại Mạnh, bản cung đang chờ tin tức tốt của ngươi, lần này, chắc ngươi sẽ không làm cho bản cung thất vọng rồi."

Chợt lại nhớ đến cái gì đó, bà ta nheo mắt lại lạnh nhạt nói: "Nhưng mà, là ai đã nói tin tức bí mật này cho Trầm ngư y biết."

Đúng lúc này, Tử Dao bụng một chén trà nóng từ bên ngoài đi vào. Nghe thấy Hoàng Hậu hỏi câu này, tay của Tử Dao run lên suýt chút nữa làm rơi chén trà xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Ta sẽ bồi người cùng chết

Edit: Chickenliverpate

Có lẽ Tổng Đại Mạnh cũng không ngờ, bản thân khó khăn lắm mới đào được địa đạo trốn ra khỏi Nhân vương phủ, nhưng vừa mới xoay người đã phải quay trở về. Mà mục đích của lần trở về này lại là vì Trầm Ngao.

Một mình trên đường trở về nàng đã do dự rất lâu, trong lòng vô cùng mâu thuẫn và rối rắm. Nghĩ đến phải hạ phê tâm tán vào thức ăn của Nhân vương, trong lòng nàng liền xuất hiện một loại kích động và áy náy không thể nào diễn tả.

Tận đáy lòng nàng không hề muốn hại Nhân vương, nhưng khi nghĩ đến nếu Nhân vương không chết, thì Trầm Ngao sẽ phải chết, đôi tay đang cảm độc được không ngừng run lên, nàng nên làm gì bây giờ...

Lúc này, bởi vì Tổng Đại Mạnh chạy trốn, mà từ trên xuống dưới Nhân vương phủ đều chó gà không yên. Từ địa đạo phía dưới chiếc giường bên trong phòng, Lưu Vân khom người tiếp tục đi xuống dưới, rồi đi ra từ một cái động bên ngoài tường viện của vương phủ.

"Tổng Đại Mạnh!"

Nhân vương đang ngồi trên xe lăn bên ngoài cửa động, sắc mặt còn băng lãnh hơn cái mặt nạ ngân sắc đang che phủ gương mặt hấn, tức giận ngập tràn trong đôi mắt.

"Vương gia!" Lúc này, có một người bất ngờ kêu lên. "Vương phi đang ở đằng kia!"

Trái tim Nhân vương run lên, cố gắng không quay đầu nhìn lại, hiện tại bởi vì chuyện Tổng Đại Mãnh đào địa đạo bỏ trốn mà tức giận đến này sinh ác độc, trong lòng đang suy nghĩ nên trừng trị tiểu nữ nhân đó như thế nào.

Nhưng trong lúc hân đang nóng giận, lại có người kêu lên sợ hãi:

"Không ổn, Vương phi té xỉu rồi!"

Nhân vương cả kinh, lúc này mới quay đầu nhìn lại. Ngay ngưỡng cửa chính, thủ vệ đã bắt đầu vây quanh. Nhìn vẻ mặt lo lắng của Vương gia, Lưu Văn liền đẩy xe lăn qua, Thiên Sơn đi phía trước mở đường.

Bởi vì liên quan đến địa động, rất nhiều nha hoàn hạ nhân trong vương phủ đều đã chạy tới xem, ngẫu nhiên cũng có vài người qua đường đi ngang qua, nhưng may mắn là không ảnh hưởng đến người bên ngoài.

Lúc này, Tổng Đại Mãnh sớm đã cạn kiệt sức lực, còn chưa kịp tiến vào vương phủ, đã bất lực ngã xuống đất rồi ngất đi. Vừa tới nơi, Nhân vương đã thấy Tổng Đại Mãnh không còn ý thức, giận dữ và phẫn nộ vừa rồi bỗng chốc tan biến, trở thành sốt ruột và lo lắng. Hân lập tức kêu người đưa Tổng Đại Mãnh vào vương phủ, những người còn lại đang đứng xem, đều do Thiên Sơn lưu lại xử lý.

...

"Tổng Đại Mãnh, tỉnh lại cho Bôn vương..." Sau khi lang trung rời đi, hiện tại Nhân vương đang túc trực trước giường, luôn miệng nói chuyện: "Bôn vương còn chưa tính sổ với nàng, nàng không được chết nhanh như vậy, Tổng Đại Mãnh."

Thay vì nói là kêu gọi, không bằng nói là triệu hồn thì hay hơn. Cứ thô bạo, gào thét một cách không khách khí như vậy, cho dù người chết cũng bò ra khỏi quan tài.

Tổng Đại Mãnh khó khăn mở mắt, liền nhìn thấy một gương mặt phóng đại đang lóe lờ ngay trước mặt mình. Suýt chút nữa đã bị hân dọa chết, khi phản ứng kịp thời, nhận ra đó là Nhân vương, thì trong lòng một mối, bắt đầu áy náy.

Có đôi lúc Nhân vương cũng làm cho nàng chán ghét, nhưng lại không hề đáng chết. Nàng thật sự nên vì Trầm Ngạo mà sát hại Nhân vương sao?

Rối rắm mâu thuẫn một lúc, đột nhiên nhớ đến binh phệ tâm tán, trong lòng nhất thời hốt hoảng. Nàng té xỉu ngay tại cửa chính, nhưng lại được Nhân vương cứu về, vậy cái binh đồ đang ở đâu? Sẽ không phải bị hân phát hiện rồi chứ?

Nghĩ vậy, nàng vội vàng đưa tay lên sờ sờ túi tiền treo bên hông, phát hiện binh phệ tâm tán vẫn còn, thì thấp thỏm bất an trong lòng rốt cục cũng buông xuống.

"Tổng Đại Mãnh, ngươi thật to gan!" Nhân vương nhìn thấy nàng tỉnh lại, liền bắt đầu nghiêm mặt, lạnh lùng nói. Trong lòng Tổng Đại Mãnh căng thẳng, không phải là hân đã phát hiện ra rồi chứ? Ngay lúc nàng đang khần trương, thì nghe Nhân vương không khách khí găm nhẹ với nàng: "Ngươi phá hoại vương phủ, phải bị tội gì!"

"..."

Nghe vậy, Tổng Đại Mãnh mới thả lỏng tâm tình đang treo lơ lửng. Còn tưởng rằng hân muốn nói đến phệ tâm tán, không ngờ lại là chuyện đó.

"Đang nói chuyện với ngươi đó, Tổng Đại Mãnh, không phải chột dạ đó chứ!" Vốn muốn phát hỏa, không ngờ khi mở miệng lại nói ra chuyện không đâu vào đâu. Nhân vương vừa thẹn vừa giận, đến thời điểm này hân đã không thể nào tức giận với nàng được nữa, thật sự là quá kỳ quái rồi.

"Ta, ta chột dạ cái gì." Cuối cùng cũng điều chỉnh lại tâm trạng, nhìn mặt nạ băng lãnh của Nhân vương cũng có chút đáng yêu, trong lòng Tổng Đại Mãnh lại càng thêm áy náy.

Trong đầu nàng cứ lặp đi lặp lại cả trăm ngàn lần ba chữ, thật xin lỗi, thật xin lỗi...

"Ngươi đào một cái đường hầm bên trong vương phủ, mà còn dám đồng dạng nói không chột dạ!" Thấy nàng nói chuyện, nhân vương cảm thấy nhẹ nhõm, liền thở dài một hơi, hân còn tưởng rằng nàng đào địa động đào đến bản thân cảm điếc luôn rồi chứ.

Cảm điếc... Trong đầu hân chợt hiện lên hình ảnh một người, trong chốc lát, sắc mặt lại trở nên băng lãnh đến tận cùng. Chết tiệt... Hiện tại hân không nguyện ý nhất chính là nghĩ tới cái tên cảm điếc kia!

"Ta đồng dạng như thế nào?" Tổng Đại Mãnh cố gắng đứng lên. "Nếu không phải người nào đó giam cầm bản tiểu thư, ta có cần đào đường hầm trong địa bàn của ngươi để đi ra hay không?"

Cho nên, tất cả là hân tự làm tự chịu, không thể trách nàng, là chính hân tạo ra, ai biểu hân làm Vương gia, ai biểu hân nhận sủng ái của hoàng đế, trở thành uy hiếp của thái tử và hoàng hậu, ai biểu hân...

Càng suy nghĩ lại càng sinh ra khó chịu, hơn nữa Nhân vương vẫn còn ở trước mặt

Những lời phản bác thập phần tinh khí trên miệng nàng vừa thốt ra, bản thân lại không thể tự chủ mà khóc nức nở: "Hức..."

Không thể kìm chế nức nở, nước mắt lại không ngừng chảy xuống. Làm ướt cả tấm chăn bông, Nhân vương nhìn thấy mà sốt ruột.

"Sao nàng lại khóc, Tổng Đại Mãnh, được rồi, Bồn vương không trách nàng là được, nàng đừng khóc nữa!" Không thể lau nước mắt cho nàng, cũng không thể ôm nàng vào lòng mà an ủi, Nhân vương chỉ có thể nhìn nàng lo lắng. Mà hấn càng như vậy, Tổng Đại Mãnh lại càng khóc nức nở lợi hại hơn.

Nhân vương ngồi trên xe lăn, nhìn đáng vẻ nức nở của nàng, than thở: "Tổng Đại Mãnh, nàng đừng khóc nữa."

Trời mới biết hấn có bao nhiêu không đành lòng, trước khi nàng xuất hiện, hấn chưa từng tiếp xúc với nữ tử nào khác. Không ngờ sau khi gặp nàng, những nguyên tắc trước đây của hấn, tất cả đều trở nên lộn xộn.

Hiện giờ nàng đang khóc, hấn lại không có cách nào. Tưởng rằng nàng thương tâm vì những lời hấn vừa nói, hấn chỉ có thể không ngừng giải thích:

"Tổng Đại Mãnh, Bồn vương nhận lỗi với nàng vẫn không được sao?"

"Nàng đừng khóc được không, Tổng Đại Mãnh..."

"Đáng chết... Đây! Tổng Đại Mãnh!"

...

Một lúc sau.

"Ta đói bụng." Tổng Đại Mãnh cũng dần dần an tĩnh lại, nàng lau khô nước mắt trên mặt, ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn đọng lại vài giọt nước mắt nhìn hấn cười. "Vương gia, thực xin lỗi, vừa rồi đã khiến cho người lo lắng rồi. Đừng hiểu lầm, không phải vì Vương gia ta mới khóc, là vì ta quá đói, dần ta đi ăn cơm, được không? Thật sự rất đói đó."

Nói đến đây, nàng đưa tay xoa xoa cái bụng, nhìn hấn bằng ánh mắt xin lỗi. Về mặt đó giống như biểu cảm của một người không hề xảy ra chuyện gì, nếu không phải trên mặt vẫn còn lưu lại nước mắt, thật sự không thể tin được nàng vừa mới khóc xong.

"Được. Chỉ cần nàng không khóc thì sao cũng được."

Thấy cuối cùng nàng cũng điều chỉnh lại tâm trạng, Nhân vương nhẹ nhàng thở dài một hơi. Rồi xoay mặt ra cửa gọi Lưu Vân, cửa phòng nhanh chóng được mở ra, Lưu Vân, Vô Hoa và Linh Âm đồng loạt tiến vào.

Lưu Vân giúp Nhân vương ra khỏi phòng, Vô Hoa và Linh Âm lưu lại thay y phục cho Tổng Đại Mãnh.

Trong lúc thay y phục, Tổng Đại Mãnh mới để ý căn phòng hiện tại mình đang ở không phải là hôn phòng cùng Nhân vương lúc trước, nhưng trong phòng vẫn còn mấy chữ hi đỏ rực, màu đỏ tươi rực rỡ đó như kim đâm vào trong mắt nàng đau đớn.

Trong ống tay áo, bình phệ tâm tán bị nàng siết chặt trong lòng bàn tay. Dưới sự hộ tống của hai người Vô Hoa, khoảng cách của nàng với thiên sảnh cũng càng lúc càng gần lại.

Nàng biết, mình rất có lỗi với Tàn vương.

Nhưng nàng tuyệt đối không thể để cho Trầm Ngao chết được.

Trong thiên sảnh, Nhân vương đã ngồi ở trước bàn ăn, chờ nàng đến. Khi nhìn thấy nàng, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều:

"Nàng đến rồi."

"Ừ, ta đến rồi."

Chẳng qua là mang theo độc dược mà đến...

Đúng là không có vấn đề gì, ta sẽ bồi người cùng chết.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Vương gia, đừng chết

Edit: Chickenliverpate

"Nàng đến rồi."

"Ừ, ta đến rồi."

Chẳng qua, là mang theo độc dược mà đến, mang theo tâm tư muốn giết người mà đến.

Nhưng không có vấn đề gì, ta sẽ bồi người...

Cùng chết.

Mỗi một bước đi, hai chân nàng giống như bị một lưỡi dao sắc bén tàn nhẫn khoét vào da thịt. Khoảng cách với Nhân vương càng gần, thì sự áy náy trong lòng nàng càng lúc càng sâu.

Thật xin lỗi, Vương gia, vì Trầm Ngao...

Nàng rũ mắt, bên dưới ống tay áo, bình phệ tâm tán bị nàng cầm chặt đến nỗi nóng lên, tâm trạng nặng nề, nàng nghĩ chuyện nàng sắp làm là một sai lầm không ai có thể tha thứ được.

"Người đâu, mau kéo ghế cho Vương phi." Nhìn thấy cuối cùng Tổng Đại Mãnh cũng xuất hiện, Nhân vương lập tức phân phó cho hạ nhân đang đứng hầu bên cạnh.

Nghe được phân phó, Vô Hoa vội vàng bước đến muốn kéo ghế cho nàng.

"Không cần đâu, Vô Hoa." Tổng Đại Mãnh ngăn Vô Hoa lại, dưới ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, nàng tự mình kéo cái ghế bên cạnh Nhân vương rồi ngồi xuống, cảm nhận được sự kinh ngạc của hắn, nàng ngẩng đầu yếu ớt cười với hắn: "Ta muốn ngồi bên cạnh Vương gia. Gã đến vương phủ cho tới nay, vẫn chưa từng hầu hạ Vương gia dùng một bữa cơm trọn vẹn, thân là Vương phi của Vương gia, những việc thuộc bổn phận của mình cũng không làm tốt, thật sự quá không xứng đáng với chức vụ. Vương gia, kể từ hôm nay, Đại Mãnh muốn hầu hạ người thật tốt, quá khứ đã mắc tội khá nhiều, thật sự rất xin lỗi, mong rằng Vương gia người lớn không chấp nhặt lỗi lầm của kẻ nhỏ, đừng so đo với một phụ nhân như ta."

Trên gương mặt, đôi mắt thâm tình mà chuyên chú, những người bên cạnh nghe vậy, thì ta một câu người một câu, chen vào nói:

"Vương phi, người đừng nói như vậy."

"Đúng vậy, Vương phi..."

Mỗi người nói chuyện giống như là vô cùng hiểu rõ nàng, người nào cũng mang vẻ mặt thông suốt, giống như các nàng đã tiếp xúc với nhau từ lâu lắm vậy.

Nhưng ở trong này, không ai hiểu nàng.

Ít nhất là vào giờ này khắc này.

"Vương phi..." Từng chữ từng chữ lọt vào tai, chiếu sáng lòng người.

Tổng Đại Mãnh cũng không biết, vào lúc này, Nhìn Nhân vương có vẻ băng lãnh với chiếc mặt nạ, nhưng bởi vì những lời nói chân thành tha thiết của nàng mà khóe mắt hẹp dài cũng trở nên ẩm ướt.

Hắn nghĩ người một giây, cả cơ thể đông cứng, hắn chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày, người đáng ghét như thế lại không còn đáng ghét, một người những tưởng sẽ không bao giờ trở lại, lúc này đã quay trở về một lần nữa.

"Được rồi, các người lui xuống đi, ta muốn đơn độc dùng bữa với Vương gia. Quá nhiều người ta sẽ rất xấu hổ." Nàng tiếp tục nở nụ cười tươi tắn xinh đẹp với mọi người, loại tươi cười này, vô cùng trong trẻo và thuần khiết.

Không một ai hoài nghi.

Nhân vương cũng ra hiệu cho những người dư thừa rời khỏi, cuối cùng chỉ còn lại một mình Lưu Vân bên cạnh.

"Vương gia, đầu gối của ta đau lắm." Thấy những người đó đã đi xa, nhưng Lưu Vân vẫn còn ở lại, nghĩ đến tánh mạng Trầm Ngao đang phụ thuộc vào mình, Tổng Đại Mãnh đắn đo một hồi, rồi duỗi một chân ra, nàng chỉ vào đầu gối đã bị Ngụy Tuyết Oánh đạp trúng, vô cùng tội nghiệp cáo trạng với Vương gia: "Lúc đào địa đạo, không cẩn thận bị va chạm khiến chân bị thương rất đau, vốn chỉ là một cục máu bầm rất nhỏ, bây giờ đã trở nên tím đen: "Lưu Vân, người có thể giúp ta vào trong phòng lấy bình kim sang được đến đây không? Thật sự rất xin lỗi, lại làm phiền người chạy đi một chuyến."

"Vương phi, thương thế của người không phải..." Nghe vậy, Lưu Vân đang định lên tiếng, thì Nhân vương đã đột ngột ngắt lời hắn: "Lưu Vân, người mau đi đi, thương tổn của Vương phi quan trọng hơn."

"Vâng, Vương gia..." Lưu Vân vẫn muốn nói thêm cái gì, nhưng trong khoảnh khắc đối diện với ánh mắt của Nhân vương, những lời định nói đều bị nuốt

xuống. Sau đó lại nghe Nhân vương trầm giọng nói: "Thôi, có lẽ ngươi cũng không biết được để ở chỗ nào đâu. Như vậy đi, Bồn vương đi cùng với ngươi."

"Vâng..." Lưu Vân liếc Tổng Đại Mãnh một cái, có chút do dự.

"Lưu Vân!" Nhân vương lạnh giọng, Lưu Vân mới không tình nguyện đi qua đẩy xe lăn.

Đi được một đoạn khá xa, vẫn quay đầu nhìn lại Tổng Đại Mãnh đang ngồi trước bàn ăn, mãi cho đến khi khuất dần sau ngã rẽ.

"Nhân vương gia, thực xin lỗi."

Bình phệ tâm tán bị nắm chặt trong lòng bàn tay, Tổng Đại Mãnh hạ tầm mắt, nhìn một bàn thức ăn đầy sơn trân hải vị trước mặt, chua xót điên cuồng dâng đầy lên cổ họng, bất ngờ đánh vào lương tâm của nàng.

Ngọt thiện được chuẩn bị có chút vội vàng, nhưng thức ăn cũng không thiếu mùi vị. Rõ ràng Vương gia đối xử với nàng đã không còn tính toán sai lầm, thậm chí ngày càng tốt hơn, nhưng nàng lập tức lại...

Không! Không thể mềm lòng, tuyệt đối không thể, nếu không, Trầm Ngao sẽ chết, nàng không thể để cho Trầm Ngao chết!

Nghĩ đến Trầm Ngao, tâm của nàng cũng cứng lên vài phần. Hai tay run rẩy mở nắp bình ra, thừa dịp không có người, nhất định phải bỏ vào trong chén trà trước mặt Nhân vương.

Nhưng mà, sau khi nàng mở nắp bình phệ tâm tán và di chuyển đến gần chén trà của Nhân vương, trong đầu nàng cũng dần dần hiện lên những hình ảnh từ khi nàng bắt đầu đến vương phủ.

Nàng bỗng nhớ lại ngày hôm đó, nàng vì Trầm Ngao mà đưa ra yêu cầu rời khỏi Nhân vương phủ, hấn nổi trận lôi đình, một bộ dáng quyết không cho phép nàng bỏ đi...

Nàng bỗng nhớ lại khi đó, nàng phát sốt năm ngày, năm ngày đó, hấn dùng toàn bộ thời gian ở bên cạnh trông chừng nàng, khi nàng tỉnh lại, vừa mở mắt ra, đã thấy hấn ở bên cạnh lo lắng cho nàng...

Nàng bỗng nghĩ đến, có đôi khi, hấn cũng sẽ xấu hổ chân tay luống cuống, nói chuyện thì mâu thuẫn, trong lòng không nghĩ như vậy, nhưng lại nói ra những lời trái ngược....

Thật ra, hấn không xấu, chỉ vì đêm động phòng ngày hôm đó, nàng đã chọc giận hấn trước.

Đã có vài lần, hấn muốn đối xử thật tốt với nàng, nhưng cũng vì một Trầm Ngao...

Hấn là người tốt...

Vậy tại sao lại muốn thương tổn hấn, nghe lời người xấu, làm hại tánh mạng hấn?

Ngay khi giọt độc được cuối cùng rơi vào trong chén trà, nàng đột nhiên tỉnh ngộ.

Tổng Đại Mãnh, hấn đối xử với ngươi cũng được coi là rất tốt, ngươi lại muốn hấn chết, lương tâm của ngươi ở đâu? Bị chó tha mất rồi sao?

Cả người nàng lờ đờ.

Vừa ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy ở phía xa, Lưu Vân đang giúp Nhân vương đẩy xe đi về phía bên này.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Độc được đã hạ vào trong trà, mà hấn cũng sắp đến, muốn sai người đổi chén trà khác, e rằng cũng đã không còn kịp nữa.

Tiếng xe lăn càng lúc càng gần, khoảng cách giữa nàng và hấn càng lúc càng thu ngắn lại, nàng nhìn hấn, trên khóe miệng của hấn vẫn còn lưu lại ý cười.

Tổng Đại Mãnh, sao ngươi có thể làm như vậy? Hấn đã là một phế nhân tay chân tàn tật, chẳng lẽ ngươi cũng cùng một loại người giống như lão bà hoàng hậu đó hay sao, tâm địa cũng độc ác như vậy sao!

Mất thấy hấn sắp tiến vào, cuối cùng Tổng Đại Mãnh cũng không chịu nổi, hốt ha hốt hoảng đổi chén trà của mình cho Nhân vương. Đúng lúc này, Nhân vương cũng tiến vào.

"Vương phi, đã lấy được rồi."

Hấn tiến vào, không gọi tính danh của nàng, ngược lại gọi nàng là vương phi. Ngữ khí ôn hòa, khóe miệng hơi mỉm cười: "Lưu Vân, ngươi đi gọi hai người Vô Hoa đến đây đi."

"Vâng, Vương gia."

Trong chốc lát, toàn bộ thiên sảnh chỉ còn lại nàng và hắn.

"Vương gia, người vất vả rồi." Tổng Đại Mãnh hơi kích động đứng lên, đẩy xe lăn đến bên cạnh. Nhân vương lại nói: "Vương phi, bản vương hơi khát."

Tổng Đại Mãnh nhìn thoáng qua chén trà trên bàn, nghĩ thầm, cũng may là nàng đã đổi vị trí, liền vươn tay cầm lấy chén trà không có độc, đưa đến miệng cho Nhân vương: "Vương gia, trà đây, từ từ uống."

Đưa trà xong, tảng đá đè nặng trong lòng nàng cuối cùng cũng rơi xuống. Nàng cảm thấy may mắn vì đã đổi chén trà trước khi hắn đến, nếu không, nàng còn mặt mũi nào sống trên thế gian này chứ?

"Vương gia."

Nàng đột nhiên bước tới, cầm ly trà đã hạ phệ tâm tán đưa lên môi mình.

Nét cười đọng đầy trên khóe mắt, đôi môi khẽ mở: "Cuộc đời này có thể gả cho Vương gia, là may mắn ba đời của Đại Mãnh. Từ nay về sau, Đại Mãnh sẽ trả lại cho Vương gia một cuộc sống an bình. Sẽ không còn có người tới quấy rầy Vương gia, chọc giận Vương gia, lại càng không có người cãi nhau với Vương gia, đào đường hầm trong vương phủ. Còn có, Vương gia..."

Yết hầu lên xuống khó khăn, nàng không biết sau khi uống xong chén độc dược này, bản thân sẽ gặp phải thống khổ như thế nào. Nàng chỉ biết rằng, chỉ cần nàng chết, tất cả mọi chuyện sẽ kết thúc. Sau khi nàng chết, hoàng hậu cũng mất đi một người có thể uy hiếp, mà Trần Ngạo, nàng tin tưởng, hắn sẽ không xảy ra chuyện gì. Vương gia là bằng hữu của hắn, hắn lại là ngư y chuyên trách của hoàng đế, không phải loại người như hoàng hậu có thể gây thương tổn. Chỉ cần bản thân chết đi, bất cứ người nào cũng đều tốt cả.

Nghĩ đến đây, nàng liền há miệng, nâng chén trà lên môi. Đúng lúc này, một bàn tay nhanh như chớp duỗi ra, đoạt lấy chén trà độc trước khi nàng uống.

Là ai!

Sau một giây kinh ngạc, đến khi nàng phản ứng kịp, đã nhìn thấy Nhân vương.

Không, đó hoàn toàn không phải là Nhân vương!

"Đã nói là Bản vương khát, sao nàng chỉ lo cho bản thân mình, không phải nàng đã nói từ nay về sau sẽ hầu hạ Bản vương thật tốt sao?"

Hai mắt Tổng Đại Mãnh mở to, ngỡ ngàng nhìn nam tử thân hình cao lớn rắn rỏi, đeo mặt nạ ngân sắc, mặc một bộ cẩm bào huyền văn màu đen, tóc buộc kim quan, đang cầm chén trà độc vừa đoạt được từ tay nàng, giữa đầu một hơi uống cạn.

Trên xe lăn, trống không.

Mà người đáng ra đang ngồi ở đó thì lại đứng ở đây, đang uống chén trà độc, rõ ràng chính là...

"Không, đừng uống!"

Thần trí chậm chạp khôi phục, Tổng Đại Mãnh mới nhận ra người trước mặt nàng giờ khắc này, tay có thể đoạt, chân có thể đứng chính là Nhân vương, nhất thời cảm thấy hoảng hốt, nàng lập tức xông đến, muốn đoạt lấy chén trà.

Nhưng, tất cả đều đã muộn.

Sau khi chén trà tới tay nàng, đã không còn một giọt. Nhân vương đang nhìn nàng với vẻ nghi hoặc: "Bản vương dùng trà thôi mà, nàng làm gì vậy?"

Hắn lại có thể uống hết toàn bộ trà độc!

"Không! Sao lại như vậy..." Nàng hoàn toàn chẳng quan tâm đến việc chất vấn Nhân vương tại sao lại đột nhiên đứng lên, tại sao tay lại đột nhiên có thể cử động, chỉ ngơ ngác nhìn chén trà vài giây, rồi vội vã nâng đầu, trực tiếp vươn đôi bàn tay nhỏ bé đến miệng hắn, cạy môi hắn ra rồi móc vào miệng hắn, đồng thời sốt ruột nói: "Mau, mau nôn ra cho ta, nếu không nôn ra sẽ không còn kịp nữa..."

"Nàng đang làm cái gì vậy?"

Nhân vương đẩy Tổng Đại Mãnh ra, rồi nhìn xuống nàng, nhìn đáng vẻ nghi hoặc của hắn, dường như hoàn toàn không xảy ra chuyện gì. Tổng Đại Mãnh cũng nghi hoặc, ngơ ngác nhìn hắn hỏi: "Huynh thật sự không có việc gì sao?"

"Bản vương có thể có chuyện gì?"

Nhân vương nói xong, quay đầu nhìn nhìn xe lăn, đang định quay trở lại ngồi xuống.

Nhưng ngay sau đó, biểu tình trên gương mặt hắn bất ngờ trở nên vặn vẹo, hắn cảm nhận có một đợt sóng nhiệt đang cuộn cuộn trong cơ thể, rồi một luồng hơi nóng dâng lên cổ họng, hắn bỗng phun ra một ngụm máu tươi, cả người suy yếu gục xuống, ngã lên trên xe lăn một lần nữa.

Từng ngụm từng ngụm máu tươi cứ không ngừng tuôn ra, rất nhanh, máu tươi đã thấm ướt y bào của hắn, cũng từ từ chảy dọc theo cằm và cổ hắn thẳng

xuống dưới, nhuộm đỏ toàn thân hắn, nhuộm đỏ tay nàng, khiến nàng càng thêm hoảng hốt.

"Vương gia, Vương gia, huynh đừng như vậy, đừng làm ta sợ, Vương gia..." Nhìn thấy Nhân vương vẫn tiếp tục phun ra một lượng lớn máu tươi đỏ rực, cơ thể ở trên xe lăn đã dần dần mất đi ý thức, Tổng Đại Mãnh luống cuống, hốt hoảng không gì có thể so sánh nổi, hốt hoảng tột đỉnh.

Là, là nàng hạ độc. Mặc dù cuối cùng nàng cũng hối hận, đã đổi chén trà có độc đi rồi, nàng vốn muốn tự mình uống hết, chỉ một mình nàng chết, nhưng lại không ngờ, lúc nàng định uống chén trà độc thì hắn đã đoạt đi...

Vì cái gì lại làm như vậy, nàng chỉ vì Trầm Ngao lại làm hại tánh mạng của hắn, nhưng đến khi muốn thực hiện việc đó, nàng đã dao động hối hận lui bước mà! Nàng chưa bao giờ nghĩ muốn lấy mạng hắn, cho dù là có, cũng là bởi vì hoàng hậu lấy tính mạng Trầm Ngao ra uy hiếp nàng, bất đắc dĩ nàng mới phát sinh ý nghĩ như vậy, nhưng rõ ràng cuối cùng nàng đã hối hận, sao bây giờ, trước mắt lại...

"Vương gia, huynh đừng chết, Vương gia, huynh tỉnh lại cho ta, không phải huynh chán ghét ta sao, không phải cực kỳ thích châm chọc ta sao?" Nghĩ đến Nhân vương sẽ chết, nàng bỗng chốc như một người điên, kéo mặt nạ hắn xuống, không ngừng vuốt ve gương mặt khó coi của hắn.

Máu tươi nhuộm đỏ tay nàng, nàng vẫn run rẩy hoảng loạn không ngừng chạm vào mặt hắn, vô tình cũng nhuộm đỏ gương mặt hắn.

Màu đỏ tràn ngập tầm mắt nàng, máu của hắn như lưỡi dao sắc nhọn cắt vào trái tim nàng, rỉ máu, đâu đâu cũng đều đỏ, đâu đâu cũng là máu.

"Vương gia, huynh đừng làm ta sợ, đừng..."

Vì cái gì, nàng rõ ràng đã hối hận, rõ ràng không định cho hắn ăn phệ tâm tán, nhưng tại sao lại có kết quả như vậy, đây không phải ý định ban đầu của nàng, không phải...

Biết vậy chẳng làm, biết vậy chẳng làm, biết vậy chẳng làm lương thế oan gia!

Nàng không ngừng lắc đầu phủ nhận sự thật trước mắt. Trong đời nàng, nàng chưa bao giờ trải qua một khắc nào giống như vậy, hối hận như vậy, cũng càng tự trách như vậy. Nàng điên cuồng tự hỏi, vì sao lại làm như vậy? Nếu không mang phệ tâm tán về thì tốt rồi, nếu trước đó không đào địa động chạy trốn thì tốt rồi, nếu...

Bây giờ có nói gì cũng vô dụng...

Tổng Đại Mãnh gục đầu vào ngực Nhân vương đang hôn mê vì trúng độc, nước mắt giống như chuỗi hạt trần châu bị đứt không ngừng tuôn ra.

"Vương gia, Vương phi..."

Lúc này, ba người Vô Hoa, Linh Âm và Lưu Vân đồng thời xuất hiện ngay cửa ra vào. Vốn đang cung cung kính kính chuẩn bị hành lý, thì nhìn thấy Vương gia đang nằm trong vũng máu, còn Vương phi thì đang khóc vật vờ bên cạnh, nhất thời hoảng sợ lập tức chạy tới.

"Trời ơi, sao có thể như vậy? Vương gia làm sao vậy, Vương phi, người..."

"Không, không phải ta, không phải ta làm hại, ta vốn muốn tự mình uống, nhưng hắn lại đoạt đi, là, là chính hắn uống, không phải ta, không phải ta..."

Giật mình vì có người tới, Tổng Đại Mãnh hoảng hốt, vội vàng hoảng loạn từ trên người Nhân vương đứng dậy. Trước khi bọn họ tới gần, đã điên cuồng chạy ra bên ngoài.

"Vương phi..." Còn chưa làm rõ đã xảy ra chuyện gì, Vô Hoa và Linh Âm đang định đuổi theo, thì Lưu Vân gấp gấp chạy ra ngoài, trước khi đi còn dặn dò các nàng: "Vương gia trúng độc, các người nhanh chóng thông tri cho Thiên Sơn đến đây xử lý, ta tiếng cung tìm Trầm Ngạc y!"

Lưu Vân xoay người biến mất, để lại Vô Hoa và Linh Âm đối mặt với Nhân vương toàn thân đầy máu, trong lòng hoảng sợ không thôi.

"Tại sao Vương gia lại như vậy, mới vừa rồi vẫn còn rất tốt mà..."

"Làm sao bây giờ, Vương gia, người ngàn lần vạn lần không thể chết được, hu hu..."

"Tại sao Vương phi có thể đối xử với Vương gia như vậy, rõ ràng Vương gia đã rất cố gắng đối xử tốt với Vương phi, sao nàng ấy có thể..."

"Đừng nói nữa, chúng ta mau chóng đi tìm Thiên Sơn, Vương gia không thể nằm trên xe lăn như vậy, nhanh đi..."

"Được....."

...

Thực xin lỗi, không phải ta, là bản thân huynh, ta không muốn hại huynh, là bản thân huynh tự uống, không phải ta, đúng, không phải ta làm hại huynh, ta không muốn huynh chết, là tại huynh...

Tổng Đại Mãnh như một người điên chạy ra khỏi Nhân vương phủ, bởi vì không bị giam cầm, nên không ai ngăn cản nàng, chỉ cảm thấy kỳ quái khi nhìn đôi tay nàng đầy máu, mãi cho đến khi bắt gặp Lưu Vân vội vàng đi ra, rồi lại mang theo Trầm Ngạc y vội vàng trở về, loáng thoáng nghe bọn nha hoàn

trong phủ nói, mới biết Vương gia đã xảy ra chuyện nghiêm trọng. Nhưng một đám có miệng không thể nói, trước đây Thiên Sơn đã từng phân phó và cảnh cáo qua, nếu người nào dám nghị luận nửa chữ, sẽ phải trả một cái giá rất thê thảm! Mặc dù là vậy, nhưng trong lòng tất cả mọi người đều biết, tân vương phi vừa trở về, đã có ý đồ giết Vương gia! Mà sau khi Trầm Ngạo vào vương phủ, liền vội vàng triển khai công tác cứu trợ cực kỳ gian nan, vừa tiến vào, đã cấp cứu một ngày một đêm không gián đoạn!

Đám người Lưu Vân, Thiên Sơn, Vô Hoa, Linh Âm, Lương Bác, không ngừng mang vào trong phòng khăn mặt và nước ấm, lại không ngừng tiếp nhận y phục và khăn mặt đầm máu từ tay Trầm Ngạo, nhìn Trầm Ngạo y thuật cao minh, chưa bao giờ gặp phải tình huống khó khăn như thế này, cũng cau mày thật chặt, trong lòng mỗi người đều lo lắng cho Nhân vương mà toát mồ hôi, riêng Trầm Ngạo, cũng sớm đỏ mồ hôi ướt cả đầu.

Phê tâm tán không phải là loại độc được thông thường, một khi đã ăn nó, lập tức sẽ bị đau đớn xuyên tim, bụng cũng sẽ từ từ thối rữa, e rằng lần này Nhân vương lành ít dữ nhiều.

Tổng Đại Mãnh không ngờ sự tình sẽ phát triển đến nước này.

Nàng giống như người điên, trong miệng không ngừng lẩm bẩm, trên mặt cũng như điên như dại. Nàng chạy ra khỏi Nhân vương phủ, chạy qua con đường lớn, cả người điên dại, không ai nhận ra nàng, cũng không ai lo lắng cho bà điên như nàng.

Miệng liên tục nói năng lộn xộn, không phải lỗi của ta, là chính huynh muốn uống, không thể trách ta, đều tại bản thân huynh...

Ai bảo huynh muốn uống, ai bảo huynh đã là một phế nhân nhưng vẫn nhận được sủng ái như thế của hoàng đế, trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của hoàng hậu và thái tử...

Hức...

Đừng chết, Vương gia, nếu huynh chết, ta sẽ áy náy suốt đời, Vương gia, Vương gia...

...

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Tổng Đại Mãnh cũng không biết mình đang ở chỗ nào.

Nàng ăn nói điên khùng, lộn xộn, chạy lung tung. Trong tình trạng vô thức như vậy đã chạy ra khỏi thành. Đến khi sức cùng lực kiệt, mệt mỏi đưa mắt nhìn xung quanh mới phát hiện, mình đang ở rừng đào. Đúng rồi, nàng giống như người điên, ngay cả nhóm thủ vệ thủ thành cũng không nhận ra nàng là tân Vương phi của Nhân vương phủ, mà mai làm sao, nàng là người điên, là nàng, đều do nàng.

Không có việc gì chạy vào hoàng cung làm chi!

Thân là một nhân phụ lại vụng trộm cùng nam nhân khác làm gì!

Thật sự quá thấp hèn, Tổng Đại Mãnh, sao ngươi có thể tiện như vậy, tiện đến mức không có cách nào lý giải!

Bây giờ có nói gì cũng không còn tác dụng, hối hận thì sao, cũng đã quá muộn rồi...

Nhân vương hấn...

Sẽ chết sao?

Sao hấn có thể chết được, hức...

"Vương gia, nếu huynh chết, ta cũng sẽ không sống trên cõi đời này nữa."

Trước mặt đột nhiên trở nên rõ ràng, nàng nhìn thân thể mình, đôi tay mình bị máu của Nhân vương nhuộm đỏ, màu đỏ tươi chói mắt đó cứ đâm vào trong mắt nàng đau đớn.

Nàng bất ngờ nức nở, vì lỗi lầm của bản thân mình mà cảm thấy tự trách và áy náy.

Hắn đã, đã chết rồi...

Phê tâm tán, nghe qua đã biết nó đáng sợ như thế nào, vậy mà nàng lại...bỏ vào trong trà, Tổng Đại Mãnh, rốt cuộc ngươi đang làm cái gì, có câu "làm chuyện vô ích", ngươi cũng không phải tiểu hài tử, hấn đã là một người tàn tật, không có khả năng cử động, đã cực kỳ đáng thương rồi, đối xử với ngươi cũng không tệ, sao ngươi lại đối xử với hấn như vậy?

Suy nghĩ đủ thứ, lòng của nàng lại bắt đầu bị bóp nghẹt.

Mùa đào ra hoa kết trái sớm đã đi qua, cả vườn đào chỉ còn những cành đào trơ trụi lá, cũng như tâm hồn khô héo của nàng khi đó, chỉ còn lại một cảm giác thê lương.

Bây giờ nàng nên làm cái gì đây? Không còn mặt mũi trở về, hiện tại Nhân vương lành ít dữ nhiều, nếu hấn thật sự đã chết, vậy thì tội của nàng có chết vạn lần, có bị thiên đạo vạn quả cũng không đủ.

Mặc kệ như thế nào, chính nàng đã hại Nhân vương.

Mạng sống của hắn đang nguy hiểm như chỉ mảnh treo chuông, có thể đứt bất cứ lúc nào, vậy mà nàng lại bỏ chạy, không phải...khiến người ta thất vọng sao? Sợ là Trầm Ngao cũng sẽ không thích bộ dạng này của mình...

Cho nên...

"Vương gia, ta lập tức sẽ đến bồi huynh, huynh chờ ta."

Một lúc sau, nàng bắt ngờ đứng lên, nhấc váy chạy trở về, ánh mắt vô cùng kiên định.

Nàng đã thông suốt, Nhân vương sống hay chết, nàng cũng phải trở về. Nhưng hắn đã ăn phê tâm tán, còn có mạng để sống tiếp hay sao?

Nếu hắn không còn mạng, nàng đã nói qua, chính nàng cũng sẽ không sống một mình. Vậy thì bồi táng với hắn, cũng là nên tội.

Nếu hắn may mắn còn mạng, vậy nàng càng phải trở về. Không phải vì cầu hắn tha thứ, nàng chỉ muốn chuộc lại lỗi lầm mà nàng đã mắc phải.

Về phía hoàng đế, nếu ông muốn mạng của nàng, cứ việc lấy đi, không sao cả, nàng đã cư xử đến bậc này, còn có thể diện để sống sao?

Nàng bắt ngờ dừng bước lại.

Đặt tay lên ngực tự hỏi, Tổng Đại Mãnh, người thật sự muốn trở về sao? Lần này, sợ là không còn mạng để gặp Trầm Ngao, nhưng nếu không trở về, cũng không còn mặt mũi gặp lại hắn.

Nghĩ vậy, nàng ngước mặt lên trời, hít một hơi thật dài, rồi nhấc chân đi về phía trước.

Đi một hồi, rồi dừng lại thở gấp.

Khi từ Nhân vương phủ chạy đến, cũng không nghĩ đến cái gì, hiện giờ vết thương mới biến thành vết thương cũ, lại sinh ra một số vết thương mới. Toàn thân bủn rủn, đến khi nàng khó khăn đi tới cửa thành, thì trời cũng đã tối, cửa thành đã đóng từ lâu.

Trên cửa thành may mắn có hai ngọn đuốc chiếu sáng. Tổng Đại Mãnh cuộn mình ngồi dưới chân tường, khi nàng chạy ra ngoài ăn mặc rất ít, chỉ có một bộ y phục bằng lụa mỏng bao bọc thân thể yếu ớt của nàng, mà lúc này trời đang từ từ trở lạnh, nhất là buổi tối, nhiệt độ lại càng xuống thấp.

Không biết tình trạng của hắn bây giờ như thế nào, đều do nàng...

Cả một đêm, nàng không hề chợp mắt. Bên tai nàng, thường xuyên có tiếng chó sói tru từ xa vọng tới, từng cơn gió ngoan độc xé toan màn đêm, khiến toàn thân nàng nổi da gà. Nàng giương mắt nhìn chung quanh, ngoại trừ bức tường thành dày đặt phía sau lưng, chỉ còn lại màn đêm đen như mực, âm u khiến người ta khiếp sợ.

Nàng rút đầu vào giữa hai chân, cơ thể rét lạnh, cả người co lại thành một khối, nghĩ đến Nhân vương sinh tử còn chưa biết, nơi nào đó bên trong trái tim nàng co rút đau đớn.

Là nàng có lỗi với hắn, là nàng hại hắn...

Hức...

"Đại Mãnh, Đại Mãnh..."

Không biết đến khi nào, bên tai đột nhiên vang lên một âm thanh quen thuộc.

Phi thường phi thường quen thuộc, loại cảm giác này, quen thuộc đến tận xương tủy, cũng nhớ nhưng đau đớn đến tận xương tủy.

Là ai đang gọi nàng...

Trong nháy mắt, một góc nào đó trong lòng bị giọng nói quen thuộc kia làm cho rung động, nàng mơ mơ màng màng mở mắt ra, còn chưa kịp ngẩng đầu, đã nghe giọng nói quen thuộc đó truyền tới tai:

"Đại Mãnh, con làm sao vậy, Đại Mãnh..."

"Người là...ai..."

Trong tích tắc nàng vừa ngẩng đầu, liền thấy người sợ hãi.

Hai đóm lửa trên cổng thành đã suy yếu đi rất nhiều, mặc dù vậy, nàng vẫn có thể nhận ra người nọ ngay lập tức.

Chưa xót dâng lên cổ họng, nàng nghẹn ngào: "... Bà, bà nội? Là bà sao, bà nội, Đại Mãnh rất nhớ bà, hức hức...."

Nàng không nhìn lầm, nàng nhìn thấy rất rõ ràng. Đúng rồi, giờ khắc này, đứng ngay trước mắt nàng quả thật chính là bà nội đã qua đời bảy năm của nàng!

Trên gương mặt phong sương của bà nội vẫn là nét hiền lành nhân hậu, bà từ ái sờ sờ đầu nàng, đau lòng nhìn nàng nói: "Đại Mãnh, sao con không biết tự chăm sóc mình, không phải bà nội đã nói, một người cũng phải kiên cường sao? Con nhìn con đi, bà nội mới đi không được bao lâu, con đã trở nên như vậy, con như vậy, bảo bà nội làm sao có thể yên tâm đây..."

"Đúng là bà nội rồi, hu hu..." Gương mặt của bà nội rõ ràng như vậy, nhìn thấy bà nội đã qua đời nhiều năm đang đứng trước mặt, nước mắt Tống Đại Mãnh cứ không ngừng rơi xuống, hay tay nàng run rẩy, rốt cuộc không nhìn được tiến lên ôm chặt lấy bà nội, khóc nức nở: "... Bà nội, Đại Mãnh thật sự rất nhớ bà, hu hu hu hu..."

Một bụng ủy khuất không biết nói cùng ai, giờ khắc nhìn thấy bà nội, tất cả đều sụp đổ.

Bản thân nàng cũng hiểu, nàng có thể ủy khuất gì chứ? Người gây nên lỗi lầm, có tư cách gì cảm thấy bản thân chịu ủy khuất?

Mấy năm nay, nàng đã rất cẩn thận, chưa từng làm nên chuyện thương thiên hại lý nào, thậm chí gặp những người vô gia cư lang thang trên đường, thấy chó mèo hoang đều dừng lại mua cho bọn họ chút gì đó để ăn. Vẫn chưa từng đánh mất thiện lương nàng, hiện giờ lại phạm một lỗi lầm không thể tha thứ.

Nàng giống như một đứa bé, không biết nên làm thế nào cho phải, trước mặt bà nội, khóc như một đứa trẻ.

"Đứa cháu ngốc nghếch." Bà nội vỗ lưng nàng, an ủi. "Bà nội cũng rất nhớ con, Đại Mãnh, con là máu thịt trong tim của bà nội, bỏ lại một mình con là bà nội không tốt. Đại Mãnh à, bà nội vẫn ở trên trời nhìn con, biết con chịu ủy khuất, biết con sợ hãi, bà nội cũng rất nhớ con, cũng rất lo lắng cho con..."

"Bà nội..." Nghe bà nội nói chuyện, Tống Đại Mãnh khóc ướt cả người bà. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, bà nội còn có thể trở lại bên cạnh mình.

"Được rồi, Đại Mãnh." Bà nội buông nàng ra, nhéo nhéo mặt nàng, rồi cười hỏi: "Khóc xong thì nói cho bà nội biết, đã xảy ra chuyện gì. Con gây đi nhiều lần, bà nội rất đau lòng."

"Bà nội, con, con..." Nói với bà nội sao? Trong lòng Tống Đại Mãnh rối bời, cuối cùng vẫn bị nước mắt cướp đoạt trước một bước.

Nàng cảm nhận rất rõ ràng cảm giác ấm áp của đôi tay bà nội đang ôm lấy hai má nàng, nàng hy vọng từ nay về sau, loại ấm áp này sẽ không bao giờ rời bỏ nàng.

"Cháu gái ngoan của bà nội." Bà nội hiểu ý, không ép buộc nàng, lại ôm nàng vào lòng. Bà thở dài, rồi nói: "Cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, đều phải làm một người kiên cường, biết không?"

"Dạ... Đại Mãnh biết, nhưng mà..."

Nhưng mà có một số việc, không phải kiên cường là có thể vượt qua. Hiện giờ Nhân vương hấn...

Nghĩ đến Nhân vương bị mình hại chết, trong lòng của nàng càng thêm khó chịu. Không ngừng mắng chửi bản thân mình, Tống Đại Mãnh, nhìn xem chuyện tốt người đã làm đi! Hối hận có tác dụng sao! Độc được cũng đã uống rồi, hấn cũng đã sắp chết, không, hấn rất có khả năng đã chết rồi! Người có hối hận như thế nào đi nữa, cũng là vô bổ, chỉ biết ở đây khóc lóc, thật là vô dụng!

Bà nội quả thật giống như con giun trong bụng nàng, khi nàng đang âm thầm mắng chửi bản thân, bà nội lại đau lòng vuốt tóc nàng nói: "Cháu gái ngoan, không thể trách con, bà nội biết, con chỉ vì bất đắc dĩ, hơn nữa, trong lòng con cũng đau có nghĩ như vậy, không phải sao?"

"Dạ... Bà nội...con nên làm gì bây giờ, hấn, hấn đã chết, con nên làm gì bây giờ, bà nội..."

"Đừng tự trách, mọi việc đều có định số của nó hết. Đại Mãnh, con nhất định phải biết, con người khi còn sống, bất kể phát sinh chuyện gì, đó đều là những chuyện nhất định sẽ phát sinh. Đừng hối hận, đừng áy náy. Đời này, bất kể con gặp ai, hấn đều là người nên xuất hiện trong cuộc đời con, mặc kệ con đã làm ra chuyện gì, đều đã không thể hối hận được nữa. Làm đúng, làm sai, đều không cần phải tiếp tục suy nghĩ, bởi vì toàn bộ đều là số mệnh đã định, cuối cùng cũng sẽ phát sinh..."

"Thật vậy sao, bà nội, nhưng sao trong lòng con vẫn cảm thấy rất khổ sở, ngộ nhờ hấn thật sự đã chết..."

"Sẽ không, cháu gái ngoan của bà nội, từ đó đến giờ đều là người có tấm lòng lương thiện nhất, tuyệt đối sẽ không phát sinh chuyện như vậy. Mọi việc con nên nhớ mục đích tốt đẹp ban đầu, đừng tiếp tục lo lắng, đó không phải lỗi của con."

"Bà nội, cảm ơn bà, bà nội..."

"Đứa nhỏ ngốc này, con là cháu gái duy nhất của bà nội, đối với bà nội, còn ơn nghĩa gì chứ. Trời sáng rồi, nhớ phải trở về, nhận sai cũng được, bởi tội cũng được, hấn sẽ tha thứ cho con. Nhưng con tuyệt đối không thể trốn, biết vì sao không, vì bà nội không hy vọng con làm như vậy."

"...Dạ... Đại Mãnh nhớ rồi, sẽ trở về, sẽ..."

"Đại Mãnh, con phải nhớ kỹ, một người cũng phải kiên cường, mặc kệ làm chuyện gì, cũng không được quên mục đích ban đầu của chính mình."

"Dạ, Đại Mãnh nhớ rõ, nhưng mà bà nội, bà đừng đi mà, bà nội..." Đột nhiên khoảng cách giữa bà nội và bản thân càng lúc càng xa, thân thể của bà cũng dần dần trở nên trong suốt, Tổng Đại Mãnh quỳnh lên: "Đừng đi, ở lại với con đi, con không muốn bà đi, bà nội..."

Nàng duỗi thẳng hai tay cố gắng bắt lấy bàn tay của bà nội, cho dù chỉ là y phục cũng được, nhưng bà nội lại hiền hậu cười với nàng:

"Đứa ngốc, bà nội đã là người chết, sao có thể ở lại bên cạnh con, bà nội sẽ ở trên trời nhìn con."

"Bà nội, đừng đi, bà nội..."

Nhìn thấy bóng dáng của bà nội từng chút từng chút một trở nên trong suốt rồi biến mất, nàng nóng nảy, luống cuống, chạy lên phía trước, muốn bắt lấy dù chỉ một sợi tóc của bà, nhưng ngay sau đó, lại có cảm giác hai chân mình đang quẫy đạp trong không khí.

Giật mình tỉnh dậy từ trong giấc mộng, ngay thời khắc mở mắt ra, bị ánh nắng ban mai nhu hòa chiếu vào trong mắt, khiến chúng trở nên đau nhức.

"Không phải vị cô nương này nằm ở đây cả một đêm chứ?"

"Nhìn cô nương này rất quen mắt, giống như ta đã gặp qua ở đâu đó rồi thì phải..."

Khi hai ba thủ vệ mặc binh phục thân mang kiếm đẩy cánh cửa từ bên trong cổng thành ra, liền phát hiện Tổng Đại Mãnh đang ngồi dưới đất dựa vào tường thành, trong mắt bọn họ lập tức hiện lên thần sắc kinh ngạc.

Rồi một người kinh hô: "Đây không phải tân Vương phi của Nhân vương phủ sao! Sao Vương phi lại ở đây vào lúc này?"

Vừa nghe đến tân vương phi, hai người còn lại liền bước lên phía trước đỡ Tổng Đại Mãnh đứng dậy, quan tâm hỏi: "Vương phi, sao người có thể ở chỗ này? Bọn tiểu nhân đều mang trách nhiệm gác đêm ở bên trong, người chỉ cần gọi một tiếng cũng được mà!"

"Ta..." Tổng Đại Mãnh vừa định đứng dậy, thì phát hiện hai chân run rẩy. Thủ vệ thấy thế, một người liền đề nghị: "Vương phi, hai chân người khẳng định là đã tê rần, hãy để cho tiểu nhân công người đi."

"Không, không cần." Tổng Đại Mãnh vội vàng lắc đầu, nàng muốn tự mình đứng dậy.

Xoa bóp hai chân một lúc, sau khi cảm thấy tốt hơn, lúc này dưới sự giúp đỡ của bọn họ, mới từ trên mặt đất đứng lên, rồi chậm rãi bước vào bên trong cửa thành.

Một giây sau khi mở mắt, nàng đã biết mình vừa nằm mơ. Vốn dĩ bà nội chưa bao giờ trở lại. Nhưng giấc mơ đó rõ ràng lại chân thật như vậy, thật sự giống như nàng mới vừa ôm bà nội. Nàng khẽ chạm vào khóe mắt, thì phát hiện ở đó vẫn còn đọng lại vài giọt nước.

"Như thế này, Vương phi, ban đêm rất lạnh, trước tiên hãy cùng tiểu nhân vào uống một tách trà nóng đi." Mấy vị thủ vệ này lại vô cùng nhiệt tình, nhìn cũng không phải người xấu.

Sau khi đỡ nàng đi vào, lại muốn mời nàng dùng trà. Nói không cảm động là giả, vệ binh thủ thành trong truyền hình, e rằng có bao nhiêu người hảo tâm giống như mấy vị trước mắt này đây.

Được bọn họ đỡ đến căn phòng nhỏ trên thành lâu, nàng nghĩ nghĩ, rồi nói với bọn họ: "Các vị đại ca, chuyện này nhờ mấy vị đại ca giữ bí mật giùm ta, có được không?"

Nàng không muốn chuyện này bị ồn ào huyên náo truyền ra ngoài, hướng chỉ hiện giờ an nguy của Nhân vương là quan trọng nhất, thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện. Nhưng không biết bọn họ có thể giúp nàng việc này hay không.

Vốn cho rằng bọn họ hẳn sẽ không giúp, không ngờ bọn họ lại nhanh chóng đáp ứng, người một tiếng ta một tiếng trả lời nàng:

"Chuyện này, không cần Vương phi lên tiếng, bọn tiểu nhân cũng biết. Chúng ta cũng không phải loại người ăn nói huyên thuyên, đó đều là việc làm của nữ nhân. Cho nên Vương phi cứ yên tâm đi."

"Đúng vậy, ai không có nỗi niềm khó nói, Vương phi là người tốt như vậy, đối xử với Vương gia lại tốt như vậy, tiểu nhân nhất định sẽ không nói lung tung."

"Đúng là các người không nói, nhưng còn bọn họ?" Nàng chỉ về phía những thủ vệ khác. Nghe vậy, bọn họ đều bật cười sang sảng: "Không có chuyện gì, tiểu nhân đi nói với bọn họ một tiếng là được. Chúng ta đều là người có gia đình, có cha nương, tìm đâu làm bằng thịt, về sau, vẫn còn phải nhờ Vương phi chiếu cố nhiều hơn."

"Đó là dĩ nhiên."

Lúc này Tổng Đại Mãnh mới yên lòng. May mắn gặp được những người không phải mẫn phu không phân biệt phải trái, trong lòng càng thêm cảm kích mấy phần.

"Ta phải đi, các người mau trở về làm việc của mình đi. Không quấy rầy các người nữa." Cũng không uống trà, nàng liền đứng dậy đi ra khỏi phòng. Những người này cũng không ngăn cản nàng, đều nói: "Cũng được, một lát nữa Tổng tướng quân cũng sẽ đi qua đây."

Ba người đưa nàng xuống thành lâu, trước khi rời đi, nàng quay lại cảm kích nhìn bọn họ thêm một cái, rồi mới hướng về vương phủ mà đi.

Nhớ lại giấc mơ đêm qua, bà nội chân thật như thế, nhất thời trong cổ họng lại dâng lên một cảm giác chua xót. Một giây trước khi nước mắt rơi xuống, nàng ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, nơi bầu trời còn chưa sáng hẳn. Mờ mờ xám, không hề có sắc xanh, nhưng ít ra, nước mắt cũng không rơi xuống.

Nàng cũng ghi nhớ rất rõ ràng những lời bà nội đã nói, nhất định phải kiên cường. Từ nay về sau, sẽ không rơi một giọt nước mắt nào nữa, bất kể phát sinh chuyện gì, mặc kệ là vì ai, nàng cũng phải làm một người kiên cường.

Mặc dù đó chỉ là giấc mơ, nhưng nụ cười từ ái của bà nội, lại khắc sâu trong lòng nàng.

Đột nhiên nhớ lại những lời nhóm thủ vệ đã nói, trong lòng trầm mặc, thật ra nàng không tốt chút nào, nàng đã hại Nhân vương.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Thảo dân là bằng hữu của Vương phi

Edit: Chickenliverpate

"Trầm Ngự y, Vương gia thế nào?"

Chờ đợi dài đằng đẳng cuối cùng cũng kết thúc, cùng chờ cả một đêm là Lưu Vân, Thiên Sơn, Vô Hoa, Linh Âm, Lương bác cùng với mấy nha hoàn hạ nhân khác, thấy Trầm Ngự y đứng lên, liền tiến lại gần vây quanh hần, trên mặt mỗi người đều là vẻ lo lắng không sao tả xiết.

Trầm Ngao lau lớp mồ hôi trên trán, nhìn ánh mắt lo lắng của bọn họ, nở một nụ cười an ủi. Thấy Trầm Ngao gật đầu, tâm trạng khẩn trương của bọn họ cuối cùng cũng có thể thả lỏng đôi chút, nhưng khi quay đầu nhìn đến gương mặt xanh xao của Nhân vương, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Lưu Vân nhin không được tiến lên hỏi: "Trầm Ngự y, vì sao Vương gia vẫn chưa tỉnh lại?"

"..." Nghe vậy, Trầm Ngao định mở miệng nói nhưng lại thôi, hần xoay người đi đến chiếc bàn tròn bằng gỗ tử đàn hương bên cạnh, bày ra giấy và bút mực được lấy từ hòm thuốc tùy thân, ung dung viết xuống mấy chữ rồi giao cho Lưu Vân.

Đám người Lương Bác cũng vội vàng đến gần Lưu Vân, muốn nhìn một chút xem rốt cuộc là tình huống gì.

"Người nói, trong cơ thể Vương gia còn dư độc không có cách nào thanh trừ?" Nhìn dòng chữ ngay ngắn trên giấy, ánh mắt Lưu Vân ngưng trệ, quay đầu nhìn Vương gia, trong lòng vô cùng lo lắng.

Trầm Ngao gật đầu, tiếp tục viết xuống một phương thuốc rồi giao cho Lưu Vân, dùng thủ ngữ để diễn tả: "Chỉ cần dựa theo phương thuốc này, mỗi ngày sắc một thang cho Vương gia uống, kiên trì liên tục uống trong vòng ba tháng, dư độc có thể dần dần biến mất."

Sau khi Trầm Ngao giao phó tất cả những việc cần thiết, liền ôm hòm thuốc xoay người rời khỏi. Bận rộn cả một ngày một đêm, ngay cả một giọt nước cũng chưa uống, hần ra khỏi hoàng cung cũng đã một ngày một đêm, chậm trễ việc sắc thuốc cho thánh thượng, hần phải khẩn trương hồi cung gặp thánh thượng.

Quay lưng đi được vài bước, thì Lưu Vân đuổi theo, hần lo lắng việc này sẽ kinh động đến thánh thượng, nên đã yêu cầu Trầm Ngao: "Trầm Ngự y, việc này... mong rằng người đừng nói với bất kỳ kẻ nào."

Đặc biệt là đừng kinh động đến thánh thượng.

Trầm Ngao cũng tự biết việc này không hề nhỏ, liền gật đầu bày tỏ đáp ứng với Lưu Vân. Ngay cả khi Lưu Vân không đề cập tới, hần cũng sẽ nhất định không nói với hoàng thượng, hôm qua nghe nói tấn vương phi từ Ý Hà điện đi ra, bây giờ Vương gia lại xảy ra chuyện, hần cảm thấy có thể đoán ra việc này nhất định có liên hệ với vương phi. Nhưng Tổng Đại Mãnh của hần hiện tại đang ở đâu, bận rộn ở vương phủ lâu như vậy, hần vẫn chưa nhìn thấy nàng. Thời gian quá mức cấp bách, hần hoàn toàn không có chút thời gian rảnh rỗi nào để hỏi thăm về Tổng Đại Mãnh. Dự định là trước khi đi sẽ hỏi thăm Lưu Vân một chút, nhưng khi lời nói ra đến cửa miệng, lại phải nuốt trở vào.

Có hai nguyên nhân khiến hần không thể không ngậm miệng. Thứ nhất, hần là ngự y, mà nàng là vương phi, hần và nàng, vĩnh viễn không có cách nào có thể quang minh chính đại ở cùng một chỗ. Thứ hai, thể nhân sớm đã nhận định hần là một người cầm điếu, chỉ ở trước mặt nàng và Lạc Xuyên hần mới mở miệng, hần quyết sẽ không tùy tiện nói chuyện.

Nghĩ như vậy, nên hần đành phải rời khỏi, quay trở về hỏi Lạc Xuyên. Nhưng ngay lúc này, trong phòng lại truyền ra giọng nói kinh ngạc của hai người

Vô Hoa: "Vương gia, Vương gia, người tỉnh rồi... Vương gia tỉnh rồi, Vương gia tỉnh rồi..."

Hắn bất ngờ ngẩng ra, vương gia tỉnh rồi? Làm sao có thể? Kịch độc như vậy vào trong cơ thể, không chết đã là kỳ tích, ít nhất cũng phải hôn mê thêm ba ngày ba đêm, bây giờ lại tỉnh nhanh như vậy?

Trầm Ngạo vừa bước chân ra khỏi phòng, liền nghe tin Nhân vương tỉnh lại, bản thân hắn không ý thức quay trở lại, thần tốc đi vào trong phòng. Hắn thật sự không dám tin, trùng phải kịch độc của phệ tâm tán mà Nhân vương lại có thể tỉnh lại từ trong hôn mê nhanh như vậy.

Trong phòng, mọi người đang vây quanh trước giường, thập phần vui sướng nhìn Vương gia cuối cùng cũng mở mắt.

Trên giường, Nhân vương cố gắng mở to mắt, cũng bởi vì trúng độc, suýt chút nữa đã bỏ mạng. Mở mắt lướt nhìn tất cả những người trong phòng, nhưng đầu óc trong lòng lại cảm thấy trống trải không thể nào hiểu nổi.

Giống như là...thiếu mất một người nào đó?

"... Vương phi?" Lần thứ hai nhìn chung quanh căn phòng rộng lớn, lại phát hiện xú nữ nhân khiến hắn chán ghét, không có mặt nhìn, không có nê nếp lại thật sự không có ở trong phòng, câu nói đầu tiên hỏi bọn hắn đó là: "Vương phi ở đâu? Nàng ở đâu? Vì sao không ở trong phòng? Mau đưa nàng, đưa nàng..."

Nói quá gấp gáp, nên nhất thời bắt đầu ho khan liên tục.

Khụ một cái, trên chân đệm liền xuất hiện một đốm máu đỏ tươi.

"Vương gia, người làm sao vậy, Vương gia..." Thấy Vương gia lại ho ra máu, cả đám sợ tới mức sắc mặt đều thay đổi.

Trầm Ngạo đứng ngay cửa phòng, chậm chạp không đi vào. Hắn biết, bản thân hắn không có mặt mũi gặp vương gia, càng biết rõ vương gia không hề muốn nhìn đến hắn. Thấy Nhân vương đến thời điểm này vẫn còn lo lắng cho nàng, trong lòng hắn lại cảm thấy buồn và phức tạp.

Nhân vương vẫn chưa kịp lấy lại hơi thở, nhưng vẫn vùng vẫy muốn từ trên giường ngồi dậy.

"Vương gia, thân thể người suy yếu, tuyệt đối không thể..." Lưu Vân và Thiên Sơn lập tức bước lên phía trước, đưa tay đỡ hắn. Thì nhìn thấy trong mắt hắn tràn ngập sốt ruột và phẫn nộ: "Các ngươi vẫn chưa nói cho Bồn vương, Tổng, Tổng Đại Mãnh đang ở đâu... Nàng... vì sao nàng không đến... gặp... Bồn vương..."

"Vương gia, Vương phi, người..."

Nhắc đến Tổng Đại Mãnh, tất cả mọi người đều cúi đầu không nói.

"Vì sao không nói tiếp?" Để thuận tiện cho việc chữa trị, mặt nạ ngân sắc thường ngày hắn vẫn đeo, hiện tại đã được tháo xuống, lộ ra những vết sẹo lõm găm ghềnh đầy trên mặt, vẻ lo lắng gấp gáp khi đó lại càng khiến cho chứng cang trở nên khó coi hơn. Nhưng mà hắn lại không màng đến dung nhan xấu xí không thể hấp người của bản thân, thấy bọn họ không lên tiếng, liền khó khăn quát lên: "Ta hỏi các ngươi nàng ở đâu!"

"..."

Không ai lên tiếng, không một ai nói chuyện. Tất cả mọi người đều bảo trì trầm mặc, bao gồm cả Lưu Vân, Lương bác.

Thấy tình cảnh như vậy, trong lòng Nhân vương càng thêm nóng nảy. Phản ứng của bọn họ khiến trái tim hắn càng lúc càng nặng trĩu. Thầm nghĩ có lẽ Tổng Đại Mãnh nhất định đã gặp chuyện không hay, lúc này mí mắt của hắn lại bắt an co giật liên tục.

"Chết tiết..." Ngồi dậy không bao lâu, hắn đã cau mày vùng vẫy muốn xuống giường. Thấy thế, Lưu Vân vội vàng bước đến ngăn cản hắn: "Vương gia, người không thể đi, người vừa mới tỉnh lại, thân thể vẫn còn rất suy yếu."

Lại là những lời này!

"Vậy ngươi nói cho Bồn vương biết, nàng ở đâu!" Nhân vương nổi giận, gương mặt hắn sa sầm, hung hăng nhìn chằm chằm những người trước mắt.

Ánh mắt dữ tợn như vậy, bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy. Gương mặt Nhân vương ít khi bộc lộ cảm xúc, lúc này vì Vương phi mà hắn đã từng chán ghét lại có biểu hiện phẫn nộ như thế.

Có lẽ chịu không nổi ánh mắt dữ tợn của hắn, Thiên Sơn mới nhỏ giọng nói: "Vương phi, người, người không thấy nữa..."

"Không thấy nữa?" Nghe những lời này của Thiên Sơn, trái tim Nhân vương như bị bóp chặt, hắn tức giận. "Các ngươi nhiều người như vậy, rốt cuộc là làm được cái gì hả! Ngay cả một người cũng không trông chừng nổi, các ngươi, các ngươi..."

Nói xong, lại phun ra một ngụm máu tươi.

"Vương gia..." Vô Hoa liền lấy khăn tay lau vết máu trên miệng hắn, nhưng bị hắn nhìn một cái liền sợ tới mức dừng lại không dám tiếp cận.

"Còn không mau đi tìm Tổng Đại Mãnh!"

Hắn vẫn tiếp tục muốn xuống giường, bây giờ hắn không quản được nhiều như vậy. Lưu Vân lại tiến lên ngăn cản, hai tay ấn chặt tay chân của hắn, nói: "Vương gia, người có biết vì sao người lại bị trúng kịch độc?"

"Trúng độc?" Nhân vương sững sốt, trí nhớ trôi ngược trở về thời điểm trước khi hắn hôn mê, hắn nhớ rõ, bữa trưa đó, sau khi uống xong chén trà, hắn đột nhiên thổ huyết rồi hôn mê bất tỉnh. Nhưng: "Vì sao hỏi Bôn vương như thế?"

"Vương gia, xem ra người còn chưa biết tình hình." Thấy rốt cuộc Nhân vương cũng đã không còn vùng vẫy, Lưu Vân căng thẳng, mới vừa định tiếp tục nói, thì ở bên cạnh, Thiên Sơn, Vô Hoa và Linh Âm liền giữ chặt hắn, nhìn hắn lắc đầu, Lương Bác chỉ đứng đó cúi đầu than thở.

"Đến nước này các người vẫn còn che chở cho Vương phi sao!" Lưu Vân nổi giận, gạt mấy cánh tay kia ra, quay đầu hướng về gương mặt nghi hoặc của Nhân vương nói: "Vương gia, ngay cả khi bọn họ không nói, ngay cả khi người không hỏi, thuộc hạ cũng sẽ nói ra. Bởi vì Vương phi, Vương gia người thiếu chút nữa đã bỏ mạng. Là Vương..."

"Lưu Vân!" Nhìn thấy Lưu Vân sắp nói ra, Thiên Sơn nóng nảy: "Vương gia mới vừa tỉnh, Trầm Ngự y cũng có nói qua, trái tim của Vương gia không thể chịu thêm đá kích, người đây là..."

"Ta chỉ trần thuật sự thật, Vương gia có quyền biết chân tướng!" Hung hăng gạt Thiên Sơn ra, nghĩ đến Vương gia trúng độc bị thương, thiếu chút nữa đã chết, lại nghĩ đến lúc ấy toàn thân Vương gia đầy máu mà Vương phi chỉ lo chạy trốn, Lưu Vân liền phẫn nộ. "Hại Vương gia trúng độc, là Vương phi! Là Vương phi hạ phệ tâm tán vào trong trà của Vương gia, mà vương phi, khi bị người khác phát hiện lại phui sạch hết tất cả quan hệ!"

"Cái gì?" Nghe thấy cái gọi là "chân tướng", Nhân vương chợt rơi vào trầm tư. Thật như vậy sao? Hắn nằm ở đây, là vì Tổng Đại Mãnh hạ phệ tâm tán lên người hắn ư? Kịch độc lợi hại như thế...

Không, hắn không tin Tổng Đại Mãnh lại có loại kịch độc này!

Càng không tin nàng sẽ hại hắn!

"Ta muốn đi tìm Tổng Đại Mãnh!" Ngay lúc đám người Lưu Vân cho rằng hắn sẽ không tiếp tục cố chấp muốn đi tìm vương phi, Nhân vương lại đột nhiên lại ngẩng đầu lên, thập phần kiên định nói với bọn họ: "Mau dẫn Bôn vương đi tìm Tổng Đại Mãnh, Bôn vương muốn đi tìm nàng, tự mình thăm vấn nàng!"

"Vương gia!" Lưu Vân nóng nảy, không thể tin nhìn hắn: "Chuyện này mọi người đều tận mắt nhìn thấy, Vương phi đã bỏ trốn, nàng hoàn toàn không đáng để người đi tìm!"

Lừa gạt của Nhân vương ngút trời: "Bôn vương là Vương gia hay người là Vương gia!"

"Thuộc hạ đã hiểu, là thuộc hạ đường đột."

Biết rõ tín niệm của Vương gia rất kiên định, Lưu Vân tự biết có phản đối như thế nào cũng là vô dụng, nếu hắn không hộ tống Vương gia, cũng còn có Thiên Sơn. Nên cũng không nói thêm điều gì nữa, cúi đầu, ánh mắt ngưng trệ, sau đó đành phải quay đầu nháy mắt ra hiệu với Thiên Sơn, sau đó đồng loạt giúp đỡ Nhân vương thay y phục, ngồi vào xe lăn.

Lưu Vân hộ tống Nhân vương đi tìm Tổng Đại Mãnh, Thiên Sơn cũng bí mật dẫn người đi tìm. Đám người Vô Hoa đành phải ở lại vương phủ, yên lặng chờ tin tốt.

Từ đầu đến cuối, Trầm Ngao đều đứng ở một góc Nhân vương nhìn không thấy.

Ra khỏi vương phủ thì đã đến giờ thìn. Đây chính là thời gian thượng triều.

Dưới sự hộ tống của Lưu Vân, vừa ra khỏi vương phủ, đang định tăng nhanh tốc độ đi tìm người. Bất ngờ, một vị nữ tử đang tuổi thanh xuân, một thân váy lụa mỏng màu hồng nhạt viền vàng nâng váy chạy tới, nhìn thấy Nhân vương, không kịp thở mà nói: "Vương gia ca ca, người nhanh chóng vào cung đi, mau đến Ý Hà điện, Mãnh tỷ tỷ đã bị cô cô bắt đưa đến Ý Hà điện rồi, muội, muội nghe nói cô cô, cô cô muốn..."

Trầm Ngao đứng ở phía sau, nhìn thấy người tới là Ngụy Lạc Xuyên, lại nghe thấy giọng nói đứt quãng của nàng truyền đến, đầu óc nhất thời căng thẳng. Chẳng quan tâm có chuyện gì muốn hỏi Ngụy Lạc Xuyên nữa, viền vàng thân tốc hướng hoàng cung chạy tới. Nhưng mà Nhân vương trên xe lăn và Lưu Vân lại càng nhanh như lửa, trước khi hắn nhấc chân đã rời khỏi trước một bước.

Tốc độ hai người cực nhanh, khiến Ngụy Lạc Xuyên hoàn toàn không kịp định thần, chỉ biết tròn mắt nhìn, thoáng một cái đã không thấy người đâu. Nàng đứng si ngốc ngay ngưỡng cửa chính của Nhân vương phủ, không biết làm sao: "Vương gia ca ca đâu?"

Xe lăn đi chuyển thật sự quá chậm, Nhân vương lại gấp như kiến bò trên chảo nóng. Hắn nghĩ đến Tổng Đại Mãnh bị hoàng hậu bắt đi, nhất định là lãnh ít dữ nhiều. Không cam tâm tốc độ chậm chạp của xe lăn, nhưng giữa dòng người như thế này, hắn không thể khinh xuất.

"Lưu Vân!"

Rốt cuộc khi đến một chỗ ít người qua lại, hắn nghiêng đầu, liếc mắt ra hiệu với Lưu Vân.

Nhận được mệnh lệnh, Lưu Vân liền đẩy xe lăn thay đổi phương hướng, nơi nào ít người nhất, liền đi hướng đó. Cách hoàng cung càng ngày càng xa, cũng chỉ có thể như vậy.

Đến khi xác định xung quanh đã không còn ai, cuối cùng Nhân vương cũng không còn kiên nhẫn, dưới thanh thiên bạch nhật, hất từ trên xe lăn tung người nhảy lên, chớp mắt một cái đã bay lên nóc nhà biến mất.

Từ góc khuất, Trầm Ngao chứng kiến tất cả, đôi mắt trừng to không dám tin - - thân thể tàn phế của Nhân vương so với bất cứ ai cũng đều mạnh mẽ hơn, kinh ngạc hơn nữa là hắn đã nhanh như chớp thay đổi toàn bộ dung mạo, trở thành một thân bạch y với tay áo phiêu dật bay phấp phới trong gió.

Nhận thức hơn hai mươi mấy năm, hắn lại không biết đây mới là Nhân vương gia chân chính, Sở Ngao!

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn bị kinh ngạc trọn mắt há mồm. Nghĩ lại toàn bộ thời gian hắn đến vương phủ điều trị thân thể cho vương gia, không ngờ tất cả đều là giả...

Nghĩ đến thân vương phi, Đại Mãnh của hắn, hắn cảm thấy cảm xúc rối loạn. Hắn có nên nói cho nàng biết hay không?

...

"Làm rất tốt! Thân vương phi!"

Mở mắt ra lần nữa, phát hiện bản thân đang ở trong một nhà giam ẩm ướt không chịu nổi, Tổng Đại Mãnh mới biết nàng lại bị hoàng hậu bắt trở về, mà lần này nàng sắp phải đối mặt với chuyện phát sinh càng sợ hãi hơn.

Đồng thời - -

Một gáo nước lạnh thấu xương tiếp tục hắt xuống.

"Úm..."

Cảm giác rét lạnh tận xương tủy nháy mắt lan khắp cơ thể.

Rất lạnh!

Nhìn thấy vẻ mặt há hê của Hoàng hậu ngay trước mặt, bên cạnh còn có Ngụy Tuyết Oánh đang tươi cười đắc ý, Tổng Đại Mãnh cảm thấy bản thân như đang rơi vào địa ngục. Nàng không tiếp tục vùng vẫy, cũng đã quên cái gì gọi là vùng vẫy.

Nhân vương hắn, chắc là đã chết... Nàng nghĩ. Tâm lạnh như tro tàn, không còn một chút ý chí sinh tồn.

Thậm chí còn vô cùng kỳ vọng, lần này có thể chết trong tay hoàng hậu, cũng là một chuyện rất thoải mái. Nàng hại Nhân vương, đã không còn mặt mũi nào để sống tiếp, không còn mặt mũi nào nhìn người kia, cũng không còn mặt mũi nào gặp hoàng đế.

Chẳng bằng, chết đi.

"Sao không lên tiếng, thân Vương phi." Nhìn Tổng Đại Mãnh chỉ rên lên một tiếng sau khi tỉnh dậy, rồi im lặng không mở miệng nói chuyện, ngay cả một chút biểu hiện cảm xúc cơ bản nhất cũng không có, trong lòng hoàng hậu càng cảm thấy kỳ lạ: "Không phải trước đây ngươi rất lợi hại sao? Vết thương bị người cào trên người Bản cung bây giờ vẫn còn đau đấy, như thế nào, hiện tại trở thành câm điếc rồi hả? Có phải thân mật với tên câm điếc kia, người cũng sẽ trở nên câm luôn hay không?"

Ngụy Tuyết Oánh cười cười kỳ quái: "Cô cô, tiện nhân này đâu chỉ trở nên câm điếc, ha ha... Đã sớm nhìn nàng ta không thuận mắt, mỗi ngày đều ở cùng một chỗ với tam muội, đã làm hư tam muội! Cứ nghĩ đến ngày ấy tam muội lại vì tiện nhân này mà nói sẽ không nhận thức con, thật sự là hận không thể thiên đao vạn quả nàng ta. Loại mặt hàng này, cũng chỉ xứng đôi với tên Vương gia tàn phế cùng tên câm điếc kia mà thôi, hừ!"

"Con yên tâm, cô cô sẽ thay con đòi lại công đạo!"

"Cô cô, nhanh một chút, nàng ta còn sống thêm một khắc nào, Tuyết Oánh vẫn còn cảm thấy toàn thân đều không được thoải mái."

Một đôi cô chất này, người xướng ta hòa thật sự vô cùng ăn ý, nhưng Tổng Đại Mãnh cũng chẳng quan tâm bọn họ lại nhai cái gì ở bên tai, từ đầu đến cuối, Tổng Đại Mãnh vẫn duy trì trầm mặc. Muốn chém, muốn giết, muốn róc thịt, tùy ý bọn họ, nàng đã lao tâm lao lực quá độ, không muốn mở miệng nữa. Người đã rơi vào trong tay bọn họ, có vùng vẫy chửi rủa như thế nào, cũng không có tác dụng.

"Tổng Đại Mãnh, người thật đúng là câm điếc rồi hả?"

Nàng khép mi, không còn sinh ý, thì một bàn tay vuron tới bóp chặt cằm nàng. Nàng cũng không buồn tránh né, bị thô bạo ép ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mặt hoàng hậu, trên miệng liền nở một nụ cười lạnh lẽo, nhưng vẫn không mở miệng.

"Tổng Đại Mãnh, người có ý gì đây! Ngươi cả gan dám cười Bản cung!" Thấy nụ cười lạnh lùng của nàng, hoàng hậu liền nổi giận, tăng thêm lực đạo trên tay, nhìn nàng bằng ánh mắt ngoan độc: "Đừng tưởng rằng Bản cung không dám giết ngươi, là Vương phi do Hoàng thượng tự mình tứ hôn thì sao?"

Ngươi chẳng qua chỉ là một phụ nhân son đã nhỏ bé thấp hèn, dựa vào ngươi cũng xứng đáng nhập vào hoàng tộc? Thật sự buồn cười!"

"Đúng vậy, đúng vậy!" Thấy thế, Ngụy Tuyết Oánh hưng phấn vỗ tay vui vẻ: "Bóp chết tiểu tiện nhân này đi, cô cô, mau bóp chết nàng ta đi!"

"Bóp chết nàng ta, chẳng phải làm ô uest bàn tay Bản cung hay sao?" Hoàng hậu đưa mắt nhìn Ngụy Tuyết Oánh, khoe môi nhếch lên quỷ dị, trong ánh mắt hiện lên một tia dị quang: "Không chịu nói đúng không? Bản cung có cả trăm phương pháp có thể khiến ngươi mở miệng!"

Ngay sau đó, bàn tay đang bóp chặt cổ của Tổng Đại Mãnh đột nhiên buông lỏng, bà ta xoay người đi đến lầu gác:

"Người đâu, đưa người này đến cung xá đi! Nhất định phải phân phó đao phủ thật chu đáo, phải biến tân Vương phi của chúng ta thành người lợn đẹp nhất!"

"Vâng, Hoàng hậu nương nương."

Cái gì?

Người lợn?

Vẫn luôn duy trì trầm mặc, nhưng lúc này Tổng Đại Mãnh nhất thời hoảng sợ, đồng tử mở thật lớn, không thể tin nhìn bóng lưng của hoàng hậu, phần nộ nói: "Ngươi, lão nữ nhân tâm địa ác độc này! Ngươi thật sự uống công làm người!"

Trời ạ, lại muốn biến nàng thành người lợn ném vào mao xỉ!

"Bản cung còn tưởng ngươi bị câm điếc!" Hoàng hậu quay đầu lại, cười quyền rũ tự đắc. "Nhưng mà, cho dù bây giờ ngươi mở miệng cầu xin bản cung, cũng - - đã muộn rồi! Nếu tên phế nhân kia đã ăn phệ tâm tán, vậy đối với Bản cung mà nói ngươi cũng không còn giá trị lợi dụng. Thay vì đợi đến khi Hoàng thượng vấn tội chặt đầu, không bằng để Bản cung giúp ngươi một tay, không cần cảm tạ Bản cung, đây là việc Bản cung phải làm, ha ha ha..."

Tiếng cười the thé chói tai, như một lưỡi dao sắc bén, xuyên thật sâu vào tai nàng.

"Sao lại có loại nữ nhân tâm ngoan thủ lạt như ngươi! Ngươi nhất định sẽ không được chết tử tế! Sớm hay muộn ngươi cũng sẽ gặp báo ứng!"

Nghĩ đến chính mình ngay lập tức sẽ phải bị chặt đứt tứ chi, lấy đi hai mắt, cắt đi hai tai, cạo sạch lông, trong lòng liền phát sinh từng đợt từng đợt sợ hãi. Nàng muốn chết, nhưng lại không muốn dùng phương thức như vậy để tìm chết. Huống chi bị biến thành người lợn không nhất định sẽ chết ngay, đến lúc đó chỉ sợ sống không bằng chết. Nghĩ vậy, phần nộ đối với hoàng hậu lại càng tăng thêm.

"Kêu la cái gì! Câm miệng cho ta!"

Hai tâm phúc của hoàng hậu bước tới, một người không khách khí nhét vải vào miệng Tổng Đại Mãnh, khiến nàng không thể nói chuyện. Người còn lại dùng một tấm vải bó trùm lên đầu nàng.

"Ừm..."

Tổng Đại Mãnh muốn vùng vẫy, nhưng không được. Miệng bị nhét vải không thể nói, cơ thể còn bị bao bó trùm lại, trước mắt là một mảng tối đen như mực, nói không được, cử động không xong, chỉ có thể để bọn họ tùy ý nâng lên, một đường xóc nảy, không biết phương hướng.

Không biết qua bao lâu, thân thể bất ngờ bị ném mạnh xuống đất, đồng thời một luồng khí khó ngửi xông vào trong mũi. Sau khi nhìn thấy ánh sáng, nàng liền thấy một chuồng heo với rất nhiều heo mập bên cạnh, mà bản thân đang nằm ở bên trong.

Bên cạnh là hai tên đao phủ mình trần, một người mài đao, một người đã giơ đao mổ về phía nàng.

Bây giờ, thật sự phải đi gặp thượng đế rồi!

Nàng nhắm mắt lại, hy vọng có thể một đao chết ngay, mà không phải làm người lợn đáng sợ.

...

Ý Hà điện vốn đang yên bình, ai cũng không ngờ, một khắc trước vẫn bình an vô sự, sau khi tân vương phi bị đưa đến cung xá hành hình, tâm trạng của hoàng hậu và Ngụy Tuyết Oánh vô cùng tốt. Nhưng sau đó lại bất ngờ bị bạch y tuyết trắng dấy lên một trận sóng to gió lớn.

"Mẫu hậu, mẫu hậu..."

Ngay tại thời điểm hai cô chất đang chuẩn bị thông thả ngồi xuống uống trà nóng ăn tiểu điểm tâm, thì đột nhiên nghe thấy một giọng nam từ quen thuộc từ bên ngoài Ý Hà điện truyền đến, lắng nghe thật kỹ, hai nữ nhân mới nhận ra chủ nhân của giọng nói này chính là thái tử Sở Trùng.

"Phát sinh chuyện gì rồi hả? Hình như là giọng của Thái tử biểu ca."

Ngụy Tuyết Oánh lật đật đứng dậy, nhưng còn chưa chạy ra khỏi Ý Hà điện, đã thấy một vị nam tử mặc nguyệt nha trường bào tuyết trắng, tay cầm trường kiếm đề lên cổ thái tử từng bước một đi đến. Sau lưng nam tử kia, là rất nhiều cấm y thị vệ hoàng cung cầm kiếm chia vào hấn, nhưng vì thái tử

đang ở trong tay hắn, nên không ai dám tiếp cận.

"Cô, cô cô..." Khi Ngụy Tuyết Oánh nhìn đến dung mạo tuyệt mỹ tuyệt luân của người đó, trong mắt nhất thời hiện lên một tia kinh diễm. Lập tức ý thức được thái tử đang bị uy hiếp, hai chân chợt mềm nhũn, nghiêng ngả lao đảo chạy vào trong, sợ hãi gọi hoàng hậu. "Không ổn rồi..."

"Từ từ nói!" Hoàng hậu vẫn chưa biết phát sinh chuyện gì, cho rằng Ngụy Tuyết Oánh chuyện bé xé ra to, vốn đang thập phần trấn định, nhưng khi bà ta nhìn thấy nhi tử của chính mình, giờ khắc này hoàn toàn bị người ta cầm kiểm uy hiếp, trái tim lập tức bị siết chặt, liền làm ra vẻ trấn định quát tháo bạch y nam tử. "Tiện dân to gan! Người là ai, dám bắt cóc Thái tử! Còn không mau thả thái tử ra!"

Trong Ý Hà điện, tất cả cung nữ đều sợ tới mức hoa dung thất sắc, đứng im tại chỗ không dám nhúc nhích nửa phần.

"Theo lời người nói, một tiện dân!" Dung nhan tuyệt mỹ căng thẳng, mỗi bước đi vào bên trong, lưỡi kiếm lại càng dán sát vào cổ của thái tử. Thái tử sợ hãi thật sự, thấy hoàng hậu và Ngụy Tuyết Oánh, liền khóc rống lên, nước mắt tuôn ào ạt: "Mẫu hậu, Tuyết Oánh, cứu con, con sợ quá, con không muốn chết..."

Ánh mắt bạch y nam tử ngưng trệ, ngoan độc nói: "Thành thật một chút!" Đồng thời cũng tăng thêm chút sức lực. Không chút nào thả lỏng.

"Hãy khoan!" Thấy thế, hoàng hậu liền sốt ruột nói. "Ngân vạn lần đừng làm hoàng nhi của ta bị thương! Người muốn cái gì Bản cung cũng đều đáp ứng, ngoại trừ thái tử vị, hậu vị của Bản cung, người muốn cái gì Bản cung cũng sẽ cho người, nhưng tuyệt đối đừng làm thái tử bị thương."

Thái tử càng lúc càng sợ, toàn thân không ngừng run rẩy. Hắn sợ chết, sợ mất mạng, bản thân đã không màng đến thân phận thái tử tôn quý, dùng sức như vậy dường như muốn lấy đi tính mạng của hắn, ngoại trừ sợ hãi khóc lóc, hai chân cũng không dám mềm nhũn, sợ chỉ cần khụy xuống một chút thì mạng cũng không còn.

Đôi mắt tuyệt mỹ nhìn quanh dò xét, rồi lập tức dừng lại trên người hoàng hậu, ánh mắt trở nên ngoan độc hơn: "Muốn Thái tử còn sống, thì ngoan ngoãn giao người ra cho ta! Nếu không - -"

Nói xong, liền dè sát lưỡi dao thêm một chút.

"Người? Người nào?" Hoàng hậu hỏi lại, dường như nghĩ ra cái gì, rồi đột nhiên nở nụ cười. "À...thì ra người muốn tìm tân Vương phi? Nhưng mà, người là vị đó sao? Chẳng lẽ, người cũng giống như tên cầm đầu kia, đều là tình nhân bí mật của tân Vương phi? Xem ra tân Vương phi thật đúng là có bản lĩnh nha, gả cho phế nhân Nhân vương kia không nói, lại thân mật với tên nự y cầm đầu, hiện giờ, lại thêm một nam tử tuyệt sắc như người, đây đúng là chuyện lớn nha!"

"Người bớt nói nhảm đi!" Nghe vậy, gương mặt tuyệt sắc khẽ nhăn, lớn tiếng quát: "Người đã biết người ta muốn tìm, còn không mau giao nàng ra! Chậm một bước, trên cổ thái tử liền xuất hiện một giọt máu!"

"Mẫu hậu..." Thái tử sợ tới mức tè ra quần.

Nhưng hoàng hậu lại vẫn cứ mang vẻ mặt "chưa tới phút cuối chưa thôi", bà ta cười khê: "Bản cung không biết người đang nói cái gì, cũng không biết người người muốn tìm đang ở đâu."

Cùng lúc đó, bà ta liếc mắt ra hiệu với tâm phúc vừa mới trở về đang ở bên ngoài. Tâm phúc thấy thế, lập tức xoay người rời khỏi.

Mà nam nhân tuyệt sắc đang uy hiếp thái tử cũng không thèm để ý.

"Vậy thì hắn chết đi!"

Bàn tay thon dài xinh đẹp của hắn đột nhiên khẽ xoay vào bên trong, lưỡi kiếm trên cổ thái tử bất ngờ xuất hiện một dòng máu đỏ tươi.

Ánh mắt tuyệt trần của hắn thâm sâu ngoan độc, bên trong đôi đồng tử màu đỏ trời sinh không một chút nhân tính, dung nhan tuyệt mỹ như yêu nghiệt cùng với bạch bào như tuyết đầy ma mị, càng bộc lộ khí chất cao quý xuất trần của hắn, xem ra lại không phù hợp với khí tức hàn lãnh, hung ác tàn nhẫn như ma thú của hắn.

Tựa như băng sơn vạn năm, hắn liếc mắt nhìn như xuyên thấu hoàng hậu, xem bà ta có còn muốn tiếp tục giả bộ hay không.

Mắt thấy máu đã thật sự tràn ra từ cổ thái tử, hoàng hậu mới cuống lên, lập tức thỏa hiệp: "Được được được, Bản cung nói cho người biết nàng ta đang ở đâu, chỉ cần người thả thái tử ra, Bản cung lập tức dẫn người đến đó!"

"Trước khi ta nhìn thấy nàng, nguy hiểm của Thái tử sẽ càng nhiều hơn một phần!" Nam nhân tuyệt sắc hoàn toàn không để ý tới hoàng hậu cò kè mặc cả, hắn đẩy thái tử qua một bên, ngoan độc nói: "Còn không mau dẫn đường!"

Hoàng hậu chỉ có một nhi tử là thái tử Sở Trùng, nhi tử đang làm con tin ở trên tay người khác, ngao khí vừa rồi so sánh với an nguy của nhi tử đã sớm tiêu tán không còn chút. Biết nam tử tuyệt sắc trước mắt này nhất định sẽ không cho bà ta thương lượng, đành phải đi trước dẫn đường cho hắn.

Mà ở bên kia, Trầm Ngao đã vội vàng vào triều tìm hoàng đế. Ngay khi hắn vừa đến đại điện, đã nhìn thấy chính giữa đại điện, một Nhân vương khác đang ngồi trên xe lăn mang mặt nạ ngân sắc, trong mắt hiện lên một chút sững sờ. Hơn nữa còn nhìn thấy hoàng đế vội vàng hạ triều, gấp gáp đi theo Nhân vương về phía Ý Hà điện, lại càng tròn mắt há mồm.

Đây rốt cuộc... là đã xảy ra chuyện gì?

...

Lần này, thật sự phải chết rồi!

Tên đao phủ xuống đao, Tổng Đại Mãnh lập tức nhắm chặt hai mắt, trong lòng không ngừng cầu nguyện. Phải một đao trí mạng, ngàn vạn lần không thể thật sự bị biến thành người lợn, như vậy sẽ sống không bằng chết, nàng không muốn...

Nàng cho rằng chắc hẳn sẽ phải chết không thể nghi ngờ, nhưng mà, trong tình trạng nghìn cân treo sợi tóc lại phát sinh biến chuyển.

Tại thời điểm một tên đao phủ mài đao, một tên khác đang định chặt đứt hai tay nàng, thì một thanh trường kiếm từ bên ngoài bay tới, nhanh chóng đâm vào sau lưng hai tên đao phủ, bọn họ liền bất động, trong chớp mắt, một bóng dáng màu trắng nhanh chóng lao đến, đúng lúc đó hai thanh đao nổ ra thật xa, kịp thời ngăn cản phát sinh cục diện đẫm máu.

"Tổng Đại Mãnh, mở mắt ra cho ta!" Người vừa mới xuất hiện đã một tay một người, ném hai tên đao phủ vào chuồng heo, nhìn thấy Tổng Đại Mãnh vẫn nhắm nghiền hai mắt, trong lòng phẫn nộ, liền kéo nàng đứng dậy.

Tổng Đại Mãnh còn tưởng hai tay mình đã bị chặt đứt, đang cảm thấy kỳ quái tại sao một chút đau đớn cũng không có, đến khi bị mạnh mẽ kéo lên cuối cùng cũng mở mắt ra. Nhìn thấy người đang đứng trước mặt nàng giờ khắc này, liền cảm thấy buồn vui lẫn lộn: "Tứ Hiền, sao có thể là huynh?"

"Nếu không phải ta, tay của nàng có còn trắng trẻo đẹp đẽ như thế này nữa hay không!" Tứ Hiền dùng một tay ôm nàng vào trong ngực, sau khi ôm nàng bay ra khỏi chuồng heo, thì thấy hoàng đế, Trầm Ngao, Nhân vương và những người khác đi về phía bên này, nội tâm liền căng thẳng, lui về phía sau hai bước, nói khẽ với Tổng Đại Mãnh: "Hiện tại đến phiên nàng cứu ta rồi."

Vừa buông tay, liền đẩy nàng về phía trước.

Nhìn khoảng cách giữa hoàng đế, Nhân vương, còn có Trầm Ngao ngày càng gần, Tổng Đại Mãnh nhất thời trở nên luống cuống. Nàng còn đang suy nghĩ nên giới thiệu Tứ Hiền như thế nào với hoàng đế, sự xuất hiện của Tứ Hiền, nên giao đãi với Nhân vương và Trầm Ngao như thế nào đây. Nghĩ thầm, thay vì chờ chết, không bằng trực tiếp giả bộ bất tỉnh.

Ý nghĩ vừa hiện lên, nàng liền nhắm mắt, thân thể xụi lơ ngã xuống.

Thấy nàng lại ngất đi, Tứ Hiền vội vàng vươn cánh tay dài kịp thời ôm lấy. Hoàng đế và những người khác đã nhanh chóng đến ngay trước mắt. Hoàng đế nhìn thấy nhĩ tức của mình lại bị một nam tử xa lạ ôm ấp, mặt rồng nhất thời giận dữ: "Người là người phương nào!"

Sau khi bị Tứ Hiền uy hiếp rồi thả ra, thái tử đã sớm trốn bên cạnh hoàng hậu. Hoàng hậu thấy hoàng đế đến, liền khóc sụt sùi, nhào vào người hoàng đế, hoảng sợ nói: "Hoàng thượng, cuối cùng người cũng đến, tặc nhân này suýt chút nữa đã giết Trùng Nhi của chúng ta, Hoàng thượng, người nhất định phải làm chủ cho Trùng Nhi!"

Hoàng đế chỉ nghe Nhân vương nói qua chuyện Tổng Đại Mãnh bị hoàng hậu bắt đến Ý Hà điện, lại chưa từng nghe nói có người bất thái tử, đến nơi lập tức thăm vấn tâm phúc của hoàng hậu nhiều lần, mới biết người đang ở trong này, liền không ngừng nghi chạy đến đây. Đến nơi thì thấy Tổng Đại Mãnh đã bình an vô sự, nhất thời âm thầm thở ra một hơi nhẹ nhõm, đối với hoàng hậu mà nói chỉ là bán tín bán nghi, ông hít một hơi thật sâu xem xét Lãnh Tứ Hiền: "Lại cả gan dám cưỡng ép Thái tử? Người đâu, bắt tặc nhân này lại!"

"Hoàng thượng, hãy khoan!" Lãnh Tứ Hiền vội vàng ngẩng đầu lên nói: "Thảo dân có lời muốn nói."

Trong khoảnh khắc vừa ngẩng đầu lên đó, hoàng hậu và thái tử nhìn thấy liền ngẩn ra. Đáng vẻ tuyệt sắc lúc này đi đâu mất rồi? Gương mặt dơ bẩn, đầu tóc đầy tro bụi này là chuyện gì đây?

Mà Trầm Ngao đứng sau lưng hoàng đế, đối với tình cảnh này lại càng nghi hoặc không thôi. Vừa lo lắng cho Tổng Đại Mãnh, vừa không ngừng di chuyển ánh mắt từ Nhân vương trên xe lăn đến Lãnh Tứ Hiền ở cách đó không xa, vẻ mặt hẩn mù mịt. Có cảm giác sự tình chuyển biến càng lúc càng phức tạp, nhưng phức tạp ở chỗ nào, hẳn cũng không nói ra được.

"Chuyện đến bây giờ ngươi còn có gì để nói!" Hoàng hậu nóng lòng muốn bắt Lãnh Tứ Hiền, bà ta cực kỳ phẫn nộ chỉ vào vết máu trên cổ của Sở Trùng, rồi nói: "Hoàng thượng, người nhìn chỗ này của Trùng Nhi đi, nếu không phải thần thiếp nghĩ cách cứu viện kịp thời, Hoàng thượng đã không thể nhìn thấy Trùng Nhi nữa rồi. Tuyệt đối không thể thả tặc nhân này được, Hoàng thượng..."

Mặc dù thường ngày hoàng đế đối xử với thái tử không phải quá yêu thích, nhưng dù sao cũng là thái tử duy nhất, nghe hoàng hậu nói như vậy, liền nghiêm giọng ra lệnh cho đại đao thị vệ ở bên cạnh: "Người đâu, còn không mau..."

Đang muốn nói tiếp, ngay cả bọn thị vệ cũng đã rút kiếm ra rồi. Nhân vương đang ngồi trên xe lăn lại đột nhiên cất giọng đề nghị: "Phụ hoàng, không thể chỉ dựa vào lời nói một phía của hoàng hậu. Cho dù là tặc nhân, cũng có quyền lợi biện giải của hắn, nhi thần cho rằng, mặc dù đã phạm phải tội lớn, nhưng hẳn làm như vậy nhất định có nguyên nhân mới có thể mạo hiểm uy hiếp thái tử. Phụ hoàng, không bằng cứ nghe hắn nói đã, nếu hợp lý, phụ hoàng có thể xem xét kỹ lưỡng hơn, nếu không hợp lý, lúc đó xử trí cũng không muộn."

Trầm Ngao nhìn Nhân vương bằng ánh mắt kỳ dị. Hai tròng mắt của hắn gắt gao nhìn chằm chằm mặt nạ của Nhân vương, hẳn không thể tiến lên lộ mặt

nạ của hắn xuống trước mặt mọi người. Cuối cùng cũng phát hiện chỗ không thích hợp, nhưng mọi thứ trước mắt lại cực kỳ bình thường.

Ngoại trừ xuất hiện thêm một bạch y nam tử thần bí.

Hắn chăm chú nhìn Lãnh Tứ Hiền, trong lòng xuất hiện một loại cảm giác quý dị không thể diễn tả.

"Đại Mãnh, Tiểu Đại Mãnh, người tỉnh lại, tỉnh lại... Đừng giả vờ, Tổng Đại Mãnh!" Lãnh Tứ Hiền vẫn nửa ôm Tổng Đại Mãnh, không ngừng nhỏ giọng nói với nàng. "Mở mắt ra cứu ta, người không thể làm như vậy, Đại Mãnh, người có biết người làm như vậy rất không phúc hậu không hả..."

Tổng Đại Mãnh nhắm chặt hai mắt, nhất định không mở, cả người mềm nhũn dựa vào ngực Lãnh Tứ Hiền. Mặc kệ như thế nào, tránh được một kiếp này mới quan trọng! Mặc kệ hắn lớn tiếng như thế nào.

Hoàng đế nghe xong đề nghị của Nhân vương, suy nghĩ một lúc, chợt hít mắt nhìn gương mặt bụi bặm của bạch y nam tử: "Ngao Nhi nói không sai, Trẫm cho người một cơ hội nói chuyện, hiện tại người muốn nói gì cứ việc nói ra."

Hoàng hậu âm thầm phẫn nộ, bà ta đường đường là nhất quốc chi mẫu, lại không bằng một phế nhân. Nhìn thấy Nhân vương vẫn còn sống, về mặt lại càng hung ác trừng mắt nhìn Tổng Đại Mãnh trong ngực Lãnh Tứ Hiền.

"Khởi bẩm Hoàng thượng..." Trước mặt có nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm vào mình như vậy, mà người trong ngực thì sét đánh cũng không nhúc nhích, Lãnh Tứ Hiền đành phải buông tha ý nghĩ thức tỉnh Tổng Đại Mãnh, cắn răng đáp lời hoàng đế. "Thật ra thảo dân là, là..."

Là cái gì đây? Để hắn suy nghĩ cẩn thận...

"Là cái gì?" Nhân vương đột nhiên ngắt lời.

Nhiều ánh mắt "trùng" qua đây như vậy, Lãnh Tứ Hiền cũng khản trương, liền bật ra: "Thảo dân là bằng hữu của Vương phi."

"Hửm...? Bằng hữu?" Hoàng đế lại hỏi. "Bằng hữu ở đâu?"

"Nhà... quê nhà..." Khóe mắt liếc qua gương mặt nhỏ nhắn đang giả bộ bất tỉnh của Tổng Đại Mãnh, Lãnh Tứ Hiền trưng gương mặt đầy bụi đất ra trước mặt Nhân vương và hoàng đế, lo lắng nói. "Hoàng thượng, Vương gia, mau mau cứu vương phi đi! Từ nhỏ, thảo dân đã cùng Vương phi lớn lên, vẫn đối xử với muội ấy như muội ruột thịt. Biết muội ấy đến kinh thành, rồi được gả vào vương phủ, trong lòng cảm thấy thực sự vui mừng thay muội ấy. Vốn định đến đây thăm muội ấy, đúng lúc nghe được tin muội ấy bị hoàng hậu bắt đi, thảo dân bất đắc dĩ phải uy hiếp thái tử, cầu Hoàng thượng minh xét, thảo dân biết rõ cường ép thái tử là tội đáng chết vạn lần..."

"Thì ra là thế!" Nghe vậy, hoàng đế nhất thời bưng tỉnh đại ngộ, cũng không hỏi gì thêm, vội vàng phân phó xuống khản trương nhường đường cho hắn. Hoàng hậu thấy thế, vừa kinh vừa sợ. Kinh là vì bạch y nam tử này, vậy mà lại là bằng hữu của tân vương phi từ quên nhà đến thăm, sợ là nếu những chuyện bà ta đã làm, một khi bị bại lộ, bà ta nên làm thế nào đây? Từ lúc bước vào đến giờ, hoàng đế đều không hỏi đến bà ta, chỉ liếc bà ta một cái, rồi ném xuống một câu: "Còn không mau mang Trùng Nhi trở về, Trẫm sẽ quay lại tính sổ với người sau!"

Gương mặt hoảng sợ của hoàng hậu lúc này có thể nói là tương đối đặc sắc, đáng tiếc cả quá trình, Tổng Đại Mãnh đều nhắm tịt hai mắt, không nhìn thấy một màn như vậy.

...

Có thể coi như đã thoát được một kiếp, trong lòng Lãnh Tứ Hiền liền thở dài nhẹ nhõm, trên đường ôm Tổng Đại Mãnh đi về vương phủ, gương mặt tuyệt mỹ dưới lớp bụi đất đang nghiêng nghiêng lợi. Thời khắc nguy hiểm như vậy, Tiểu Đại Mãnh của hắn lại có thể giả bộ bất tỉnh, quả thực không thể tha thứ.

Mãi cho đến vương phủ, Tứ Hiền mới đặt nàng xuống, Vô Hoa và Linh Âm liền tắm rửa thay y phục cho nàng, trong lúc đó, nàng vẫn tiếp tục nhắm chặt hai mắt.

Hoàng đế đối với bằng hữu đồng hương này của Tổng Đại Mãnh lại vô cùng hiếu kỳ, vốn muốn đợi sau khi đưa Tổng Đại Mãnh về vương phủ, toàn bộ đều sắp xếp thỏa đáng, mới đơn độc triệu kiến bằng hữu của nàng, ai ngờ, vẫn không đến nửa canh giờ, bằng hữu đồng hương của nhi tức chớp mắt đã không thấy đâu, trong lòng bắt đầu sốt ruột.

Dọc đường hồi cung, mặt rồng thất vọng đến cực điểm.

Trong thư phòng, hoàng đế trái nghĩ phải nghĩ cũng không ra, sao nhanh như vậy đã không thấy tăm hơi? Lúc đi, vì sao Tần nhi lại không ngăn cản hắn? Cứ như vậy, không muốn gặp một vị hoàng đế như ông sao?

Không được, ông là hoàng đế, có lý nào còn có người không muốn gặp ông hay sao? Đợi khi Đại Mãnh tỉnh lại, ông nhất định phải khiến Đại Mãnh mời hắn đến đây!

Hoàng đế còn đang suy nghĩ có nên hạ thánh chỉ hay không, thì thấy Trầm Ngao gõ cửa đi vào, đôi mắt hoa đào thường ngày dịu dàng như nước lúc này lại ẩn hiện giá lạnh, đôi tay hữu lực và kiên định bắt đầu làm thủ ngữ: "Hoàng thượng, thần có việc bẩm báo."

Biết mục đích đến đây của Trầm Ngao, hoàng đế chợt chấn động, đứng lên hỏi: "Cái gì?"

Chương 76-1: Đại nhân không nên so đo với mỹ nhân

Không nghĩ tới nàng lại ngủ thiếp đi, lúc tỉnh lại thì trong phòng không có một bóng người.

Từ trên giường Tống Đại Mãnh ngồi dậy rồi hướng về giường tìm kiếm gì đó, thì nàng phát hiện bản gốc được đào ra lúc này một lần nữa lại được lấp vào. Lại ngẩng đầu nhìn bốn phía, hai chữ hỷ màu đỏ quen thuộc, một hộp đàn hương quen thuộc, một chăn gấm quen thuộc, còn có mảnh vải tơ lụa được cuộn lên vừa cổ kính vừa trang hoàng vừa quen thuộc...

Trở về...

Tống Đại Mãnh xoa xoa cái trán của mình, nghĩ tới mấy ngày nay mình đã làm ra chuyện sai lầm trong lòng nàng có chút hối hận không thôi. Nàng biết, bây giờ nàng được giữ lại ở Nhân vương phủ, nếu như Nhân Vương không còn, sợ là mạng của nàng cũng đã mất.

Nàng cũng biết nếu như lúc đó Tứ Hiền không tới thì hai tay của nàng đã sớm rời khỏi cơ thể mình rồi.

Vừa nghĩ tới lúc lưỡi dao mổ được mài sáng bóng kia đang định chặt đi hai tay của nàng, nàng nghĩ lại mà sợ đến run cả người, nàng mệt mỏi nhắm mắt nhớ lại và vô cùng sợ hãi.

Nếu như lúc đó Tứ Hiền không chạy tới, sợ là nàng đã...

Lúc này, cửa phòng "ken két" một tiếng, được người khác mở ra. Trong lòng Tống Đại Mãnh cả kinh, nàng ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Lưu Vân đang đẩy Nhân Vương đi vào, nhất thời nàng phản xạ theo điều kiện cầm chặt lấy cái chăn, rồi núp mình vào bên trong, không dám nhìn nữa.

"Vương gia, thuộc hạ xin cáo lui trước."

Lưu Vân đẩy xe đến trước giường rồi liền xoay người đi ra ngoài. Lúc cửa được khép lại thì trên mặt hắn cũng không có chút hờn giận nào.

Trong chăn, Tống Đại Mãnh nghe được giọng nói xin cáo lui của Lưu Vân thì nàng biết Nhân Vương đang còn ở trong phòng, hôm đó hắn trúng phệ tâm tán trong miệng hắn không ngừng phun ra máu tươi, hình ảnh đó không ngừng hiện lên trong đầu nàng. Loại hối hận trong lòng này giống như vạn nanh vuốt của ma quỷ, không ngừng hướng về phía nàng, hung hăng mà tàn nhẫn xé rách trái tim của nàng, đau, nàng chỉ cảm thấy đau.

Lúc này, nàng cầm cái chăn rất chặt, cũng không có người nào dễ dàng lấy xuống được. Trong tầm mắt, cái đường hoa văn màu đen cầm bảo của Nhân Vương... (khúc này ta không hiểu nên sẽ chỉnh sau ^^)

"Đừng nhìn, đừng tới..." Nàng không dám ngẩng đầu, cả người nàng run rẩy cả lên, nàng rất sợ nên lấy tay ra ôm lấy chính mình và không ngừng nói năng lộn xộn, "Xin lỗi, ta biết là ta có lỗi với ngươi, là ta sai, ta đáng chết, ta không nên làm như vậy, xin ngươi đừng tới, ngươi muốn giết hay xử thế nào tùy ngươi, không muốn..."

Đột nhiên hắn cúi tay ra nâng cằm nàng lên. Ánh mắt của nàng đối diện với ánh mắt lạnh lẽo ở dưới lớp mặt nạ kia của hắn, bốn mắt nhìn nhau, trong nháy mắt, nỗi hối hận chưa xốt kia ngay tức khắc liền dâng tới tận cổ họng.

Nhưng mà nàng kiên quyết tự nói với mình, nhớ tới lời bà nội nói, ngàn vạn lần không thể tùy ý rơi lệ.

Nhìn trong mắt nàng tràn đầy sự hối hận và áy náy, ở dưới lớp mặt nạ, Nhân Vương khẽ thở dài một tiếng. Sau đó, hắn đột nhiên cúi người xuống hôn môi nàng.

Trong lúc nhất thời, Tống Đại Mãnh mở to mắt kinh ngạc, không thể tin nổi mà nhìn người trước mặt kia. Hắn, hắn đang làm gì? Nàng còn không suy nghĩ kịp nữa, sao hắn lại đứng lên, sao tay hắn lại cử động được, nhưng rất nhanh nàng liền nhắm mắt lại, tùy ý để cho hắn hôn.

Hắn hôn nhẹ nhàng mà ấm áp, nhưng lại tăng thêm cảm giác tội lỗi trong lòng nàng. Bởi vì nàng, nếu như không phải nàng, hắn sẽ không trúng độc, sẽ không có chuyện gì.

"Ai nói ta muốn giết nàng?" Rất lâu, nụ hôn này cũng đã được chấm dứt.

Nhân Vương đứng ở trước mặt nàng rồi chợt lấy tay nâng cằm nàng lên. Hắn hơi nhếch cái môi có những vết sẹo của mình lên nói: "Là Hoàng Hậu? Hay Hoàng Thượng?"

"... Xin lỗi." Vừa nhắc tới Hoàng Hậu, trong lòng Tống Đại Mãnh lại đau. Là nàng sai rồi, không nên nghe lời Hoàng Hậu, không nên vì Trầm Ngao mà để hắn ăn phệ tâm tẩm rồi bị trúng độc như vậy.

Vốn là nàng cho rằng chỉ có thể cứu được Trầm Ngao, mặc kệ ai nàng đều không để ý. Nhưng mà khi chuyện xảy ra, nàng mới phát hiện nàng sai rồi, cái người sắp chết ở trước mặt này lại có thể làm cho nàng hối hận thậm chí muốn chết đi.

"Nàng ở thế hoàng hậu nói hay là tự nàng nói?" Lúc này đột nhiên hần buông cầm nàng ra rồi ngồi xuống, bàn tay thon dài của hần khẽ lướt qua mặt nạ để lộ ra dung nhan khó coi xấu xí như lời đồn. Chỉ thấy hần cup mi xuống rồi nhìn tay mình chăm chăm, hần khẽ cười nói: "Tổng Đại Mãnh, nếu như vì nàng thì chuyện đó với ta hoàn toàn không đáng gì, hiện tại bốn vương sống rất tốt người không cần cảm thấy có lỗi. Nếu vì lời nói của hoàng hậu thì càng không cần phải làm như vậy. Mỗi người đều muốn gánh trách nhiệm sai lầm của mình, hoàng hậu đã bị phụ hoàng cấm túc ở lãnh cung một tháng bà ta đã phải trả giá. Mà nàng, Tổng Đại Mãnh..."

Nói đến đây hần đột nhiên ngừng mặt lên nhìn nàng, lần này hần lại gần nàng nữa, hần nhẹ nhàng hôn ở trên trán nàng. Sau khi nụ hôn đó rồi đi nhìn khuôn mặt nàng có chút đỏ ửng, hần khẽ mỉm cười nói: "Nụ hôn này, là trả công cho nàng việc làm của nàng."

"..." Tổng Đại Mãnh chợt kinh ngạc nàng còn chưa có tỉnh táo lại.

Nàng ngơ ngác nhìn hần, nhìn ánh mắt ôn nhu của hần rất lâu, rồi nàng mới nói ra được vài chữ: "Vì, vì cái gì..."

"Tổng Đại Mãnh." Hần chợt thở dài rồi đưa tay ôm nàng vào trong ngực nói, "Bởi vì ta tin nàng. Nếu như nàng muốn hại chết ta thì nàng sẽ không đổi chén trà có độc qua chỗ khác, không phải sao?"

"Người nói là người đã sớm biết..." Tổng Đại Mãnh chợt ngẩn ra thêm lần nữa, nàng không tin nhìn hần, "Nếu như người đã sớm biết, vậy sao lại còn muốn uống?"

"Bởi vì ta tin nàng!" Trên khuôn mặt xấu xí đầy những vết sẹo kia và đây là lần đầu tiên hần ở trước mặt nàng để lộ ra nụ cười ấm lòng như vậy. Hần giờ tay lên xoa xoa gò má nàng rồi nói tiếp: "Tổng Đại Mãnh, về sau chúng ta có muốn cãi nhau nữa hay không? Nàng rất lạnh lợi, dù sao cũng không cần theo ta đấu võ mồm nữa, thời gian chúng ta đấu võ mồm này hay bằng chúng ta cùng nhau cố gắng đi."

"Uhm..." Tổng Đại Mãnh gật gù đầu, sau đó tiến tới ôm hần, cổ họng nàng chua xót vô cùng, "Xin lỗi..."

"Ta không trách nàng." Nhân Vương vỗ vỗ lưng nàng, đột nhiên hần cười nói: "Sao vậy, Tổng Đại Mãnh không phải nàng thích bốn vương ả chứ? Đột nhiên lại ôm chặt ta như vậy?"

"Này. Ta... Ta không có." Nghe vậy, Tổng Đại Mãnh lập tức buông ra rồi mặt nàng cup xuống nói, "Ta ở bên ngoài hiệp hội, sao lại thích người chứ, người xấu như vậy ta mới không..."

Nhưng vào lúc này, nàng lại sững sờ tiếp...

"Như vậy sao?" Hần cười cười, nàng nâng mặt lên nhìn hần, "Người..."

Đột nhiên nghĩ đến gì đó, rồi nàng vội nhìn chân tay của hần lại được một trận kinh ngạc lần nữa, "Vương gia, tay của người còn có..."

Không phải ta chân hần bị tàn phế sao? Sao hần có thể đứng lên được? Còn có, nàng nhớ tới vừa nãy hần còn lấy tay nâng cằm của nàng lên, còn ôm lấy nàng, chuyện gì đang xảy ra thế này?

Lúc này Nhân Vương mới chú ý tới, bất tri bất giác làm lộ. Nàng vội đứng lên rồi nhanh đi đến chỗ xe lăn, lại giả tàn phế, "Tổng Đại Mãnh, người nhìn lầm rồi chắc chắn lúc này người vừa xuất hiện ảo giác."

Phát hiện mặt nạ vẫn còn ở trên giường hần vội lấy lại nhưng kết quả lại bị Tổng Đại Mãnh giành lấy trước.

"Là ảo giác sao?" Nàng cầm lấy mặt nạ màu bạc kia, rồi cứ nhìn chăm chú nhìn nó, "Vương gia, nếu hôm nay người không nói rõ mọi việc, ta sẽ không đưa mặt nạ cho người, còn không mau nói thật!"

"Nàng muốn một người tàn phế như ta nhận tội cái gì?"

Lúc này hần từ trên xe lăn nhảy xuống rồi nhào tới trên người nàng, hần vẫn cứ muốn lấy mặt nạ lại.

Tổng Đại Mãnh cứ ôm mặt nạ vào trong ngực, hần đến nàng liền chạy trốn. Nhưng mà có thể nghĩ tới tên này lại gài nhột nàng cơ chứ, nàng sợ nhất là gài nhột, một cái gài nhột này làm nàng không nhịn được cười.

"Nếu nàng không đưa, ta sẽ tiếp tục gài, xem ai chịu đựng được hơn."

"Không đưa, trừ phi người... A ha ha ha, được, đừng tay, đừng..."

"Có đưa hay không?"

"Ồ... Nếu như người không nói. thì người đừng hòng bắt được ta... Ha ha ha..."

Trong phòng tràn ngập tiếng cười, ở ngoài quan hệ của hai người đã tốt lên rất nhiều nhưng chỉ có Tổng Đại Mãnh biết, chuyện hạ độc, nàng vẫn rất hối

hắn cảm thấy có lỗi với hắn thậm chí suýt chút nữa hại chết hắn. Tuy rằng bây giờ hắn không có chuyện gì, nhưng có chút vết thương cũng không thể nào xóa đi được, và dường như hắn cũng không chịu nổi những vết bớt sẹo ở trên mặt kia.

Ngay lúc hai người đang cùng nhau tranh giành lại cái mặt nạ, Lưu Vân đứng ở bên ngoài đột nhiên gõ cửa: "Vương gia, Trần ngự y nói muốn gặp người."

Đứng ở ngoài cửa Trần Ngạo hơi nhếch môi, hắn nhíu mày lại để lộ ra sự thô bạo ngang ngược thờ ơ.

Hắn đã tới đây được một lúc rồi. Mà hắn lại không nghĩ tới bầu không khí bên trong lại vui vẻ như vậy. Tận trong đáy lòng hắn hắn không muốn tin, nữ tử đang vui vẻ cùng với Nhân Vương lại là Tống Đại Mãnh. Hắn nắm quả đấm thật chặt, trên trán hắn cũng đã nổi cả gân xanh lên rồi. Nhưng hắn vẫn thản an ỳ ở trong lòng mà tâm của hắn lại không ngừng run rẩy. Hắn biết hắn không thể giải thích được gì rồi.

Ở bên trong nghe được tiếng Lưu Vân bẩm báo, hai người mới dừng lại.

Trong lòng Đại Mãnh như bị cái gì đó đâm nhói một thoáng, vừa mới vui vẻ được lúc thì lại biến mất liền. Quan hệ của nàng và Nhân Vương vừa mới tiến triển được một lúc thì bây giờ nàng không biết phải đối mặt với Trần Ngạo ra sao. Nghĩ đến Trần Ngạo có thể đang đứng ở ngoài cửa, cái cảm giác bị người phản bội kia nó giống như một vòng xoáy nuốt chửng trái tim của nàng.

"Kêu hắn đi đi!"

Nghe nói Trần Ngạo tới đây, Nhân Vương cũng không còn vẻ mặt thoải mái nhẹ nhõm như lúc nãy nữa. Hắn hơi nhíu mày lại và vừa thô bạo quay ra cửa gầm nhẹ một tiếng.

Lưu Vân quay đầu lại nhìn Trần Ngạo một chút, hơi có chút bất đắc dĩ. Nhưng Trần Ngạo đã nhất định phải gặp được Nhân Vương, hắn cứ đứng ở đó rồi hét to: "Nếu như người không ra, thì thần sẽ đi vào."

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76-2: Đại nhân không nên so đo với mỹ nhân (2)

Quả nhiên là hắn đang ở ngoài cửa.

Nhưng mà giọng nói quen thuộc ấy của hắn bây giờ lại có chút lạnh lùng như vậy.

"Đáng chết..."

Nghe vậy, Nhân Vương nhìn qua chỗ Tống Đại Mãnh thì thấy nàng đã chui vào trong chăn trốn rồi, hắn vội quát trách một tiếng. Nhưng vừa nghĩ đến Trần Ngạo đang có ý định muốn đẩy cửa vào thì hắn liền đi xuống giường và vội ngồi lên *-*; dd**lq chiếc xe lăn đeo mặt nạ lên sau đó mới kêu Lưu Vân đang đứng ngoài cửa đi vào.

Ở đây cũng không phải là chỗ để nói chuyện, huống hồ hắn cũng không muốn gặp Trần Ngạo, mà còn vì Tống Đại Mãnh đang ở trong phòng, có một số việc hắn không muốn cho nàng biết, hắn cũng biết Trần Ngạo đến đây cũng không có chuyện gì tốt. Bởi vậy, hắn mới kêu Lưu Vân đi vào để giúp mình, tiện để cho Trần Ngạo đi đến thư phòng luôn.

Lúc chuẩn bị đi Trần Ngạo còn quay đầu lại nhìn cửa phòng một cái, hắn nghĩ tới vừa rồi nữ nhân mà mình yêu thương đang vui vẻ cùng với Nhân Vương như vậy, trong lòng hắn rất xoắn xuýt đầy cảm xúc nhưng không biết đó là cảm giác gì.

Trong thư phòng.

Nghe theo lời Nhân Vương, Lưu Vân xin phép đi ra ngoài rồi khép cửa phòng lại và phải đứng cách xa nơi này.

"Người có chuyện quan trọng gì muốn nói với Bốn vương?" Nhân vương nói chuyện không khéo, nên đành nói thẳng, "Bốn vương rất bận nên cũng không có thời gian ở đây nói chuyện phiếm với người. Đúng rồi, nghe nói người cứu bốn vương từ cõi chết trở về, bốn vương rất đa tạ ý tốt của người, từ nay về sau bốn vương hi ddldqđđvong người hãy ngoan ngoãn ở tại Thần Y cư, Nhân Vương phủ không tiếp đãi người nữa."

Từ trước đến nay hắn luôn nói chuyện như vậy, dù là phụ hoàng của hắn hắn cũng như vậy.

Trần Ngạo đứng ở bên cạnh cửa nhìn chằm chằm Nhân Vương bằng hai đôi mắt tràn đầy sự căm ghét. Nghe những lời Nhân Vương vừa nói xong hắn liền đi đến chỗ Nhân Vương, bên môi hắn hơi nhếch lên một nụ cười lạnh: "Vương gia, không phải tay chân người bị tàn tật sao? Không phải người có một dung mạo xấu sao?"

"Quả nhiên người sẽ nói như vậy!"

Nhàn Vương hơi giật mình, có thể Trầm Ngạo đã biết được chút chuyện gì. Nhưng trên mặt Nhàn Vương lại rất giữ được sự tỉnh táo bình tĩnh, "Bỏn vương còn tưởng rằng suốt đời ngươi luôn là người câm điếc, không nghĩ tới bây giờ ngươi lại không nhẫn nhịn được rồi."

"À, là vì người ta yêu thương, đương nhiên ta không thể nhịn được nữa."

Nói đến đây, Trầm Ngạo đã đi đến trước bàn. Hắn đột nhiên vươn cánh tay mình ra và không có một chút do dự nào đưa tay đến bên mặt nạ của Nhàn Vương rồi lập tức tháo mặt nạ đó xuống.

Tất nhiên mục đích của Trầm Ngạo không phải là cái này.

Chiếc mặt nạ rơi xuống đất phát ra một tiếng "Canh" một âm thanh không có gì sánh nổi.

Nhàn Vương thấy tay Trầm Ngạo di chuyển qua chỗ khác, cũng biết hắn không chỉ tháo mặt nạ của mình xuống đơn giản như vậy, sau khi tháo mặt nạ của mình xuống, tay hắn lại nhanh chóng di chuyển qua vành tai phía dưới của Nhàn Vương mà Nhàn Vương cũng không vì vậy mà né tránh.

Ngay sau đó chỉ nghe một tiếng "Xoạc", một lớp da người mỏng kia đã bị Trầm Ngạo hung hăng xé ra, sau đó lộ ra một dung mạo tuyệt mỹ đến mức tận cùng.

"..." Một dung mạo hết sức đẹp để lộ ngay xuất hiện trước mắt, tuy nhiên hắn đã sớm chuẩn bị tốt tâm lý nhưng khi chính mắt mình nhìn thấy dung mạo thật sự thì trong lòng hắn vẫn có chút kinh ngạc.

Đột nhiên một gương mặt đẹp trai tuấn lãng xuất hiện ngay trước mặt mình đây, Trầm Ngạo liền cười rộ lên: "Tàn Vương? Xấu Vương? Thì ra, đây mới là dung mạo thật sự! Ông công ta và người quen biết 20 năm năm bấy giờ ta mới thấy được bộ dáng thật sự của người, thật sự là chế nhạo người khác mà, ha ha."

"Người cảm thấy người có tư cách đứng ở đây nói những lời này với bỏn vương sao?" Nhàn Vương lấy tay \$\$\$ đoạt lại mặt nạ da người đang ở trong tay Trầm Ngạo lại, sau đó nhìn Trầm Ngạo với một ánh mắt lạnh lùng. Nhàn Vương cười nói: "Có người già câm điếc 20 năm năm, chẳng lẽ cái này lại không là chế nhạo người khác?"

"Ha ha, ta chế nhạo, có người lại càng buồn cười hơn ta! Chỉ sợ hoàng thượng cũng không biết bộ dáng thật sự của tàn nhi mà hắn sùng ái nhất?" Trầm Ngạo không để ý tới lời của Nhàn Vương nói, hắn cười càng thêm lạnh rét hơn, "Ngươi vội vàng đoạt lấy miếng da người già này chẳng lẽ ngươi lại muốn đeo mặt nạ già này lên mặt?"

"Nếu như bỏn vương đoán không sai, sau khi ngươi ra khỏi phòng này nhất định sẽ trở về thành người câm điếc!" Với những câu nói châm chọc của Trầm Ngạo Nhàn Vương cũng không vì vậy mà sợ hãi rồi nhượng bộ, mặc dù dung mạo thật của mình đã bị hắn vạch trần, cho dù bí mật của hắn có bị vạch trần ngay chỗ này, hắn cũng sẽ bình tĩnh như mình, ngoại trừ cho hắn một nụ cười châm chọc thì ngày càng thêm bị khinh thường mà thôi, "Trầm Ngạo, Trầm ngự y! Thật đúng là cảm ơn ngươi đã để cho bỏn vương có thể lấy dung mạo thật đối mặt với ngươi. Bỏn vương không xấu cũng không tàn, nói chung là đã làm Trầm ngự y thất vọng rồi, nên mới tức giận như vậy. Nhìn bộ dạng ngươi tức giận như vậy, trong lòng bỏn vương thật sự rất vui!"

"Haha, ta tức giận? Ta tức giận cái gì! Đổi lại ta vui mừng còn không kịp!" Trầm Ngạo nắm một quả đấm thật chặt ở trong ống tay áo của mình, trên mặt cũng không đồng ý mà thừa nhận, hắn nhìn Nhàn Vương rồi nói tiếp: "Ta nói, Vương gia, ngươi có cái gì mà không nhận ra? Một dung mạo tuyệt mỹ như vậy, lại được ngươi ngày ngày dùng mặt nạ giả che giấu đi, thật sự là rất đáng tiếc cho khuôn mặt này."

"Đa tạ Trầm ngự y đã quan tâm! Nhưng mà ta thấy một chút cũng không có đáng thương..." Nhàn Vương đứng lên, đứng đối diện với Trầm Ngạo rồi nhìn Trầm Ngạo bằng một đôi mắt màu đỏ tỏa ra sự lạnh lẽo đến thấu xương, "Trầm ngự y, ngươi tới Nhàn Vương phủ tìm ta, chẳng lẽ là để thấy dung mạo thật của ta thôi sao? Chỉ e, đây không phải là ý đồ thật sự mà Trầm ngự y ngươi đến đây!"

Cái loại lạnh lẽo này giống như băng sơn vạn năm sắp sụp đổ xuống vậy, làm tim người ta đập nhanh hơn. Giống như đang bình tĩnh như vậy, cũng sẽ bị sự lạnh lẽo trong mắt đỏ của hắn làm cho thương tổn.

Có lẽ Trầm Ngạo cũng không biết Nhàn Vương sẽ đứng lên, thân hình rắn rồi mà lại còn cao hơn hắn một cái đầu, theo đó là một bộ cảm bào màu đen bao trùm lấy thân hắn, cũng biết là không thể so sánh thân thể hắn với một ai khác, thân thủ cũng nhẹ nhàng hơn người khác, bộ dáng cao lớn vĩ đại kia khi đứng ở trên cao nhìn xuống sẽ thấy hết toàn bộ thiên hạ. Trầm Ngạo hơi hoảng sợ, hơn nữa hắn cũng chưa quen với dung mạo đến mức yêu nghiệt này của Nhàn Vương, nhất thời làm hắn bị bức đến lui vài bước.

"Thôi đi! Rốt cuộc có chuyện quan trọng gì?" Lúc này Nhàn Vương phát tay áo, sau đó đi đến trước bàn ngồi xuống, rồi dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Trầm Ngạo đang đứng đó.

Trầm Ngạo vội ổn định lại tâm tình của mình, sau đó liền đi đến đứng đối diện với Nhàn Vương, hai người cứ bị ngăn cách bởi một cái bàn như vậy, nhìn qua mặc dù rất bình tĩnh nhưng rõ ràng hai bên như hóa với băng, u ám mỗi một không có cách nào dung hợp được.

"Hừ Vương phi đi!"

Hắn đột nhiên mở miệng, đúng là hắn bây giờ mới phát hiện, nếu so sánh hắn với Nhàn Vương thì Trầm Ngạo hắn có bao nhiêu nhỏ bé.

"Ngươi nói hừ liền hừ?" Nhàn Vương nghe vậy liền cả kinh nhưng trên mặt hắn lại không có chút hờn giận nào, "Ngươi có tư cách gì mà yêu cầu bỏn vương hừ vương phi?"

"Chỉ bằng ta biết bí mật của ngươi." Trầm Ngao không ngừng nắm quyền, ở trước mặt Nhân Vương hấn vẫn luôn ở trong trạng thái căng thẳng.

Nhân Vương lơ đãng nhìn hấn, "Ồ, cái đó như thế nào?" Nghĩ muốn uy hiếp mình? Tuyệt đối không thể!

"Nếu như ngươi không muốn bí mật của ngươi được phơi bày khắp thiên hạ, thì hừ Vương phi đi!" Trầm Ngao nói, nhưng trên trán hấn lại toát ra rất nhiều mồ hôi hột. Hấn biết là hấn đang ở đây liều chết để yêu cầu Nhân Vương, cũng biết việc mình thương lượng đến cả một phần thắng cũng không có, từ lúc bắt đầu hấn đã biết mình đã thua.

"Những lời ngươi nói, một cái bôn vương cũng không đồng ý."

Nhân Vương ngồi ở đó cười nhẹ nhàng, nhìn qua dung mạo tuyệt mỹ kinh diễm như vậy. Dung nhan của hấn, quả thật có thể làm cho người khác giật mình tưởng chừng hấn như Thần chỉ thủ vẽ ra. (Ta nghĩ ý nói là có một thần linh vẽ ra khuôn mặt tuyệt đẹp của nhân vương)

"Một cái điều không thêm đề ý? Tổng Đại Mãnh?" Nhìn Nhân Vương không có chút biểu tình nào, Trầm Ngao cũng khinh thường cười rộ lên, hấn lại nói tiếp: "Nếu như nàng ấy biết ngươi lừa gạt mọi người như vậy, lại lừa gạt nàng, thì kết quả sẽ như thế nào? Cũng đừng nói nàng là Vương phi của ngươi, Vương gia, dù chỉ một chút người cũng không hiểu Tổng Đại Mãnh như thần. Xưa nay nàng ấy ghét nhất là bị người khác lừa gạt, mà người lại đang lừa gạt nàng. Nếu thần nói cho nàng ấy biết bí mật của ngươi, thật sự một cái điều không sao cả sao?"

"Ngươi..." Nhân Vương kìm nén sự tức giận, căm tức nhìn Trầm Ngao, "Trầm Ngao, ngươi hãy quên chuyện hừ Vương phi của bôn vương đi! Không cần ngươi ở đây lo lắng cho bôn vương. Nếu không có chuyện gì khác, thì mời ngươi trở về."

Không đợi Trầm Ngao trả lời, Nhân Vương hô to: "Lư Vãn, tiễn khách!"

Lư Vãn đẩy cửa đi vào rồi làm một cái thủ thế "xin mời": "Trầm ngự y."

"Người cứ tiếp tục đeo mặt nạ giả của người đi thần chúc Vương gia đeo mặt nạ vĩnh viễn cũng sẽ không bị người khác phát hiện, ha ha!" Trầm Ngao cũng biết Nhân Vương sẽ không cho mình cơ hội nói chuyện, lại có Lư Vãn ở một bên đuổi khách nên chỉ có thể kìm nén sự tức giận ở trong lòng.

Lúc Trầm Ngao xoay người, Nhân Vương lạnh nhạt nói: "Đa tạ sự quan tâm của ngươi. Bôn vương cũng mong ngươi vĩnh viễn làm người câm điếc."

"Hừ!"

Hai mươi mấy năm làm bạn bè, cuối cùng lại đi tới tận cùng

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76-3: Đại nhân không nên so đo với mỹ nhân (3)

Trầm Ngao đi ra khỏi thư phòng với một tâm trạng rất là phẫn nộ và tức giận, nếu không có Lư Vãn ở đây thì hấn đã đi đến căn phòng kia đưa Tổng Đại Mãnh đi cùng rồi. Nhưng Lư Vãn cứ luôn ở bên cạnh, không đưa hấn ra khỏi vương phủ thì hấn sẽ không chịu rời đi. Trong lòng hấn vừa tức vừa căm phẫn Nhân Vương, khi thì nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ nhất định phải nói cho hoàng thượng biết chân tướng thật sự, khi thì nghĩ làm cách muốn ở trước mặt mọi người vạch trần bộ mặt thật của Nhân Vương.

Và có nên nói cho Tổng Đại Mãnh biết hay không, nàng gả cho Vương gia người mà suốt ngày lúc nào cũng đeo mặt nạ da người giả.

Tất cả tất cả mỗi chuyện hấn nghĩ lại đều rất tức giận. Vì cái gì mà hấn không thể cùng với người mà mình yêu thương quang minh chính đại ở cùng một chỗ? Vì cái gì hấn chỉ là một ngự y? Vì cái gì mà một tên phế nhân kia lại tốt hơn xuất sắc hơn mình, dù cho ở một phương diện nào hấn đều thua Nhân Vương. Chẳng lẽ thật sự là mệnh được yếu thua? Thân phận hèn mọn thì chỉ có thể ở dưới người khác.

Không, hấn không cam lòng!

Hấn khấn trương, tay nắm chặt quả đấm rồi nghiêng răng nghiêng lợi, nghĩ đến những chuyện đó hấn tức giận đến nổi mặt đỏ lên.

Nhất định phải vạch trần hấn!

Nhất định!!!

...

Hoàng cung, ngự thư phòng.

Trầm Ngạo đẩy cửa đi vào, hần quyết định nhờ cậy hoàng thượng.

...

Tổng Đại Mãnh bước xuống giường, nàng cũng không mặc áo khoác vào, cả người chỉ mặc một bộ đồ ngủ màu trắng rồi đi ra ngoài.

Nàng ngơ ngác đưa mắt lên nhìn tất cả mọi thứ đang ở trước mắt, vương phủ cổ kính, cùng với đó là một bầu trời màu xám, còn có... Ở nơi xa xa chính giữa là triều đình mà mình phải đi với Nhân Vương.

Trong lòng nàng cực kì rối rắm.

Bây giờ nàng nên làm cái gì? Vừa nãy, Trầm Ngạo đã đến đây và cùng Nhân Vương xảy ra chuyện gì, nàng phải giải thích sao với hần đây?

Hình như toàn bộ vấn đề đều không tìm được đáp án, nhưng mà bên trong tối tăm mờ hồ, đáp án cứ như ẩn như hiện.

Nàng cúi đầu, mi mắt cũng sụp xuống theo luôn, và trong lòng hình như cũng đã biết mình nên làm như thế nào.

"Vương phi, nàng dậy rồi. Sao lại không nghỉ thêm chút nữa?" Rất nhanh Nhân Vương cũng đã đến, nàng nâng mắt lên, rồi nở một nụ cười nhàn nhạt với Nhân Vương, "Uhm, ta dậy rồi, ở trong phòng quá ngột ngạt, nếu cứ ở trong phòng hoài có phần không thoải mái."

Nàng hơi liếc mắt nhìn đến chiếc xe lăn lúc đó Lưu Vân đã đẩy, nàng hơi ngần ra. Rõ ràng lúc nàng đã nhìn thấy, lúc Lưu Vân nhìn về phía nàng, nàng bất gặp một tia khó chịu.

"Ra ngoài một chút cũng được." Lúc này, xe cũng đã lăn đến trước mặt nàng.

Nhân Vương khẽ nâng cằm lên, rồi phân phó cho Lưu Vân đang đứng ở phía sau, "Lưu Vân, ngươi đi vào trong phòng lấy thêm áo khoác cho Vương phi mặc vào đi."

Lưu Vân hơi liếc mắt nhìn Tổng Đại Mãnh, mặc dù hần không muốn đi, nhưng vẫn phải đi lấy. Hần lấy một bộ cẩm bào màu lam của Nhân Vương rồi nhét vào trên tay nàng sau đó xoay người cáo lui.

Ban ngày ban mặt, Nhân Vương cũng không tiện đứng lên để đi vào trong lấy áo cho nàng khoác lên thêm, đành phải ngồi ở trên xe lăn nói: "Đại Mãnh, nàng đi với bản vương một chút đi."

"Ừ."

Nàng cũng không để sự không vui của Lưu Vân vào trong mắt, nàng tùy tiện cầm áo khoác lên người, sau đó nàng liền đi đến phía sau Nhân Vương phụ trách việc đẩy xe lăn. Tuy nhiên trong lòng nàng đang nghĩ đến Trầm Ngạo, nhưng mà lúc thấy Nhân Vương nàng cũng không có bài xích hần.

Thậm chí nhớ tới lúc nãy hần ở trong phòng hôn nàng hai cái liên tiếp, nàng cũng không cảm thấy có gì không thích hợp.

"Đại Mãnh."

Tới hôn non bộ nàng dừng lại. Mà lúc này hần cũng đã mở miệng.

Có thể là vừa rồi hai người hơi bối rối nên không nói cái gì, một đường đi đều rất yên tĩnh. Cho tới bây giờ, mới có người nói trước.

"Hả?"

Tổng Đại Mãnh lên tiếng trả lời, sau đó ngồi lên một cái ghế đá.

"Nàng còn nhớ rõ lúc ở trong cung ai đã cứu nàng không?" Hần nhìn nàng rồi nhẹ giọng hỏi, "Người đó nói là bằng hữu đồng hương của nàng, là vậy sao?"

Hả?

Tổng Đại Mãnh giật mình, nàng nhớ lại, rồi nghĩ đến lúc ấy người cứu nàng khỏi nguy nan là Tứ Hiền. Nhưng lúc nàng tỉnh lại Tứ Hiền không có ở đó nữa cũng không biết hần đã đi đâu.

"Ừ, đúng là như vậy." Đối diện với ánh mắt chờ đợi của Nhân Vương, nàng đành phải gật đầu nói, "Hần tên là Lãnh Tứ Hiền, đúng là bằng hữu của ta, sao vậy?"

"Mấy ngày nữa là thọ yến của phụ hoàng, phụ hoàng nói là ngày đó nàng phải đưa vị bằng hữu đó đến cho người gặp mặt."

"Cái gì?" Tổng Đại Mãnh mở to hai mắt, nàng còn không hiểu là chuyện gì đang xảy ra.

"Vị Lãnh công tử đó sau khi đưa ng trở về phủ thì liền đi, phụ hoàng tìm không thấy hần, nên muốn Bản vương nói với nàng trước một tiếng." Lúc nói những lời này, Nhân Vương có chút mất tự nhiên nên liếc qua chỗ khác, "Cho nên, nàng nhớ rõ phải dẫn hần tới đây. Trước mắt không phải đúng lúc bị

phụ hoàng hỏi mấy đêm nàng không về phủ ngủ sao, ngày đó nói dối, lần này phải dựa vào nàng rồi. Huống chi, tên Lãnh công tử kia đúng là bằng hữu ở quê nhà của nàng, rất tốt."

"Không phải đâu?" Tổng Đại Mãnh nhất thời kích động. Bây giờ Lãnh Tứ Hiền ở đâu nàng cũng không biết, phải đi đâu mời hắn đến chứ?

Nhưng mà lời Nhân Vương cũng không phải là không có lý, ở trước mặt hoàng đế, vẫn nên cẩn thận hơn. Trước mắt nàng vốn là đang cực kì rối rắm trong việc đi đâu tìm cái gì gọi là "bằng hữu ở quê nhà tới", không nghĩ tới lúc này đúng lúc có thể đề cho Lãnh Tứ Hiền đảm nhiệm trọng trách này.

Nhưng mà hình như nàng có cảm giác gì đó là lạ?

Nói đến Lãnh Tứ Hiền, thì Nhân Vương lo cái gì, lại vội vàng nói Lãnh Tứ Hiền ra, rốt cuộc là hắn đang nghĩ gì?

Tổng Đại Mãnh nhìn hắn với một đôi mắt bán tín bán nghi, nàng cảm giác được có gì đó kỳ lạ!

Nhưng nhìn bộ dạng không chịu thua của Nhân Vương, nàng nhìn hắn, lại thấy hắn nhìn đi chỗ khác. Nhìn đáng vẻ có tật giật mình của hắn, giống như có chuyện gì đó khó hiểu.

Thôi! Quan tâm hắn khó hiểu hay không khó hiểu làm gì chứ, vẫn nên nghĩ đi đâu để tìm Lãnh Tứ Hiền.

Thọ yến của hoàng đế chắc phải long trọng lắm. Thật không biết nếu lúc đó tên yêu nghiệt Lãnh Tứ Hiền kia xuất hiện thì quang cảnh ở đó sẽ có tình huống gì.

...

Chuyện phê tâm tán cho qua đi, Nhân Vương phủ cũng đã khôi phục lại sự yên lặng, hậu viện hoàng cung cũng an bình hơn trước. Cũng bởi vì dùng phê tâm tán ép buộc vương phi, nên hoàng đế đẩy hoàng hậu vào trong lãnh cung để cho bà ta ở trong đó suy nghĩ ít nhất một tháng mới được thả ra.

Thời gian này nàng được yên tĩnh và thoải mái hơn nhiều.

Tuy nhiên chuyện chính sự, Tổng Đại Mãnh cũng không dám quên.

Nàng thường xuyên đi vào phòng bếp và những chỗ lân cận để xem xét, nhìn xem có bóng dáng Lãnh Tứ Hiền ở đó không. Nhưng mà mấy ngày trôi qua, ngoại trừ nàng ra còn có một số nha hoàn hạ nhân làm việc thì đến ngay cả cộng đồng của Lãnh Tứ Hiền nàng cũng không thấy, mấy lần nàng đến đều thất vọng trở về.

Mà Nhân Vương thật sự rất kì lạ, lúc hắn nói đến người bằng hữu ở quê nhà kia với nàng, hắn cũng không có gấp gáp kêu nàng đưa đến để hắn nhìn một cái trước. Nhìn hắn không để tâm như vậy trong lòng nàng cũng có chút mất mát nhưng nàng không rõ nó là vì cái gì, mỗi lần thấy hắn trong lòng nàng liền âm ảm. Có một cảm giác hết sức an toàn nàng cũng không cần lo lắng bị người khác lợi dụng để uy hiếp người khác nữa, tất nhiên cả chuyện hắn có khả năng đi lại, nàng cũng không hỏi hay nhắc tới trước mặt bất kì ai, nàng biết đây là bí mật của hắn.

Mất thấy đã đến thọ yến của hoàng đế, hôm nay đúng lúc ăn bữa trưa xong, Nhân Vương chỉ nói với nàng vài câu rồi liền đi vào trong cung gặp hoàng đế. Một mình nàng ở trong vương phủ đi đi lại lại, bất tri bất giác lại đi tới phòng bếp.

Tại phòng bếp, lúc này cũng không có một bóng người. Phòng bếp to như vậy, cũng chỉ có một mình nàng, trong lòng nàng hiện tại có ột cảm giác rất là kỳ quái khó hiểu, không phải ngày hôm qua hôm kia trong đây có rất nhiều người sao, sao bây giờ lại không có ai vậy?

Mặc kệ, dù sao nàng đến đây chỉ là để có thể tìm thấy Lãnh Tứ Hiền hay không. Dù có phải chờ ngấp phải ruồi cũng được, nói không chừng có thể nhìn thấy hắn...

Nhưng nàng chỉ dự đoán như vậy, nàng ngồi ở trong phòng bếp một lúc, chờ mòn chờ mỏi vẫn không có nhìn thấy Lãnh Tứ Hiền xuất hiện. Hết than rồi lại thở, nàng nghĩ thầm không biết tên đó đi tiêu dao tự tại ở nơi nào rồi, thì làm sao lại thường xuyên mạo hiểm chạy đến Nhân Vương phủ? Sau đó nàng ừ ừ đứng lên, đang chuẩn bị rời đi, nhưng mà khi nàng còn chưa bước chân ra khỏi cửa đột nhiên trước mắt là một màu trắng toát, cả người bất chợt đụng vào một bức tường màu trắng, lúc phản ứng lại kịp nàng chợt ngẩng đầu lên thì thấy người mà nàng đã tìm rất nhiều ngày qua...

"Tứ Hiền!"

Nhìn thấy khuôn mặt của Tứ Hiền lòng của nàng của nàng như nước sôi trào lên. "Tiểu Đại Mãnh, nàng nhớ ta." Tứ Hiền vươn tay giữ chặt lấy bả vai nàng, ôm nàng đi thẳng đến bên cạnh bàn rồi mới thả ra, một đôi mắt mê hoặc lại sâu thẳm tràn đầy nhu tình. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổng Đại Mãnh không nhìn được đồ lên, nàng lùi về sau hai bước nói: "Yêu nghiệt, ai nhớ ngươi chứ?"

"Vậy sao?" Tứ Hiền cúi đầu xuống, một mùi hương đặc biệt của cơ thể hắn xông vào mũi của nàng, nàng muốn chạy trốn, nhưng lại bị hắn lấy tay giữ chặt vai nàng lại, "Không biết mấy ngày qua ai tới nơi này mỗi ngày, còn nói không nhớ ta, thật sự là không ngoan."

"Này, ngươi định làm gì."

Mất thấy cánh môi mỏng đang hướng đến mình, nàng chợt hoảng sợ. Bộ dáng hắn như vậy, người nào sẽ chống cự được sự quyến rũ của hắn? Trời ạ, người này rõ là...

"Làm gì? Tìm nàng tính số." Thấy nàng phản ứng như vậy, lúc này Tứ Hiền mới buông nàng ra rồi đi tới một cái ghế khác ngồi xuống, hần hơi nâng cằm lên, rồi nhìn nàng với một vẻ mặt khinh bỉ nói, "Ngày đó ở trong cung, bản công tử liều chết cứu người nào đó, kết quả người nào đó làm như thế nào? Hoàng thượng tới liền già chết, nàng làm như vậy có phải là quá có lỗi với tình bạn thâm thiết của chúng ta hay không? Há?"

Thì ra là vì chuyện này mới đến đây.

"Thực xin lỗi điều là ta sai, nhưng mà lúc đó ta cũng không có cách nào." Nghĩ đến chuyện đó, nàng liền không nhịn được cười lên. Quả thật chuyện đó là nàng không đúng, nhìn về mặt ủy khuất của hần, nàng liền tiến đến rồi cố gắng nói mấy lời xin lỗi, "Biết đại nhân không tính toán với mỹ nhân, cũng sẽ không so đo với một nữ nhân yếu đuối chứ?"

"Ta mới là mỹ nhân có được hay không?" Lãnh Tứ Hiền đảo mắt nói, "Thấy người nhận sai như vậy, ta liền tha thứ cho nàng. Nhưng mà, lần sau không được lấy cớ này nữa..."

"Được, được, lần sau không được lấy cớ này nữa, lần sau sẽ không làm như vậy nữa." Tống Đại Mãnh cúi đầu khom lưng, rồi nở một khuôn mặt tươi cười lên.

Nhìn ba ngàn sợi tóc đen mà mềm mại như vậy trong lòng nàng rất là ngưỡng mộ. Tóc đẹp như vậy, lại là nam nhân, quả thật là tuyệt thế vu vật thiên hạ hiếm có!

"Đừng nhìn, nước miếng chảy ra hết rồi kia, nhớ ta thì nói thẳng đi." Nhìn bộ dáng hồng tâm mắt mạo của nàng như vậy Lãnh Tứ Hiền liền lấy tay vỗ vỗ lưng nàng, "Nói, nàng vội vàng tìm ta như vậy, thật sự là vì nhớ ta? Không có chuyện gì khác sao?"

"Đương nhiên... Là có chuyện khác rồi." Nghĩ đến chính sự, nàng liền đổi thái độ, nàng vội xoay người ngồi đối diện với hần. Đang định nói tiếp thì đã thấy hần đứng lên, về mặt không hồn giận, "Lại có thể không nhớ ta, ta liền đi."

"Đừng đi, ai nói không nhớ người hà?" Nàng liền đứng dậy kéo hần lại, nói những lời hay từ bài này đến bài khác, "Ta thật sự nhớ người muốn chết, lúc ăn cơm cũng nhớ người, đi ngủ cũng nhớ người, đến cả đi nhà vệ sinh cũng nhìn không được mà nhớ người."

"Thật?"

"Thật!"

"Gạt người là chó?"

"Gạt người là chó!"

Lúc này Lãnh Tứ Hiền mới ngồi xuống lại, "Vậy được rồi, thấy nàng nhớ ta như vậy, ta sẽ không đi nữa. Nói đi, ngoại trừ nhớ ta ra, còn có chuyện gì quan trọng khác?"

"Là như vậy..." Thấy thế Tống Đại Mãnh cũng ngồi xuống, nàng nói chuyện hoàng đế muốn gặp hần nói cho hần biết đương nhiên trong đó nàng cũng thêm mắm thêm muối vào rồi, "Tóm lại là hoàng thượng muốn gặp người, ngày mai là thọ yến của hoàng thượng, người có thể đi tham gia cùng ta không? Chỉ cần mặt mày rang rỡ là được."

Không ngờ Lãnh Tứ Hiền vô cùng tự kỷ lắc đầu: "Nhưng mà ta xinh đẹp như vậy, sẽ có những náo động không cần thiết. Vẫn là không nên đi? Ta là người dân hiền lành, trong lòng cũng chỉ có nàng, sắc đẹp của ta cũng chỉ để cho nàng thưởng thức, nàng hào phóng như vậy, nhưng cũng đừng cho người ta thấy vẻ đẹp chỉ thuộc về nàng nha, nàng nói có đúng không?"

Cơm đêm qua ở trong bụng ta đều muốn nôn ra rồi!

"Đứng đứng đứng, nhưng hiện tại ta gặp vấn đề khó giải quyết." Cả người nàng chịu không được nổi cả da gà, tiếp tục các loại làm nũng với Lãnh Tứ Hiền, "Xin người, người giúp ta một chút thôi! Hoàng thượng muốn gặp bằng hữu quê nhà của ta, ta biết đi đâu tìm, ta liền nhớ đến người, huống chi ngày đó hoàng thượng cũng đã nhìn thấy người, xin người đó!"

"Haizz." Nhìn bộ dáng tội nghiệp của nàng, Lãnh Tứ Hiền liền giả bộ bất đắc dĩ, "Nhìn nàng chân thành như vậy, ta sẽ cố gắng đáp ứng nàng."

Thấy cuối cùng hần cũng đã đồng ý, tảng đá trong lòng nàng cũng đã rơi xuống. Trên mặt nàng cười vui vẻ, nhưng ở trong lòng nàng lại nghiêng răng nghiêng lợi nhắm Lãnh Tứ Hiền, qua thọ yến của hoàng thượng lão nương sẽ cho người một cước!

"Tốt gì chứ?" Tứ Hiền liếc mắt nhìn nàng rồi nói, "Ta giúp nàng là có điều kiện, nàng đừng tưởng rằng trên trời có thể rơi xuống một cái bánh nhân thịt."

"Điều kiện gì?" Tống Đại Mãnh lập tức dựng lỗ tai lên.

Nếu hần đưa ra điều kiện quá đáng, nàng không bảo đảm sẽ đánh hần chết! Nhưng mà nghĩ lại, vẫn là phải nhịn đến qua thọ yến của hoàng thượng.

"Bây giờ không thể nói cho nàng biết." Lúc này hần đột nhiên đứng dậy, "Được, ta đi đây. Đợi lát nữa Vương gia nhìn thấy không chừng sẽ cho ta lựa chọn 100 kiểu chết. Ta cũng không muốn như nàng thiếu chút nữa bị biến thành người lợn, ta đi đây không cần tiễn ta, sáng sớm mai ta sẽ đến tìm nàng."

"Được, người đi thông thả, không tiễn."

Nàng cười hề hề nhìn theo hắn đến lúc hắn rời khỏi, đợi cho không thấy hắn nữa, nàng mới thay đổi lại bộ mặt. Tên Tứ Hiền thối tha, nếu Nhân Vương không cho hắn lựa chọn 100 kiểu chết nàng cũng sẽ cho hắn!

Lãnh Tứ Hiền đi được một lúc, thì Nhân Vương tiến cung đã trở về.

Nhìn thấy Nhân Vương nàng lập tức đi đến chỗ hắn nói cho hắn biết một tin tức tốt. Nhân vương cũng chỉ trả lời một chữ "A...", lúc ấy chỉ nhẹ nhàng cười cười để cho nàng có cảm giác có chút kỳ lạ.

Nàng cảm giác được có chỗ là lạ nhưng không thể nào nói được.

Nhưng mà ít nhất Lãnh Tứ Hiền đã đồng ý sẽ giúp nàng.

Trên giường, nàng nhắm mắt lại, lúc này Nhân Vương đã tắt đèn đi tới rồi nằm xuống bên cạnh ôm nàng.

"Ngày mai là thọ yến của phụ hoàng, vương phi."

"Ừm, đúng vậy."

"Có một chuyện quan trọng, bốn vương sẽ chiêu cáo thiên hạ vào ngày mai."

"Chuyện quan trọng gì?"

"Mai nàng sẽ biết rõ."

"..."

Ngày mai, rốt cuộc Nhân Vương có chuyện gì quan trọng?

Nàng không biết, nhưng mà nàng biết ngày mai nhất định sẽ có điều thú vị.

Bởi vì có...

Lãnh Tứ Hiền.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77-1: Lãnh cô nương của chúng ta (1)

15/9 là sinh thần của hoàng thượng, ngày này là một ngày quan trọng của cả nước.

Cả nước đều vui mừng chúc thọ hoàng đế, ở mọi con đường của cả kinh thành sở kinh đều treo lồng đèn màu đỏ, đưa mắt nhìn ra ngoài thấy rất vui. Dân chúng đều đã tập hợp lại thành một nhóm, một nhóm mười người tụ họp lại hoặc một trăm người tụ họp lại vừa múa vừa hát, nâng chén uống rượu mừng rất là vui vẻ.

Hôm nay Tổng Đại Mãnh vẫn còn đang ở trong giấc mộng, mới sáng sớm đã bị Lãnh Tứ Hiền lại véo chặt lỗ tai nàng ngồi dậy từ trên giường, "Tiểu Đại Mãnh, mau xuống giường! Nếu cô không dậy sẽ chậm trễ thọ yến của hoàng đế."

"Tứ Hiền, sao ngươi lại ở đây?" Phát hiện Nhân Vương không có ở trong phòng nhưng chỉ thấy Lãnh Tứ Hiền đang đứng ở trước mặt, nàng liền đứng dậy đuổi hắn đi ra ngoài, một bên hốt ha hốt hoảng nói: "Ngươi mau đi ra, mau đi ra, nếu để cho Nhân Vương thấy thì thảm, ngươi còn không mau..."

"Này, cô đang nằm mơ sao?" Hai tay của Lãnh Tứ Hiền đặt ở trên vai nàng, trên dung mạo hết sức tuyệt mỹ thoáng có chút khinh thường, hắn chỉ chỉ ánh sáng ở bên ngoài nói: "Bây giờ cũng đã qua giờ Thìn (khoảng 7-9h sáng), các quan đại thần ở trong cung đã sớm đi đưa thọ lễ cho hoàng thượng rồi, cô còn không mau, coi chừng mất đầu?"

"Cái gì? Đã qua giờ Thìn?"

Xong rồi xong rồi, đã trễ đến như vậy rồi!

Nghe vậy, Tổng Đại Mãnh vội vã trốn rồi trở lại giường cầm lấy áo khoác lung tung lên người. Đột nhiên nghĩ đến gì đó, nàng chợt xoay người trừng mắt nhìn mình rồi nhìn Lãnh Tứ Hiền nói: "Xoay người qua chỗ khác."

Nào ngờ Lãnh Tử Hiền lại lộ ra vẻ mặt khinh thường, "Cũng không có cái gì hay để xem, ta ra ngoài là được chứ gì."

Cư nhiên lại có thể nói nàng như vậy! Nhưng mà đột nhiên sao người ở trước mặt mình với Nhân Vương lại hơi giống nhau đến vậy?

Tổng Đại Mãnh nghiêng răng nghiêng lợi một phen sau đó quay người lại nhanh chóng mặc quần áo vào.

Hôm nay là thọ yến của hoàng đế nên được mặc đồ màu đỏ đến ăn mừng. Hôm qua Nhân Vương cũng đã sai người chuẩn bị thật tốt cho nàng một bộ xiêm y để nàng mặc vào hôm nay, bộ đồ được đặt ở đầu giường, nàng cũng đã xuyên đến thời cổ đại này được một thời gian rồi nên cũng đã quen thuộc với xiêm y thời này. Sau cùng là nàng buộc thắt lưng bằng lụa lên, đúng lúc này Vô Hoa và Linh Âm đẩy cửa đi vào.

"Vương phi, người tự mình thay đồ sao?" Hai người nha đầu này vừa vào cửa thì hiện ra một vẻ mặt kinh ngạc, đồng thời cũng cảm thấy có lỗi vì tới đây trễ, vội vội vàng vàng ba chân bốn cẳng chạy lại giúp nàng trang điểm, vừa làm vừa nói: "Vương phi, vì hôm nay là thọ yến của hoàng thượng, tối qua bọn nô tỳ rất vui nên ngủ trễ nên bây giờ mới tới giúp người thay quần áo, lúc này tới thấy người tự mình thay đồ, nô tỳ đáng chết, bọn nô tỳ không tốt..."

"Không có việc gì, không sao, bây giờ hai người cũng đến rồi." Vốn dĩ nàng cũng là người dậy trễ.

Thấy các nàng đến đây, Tổng Đại Mãnh thở phào nhẹ nhõm một hơi, y phục nàng đang mặc này rất là đẹp, nhưng mà còn kiểu tóc, để mình tự cảm cây lược rồi chải kiểu tóc của nữ tử cổ đại thì thật là khó khăn với nàng rồi. Nếu như là bình thường thì không sao, nhưng hôm nay cũng là sinh thần của hoàng thượng, cũng không thể tùy tiện làm lung tung được.

Sau khi Vô Hoa và Linh Âm lấy cây trâm cài đầu cài lên trên sợi tóc của nàng thì đột nhiên Lư Vãn đẩy Nhân Vương đi vào.

"Các người đi ra ngoài trước đi!"

"Vâng, Vương gia."

Hai người Vô Hoa và Lư Vãn chốt khép cửa lại rồi lui ra ngoài.

Lúc này Nhân Vương mới từ trên xe lăn đứng lên, hôm nay hắn mặc bộ trường bào màu xanh, lúc đứng lên trông hắn rất là cao quý hơn khi hắn ngồi ở trên xe lăn. Áo choàng được may từ những tơ lụa gấm vóc tốt nhất, trên áo choàng còn có thêu rải rác vài mảnh lá trúc, trên bộ tóc dài dày mà đen như mực lộ ra một cây trâm cài tóc bằng ngọc đơn giản đang dựng thẳng đứng lên, nhìn qua cũng tăng thêm vài phần cao quý lịch sự tao nhã.

Đây rõ ràng là một khí tức của một công tử quý tộc cao quý, nhưng mà ở dưới lớp mặt nạ hắn lại..

Tổng Đại Mãnh ngậy người vài giây rồi lại chốt thờ dài. Nàng nghĩ thầm, nếu hắn là người đang hoàng thì sẽ không sống đến 27 28 mới lập gia đình đi?

"Sao vậy? Vương phi của ta?" Lúc này Nhân Vương đã đi tới phía sau nàng, không biết là hắn đang cảm thấy gì đó cài lên trên đầu nàng, đồng thời cũng cầm lấy cây trâm mà vừa rồi hai người Vô Hoa cài lên ra.

Đội hắn rút tay về, Tổng Đại Mãnh mới phát hiện, thì ra hắn đã thay cho nàng hai cây trâm vàng dài chừng hai ngón tay, trên thân trâm được khảm mấy hạt trân châu sáng bóng rất độc đáo, phía cuối còn có hai con bướm, sử dụng một loại chỉ bạc mịn như tóc quần thành, toàn bộ đều được chế tác tinh xảo khiến người ta nín thở. Mái tóc dài buông xuống hai bờ vai, chiếc trâm vàng độc đáo cài đúng góc độ, cắm tại phần tóc hai bên cuộn lại, hai lọn tóc mai theo thái dương đổ xuống trước ngực, hai cây trâm vàng điểm tô cho ba ngàn tóc xanh đen óng, tăng thêm nét quyến rũ cho nữ tử, rạng rỡ như gương.

"Cái đó, cho ta?" Tổng Đại Mãnh có chút ngẩn ngơ.

Lúc này nàng không hề tự luyến nhưng mà cũng không được thừa nhận, hình như hôm nay mình đẹp hơn hôm qua một chút. Là công lao của cây trâm vàng này sao? Trong lòng nàng đang tự đắc ý, không nghĩ tới tên Vương gia này còn tinh tế như vậy, trước kia là nàng đánh giá thấp hắn rồi.

"Đại lễ vẫn còn đang ở phía sau." Lúc này Nhân Vương cũng thấy sừng sốt một phen, hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có đánh một chút phấn trang điểm của nàng, ngẩng đầu lên là có thể cảm nhận được hơi thở của nàng, dưới lớp mặt nạ hắn nhìn không được mà mặt đỏ tai hồng lên, sau đó hắn lui về sau vài bước rồi trở lại trên xe lăn.

"Rốt cuộc là có chuyện gì tốt chứ? Đừng thừa nước đục thả câu nữa." Tổng Đại Mãnh đứng lên đi tới trước mặt Nhân Vương rồi đưa một nắm đấm "hung tợn" với hắn nói, "Nếu ngươi không nói, ta sẽ, ta sẽ đánh ngươi." Hồi hấn cả buổi tối hắn cũng không chịu nói ra, chỉ có nói chuyện quan trọng là chiêu cáo thiên hạ, thật đúng là người không có hứng thú.

"Nàng đừng hỏi nữa, tóm lại lát nữa đến bữa tiệc bốn vương sẽ nói với nàng." Nhân Vương liếc nàng một cái, sau đó giương mắt nhìn về cửa phòng nói, "Lư Vãn, vào đi."

"Này, người..."

Tổng Đại Mãnh còn muốn hỏi lại thì lúc này đã thấy Lư Vãn đẩy cửa đi vào, đành chịu thôi. Nàng tin tưởng cảm giác của mình, từ sau chuyện hắn uống phê tâm tán thì thái độ của Lư Vãn đối với nàng cũng không còn như trước. Tất nhiên, nàng cũng hiểu Lư Vãn, ai kêu nàng thiếu chút nữa đã hại chết chủ tử của hắn.

"Đi thôi, những đại thần khác cũng đã đến hội yến rồi, chúng ta không mau đi thì sẽ bị người ta nói này nói nọ."

Nhàn Vương vừa dứt lời thì Luru Vân đẩy xe đi ra. Tổng Đại Mãnh cũng đành phải đi theo ra, Vô Hoa Linh Âm cũng vội vàng đi theo sau nàng.

"Làm sao vậy?" Thấy dáng vẻ không yên lòng của Tổng Đại Mãnh, sau một lúc Nhân Vương mở miệng hỏi.

"Ta đang tìm người."

"Lãnh Tứ Hiền sao?"

Bị Nhân Vương đoán trúng Tổng Đại liền mở to hai mắt nhìn chăm chăm Nhân Vương, "Sao ngươi biết? Ngươi gặp hắn rồi hả? Bây giờ hắn ở đâu? Ta còn chưa giới thiệu cho các ngươi, các ngươi liền gặp một mình rồi hả?"

"Cái gì mà tự mình gặp?" Trên trán Nhân Vương đã xuất hiện mấy vạch màu đen rồi, hắn nói tiếp: "Ta sẽ chờ nàng đưa người đến giới thiệu chắc mặt trời xuống núi luôn rồi. Vị Lãnh Tứ Hiền kia sáng sớm nay đã tới đây lúc đó nàng đang còn ngủ nên bốn vương không có gọi nàng. Vì hắn là bằng hữu của nàng nên bốn vương mới triệu gặp hắn. Vừa rồi bốn vương ở gian phòng phía trước thì thấy hắn, lúc này Lãnh công tử đang ở cửa cung chờ nàng trở lại."

"Như vậy sao..." Tổng Đại Mãnh chợt tỉnh ngộ ra, nghĩ đến lúc này mình thức dậy trễ như vậy lại có chút xấu hổ.

Lúc này Nhân Vương lại đột nhiên mở miệng: "Vương phi, bốn vương và Luru Vân còn có đồ chưa lấy nàng đi trước đến cửa cung gặp Lãnh công tử đi bốn vương sẽ tới đó liền."

Đi tham gia thọ yến của hoàng thượng mà còn lấy đồ gì đó? Trong lòng Tổng Đại Mãnh nói thầm sau đó gật đầu đồng ý, "Cũng được vậy ta đi trước tìm Lãnh Tứ Hiền, vương gia nhớ phải mau tới đây đó."

Vô Hoa và Linh Âm cùng đi theo hầu hạ nàng, nàng còn cầm theo một chút điểm tâm nhỏ ăn dọc đường. Xuất phủ, trên đường cái của kinh thành Sở Kinh đều nhộn nhịp, nhưng mà ngày thường giống như bị trêu chọc đến buồn bực rất nhiều. Có vài đoạn đường có nhiều người rất là nguy hiểm nếu không phải người của vương phủ đến và Nhân Vương kéo nàng vào bên trong kiệu, thì lúc này mọi người ở trên đường mới giải tán đi, tránh ra sang một bên.

Trên kiệu Tổng Đại Mãnh ngồi bên cạnh Nhân Vương, lâu lâu lại vén màn lên nhìn ra ngoài, nàng phát hiện hôm nay kinh thành Sở Kinh thực không giống như rước lấy trêu chọc buồn bực, quả thật có thể hình dung ra người đông nghìn nghịt. Nhớ lại tình huống lúc này cũng không dễ dàng gì mà mọi người mới có thể tránh sang một bên đường.

Cũng không biết Lãnh Tứ Hiền bây giờ đang chen lấn ở cái góc nào nữa...

Nghĩ vậy nàng đột nhiên thở dài, mày nàng hơi nhíu lại. Vừa quay người lại nàng giữ chặt lấy áo choàng của Nhân Vương vừa muốn nói chuyện thì thấy hắn nhanh chóng tránh ra một bên. Lại thấy hắn xoay mặt đi, bên tai cũng đã đỏ lên, nàng cảm thấy hơi lạ nói: "Vương gia, sao người lại khấn trương như vậy? Ta lại không có ăn thịt người?"

Buổi tối nằm trên cùng một chiếc giường nàng cũng chưa từng thấy hắn khấn trương như vậy, sau khi xuất phủ hắn còn cài hai cây trâm vàng lên trên đầu cho nàng, hiện tại bây giờ lại làm sao vậy? Suy đi nghĩ lại, nàng cũng không nghĩ ra mình đắc tội hắn ở đâu.

Cũng không thấy hắn mở miệng nói chuyện mãi cho đến khi kiệu dừng trước cửa cung, hắn vẫn đeo mặt nạ rồi nhìn về hướng bên kia cửa sổ. Đợi cho Luru Vân đi lại rồi lấy xe lăn ở trên kiệu xuống mới nghe thấy hắn nói mà hắn nói có chút mất tự nhiên: "Được rồi nàng mau đến tìm Lãnh công tử đi rồi đi vào gặp phụ hoàng."

"..."

Nhìn dáng vẻ không được tự nhiên của Nhân Vương, Tổng Đại Mãnh cảm thấy có chỗ nào là lạ.

Tuy nhiên ở trên đường đi vào cửa cung cũng không có nhiều người, nhưng lại rất náo nhiệt. May mà nàng có cầm theo một cái khăn che đi dung mạo tuyệt mỹ của Lãnh Tứ Hiền bằng không đến chỗ chúc thọ hoàng thượng sẽ tạo ra một mớ hỗn loạn.

"Mau đi vào cùng ta."

Kiệu của Tổng Đại Mãnh cũng đã hạ xuống, nàng nhanh chóng chạy đến chỗ Lãnh Tứ Hiền rồi lấy khăn che mặt hắn lại, lúc sau gặp đám người Nhân Vương đi theo vào rồi thuận tiện kéo hắn đi theo ở phía sau.

"Tiểu Đại Mãnh, lát nữa gặp hoàng thượng ta phải nói cái gì?" Hình như Lãnh Tứ Hiền rất sợ khi nhìn thấy hoàng đế, hắn mở to mắt nhìn nàng rồi hỏi, "Lần trước ở trong cung cô giả bộ bất giác xỉu thiếu chút nữa đã hại chết ta, đợi lát nữa gặp hoàng thượng nếu hoàng thượng hỏi ta ta không biết phải trả lời như thế nào, cô nhất định phải cứu ta."

Tổng Đại Mãnh nhìn lên bầu trời rồi tròn to mắt lên nhưng ngoài miệng thì vẫn phải an ủi hắn nói: "Được được được, hiện tại ngươi là bằng hữu của ta, tất nhiên ta phải cứu ngươi rồi."

Người ta xuyên không, vào những ngày trọng đại như này đều dâng lên một khúc ca múa hát tuyệt thế hoặc là cùng với một người tài hoa nào đó hợp lại và sau đó trở thành một tài nữ đại tài đa nghệ tuyệt sắc là một đại mỹ nữ của thời không. Mà nàng, Tổng Đại Mãnh, hôm nay là thọ yến của hoàng thượng lại dẫn theo một người gọi là bằng hữu ở quê nhà _ Lãnh Tứ Hiền, cũng coi như là đã hoàn thành tâm nguyện của hoàng đế rất muốn thấy vị bằng

hữu gia hươu này của nàng. Nhưng lại không ngờ tới, một người đẹp tuyệt mỹ không gì sánh nổi như hân lại giúp nàng việc này, chắc lúc xuất hiện tại thọ yến của hoàng thượng hi vọng là không rước lấy những phiền toái không cần thiết.

Ai biết được, muốn trách thì trách hân có bộ dáng tuyệt đẹp đến hoàng đế cũng mê muội hân. Chuyện như vậy về sau chắc nàng phải nỗ lực cười nói năng cẩn thận với hân.

Lúc này từ trên hoàng cung nhìn xuống thấy thọ yến hôm nay nhìn mà say mê

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đảo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77-2: Lãnh cô nương của chúng ta (2)

Từ cửa cung đi vào, cho đến cửa Kim Loan Đại Điện tráng lệ, chỉ thấy ánh sáng ảm áp lấp lánh của bạch ngọc thượng hạng được lót trên mặt đất, trên suốt đoạn đường, thảm đỏ được trải dài đến vô tận, bốn nhóm thị vệ đeo kiếm đứng ngay ngắn trật tự cung kính chia đều ra hai bên, mỗi một bậc thang sẽ có ba bốn con sư tử đá trang nghiêm mà thiêng liêng tọa lạc tại hai bên, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, ánh sáng rực rỡ, bất động mà uy. Bậc thang bằng đá dài hơn mười thước bên dưới cửa Kim Loan điện, một cái bàn dài bằng gỗ lê nằm ngay ngắn ở đó, chính giữa là con đường rộng hai thước.

Nhìn dọc theo đường đi mọi thứ đều được trang trí một cách xa xỉ như vậy, trên mặt Tổng Đại Mãnh cũng chẳng có chút nổi con sóng gió nào, trong lòng lại không ngừng gọi hoàng đế. Mà ngay từ đầu Lãnh Tứ Hiền vẫn còn đang khấn nguyện nhưng lúc này cũng đã dần trở nên bình thường lại. Chân đi trên đường cũng ổn định hơn, mặt cũng bình tĩnh hơn, những ngón tay thon dài kia cũng không cầm chặt lấy nàng nữa.

"Chúc mừng thánh thượng, chúc mừng thánh thượng, đôi nội của Đông Vọng Quốc ta có thể có kỷ cương, Đông Vọng Quốc ta có thể mưa thuận gió hòa quốc thái dân an phồn vinh hưng thịnh, dân chúng của Đông Vọng Quốc ta có phúc khí như vậy tất cả là đều có thánh thượng."

"Hoàng thượng, hôm nay là sinh thần của người, các lão thần trong cung chúc người phúc như sông Đông Hải chảy dài (câu chúc may mắn như biển đông không bờ bến), sống thọ như cây thông Nam Sơn không già, đây là trân bảo mà lão thần lấy ở Tây Vực về thỉnh hoàng thượng xin vui lòng nhận cho..."

"Thần..."

Trong điện Kim Loan, hoàng đế mặc long bào quang minh chính đại ngồi trên long ý (ghế rồng) quan sát điện hạ, tiến đến chúc thọ là văn võ bá quan từng người từng người dâng lên lễ vật của mình, trên mặt mỗi người đều tươi cười. Liếc mắt một cái là nhìn thấy đồ món đồ được gọi là kỷ trân dị bảo được từng chúng thần đưa lên, hôm nay hoàng đế rất là vui tất cả đều được thể hiện ở trong mắt toàn là ý cười.

Trên bàn rất nhanh đã đầy những thọ lễ (lễ vật mừng thọ) nào là gậy như ý, bồn cảnh, đồng hồ, đồ trang trí, đồ som, vài cũng những đồ mỹ nghệ.

"Nhi thần chúc mừng phụ hoàng khỏe mạnh trường thọ, vạn thọ vô cương!" Lúc này đến phiên Nhân Vương chúc, sau khi chúc mừng xong thì Lưu Văn thay hân tiến lên dâng lễ vật.

Hoàng đế cười không khép được miệng chỉ nói: "Tốt, hoàng nhi thật có lòng, chúng ái khanh cũng vậy, hằng năm tới thọ yến đều làm trăm rất vui."

Quần thần liền dập đầu quỳ lạy nói: "Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế!"

"Chúng ái khanh bình thân!" Hoàng đế chỉ cười nói. Nhìn thấy Tổng Đại Mãnh đang đứng ở phía sau Nhân Vương hoàng đế lại càng vui hơn, hoàng đế nói tiếp, "Đại Mãnh, người có lễ vật gì tặng cho trăm để cho trăm vui về?"

Đòi vui về cũng không đơn giản?

Tổng Đại Mãnh lập tức kéo người đang bị bắt che mặt Lãnh Tứ Hiền ra ngoài rồi cúi đầu nói: "Phụ hoàng, không hải người vẫn muốn gặp người bạn tốt ở quê của con sao? Hôm nay Đại Mãnh dẫn hân đến, hân là lễ gặp mặt mà Đại Mãnh muốn đưa cho người!"

Lễ gặp mặt?

Nhất thời Lãnh Tứ Hiền cảm thấy mình thật có gan đi vào trong hang giặc, hân mở mắt to kinh ngạc nhìn Tổng Đại Mãnh, nàng lại có thể đưa hân cho hoàng thượng? Có làm hay không, hân là nam nhân đó!"

"Đại Mãnh rất hiểu lòng người, mau để cho trăm nhìn vị bằng hữu của người một cái. Thời gian lúc đó quá vội, lúc này trăm đã..." Tất nhiên hoàng đế đã sớm có chuẩn bị, nhưng khi ánh mắt hân di chuyển đến bóng dáng rắn rỏi khỏe mạnh mặc y phục màu trắng đứng gần Đại Mãnh chợt trong mắt ông có chút nghi hoặc, "Vì sao vị bằng hữu của người lại đeo khăn che mặt?"

Lãnh Tứ Hiền vội vàng tranh giành trả lời, "Bẩm hoàng thượng, khuôn mặt thảo dân có chiều dài đáng sợ..."

"Phụ hoàng, trên mặt hấn không có gì cả." Tổng Đại Mãnh ngằm thò tay dùng lực cấu ở trên lưng Lãnh Tứ Hiền, đồng thời một cánh tay kia nhanh chóng kéo khăn che mặt của hấn xuống, lúc mặt mày hấn hơi nhăn nhó.... "Hấn là vị bằng hữu ở quê nhà của Đại Mãnh, hấn là Lãnh Tứ Hiền."

"Tiểu Đại Mãnh, trả lại cái khăn cho ta." Nhất thời Lãnh Tứ Hiền liền luống cuống tay chân, hấn đang nghĩ nên lấy cái gì để che mặt lại như rất sợ hoàng đế thấy bộ dạng này của hấn. Đúng lúc này, mặt hấn đã hiện ra trước mặt hoàng đế.

Rõ ràng Tổng Đại Mãnh đã giấu khăn che mặt vào trong tay áo rồi nên lúc này mới cười đến đắc ý.

Dung mạo tuyệt sắc của Lãnh Tứ Hiền đột nhiên hiện ra như vậy, trên đại điện mấy văn võ bá quan cùng các cung nữ thái giám đều ngạc nhiên. Tất cả mọi người đều giật mình mở to mắt ra không thể tin được dung mạo quý dị như vậy, liên tục khen ngợi không dứt.

"Sao trên đời này lại có người có dung mạo đẹp như vậy? Thật sự là làm người ta giật cả mình, xinh đẹp như vưu vật"

"Đẹp như vậy chỉ có ở trên trời, cũng chỉ có vài người nghe thấy!"

"Ta sống đến nay vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người có dung mạo đẹp đến như vậy, rất đẹp!"

"..."

Trong đám người toàn là tiếng bàn tán xì xào, Lãnh Tứ Hiền cũng giật mình vì những lời nghị luận về dung mạo của mình. Trừ bỏ Nhân Vương đang yên tĩnh ngồi ở trên xe lăn thì Lưu Vân đang đứng đó trừng mắt nhìn Tổng Đại Mãnh.

Nghe bên tai toàn là lời tán phục khen ngợi, trong lòng Tổng Đại Mãnh đắc ý cực kì. Bên cạnh thì Lãnh Tứ Hiền giống như một con nai con đang sợ hãi thỉnh thoảng hấn lấy tay che khuôn mặt xinh đẹp của mình đi. Đồng thời hấn không vui nói: "Sớm biết như vậy, ta không nên giúp cô."

"Đáng tiếc là người đã không còn đường lui." Tổng Đại Mãnh cũng nhỏ giọng nói rồi cười, "Có bản lĩnh thì bây giờ ngại chạy đi."

"Người..." Trước giờ tính tình của Lãnh Tứ Hiền là không để người khác vào trong mắt, nhưng ở trước mặt hoàng thượng hấn vẫn thu lại tính tình của mình lại. Bất đắc dĩ trừng mắt nhìn Tổng Đại Mãnh, người chờ đó, ta sẽ tìm đầu người tính sổ."

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77-3: Lãnh cô nương của chúng ta (3)

"Đúng lúc ta cũng có nợ muốn tính với người."

Lấy lại tinh thần rồi nhìn về phía hoàng đế thì phát hiện hoàng đế đang nhìn Lãnh Tứ Hiền có một dung mạo ưu tú tuyệt đẹp như vậy, bây giờ hoàng đế rất là kinh ngạc. Thậm chí lúc hấn từ trên long ý đứng lên còn đang ngờ ngợ ngạc nhiên nhìn Lãnh Tứ Hiền: "Giống, rất giống!"

"Phụ hoàng, giống ai?" Tổng Đại Mãnh nghe vậy nên có chút tò mò hỏi.

Có thể là do nghe thấy câu hỏi của Tổng Đại Mãnh mà lúc này hoàng đế mới phục hồi tinh thần lại. Ý thức được tình huống hiện tại của mình, bỗng nhiên hấn có chút xấu hổ rồi liền ngồi xuống nhưng mắt lúc nào cũng nhìn chăm chăm Lãnh Tứ Hiền, dù cho có giấu đi sự vui sướng đó cũng không giấu được, "Lãnh cô nương, người là vị bằng hữu ở quê nhà của Đại Mãnh? Trẫm nghe nói trước đó vài ngày người cũng đã đến Sở Kinh một chuyến, lần này lại phiên người đi một chuyến nữa thật sự là vất vả cho người rồi. Không biết từ nay về sau Lãnh cô nương có ý ở lại kinh thành này không, chẳng hạn như thích ở trong cung, cũng có thể ở, như thế nào?"

Hoàng đế vừa mới mở miệng thì lúc này đại điện lại yên tĩnh trở lại. Mặc dù vậy nhưng tuyệt đại đa số người ở đây đều nhìn Lãnh Tứ Hiền chăm chăm, không thể dời mắt được.

Hả?

Nghe những lời hoàng đế vừa nói Lãnh Tứ Hiền và Tổng Đại Mãnh nhất thời liền hơi bức bối rồi. Đã nói Tổng Đại Mãnh chỉ coi hấn như là một dạng lễ vật dâng lên hoàng đế, trên thực tế chỉ để cho hoàng đế xem vị bằng hữu này thôi ai ngờ hoàng đế lại hiểu lầm như vậy, hiểu lầm chết người quá mà, hoàng đế tuyệt nhiên cho rằng Lãnh Tứ Hiền là nữ nhân cảm thấy vừa buồn cười vừa kinh ngạc.

Một bên là vì dung mạo tuyệt sắc của mình mà hoàng đế nhìn đến chói mắt, Lãnh Tứ Hiền khổ sở nói: "Hoàng thượng, thảo dân, thảo dân..."

Muốn cự tuyệt nhưng lại không cự tuyệt được, lúc này trong lòng hấn đã rất là hối hận rồi, ở ngoài làm một nữ công tử đi lại tự do được rồi không biết sao lại sa vào hoàng cung này làm gì? Thật sự là nghiệp chướng mà!

"Phụ hoàng, trong nhà Lãnh cô nương của chúng ta còn có việc, không thể ở lại kinh thành lâu được." Lúc này Tổng Đại Mãnh vội vàng đứng ở trước

che chắn cứu giúp Lãnh Tứ Hiền.

Thay vì nói là cứu giúp chẳng bằng nói là tới đập bẻ trận Thuần Dương đi. Lãnh Tứ Hiền vừa nghe đến ba từ "Lãnh cô nương" đáng sợ này rõ ràng là từ trong miệng Đại Mãnh mà nói ra, hắn đang cố gắng kìm nén suy nghĩ muốn bóp chết nàng ngay tức khắc, trên mặt hắn lúc này tràn đầy vẻ khiếp sợ đến tột cùng.

"Ồ...? Có việc?" Hoàng đế hơi nghi ngờ nhưng rất nhanh đã nói tiếp, "Vậy thì về xử lý chuyện trong nhà trước rồi trở lại kinh thành."

Nói xong lại nhìn Lãnh Tứ Hiền.

Tổng Đại Mãnh xoa xoa những giọt mồ hôi trên trán rồi nói: "Là như vậy, phụ hoàng, thật ra Lãnh cô nương nhà chúng ta, thật ra phải đi về nhà thành thân."

"Thì ra là vậy." Hoàng đế chợt hiểu ra, nhưng lại có chút mất mát.

"Là như vậy phụ hoàng."

Tổng Đại Mãnh cúi đầu cố gắng kìm nén nụ cười của đến thật khó. Nghĩ đến Lãnh Tứ Hiền chỉ cao 1m88, lại vì khuôn mặt mà hoàng đế tưởng hắn là nữ tử, thật sự là kỳ hoa. Cũng không xem ngực của hắn, trừ bỏ khuôn mặt đó của hắn thì hắn có điểm nào giống với những nữ nhân xinh đẹp ở bên ngoài kia?

"Phụ hoàng." Lúc này người còn lại đột nhiên đứng dậy.

Tổng Đại Mãnh hơi liếc nhìn, thì ra là Thái tử Sở Trùng và Thái tử phi Ngụy Tuyết Oánh, lúc này đang đứng bên cạnh Lãnh Tứ Hiền rồi đập đầu cúi xuống nói với hoàng đế: "Nhi thần cũng có một phần đại lễ muốn tặng cho phụ hoàng."

Dứt lời chỉ thấy một tiểu thái giám tay đang bưng một cái khay đi đến phía trước bàn đàn hương rồi nghe Ngụy Tuyết Oánh nói tiếp: "Phụ hoàng, đây là Xích Tử Ngọa Liên Thạch, ba tháng trước nhi thần và Thái tử đến cốc Vong Trần tìm được, Xích Tử Ngọa Liên Thạch này không phải là một tảng đá bình thường, ban đêm có thể phát ra hai luồng ánh sáng tím và đỏ, là một loại dạ quang thạch cực kỳ độc đáo. Không chỉ như vậy, nếu phụ hoàng đặt nó bên gối, nó còn có thể xua tan vất vả mệt mỏi cả ngày hôm đó, vô cùng có lợi cho thân thể của phụ hoàng. Mong phụ hoàng vui lòng nhận cho."

"Tốt, tốt." Hoàng đế liên tục khen ngợi, nhìn lớp vỏ ngoài của đá sáng long lanh hắn hài lòng cười toe toét.

Thấy hoàng đế rất là hài lòng, thái tử và Ngụy Tuyết Oánh cùng nhìn nhau trong lòng rất là vui mừng. Đột nhiên thái tử không thận trọng nhìn thấy mình đang đứng bên cạnh Lãnh Tứ Hiền, hai chân hắn như nhũn ra rồi vội vàng rút lui. Một chút dừng khí liếc mắt nhìn Lãnh Tứ Hiền hắn cũng không dám mà Ngụy Tuyết Oánh lại bất mãn hơi thấp giọng nói, "Không có tiền đồ gì hết! Ngươi sợ cái gì?"

Sau khi các quần thần ở trong điện Kim Loan đi đến dâng lễ vật mừng thọ cho hoàng thượng thì sau đó liền ngồi an vị vào chỗ của mình.

Ngoài Đại điện Kim Loan sớm đã trang trí những bông hoa tươi đẹp cùng với đó là hương vị trái cây nồng nàn.

Theo thứ tự trên bàn chỉ thấy những món ăn nóng thập bát phẩm, có bảy loại đồ ăn lạnh, có năm loại canh rau, có năm loại đồ ăn, có bốn loại hoa quả, dưa và trái cây, 39 loại mứt hoa quả cùng điểm tâm, bánh ngọt cùng với 29 loại mì phở, tổng cộng là 123 loại. Đồ ăn toàn là gà, vịt, ngan, heo, lầy gà, vịt, ngan, heo, lộc, nguru, dương, gà rừng, heo rừng làm chủ đạo rồi thêm một ít nấm mèo lên, tổ yến, nấm hương, ma cô, bách hợp, hạt sen, táo đỏ,

Sau khi hoàng đế ngồi xuống thì văn võ bá quan mới ngồi vào vị trí mà đã sắp đặt cho mình. Yến hội vừa bắt đầu là đúng lúc đến ngay giờ Ngọ.

Sau khi bắt đầu yến hội thì nhóm người quan đại thần đứng dậy tiến đến chỗ hoàng đế cung kính nói chúc mừng: "Chúng thần chúc hoàng thượng an khang, vạn thọ vô cương, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế."

Âm thanh của hàng trăm quần thần vang lên ở bên tai như sấm, vang vọng cả một hoàng cung, tiếng oai nghiêm mà cuộn cuộn khí thế hào hùng.

Lại nghe thấy hoàng đế hùng hồn nói: "Chúng khanh bình thân."

"Tạ hoàng thượng." Một người khấu đầu cảm tạ rồi mới ngồi xuống.

Hoàng đế ngồi vào ghế ở giữa đối diện với quần thần. Mà Tổng Đại Mãnh và Nhân Vương lại ngồi phía bên phải bàn thứ nhất gần hoàng đế, đối diện với hắn là Thái tử Sở Trùng và Thái tử phi Ngụy Tuyết Oánh.

Theo vị trí ngồi vào chúc thọ từ đầu đến cuối đều không thấy bóng dáng hoàng hậu.

"Tiểu Đại Mãnh, người đó có phải người ở trong lòng ngươi không?" Ngồi chưa được bao lâu thì nàng liền nghe người kế bên là Lãnh Tứ Hiền len lén chỉ người đang ngồi nghiêng đối diện với nàng rồi nói.

Tổng Đại Mãnh nghe thấy rồi nhìn lại đúng lúc người đó cũng quay sang. Hai người ngồi đối diện nhau cảm thấy hơi căng thẳng rồi vội vàng thu hồi ánh nhìn lại.

"Trẫm có chuyện muốn tuyên bố." Trước mặt là mọi người đang cúi đầu hưởng thụ mỹ vị trên bàn, đột nhiên hoàng đế đứng lên rồi gạt đầu với người bên

cạnh bảo một phen. Nhận được mệnh lệnh, Hi công công vội vàng cầm một thánh chi đi ra rồi mở ra đọc tuyên bố:

"Phụng Thiên Thừa Vận, hoàng đế chiếu viết, tư kim bài ngự y Trầm Ngao đã tiến cung hơn 20 năm, đã hầu hạ trăm nhiều năm, trong lòng rất là cung kính với trăm, vất vả lặng lẽ không thể bỏ qua công lao. Trầm định muốn giữ lại nhưng trong nhà phụ mẫu hiện giờ đã già rất cần nhi tử làm bạn và chăm sóc hai người lúc tuổi già. Tuy trăm không muốn, nhưng mà trong lòng Trầm ngự y rất nhớ gia đình nên bây giờ trăm quyết định để Trầm ngự y về quê để trung thành tận hiếu, ban thưởng một vạn lượng vạn kim, một ngàn thất gấm vóc, tuyên chi, khâm thủ."

Cái gì? Từ quan?

Nghe tin này, Tống Đại Mãnh chợt hoảng sợ. Nhìn Trầm Ngao ung dung đi đến trước mặt Hi công công quỳ xuống tiếp chi, trong lòng vẫn không có một tư vị gì cả.

"..."

Ở bên cạnh Lãnh Tứ Hiền cũng không biết gì, một khi tin tức Trầm Ngao từ quan về quê mà truyền ra bên ngoài... Lúc này hần hơi nhếch môi lên lộ vẻ khinh thường sau khi nhìn về phía Trầm Ngao thì bên trong con ngươi màu đỏ lại ẩn chứa một điều kì lạ.

Quan lại quần thần khi nghe những lời đó cũng rất kinh ngạc cực kì. Toàn bộ ánh mắt đều tập trung vào mặt và trên người Trầm Ngao hình như mỗi người ai cũng không thể tin được. Hoàng thượng tự mình phong sắc phong kim bài ngự y, Trầm Ngao Trầm đại nhân, là đại hồng nhân bên cạnh hoàng thượng, lại ở trong sinh nhật của hoàng thượng nói từ quan trở về nhà, một vị trí tốt như vậy lại không làm, chẳng phải rất đáng tiếc sao? Trầm ngự y đó rốt cuộc nghĩ gì không biết?

Trầm Ngao...

Nhìn Trầm Ngao đi tới trước mặt nàng rồi lại trở về ngồi xuống tiếp tục yến hội. Tống Đại Mãnh ngờ ngác nhìn hần, nàng rất muốn gọi hần lại hỏi hần vì sao lại muốn từ quan. Nếu hần đi, thì nàng phải làm sao bây giờ?

Đúng là ở trong trường hợp này căn bản nàng không có cách nào để gọi hần. Ánh mắt hần trong veo như thế mà bây giờ lại lạnh lùng, dù cho hỏi nãy mới nhìn đối diện nhau một giây thì bây giờ giống như một người không biết vậy đột nhiên lòng của nàng cảm thấy hơi đau.

"Tống Đại Mãnh, ngồi xuống cho ta!" Đột nhiên Lãnh Tứ Hiền ngồi ở bên cạnh túm lấy tay nàng lại.

Hai mắt Tống Đại Mãnh mờ mờ hơi cúi đầu rồi nàng cắn chặt môi dưới. Hần đi rồi nàng nên làm cái gì bây giờ?

"Thôi, mặc kệ người, ta đi nhà xí đây nhà xí ở đâu?" Lúc này Lãnh Tứ Hiền buông tay Đại Mãnh ra rồi đứng dậy nhìn Lư Vân.

Lư Vân cung kính chỉ chỗ rồi Lãnh Tứ Hiền liền chạy đi.

"Lư Vân." Đúng lúc này, người ngồi trên xe lăn vẫn ít nói chuyện tự nhiên bây giờ Nhân Vương lại mở miệng nói, "Bốn vương đã quên có đồ ở trong đại điện chưa lấy, người đưa bốn vương đi lấy đi."

"Vâng, vương gia."

Trong lúc này, hai bên trái phải người đều cũng đã đi.

Tống Đại Mãnh lại ngẩng đầu lên thử nhìn Trầm Ngao, lại kinh ngạc phát hiện không thấy bóng dáng Trầm Ngao ở đâu nữa. Nhất thời nàng liền luống cuống rồi vội vàng đứng dậy tìm xung quanh bóng dáng của hần.

Đang lúc nàng đang hỗn loạn thì đột nhiên hoàng đế nhìn rồi hỏi: "Đại Mãnh, người đang tìm cái gì?"

Tống Đại Mãnh cũng không nghe hoàng đế nói cái gì, vẫn bất chấp nhìn xung quanh, vẻ hoảng loạn cũng đã hiện rõ ở trên mặt rồi.

"Đại Mãnh?" Cảm thấy được Đại Mãnh có chút kì lạ, hoàng đế hơi nghi hoặc nói, "Người đang tìm cái gì?"

"Phụ hoàng, tìm tìm..."

Lúc này Ngụy Tuyết Oánh ngồi phía đối diện rất là vui sướng khi người gặp họa lại không lên tiếng trả lời. Nhưng mà nàng đang định nói tiếp thì thấy Nhân Vương từ đại điện đi ra rồi ở trước mặt nàng mở miệng nói: "Phụ hoàng nhi thần có việc muốn nói."

Không đợi hoàng đế mở miệng, Lư Vân liền đẩy xe giúp Nhân Vương đến trước mặt hoàng thượng, đối mặt với không ít một trăm người rồi sau đó Nhân Vương nhìn Tống Đại Mãnh đang lo lắng bắt an nhìn xung quanh nói: "Vương đã tự gả vào vương phủ cũng nhiều ngày rồi, bốn vương ngày càng có tình cảm sâu đậm, Hôm nay nhân ngày thọ yến của phụ hoàng, bốn vương quyết định đổi tên cho vương phi là "Âm Ca".

Hoàng đế nghe vậy thì mắt liền sáng lên rồi dẫn đầu vỗ tay: "Âm Ca, âm nguyệt đương ca, tên rất hay, rất hay!"

Nhưng mà chuyện này lại không một ai biết, nàng đã tìm nãy giờ mà còn chưa tìm được người rồi nàng vội hốt hạ hoảng chạy dọc theo thảm đỏ ra ngoài. Lư Vân thấy thế liền nói với Nhân Vương: "Vương gia, vương phi người..."

"Đại Mãnh đi đâu rồi, Ngao nhi, đứng rồi, sao lại không thấy vị lãnh cô nương kia nữa?" Phát hiện "Lãnh cô nương" không có ở trên bàn tiệc, lúc này hoàng đế có chút sốt ruột.

Nhân Vương chỉ nói một câu: "Có thể là sợ phụ hoàng sốt ruột, nên vương phi đã đi tìm Lãnh cô nương rồi." Bề ngoài thì Nhân Vương bình tĩnh nhưng dưới lớp mặt nạ đó hẳn đã sớm không vui.

"Thì ra là như vậy, Đại Mãnh thật có lòng." Hoàng đế chợt tỉnh ngộ ra, lúc này mới yên lòng nói, "Ngao nhi, có thời gian thì hãy đưa Lãnh cô nương vào cung vui chơi, nhà nàng ấy ở xa ngoài trăm dặm, nếu thường xuyên tới cũng được."

"..." Nhất thời trên trán Nhân Vương xuất hiện mấy đường hắc tuyến màu đen. Bây giờ đã không thấy bóng dáng Tổng Đại Mãnh đâu, hẳn thật sự rất lo lắng và không cần nghĩ nhiều hẳn liền nói với hoàng đế, "Phụ hoàng, cơ thể nhi thần không khỏe nên nhi thần xin lui xuống trước."

Từ trước đến nay hẳn muốn đi thì sẽ đi cũng không cần phải xin ý kiến hoàng đế. Mà hoàng đế cũng đã quen với thói quen của hẳn, hơn nữa trong lòng cũng cảm thấy áy náy với hoàng hậu của Tàn nhi nên liền gật đầu đồng ý không có ngăn cản hẳn.

Mà lúc này, Ngụy Tuyết Oánh cũng đã rời khỏi yến tiệc liền chạy tới lãnh cung.

"Cái gì? Người nói, Tổng Đại Mãnh tiểu tiện nhân đó đã tặng cho hoàng thượng một mỹ nhân?" Trong lãnh cung bốn phía đều vô cùng lạnh lẽo, nghe những lời của Ngụy Tuyết Oánh nói hoàng hậu gần như sắp phát điên rồi, "Thừa dịp không có bản cung ở đó, tiểu tiện nhân kia lại dám cam đảm tặng mỹ nhân cho hoàng thượng, mà bản cung bị giam cầm cũng đã là chuyện của một tháng trước. Tiểu tiện nhân, lại dám không để bản vương vào trong mắt."

"Đúng vậy, cô cô." Ngụy Tuyết Oánh liền thêm mắm thêm muối vào nói, "Hoàng thượng đang ăn mừng với nàng ta! Cô cô, người có nhớ ngày ấy thái tử biểu ca cưỡng ép hai vị mỹ nhân không?"

"Người nói là, ngày đó..." Nghe vậy hoàng hậu có chút hồi tưởng lơ mơ nhớ lại, "Là nam nhân đó! Làm sao hoàng thượng có thể?"

"Làm sao hoàng thượng có thể quân nhân nữ nhân của hẳn, bộ dáng người đó giống như yêu nghiệt vậy, hình như hoàng thượng nhìn hẳn là nữ nhân!" Ngụy Tuyết Oánh nói, "Mà tiểu tiện nhân đó còn ở trước mặt hoàng thượng gọi người đó là Lãnh cô nương."

"Người nói, Tổng Đại Mãnh nàng ta, lừa gạt?"

"Nếu như không phải thì sao cô cô. Bây giờ chúng ta nên làm gì bây giờ?"

"Đương nhiên là nói cho hoàng thượng biết! Nếu như hoàng thượng biết chuyện này chắc sẽ cảm thấy rất mất mặt, đến lúc đó tiểu tiện nhân kia sẽ đắc tội với hoàng thượng, tội lừa gạt đúng là kẻ thù hai đầu phải giết, ha ha..."

"Vâng, cô cô, Tuyết Oánh đã nhớ kỹ."

...

Ở đây không có, ở kia cũng không có, tất cả mọi chỗ nàng đều đã tìm mà không thấy bóng dáng của hẳn đâu, tất cả đều không có.

Sau khi Trầm Ngao đi nàng như một người mất hồn rồi rời khỏi yến tiệc luôn, mãi cho đến khi đi ra ngoài cung cũng không tìm thấy bóng dáng Trầm Ngao, nghĩ đến việc có lẽ hẳn sẽ ra khỏi thành hoặc là đã rời khỏi thành rồi ngực của nàng liền đau không thôi, hai chân cũng không tự chủ được mà chạy về phía cửa thành.

Nàng muốn tìm hẳn!

Nàng nói như vậy với chính mình, đời này nàng vì tên "Trầm Ngao" này mà sống, tuyệt đối không cho phép hẳn đi như vậy.

Lúc nàng thở hồng hộc chạy theo cửa cung đến của thành thì cũng không nhìn thấy bóng dáng hẳn đâu. Mấy người thị vệ ngày đó đã giúp nàng thấy nàng hốt ha hốt hoảng chạy tới với một vẻ mặt ủ rũ, nhịn không được hỏi: "Vương phi, người làm sao vậy? Không phải hôm nay là thọ yến của hoàng thượng sao?"

Tổng Đại Mãnh khom người thờ hớn hên rồi ngẩng mặt lên vội hỏi: "Các người có thấy Trầm ngự y đi ra ngoài không? Có phải hẳn đã ra ngoài hay không?"

"Trầm ngự y?" Vài người nghĩ nghĩ rồi cùng nhau lắc đầu, "Không có, không phải Trầm ngự y ở trong cung sao?"

Vậy rốt cuộc hẳn đã ở đâu?

"Cảm ơn các người, ta đi trước."

Sau khi tạm biệt mấy người thị vệ nàng liền chạy về. Trên đường chạy về từ con phố đến tửu lâu, khách điểm.... nàng cũng không tìm thấy hẳn, nàng không ngừng la lên: "Người ở đâu? Trầm Ngao, người ra đi! Ta biết người không có đi ra ngoài mà..."

"Trầm Ngao, nếu người không rời khỏi, vậy người ra đi, Trầm Ngao..."

"Vì cái gì mà ngươi lại trốn như vậy? Ngươi mau ra đi..."

Vì cái gì mà không tìm thấy hắn...

Ở trên đường nàng bàng hoàng lo lắng, chạy trên đường như một người điên gọi tên hắn. Đột nhiên nàng cảm thấy mình như mất đi hắn vậy. mà giờ phút này nó giống như vậy thật.

Nàng cực kỳ sợ, sợ từ này về sau mình sẽ không gặp lại hắn nữa, hắn là trụ cột tinh thần của nàng, bất luận là ở thế kỉ 21 hay ở thời đại này hắn đều là của nàng.

"Trầm Ngao, ngươi ra đi.."

Ở mỗi góc đường nàng đều không ngừng la lên.

Lúc này, đột nhiên có một bàn tay ở phía sau đưa lên trước bịt chặt miệng của nàng lại đồng thời nàng bị người đó kéo đi đến chỗ hẻo lánh không có một bóng người.

"A a a..." Là ai?

Nàng chợt giãy dụa, đột nhiên bàn tay bịt chặt miệng nàng buông lỏng ra. Nàng quay lại nhìn thì phát hiện đó là Trầm Ngao.

"Trầm Ngao, ngươi còn chưa đi, thật tốt quá, tốt quá..."

Nhất thời nàng liền vui vẻ, nàng đánh hắn liên tiếp, rồi vội ôm lấy người đang ở trước mặt này.

Mà lúc này ở một phía xa có một bóng trắng tự nhiên thoáng hiện ra, một đôi đồng tử màu đỏ nhìn về phía bên này rồi đột nhiên lạnh nhạt lại, dưới đáy mắt có một chút đau lòng say mê

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Phi Giá Đáo, Chọc Giận Cao Lãnh Tàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.